

ФРЕДРИК Т. ОЛСОН

КРАЯТ НА ВЕРИГАТА

Част 1 от „Уилям Сандберг“

Превод от шведски: Милко Стоименов, 2014

chitanka.info

ЧАСТ I

ЧЕТВЪРТИЧЕН КОД

Нищо не е в състояние да ме накара да си водя дневник.

Събитията се нижат едно след друго. Времето лети. Животът започва, преминава пред очите ти и достига своя край и нищо в целия този безсмислен свят няма да стане по-добро само защото си го записал на хартия или си го прочел след време. Един ден всичко приключва и ако съм сигурен в едно-единствено нещо, то е, че когато буците пръст затрополят по дървения капак над главата ми, на този свят няма да е останало дори едно живо същество, което да иска да прочете какво съм направил през някой мартенски понеделник.

Нищо не е в състояние да ме накара да си водя дневник.

Освен едно.

Мисълта, че не след дълго няма да има кой да го прочете.

Вторник, 25 ноември.

Навън вали сняг.

Погледите на всички са изпълнени със страх.

1.

Мъжът, когото застреляха в онази тъмна уличка, умря прекалено късно.

Изглеждаше на трийсет и няколко, облечен бе с джинси, риза и анорак. Прекалено леко за това време на годината, но пък, от друга страна, изглеждаше сравнително чист и добре охранен. Нали именно това му бяха обещали и бяха удържали на думата си.

Никой обаче не му бе казал какво ще се случи после. Затова се бе озовал в тази тъмна уличка.

Бе спрял да си поеме дъх между каменните стени зад старата поща. В мрака зад гърба му ту се появяваха, ту изчезваха тънки струйки дим или пара. С мъка овладя паниката си, докато прескачаше металната порта, която преграждаше края на уличката. Поел бе този риск напълно съзнателно, затова сега стоеше хванат като в капан в тази улица без изход, а стъпките на тримата мъже със светлоотразителни жилетки отекваха все по-силно и по-силно зад гърба му.

В интерес на истината, мъжът бе още жив, когато петнайсет минути преди това новината за смъртта му бе достигнала европейските вестници, забутана някъде сред огромния поток от информация. Не повече от три кратки изречения за мъж, открит мъртъв в центъра на Берлин малко след четири сутринта във вторник. В съобщението не се споменаваха и дума, че мъжът е бил бездомник или наркоман, но бе написано по начин, който да остави у читателя именно това впечатление. Напълно съзнателно при това. Ако ще лъжеш, по-добре кажи истината.

В най-добрия случай новината щеше да намери място в някоя колонка на последните страници на сутрешните вестници, редом с друга незначителна информация. Това щеше да е повече от достатъчно, просто една от многобройните предпазни мерки, които се взимаха, макар най-вероятно да бе излишна. Логично обяснение, в случай че някой ги бе видял да вдигат безжизненото тяло в мрака, да го отнасят до очакващата ги линейка, да затварят вратите ѝ с приглушено тракане и да потеглят в мразовития ситен дъжд, озаряван от сините лампи.

Линейката обаче не отиваше в болница.

Бездруго нямаше болница, която да е в състояние да направи каквото и да било.

Тримата мъже в линейката мълчаха и се молеха да са пристигнали навреме.

Не бяха.

2.

На полицаите им трябваха броени секунди, за да разбият изцялната двойна врата, която водеше към стълбите, да счупят прозорците с красиви оловни рамки и да дръпнат резето отвътре.

Проблем им създаде металната врата, пред която се озоваха впоследствие. Тя бе блиндирана, масивна и най-вероятно много скъпа. Беше не просто затворена, а заключена. Тя бе последната преграда между тях и мъжа на средна възраст в апартамента, когото се опитваха да спасят.

Ако все още бе жив.

Обаждането бе регистрирано от полицейското управление в Нормалм рано сутринта, но бе минало известно време преди диспечерът да провери дали жената, която звъни, е трезва и надеждна, а не някоя телефонна шегаджийка. Познавате ли мъжа? Да, познавам го. Възможно ли е да е заминал някъде? Не, не е възможно. Кога сте го видели за последен път? Скоро... разговаряхме вчера по телефона, той бе напълно спокоен, весел, побъбрихме си за едно-друго. Оказа се, че именно това е уплашило жената. Той се оплакал, че тя го е докарала дотук, но гласът му звучал бодро, излъчвал странен оптимизъм, който тя не била в състояние да си обясни по никакъв начин. И когато позвънила рано сутринта, а никой не вдигнал телефона, тя проумяла какво се случва и това откритие я пронизало като нож в сърцето. Стигнала до извода, че този път той е решил да сложи край на всичко.

Жената се бе изразявала съвсем ясно, точно, логично, затова диспечерът в полицейското управление бе приел информацията ѝ за чиста монета и преди да поеме следващото обаждане бе вдигнал по тревога един патрулен автомобил и една линейка.

В мига, в който първият патрул се озова на мястото, посочено от жената, полицаите установиха, че тя е била права.

Вратите бяха заключени. През опушеното стъкло на външната врата се виждаше като размазано петно втората врата, блиндираната. Някъде отвъд нея работеше радио, настроено на вълните на станция, излъчваща класическа музика. Звучите, които долитаха от него, се

смесваха с бълбукането и плискането на вода, която прелива от препълнена вече вана.

А това бе лош знак, изключително лош знак.

Две стъпала по-надолу на елегантното стълбище стоеше Кристина Сандберг и се взираше през боядисаната в черно стоманена мрежа, която ограждаше асансьорната шахта. Очите ѝ бяха приковани във вратата и се опитваха да доловят и най-слабото движение в апартамента, който някога бе неин дом.

От ъглошлайфа, с който ключарят се опитваше да разреже блиндираната врата, излитаха ярки, искрящо жълти искри. Това бе вратата, срещу чието монтиране Кристина бе възразявала дълго, преди най-сетне да бъде принудена да отстъпи след нощта, която промени живота им.

Бяха я монтирали като допълнителна защита. А днес той можеше да умре заради нея. Ако не бе толкова разстроена, толкова разтревожена, Кристина щеше да бъде ужасно, безкрайно ядосана.

Четиримата полицаи зад гърба на ключаря вече газеха във вода. Пристъпваха нервно от крак на крак, а зад тях стояха двама също толкова нетърпеливи парамедици. Още в началото направиха няколко опита да го повикат: „Уилям — изкрещяха те — Уилям Сандберг!“, но след като не получиха никакъв отговор, се отказаха и мълчаливо направиха място на ключаря и неговия ъглошлайф.

Кристина също не можеше да направи нищо друго, освен да стои и да гледа.

Тя се бе появила на местопроизшествието последна. Бе обула набързо джинси, събрала бе нежните си руси къдрици в конска опашка, облякла си беше велурено палто и бе скочила в колата, въпреки че преди това бе открила идеалното място за паркиране и си бе обещала да не излиза целия уикенд.

След това обаче бе направила няколко опита да се свърже с него — първия веднага след като се бе събудила, втория на път за банята, третия още преди да си е изсушила косата. Едва тогава бе позвънила в полицията и бе загубила прекалено много време в обяснения, докато там най-сетне проумеят онова, което тя вече знаеше. Всъщност Кристина знаеше какво става още в мига, в който се събуди, но се

опита да изтласка тази мисъл в някое по-затънтено кътче на съзнанието си, както обикновено правеше в случаите, когато изпитваше угризения след разговорите им.

Мразеше се заради обстоятелството, че продължава да поддържа някаква връзка с него. Той бе приел случилото се много по-тежко от нея, но не защото мъката ѝ бе по-малка от неговата, а защото той бе позволил на своята да го погълне и макар да бе прекарал цели две години в разговори и анализи как се бе стигнало дотук, какво би станало, ако нещата се бяха развили по друг начин, като че ли нищо не се бе променило. Тя бе натоварена с честта и отговорността да поеме мъката и на двамата, плюс известно чувство на вина, макар да смяташе, че подобно разпределение е несправедливо.

Това е положението. Животът е несправедлив.

Защото ако беше справедлив, тя нямаше да е тук.

Шлайфът най-сетне проряза блиндираната врата и полицаите и парамедиците нахлуха в апартамента.

В този миг времето като че ли спря.

Гърбовете им изчезнаха в дългия коридор и празното пространство, което оставиха след себе си, ѝ се стори огромно, безкрайно дори. След няколкото секунди, минути или години, които ѝ се сториха непоносимо дълги, тя чу как някой изключи радиото, после спря водата и всичко наоколо потъна в нереална тишина.

И тази тишина продължи, докато полицаите и парамедиците не излязоха от апартамента.

Избягваха погледа ѝ, докато завиваха в тесния коридор, преминаваха прага, излизаха на малката площадка пред асансьора. Последва остър завой към спираловидната стълба. Внимаваха да не ударят скъпите стенописи, затова слизаха предпазливо, но без да губят излишно време.

Кристина Сандберг притисна гръб към стоманената мрежа, за да направи място на носилката, която отнасяха към линейката, спряла долу на паважа.

Под прозрачната кислородна маска лежеше човекът, когото някога бе наричала свой съпруг.

В интерес на истината Уилям Сандберг не искаше да умира.

Или по-точно казано, не би предпочел смъртта, ако имаше друг избор.

Би предпочел да е жив и здрав, да води що-годе приличен живот, да се научи да забравя и прощава, да открие причина да си пере дрехите, да се събужда всяка сутрин, за да ги облича, да излиза навън, да прави неща, които хората около него да намират за важни и значими.

Всъщност дори не се нуждаеше от всички изброени дотук неща. Достатъчни му бяха едно-две. Не искаше нищо друго, освен да намери причина да спре да мисли за нещата, които го измъчваха. Но тъй като не успя да намери такава причина, стигна до извода, че единствената алтернатива е да сложи край на всичко.

Очевидно не се бе справил добре.

— Как сте? — попита го застаналата до леглото му младичка сестра.

Лежеше полуизправен в добре изгладените, но избелели от пране чаршафи, допълнени от типичното за местните болници жълто одеяло, сякаш шведската здравна система отказваше да приеме съществуването на обикновените олекотени завивки.

Погледна я. Опита се да прикрие болката, която му причиняваха различните отрови, проникнали в тялото му.

— По-зле, отколкото бихте искали вие — отвърна той. — Но по-добре, отколкото бях планирал аз.

Думите му я накараха да се усмихне, а това го изненада. Едва ли бе на повече от двацет и пет, русокоса и доста красива. Или пък само му се бе сторило, че се усмихва? Игра на светлината, която влизаше през прозореца зад гърба ѝ?

— Е, явно не ви е дошло времето — отвърна сестрата. Тонът ѝ бе съвсем делови, сякаш водеше най-обикновен неангажиращ разговор, и това го изненада.

— Ще имам и други възможности — отвърна той.

— Браво! — каза тя. — Човек трябва да е оптимист!

Усмивката ѝ бе идеално балансирана — достатъчно широка, за да подчертае иронията, но и достатъчно сдържана, за да изрази неодобрение към черния му хумор. Той изведнъж осъзна, че не му

хрумва какво да ѝ отговори. Изпита неприятното усещане, че разговорът им е приключил и че тя е спечелила словесния им двубой.

Няколко минути лежа в леглото, без да промълви нито дума, но и без да я изпуска от поглед. Движеше се из стаята с отработени движения, които издаваха обичайна рутина: смяна на торбичката с физиологичен разтвор, регулиране на дозатора, записване на информация в картоната му. Безмълвна ефективност. Накрая започна да се чуди дали не е разбрал погрешно думите ѝ, дали тя всъщност не му се е подиграла.

Но когато му хрумна това, тя вече привършваше със задачите си. Оправи завивката му, макар той да не забеляза особена разлика, след което тръгна към вратата. Спря на прага и се обърна.

— Не правете глупости, докато ме няма — предупреди го. — Докато сте тук, това би означавало доста допълнителни усилия и за нас, и за вас.

Намигна му приятелски за довиждане и изчезна в коридора. Вратата се затвори сама зад гърба ѝ.

Уилям остана в леглото, преследван от някакво странно, неловко чувство. Не откриваше конкретна причина за него. Но въпреки това знаеше, че се чувства неловко. Защо? Защото сестрата не му бе говорила с обичайния майчински тон? Онзи назидателен тон, който знаеше, че ще го ядоса? Или защото изпълнените ѝ със съжаление коментари бяха толкова неочаквани, че той си бе позволил да се почувства и предизвикан, и развеселен?

Не.

Отне му секунда, после разбра.

Затвори очи.

Тонът. Беше съвсем същият.

Изрече същите думи, които би казала и *тя*.

Изведнъж забрави за постоянната болка — нямаше никакво значение дали става въпрос за натриева недостатъчност, обезводняване или свръхконцентрация на вредните вещества, които погълнатите от него хапчета бяха оставили в умореното му петдесет и пет годишно тяло, което започваше да се разпада — както и за раните, скрити под превръзките около китките. Измъчваше го нещо съвсем друго. Испитваше онова чувство, онова познато чувство, което винаги, наистина винаги го обземаше с удвоена сила, опита се ли да го

забрави. Именно то го бе накарало да влезе в банята предната вечер и да се реши най-после на този ход.

Само защото не бе успял да види знаците.

Нямаше как да го обясни по друг начин, каквато и ирония да се криеше в това.

Той! Да не може да разчете знаци!

Всичко да върви по дяволите!

Трябваше да я помоли за нещо, което да успокои нервите му, преди да излезе. За обезболяващо. Или за диазепам. Или за куршум в главата, ако тя бе в състояние да му го осигури, макар Уилям да се съмняваше дълбоко в това.

Озова се на същото място, на което се бе намирал и предната вечер: безкрайно пропадане в потънал в мрак тунел, унищожително желание да се сгромоляса на дъното, да се размаже и да загине, да се отърве от онези мисли, които неизменно надделяваха над волята му. Мисли, които сякаш напълно съзнателно му отпускаха краткотрайни периоди, изпълнени с надежда, само за да се завърнат с пълна сила и да му покажат кой командва тук.

Посегна към бялата връвчица, която висеше от стената. Дръпна я, после натисна продълговатия бутон, за да повика помощ. Надяваше се да се отзове друга сестра, защото щеше да приеме появата на същата като мъчително признание за поражение, защото сарказмът му щеше бъде заменен от унижителна молба за приспивателни. Но пък, от друга страна, бе готов да плати каквато и да било цена, стига тя да успее да му помогне да заспи, макар и за кратко.

Затова отново натисна бутона.

За негова изненада не се разнесе никакъв звук.

Натисна го за трети път, като сега задържа пръста си по-продължително.

Пак нищо.

Едва ли е кой знае колко странно, каза си. В края на краищата положението не бе чак толкова критично, щом сам викаше дежурната сестра или дежурния лекар. Бутонът щеше да сигнализира там някъде — където и да се намираше това място, където лекарите седяха и правеха каквото там правят лекарите — и все някой щеше да забележи и да изпрати някоя сестра да провери от какво се нуждае.

И тогава видя лампичката. Лампичка, скрита под червен пластмасов плафон, монтиран на стената точно над алармата. Не трябваше ли да светне? Дори да не чуваше самия звън, не трябваше ли лампичката пак да светне, за да покаже, че е натиснал бутона?

Натисна го отново. И отново. Не се случи нищо.

До такава степен бе погълнат от повредената сигнализация, че звукът от отварянето на вратата го накара да трепне. Погледна към прага, опитвайки се да реши каква тактика да избере — защита или нападение, да се оплаче от повредената сигнализация или да се извини, задето е натиснал бутона така истерично?

Така и не стигна до вземането на решение, преди очите му да се адаптират към светлината, нахлула в стаята. А когато зрението му се приспособи към нея, разбра, че въпросът е излишен.

Защото мъжът, застанал на прага, не беше нито лекар, нито санитар.

Беше с костюм, но без вратовръзка, а обувките му изглеждаха неуместно груби и тежки в сравнение с дрехите му. Вероятно бе около трийсетте, но това трудно можеше да се прецени, тъй като главата му бе обръсната, а фигурата му свидетелстваше за дълги години усилено физическо натоварване. Нищо чудно да бе по-възрастен, отколкото изглеждаше. Или обратното.

— За мен ли са? — попита Уилям, тъй като не знаеше какво друго да каже.

Мъжът погледна букета в ръката си, сякаш едва сега го забелязваше. Не отговори, а остави цветята в умивалника. Те бяха извинението, необходимо, за да прекоси болничните коридори, без да привлича излишно внимание.

— Уилям Сандберг? — попита непознатият.

— Да, макар и не в най-добрата си форма — отвърна той.

Мъжът не помръдна. Настъпи продължителна пауза, докато двамата се измерваха с погледи. Измерваха се с погледи, макар в положението, в което се намираше, Уилям определено да не бе в състояние да окаже каквато и да било съпротива.

— Търсихме ви — каза най-сетне мъжът.

Така ли? Уилям се опита да отгатне за какво става въпрос. Доколкото знаеше, през последните дни никой не бе правил опити да

се свърже с него, но трябваше да признае, че едва ли би забелязал, ако някой все пак си бе направил труда да го потърси.

— Имам си достатъчно проблеми.

— Разбрахме.

Разбрахме? *Ние*? Какво значеше това, по дяволите?

Уилям се поизправи в леглото и дори направи усилие да се усмихне непринудено.

— С удоволствие бих ви предложил нещо, но се боя, че тук персоналът не е така щедър с морфина, както се надяхах.

— Нуждаем се от помощта ви.

Думите на непознатия го изненадаха. Бяха изречени прекалено бързо, а в гласа му имаше нещо, което накара Уилям да свали леко гарда. Младият мъж издържа на погледа му, но в очите му се криеше нещо. Неотложност. Може би дори страх.

— Мисля, че сте сбъркали човека — отвърна Уилям и разпери ръце. Или по-скоро направи опит да разпери ръце. Катетрите и кабелите на електрокардиографа ограничаваха движенията му, но това само му позволи да подчертае думите си по-силно: Уилям Сандберг не бе в състояние да помогне на когото и да било с каквото и да било.

Но младият добре сложен мъж само поклати глава.

— Знаем кой сте.

— И кои сте тези „ние“?

— Не ние сме важните. Важният сте вие. И вашите умения.

Чувството, което прониза тялото на Уилям, бе едновременно познато и неочаквано. Това бе разговор, който бе очаквал да се проведе преди двайсет години. Може би дори преди десет. По онова време не би останал изненадан. Но сега?

Мъжът, който вече бе застанал до таблата на леглото, говореше безупречен в граматическо отношение шведски, но въпреки това се долавяше лек акцент. Прекалено изгладен, прекалено лустросан, за да може Уилям да го идентифицира, но въпреки това акцент имаше.

— Откъде сте?

Мъжът го изгледа с престорено разочарование. Сякаш искаше да каже, че Уилям би трябвало да се досети сам, че няма да получи отговор на този въпрос, сякаш дори само фактът, че бе задал този въпрос, го излагаше по някакъв начин.

— Разузнаването? Министерство на отбраната? Чужда държава?

— Съжалявам, не мога да ви отговоря.

— Добре — примири се Уилям. — В такъв случай предайте им поздрави и им благодарете от мое име за цветята.

Каза го с категоричност: разговорът бе приключил и за да подчертае това, той подръпна отново въженцето, което трябваше да повика сестрата. Натисна и бутона, без да откъсва поглед от неканения посетител, сякаш за да покаже, че разговорът наистина е приключил. Но, уви, без никакъв резултат.

— Ако това нещо работеше, лампичката щеше да светне — каза мъжът.

Уилям не очакваше подобен ход.

Изгледаха се продължително, след което Уилям пусна въженцето, остави го да падне върху корема му и да се нагъне върху жълтото болнично одеяло.

— Аз съм на петдесет и пет — каза той. — Не съм работил от години. Аз съм като Великата китайска стена. Някога съм бил голяма работа, но сега съм истинска развалина.

— Началниците ми не смятат така.

— А кои са началниците ви?

Този път гласът му прозвуча по-остро. Този разговор го изморяваше. Не искаше нищо друго, освен да вземе някакви хапчета и да се унесе в сън, а не да играе игрички от времето на Студената война с някакъв младеж, прекалил с вдигането на тежести и закъснял поне с десетина години.

Именно младият мъж обаче сложи точка на разговора им.

— Съжалявам — каза той и въздъхна извинително, преди да се обърне към вратата.

„Тръгва си“, помисли си Уилям. Странен начин да приключиш разговор.

Мъжът обаче отвори вратата само за да пусне в стаята още двама души, които бяха чакали в коридора.

Медицинският екип тръгна на визитация по наподобяващите лабиринт коридори на интензивното отделение на университетската болница към Кралския каролински институт в един часа и десет минути следобед.

Преполовиха визитацията, без да се натъкнат на кой знае какви изненади. Следващият им пациент бе петдесет и пет годишният мъж, направил неуспешен опит за самоубийство: бе взел свръхдоза медикаменти и си бе прерязал вените. Състоянието му не налагаше продължителен престой в реанимацията. Бяха му прелели кръв, както за да компенсират загубеното количество през раните, така и за да разреждат високата концентрация на медикаменти. Още когато бе пристигнал обаче, животът му бе извън опасност, а това означаваше, че или е допуснал някаква грешка и е взел прекалено малка доза, или, което бе напълно възможно, просто бе искал да привлече внимание към себе си.

Във всеки случай никой не се съмняваше, че пациентът ще бъде изписан съвсем скоро. Доктор Ерик Тьорнел застана пред вратата на стаята, затвори папката, която държеше, и кимна на колегите си. Тази визитация щеше да е съвсем кратка.

Първото, което забелязаха, когато влязоха, бе празното легло.

В умивалника бе захвърлен букет цветя, вазата на нощното шкафче бе прекатурена, чаршафите лежаха смачкани на пода, а катетрите за интравенозно вливане висяха свободно във въздуха.

Банята също бе празна. Полицата над мивката бе празна, всички вещи на пациента бяха изчезнали. Чекмеджето на малкото шкафче бе издърпано и преобърнато.

Уилям Сандберг бе изчезнал.

След като го издирваха в продължение на цял час, лекарите стигнаха до извода, че пациентът не се намира на територията на болницата. Никой нямаше представа каква е причината за изчезването му и как е изчезнал.

3.

Линейката, която изобщо не бе линейка, стоеше паркирана на сред огромно поле, покрито със саморасляци — подивели растения и плевели, вкопчили се упорито в пръстта, нежелаещи да отстъпят пред многобройните опити да бъдат изкоренени, прорасли сред кратери от взривове, обикновени дупки и цепнатини в земята. В тази жизненост като че ли се криеше известна ирония, но хората, които знаеха за съществуването на това място, не биха я доловили.

Мъжете, облечени със светлоотражателни жилетки и униформи на парамедици, отдавна си бяха тръгнали, след като, разбира се, старателно бяха измили и дезинфекцирали телата си в съответствие с действащите мерки за безопасност.

В линейката бе останал единствено бездомникът.

Те бяха отнели живота му, в това не можеше да има никакво съмнение. В същото време обаче го бяха дарили с нов, нали така? И то с по-добър от предишния! Кой знае, може би бездруго му бяха останали съвсем малко дни на този свят? Нищо чудно, ако го бяха зарязали навън, улицата да угасеше — и то съвсем скоро — последната искрица живот в него. А те го нахраниха, облякоха го... дадоха му подслон, дадоха му цел. Започна да прави физически упражнения. Дори се заеха да го образуват, да обогатят познанията му.

Никой обаче не му бе казал и дума за страха.

За симптомите.

Но кой би могъл да предположи, че нещата ще стигнат чак дотук?

— Това е положението — отсече младият късо подстриган пилот на хеликоптера, сякаш мислите на Конърс бяха отпечатани като телеграфна лента на челото му и той ги бе разчел с лекота. Седеше на мястото си най-отпред в пилотската кабина и се опитваше да надвика вездесъщия шум на роторите, който въпреки слушалките не им позволяваше да чуят собствените си гласове.

Конърс кимна.

— Да действаме ли? — попита го пилотът, който вече барабанеше с пръсти по дросела.

Този път Конърс се забави с кимането, макар и двамата да знаеха, че рано или късно ще даде съгласието си. Без бинокъла линейката на земята се бе превърнала в миниатюрна лъскава точица, озарена от лъчите на утринното слънце, но той не можеше да откъсни очи от нея.

Сякаш можеше да спре неизбежното.

Докато седеше на мястото си и преценяваше въпросите и отговорите, Конърс не губеше надеждата, че този път ще успее да открие нов, различен отговор, макар добре да знаеше какъв точно ще бъде този отговор.

Тук ставаше въпрос за отговорности. Отговорности и задължения, на които често се приписваше по-голямо значение от необходимото.

Но това е положението.

Кимна в знак на съгласие, но толкова незабележимо, че страничен наблюдател би могъл да вземе жеста му за неволно трепване в резултат на турбуленцията, но младият късо подстриган пилот го забеляза и направи това, което се очакваше от него. Вече бе взел миниатюрното дистанционно в ръка и не му оставаше да направи нищо друго, освен да натисне копчето.

Линейката избухна в огромно огнено кълбо.

На мястото ѝ остана кратер, който скоро щеше да бъде превзет от ново поколение треви и буренаци.

4.

Когато се събуди за втори път през този ден — в който, в интерес на истината, бе възнамерявал никога да не се събуди — Уилям Сандберг установи, че се намира във въздуха, на няколко хиляди метра над земята.

Това го накара да се разсъни на секундата. Установи, че е седнал в кожено кресло, меко, топло и достатъчно дълбоко, че да бъде част от обзавеждането на някой луксозен домашен киносалон в скъпа къща в предградията. През акрилните илюминатори се виждаше ниското слънце, което светеше право в очите му, прорязвайки като с нож огромните купчини бели като памук облаци.

Намираще се на борда на самолет. И сънуваше.

Както винаги сънят продължаваше да го преследва известно време след събуждането му. Не притежаваше никаква определена реална форма, но му създаваше чувство на дискомфорт. Замисли се за миг дали да не прибегне към една техника, която бе овладял преди доста време, а именно, да изпрати мозъка си на пътешествие далеч назад в търсене на онова, което бе причинило странния сън и неловкото усещане. Прекалено често нещата се бяха оказвали свързани. Прекалено често този път назад и това възкресяване на забравени образи се бяха оказвали по-мъчителни от самия кошмар. От друга страна обаче не бе открил алтернативен начин да се отърве от тях.

Вместо това реши да се съсредоточи върху настоящето. Направи го, без да помръдва в креслото, сякаш и най-малкото движение щеше да издаде, че е буден, а това на свой ред щеше да им даде знак, че е буден и е време да бъде приспан отново.

Но кои бяха тези „те“?

Нямаше представа.

Знаеше само, че последният му спомен бе свързан с трима мъже с костюми, които влязоха в болничната му стая. Знаеше още, че изпитва мъчителна жажда и че се намира във властта на хора, които разполагат с огромни финансови ресурси.

Не за първи път летеше с частен реактивен самолет. Този обаче бе най-люксовият, който бе виждал. Стаята му — защото мястото, където се намираше, наистина наподобяваше стая с второ кресло, разположено срещу неговото, с монтиран в стената плот, който при нужда осигуряваше достатъчно работно място — бе отделена от останалата част на салона със солидна на вид стена. Врата, изработена от имитация на дърво, водеше най-вероятно към тесния коридор, разположен в дясната част на салона. И най-вероятно беше заключена. Макар че едва ли щеше да издържи на по-груб натиск. Но несъмнено бе заключена.

„Защо пък непременно трябва да е заключена?“, усъмни се той.

Нищо не предполагаше, че е затворник. Коланът, който придържаше тялото му към кожената седалка, бе най-обикновен самолетен колан за безопасност и когато натисна бутона, за да го откопчае, единственото, което му попречи да стане, бе собственото му решение да остане в креслото.

От монтирания на тавана вентилатор долетя струя свеж въздух, а слънцето отвън го озари с мека топлина. Предния ден се бе нагълтал с цяла шепа хапчета, а сега седеше тук, в този самолет. Облечен в болничната си пижама с нейното ужасно безформено долнище, се излежаваше в кресло, което най-вероятно струваше повече от годишната му заплата. Ако това бе смъртта, трябваше да ѝ се признае, че проявява доста странно чувство за хумор.

Фактът, че се намира на борда на този самолет, определено го изненадаваше. Кое то на свой ред го притесняваше. През един доста продължителен период от живота си той бе подготвен именно за подобни неочаквани обрати и за... много по-неприятни неща.

В края на осемдесетте, когато бе на трийсет и няколко и светът бе поделен между двете свръхсили в синьо и червено, Уилям на няколко пъти бе преследван от автомобили по улиците на Стокхолм. В подобни случаи бе паркирал колата си и бе вървял пеша, следвайки сложни маршрути, които неизменно водеха до търговски центрове и универсални магазини. Така го бяха обучавали и той неизменно бе успявал да се отърве от опашката си. После се бе прибирал с такси у дома и бе молил някой колега да прибере колата му след няколко дни. Такива бяха изискванията на протоколите за сигурност, които следваха по онова време. В дома си в едно от предградията на Стокхолм бе

инсталирал най-модерните охранителни камери и алармени системи, почти невидими и почти свършени за времето си, но и те не бяха в състояние да го отърват от странните шумове в телефонната слушалка или от визитите на търговски пътници, които уж посещаваха съседите му, след което седяха часове наред в автомобилите си, без да откъсват поглед от дома на Уилям. С други думи, той бе изключително интересен обект, което се дължеше на работата му.

Но това бе едно време, през осемдесетте. Тогава той бе млад, деен, обещаващ — в отлична форма, която отдавна бе отминала, както се изразяваше самият Уилям — а изключителните му умения бяха много търсени. Сега не бе на служба и бившите му колеги му възлагаха някоя задача само от време на време. По-голямата част от работата му най-вероятно би могла да бъде свършена с помощта на лаптоп и код с дължина едва няколко реда.

Уилям поклати глава, удивен сякаш от самия себе си. Не, едва ли развитието на технологиите бе причината да го прехвърлят на друга длъжност. Не биваше да обвинява каквито и да било външни фактори — самият той бе направил всичко възможно, за да се отърват от него, като му предложат да се пенсионира едва на петдесет. Той сам бе изкопал гроба си и сам бе скочил в него, след което бе продължил да копае. На всичко отгоре като че ли се бе забавлявал през цялото време, изпитвайки необяснимо удоволствие да наблюдава как всичко, което е постигнал през годините, рухва пред очите му.

Ето как бе стигнал дотук. Затова сега седеше с вкочанени мускули, сух език и две дълбоки рани на китките. В салона на ултрамодерен реактивен самолет. Отвлечен от екип, който най-вероятно представляваше интересите на чуждестранна военна структура.

Въпреки това в случилото се нямаше никаква логика.

Някой го бе отвлякъл.

Сега.

А би трябвало да го отвлече преди десетина години.

Подобно на редакторите и младият стажант не обърна почти никакво внимание на пристигналата рано сутринта новина.

Седеше пред голям монитор и като че ли бе прекалено сънен, за да се съсредоточи върху статията, която шефовете му очакваха от него, затова насочи вниманието си към потока новини, постъпващ от информационните агенции. Така играеше ролята на отговорен и заинтересуван от събитията сътрудник, макар всъщност да се опитваше да отложи изпълнението на служебните си задължения, без никой да забележи.

Направи всичко по силите си, за да фокусира погледа си. Преглеждаше постоянния поток съобщения, които пристигаха от информационни агенции от цял свят, и кратките резюмета на английски на събития, които не бяха достатъчно важни, за да заслужат да им бъде посветен отделен материал.

Подобно занимание бе изключително досадно. Но съвсем не толкова досадно, колкото отразяването на дебата за преустройството на централната част на Стокхолм, който се водеше вече сигурно за хиляда и някой си ден. И дори десет от десет съобщения да не заслужаваха да бъдат удостоени с друго внимание освен натискането на бутона за изтриване било защото новината бе прекалено незначителна или пък не отговаряше на географската насоченост на вестника, младият стажант можеше с чиста съвест да заяви, че върши някаква работа. Попиташе ли го някой какво прави, щеше да отговори, че следи информационните агенции. Това звучеше много по-добре от признанието, че махмурлукът му пречи да напише и един-единствен ред.

Ето, на екрана се появи поредната скучна, досадна и неинтересна информация. Десният му пръст надвисна над бутона за изтриване. Бездомник, открит мъртъв в забутана уличка в Берлин, и макар да не се споменаваеше изрично, се натрапваше изводът, че клошарят е взел свръхдоза или пък е прекалил с пиенето и е загубил съзнание, в резултат на което е измръзнал. Абсолютно незначителна история, която би намерила място единствено в местните новини. Една от стотиците подобни истории, които стажантът щеше да прегледа набързо, без да прояви никакъв интерес.

Направи опит да потисне прозявката си, но не успя.

— Май снощи си си легнал късно?

Гласът бе женски. Прозвуча съвсем близо. А той продължаваше да стои с широко отворена уста.

По дяволите!

Съзнателно не бе свалил бейзболната си шапка след идването си в редакцията, но тя не само скриваше лицето му от погледите на останалите, но и не му позволяваше да види какво се случва зад монитора, без да вдигне глава.

А той не бе поглеждал нагоре. Затова жената го бе наблюдавала, без да я забележи. От колко ли време? Очевидно достатъчно дълго, за да види как се прозява.

— Не. Бях... не... — отвърна той и свали шапката си, сякаш се бе канил да направи тъкмо това.

Жената не отвърна нито дума, но той не бе и очаквал да го направи. Това го накара да се почувства още по-неуверен. Кристина Сандберг бе поне с двацет години по-възрастна от него, но бе привлекателна по един наистина необясним начин, красива, естествена и влудяващо любезна. Влудяващо не защото любезността ѝ бе изкуствена или преиграна, а защото той наистина не би имал нищо против да бъде смъмрен за някой непростим пропуск и така да овладее погледа си, който все шареше към нея, да овладее неумението си да съставя свързани изречения в нейно присъствие.

— Получи ли... изпратих ти... на твоя... — започна той с надеждата, че едно леко кимване от нейна страна ще сложи край на нескопосаните му опити да каже нещо.

Преди време бе решил да поеме — като нещо, което се разбира от само себе си — преглеждането на електронната ѝ поща в нейно отсъствие. Затова тя му благодари и се отправи към кабинета си, като пътят поздравяваше с добро утро колегите си.

Едва сега стажантът забеляза, че тя изглежда по-сериозна от обичайното. Прогони обаче тази мисъл от главата си. Не я познаваше достатъчно добре, но знаеше, че от една връзка с по-възрастна и удивително преуспяла журналистка няма да излезе нищо добро.

Отново насочи вниманието си към екрана на компютъра. Пред очите му пак попадна онова съобщение за бездомника в Берлин. Едно бързо натискане на съответния бутон и трите реда текст изчезнаха в кошчето за отпадъци на компютъра, след което умореният младеж насочи вниманието си към следващата, също толкова скучна новина.

Кристина затвори вратата на кабинета си, окачи велуреното си палто на закачалката до стъклената преградна стена и затвори очи за

миг. Колегите ѝ най-вероятно можеха да я видят, но какво пък толкова? След броени минути щеше отново да влезе във форма, кипяща от енергия и изпълнена с идеи, и когато денят свършеше, никой нямаше да си спомни тези няколко секунди.

Сутринта бе напрегната. При това напрегнатата сутрин бе предшествана от напрегната нощ. Бе видяла как носят бившия ѝ съпруг на носилка, как го качват в линейка... вероятно би постъпила по човешки, ако се бе качила в колата и бе последвала линейката. Вероятно би постъпила по човешки, ако бе прекарала сутринта свита на някой пластмасов стол в коридора в очакване да се събуди, след което да стане и да седне на друг пластмасов стол, но до леглото му, да поговори с него, да го попита защо, да го изслуша, макар че той щеше да каже неща, които тя бе чувала безброй пъти.

Кристина обаче бе постъпвала по човешки прекалено дълго. Бе постъпвала по човешки, докато в крайна сметка не ѝ бе писнало, макар да бе продължила да го прави и след това. В един момент обаче ѝ дойде до гуша. Уилям ѝ напомняше за кола, от която е трябвало да се отърве много отдавна — това бяха неговите собствени думи — кола, която е погълнала прекалено много пари и грижи, но вече не може да бъде оправена, кола, на която тъкмо отстраниш някоя повреда и на нейно място изскачат три нови. Уилям не можеше да се оправи, защото не искаше да се оправи. Той бе изгубил вярата си, живеца си или каквото там кара хората да правят едно или друго в живота си, като едва не бе повлякъл и нея със себе си. И един ден преди около две години тя реши, че не издържа повече, и се изнесе от апартамента им.

Не се бе връщала там до днешния ден. Вярно, той я търсеше по телефона и всеки разговор ѝ струваше много нерви, но въпреки това тя успя да го задържи на дистанция и бавно, мъчително бавно да се превърне в онази Кристина, която бе била преди. И не защото тъгата си бе отишла, а именно защото тя ѝ бе позволила да остане заедно с всичко друго.

Искаше нещата да останат такива, каквито са. Не можеше да му позволи да я въввлече отново в мрака. Затова вместо да прекара деня в болницата, позвъни във вестника и предупреди, че няма да отиде на работа преди обяд.

Цели четири часа обикаля центъра на града. Опитва се да преодолее случилото се по начина, към който прибегваше винаги —

изключи телефона си, отиде в голямата книжарница на улица „Местер Самуелсгатан“ и купи огромна купчина вестници и списания в отдела за чуждоезична литература, макар повечето от тях да получаваше и в редакцията. После седна в бара на „Гранд Хотел“, поръча си безбожно скъпа закуска, въпреки че вече бе хапнала, и остана там, докато всички онези неща, които се случваха по света, не превърнаха проблемите ѝ в незначителни дреболии. Когато приключи, реши да се поразходи и въпреки ноемврийския студ прекоси целия град, за да се озове в офиса си в Кунгсхолмен.

Знаеше, че ще си плати за това. Щеше да ѝ се наложи да отговаря на хиляди въпроси, да върне безброй телефонни обаждания, да напише статии, които вече трябваше да бъдат написани. Но тогава вече щеше да е готова да се справи с тези предизвикателства.

Включи мобилния си телефон. Още преди екранът му да светне, тя вече стоеше пред компютъра и преглеждаше електронната си поща.

В този миг я заля лавина от информация.

В мига, в който телефонът ѝ изписука, за да я уведоми, че има трийсет пропуснати повиквания, установи, че е получила четири имейла от болницата с молба да се обади там.

Дори колегите ѝ да бяха забравили, че Кристина Сандберг е започнала работния си ден, като е затворила очи за няколко секунди, никой от тях не би забравил, че той приключи само четири минути по-късно. Тя хукна през офиса с телефон в ръка и разтуптяно до пръсване сърце.

Уилям остана в креслото поне десетина минути преди да събере сили да се надигне. Ослуша се за звуци, шумове, разговори, за най-малкия знак или улика, които да му подсказват къде се намира и в чия компания.

Не успя да открие нищо.

Не чу нищо друго освен тихото бучене на двигателите и скърцането на нитовете, когато самолетът попаднеше във въздушна яма. Не чу нито гласове, нито стъпки, нямаше никакъв признак, че на борда има други хора освен него. Невъзможно бе да е сам, нали?

Установи, че започва да огладнява, и се опита да направи сметка колко време е минало от последното му хранене, но не успя. Най-вече

защото нямаше представа колко часа е бил в безсъзнание. Освен това в болницата му бяха вливали глюкоза, която най-вероятно бе уталожила първоначалното му усещане за глад.

Това го подразни. Така още по-трудно щеше да прецени колко време е минало, а ако знаеше колко е часът, щеше да прецени къде се намира и накъде се е запътил.

Вдигна поглед към миниатюрния панел над креслото. Замисли се за миг дали да не натисне малкия бутон с изобразена върху него стилизирана стюардеса, но се въздържа, тъй като реши, че идеята не е добра. Вместо това стана и се изправи леко прегърбен, макар таванът да бе достатъчно висок, за да се изпъне в цял ръст и пак да останат няколко сантиметра. Направи две крачки и се озова пред вратата.

Там вече се поколеба. И обмисли вариантите си за действие.

Скъпата звукоизолация на салона намаляваше осезаемо нивото на шума в сравнение с обикновените пътнически самолети и вероятно бе достатъчна, за да заглуши стъпките му. Ако пред вратата бе застанал някой, най-вероятно нямаше да го чуе и да отвори, за да провери какво става. На теория това би могло да се превърне в негово преимущество, най-вече заради фактора изненада.

В интерес на истината обаче той не бе в състояние да се възползва от него, а и прибегнеше ли до него, нямаше да постигне нищо. Продължаваше да е леко замаян от химикалите, които бяха вливали в тялото му през последните двацет и четири часа, да не говорим, че отдавна не бе в разцвета на силите си. Днес дори не биваше да опитва нещата, които бе правил в миналото.

От друга страна обаче не можеше да продължи да стои със скръстени ръце.

Реши да отвори вратата. Каквото и да го очакваше от другата ѝ страна.

Постави ръка на дръжката. Усети студения допир на метала.

Завъртя я. Внимателно. Не усети съпротива. Вратата не беше заключена, затова той завъртя бавно топката на деветдесет градуса, езичето прещрака и вратата се отвори.

За негова изненада в коридора нямаше никого. Не видя нито оръжия, нито пазачи, никой не му каза да остане на мястото си, докато не го повикат. Затова прекрачи прага, спря и се огледа. Както бе очаквал, тесният коридор минаваше по протежение на десния борд на

самолета, осветен от същите овални прозорци, каквито имаше в неговата стаичка. Подът бе застлан с дебел килим, който сигурно струваше цяло състояние, а стените бяха облицовани с огнеупорна изкуствена кожа. След няколко метра коридорът преминаваше в по-обикновен салон с двайсетина кресла, също толкова луксозни като неговото, но наредени по двойки едно срещу друго от двете страни на тясната пътека.

Дори да бе очаквал появата му да предизвика някаква реакция, трябваше да признае, че такава не последва.

В предната част на салона, близо до вратата на пилотската кабина, седяха двама мъже. Единият бе с гръб към Уилям и дори не направи опит да се обърне, докато другият, който седеше с лице към него, срещна погледа на Уилям и... нищо.

Уилям го позна веднага. Костюм, обръсната глава, излъчване на кадрови военен въпреки момчешките иначе черти на лицето. Това бе единият от двамата, които бяха чакали в коридора пред болничната му стая, същият, който бе държал скъпа на вид писалка, която бе забил във врата на Уилям с рязко механично изщракване, преди Уилям да осъзнае, че това всъщност изобщо не е писалка. Това бе последната му мисъл, преди да потъне в сън и да се събуди на борда на самолета.

Мъжът със спринцовката наклони глава съвсем леко в безмълвен сигнал, че е забелязал Уилям, после завъртя гладко обръснатата си глава надясно. В тъгла, образуван от стените на салона и стаичката на Уилям, седеше мъжът, който бе разговарял с него в болницата. Остави вестника си — немски, забеляза Уилям, докато онзи го прибираше в джобчето на гърба на предната седалка — и стана. Позата и жестовете му не съдържаха заплаха, но не можеха да се нарекат и приятелски. Усмивката му бе резултат по-скоро от механичен процес, отколкото израз на човешки емоции.

— Събудихте ли се? — попита той.

Уилям го изглежда накриво, сякаш за да му покаже, че отговорът се разбира от само себе си. След като не можеше да надделее над тях физически, щеше да заложи на сарказма.

Мъжът тръгна по пътеката между седалките и спря пред Уилям. Високото му мускулесто тяло бе леко приведено под тавана на салона. Уилям едва сега осъзна, че непознатият е висок около два метра, а вратът, който стърчи над разкопчаната яка на ризата му, е като на бик.

Уилям остана на място в очакване на следващите му действия. Бе подготвен за две неща. Онзи или щеше да го покани да седне при останалите, или щеше да му нареди да се върне в стаичката, без да вдига много шум.

Не се случи нито едното, нито другото.

— Има тоалетни принадлежности в шкафчето във вашата кабина — каза Бичия врат. — Можете да се освежите, ако желаете.

— Какъв е смисълът? — попита Уилям.

Онзи игнорира въпроса му, сякаш не го бе чул.

— Банята и тоалетната са в задната част на салона.

Добре тогава. Уилям кимна в знак на благодарност. Ситуацията не бе съвсем враждебна, но не можеше да се нарече и приятелска.

— Да разбирам ли, че ако ви попитам къде отиваме, няма да получа отговор? — попита той.

— Много съжалявам.

— Все това казвате. Трябва да поговорите с някой психоаналитик за това.

Каза го с усмивка, но не забеляза онзи да намира думите му за особено забавни. Но и не забеляза да се е подразнил. Нито пък да съжалява, въпреки онова, което бе казал току-що. Погледът му, устремен право напред, бе едновременно властен и не особено интелигентен.

— Отзад? — попита Уилям, макар да разбра къде трябва да отиде.

Бичия врат му кимна в отговор.

Макар да попадна в пика на следобедния трафик, Кристина успя да се върне от Кунгсхолмен на Каптенсгатан за по-малко от половин час. Накара притеснения шофьор на таксито да мине на червено поне на две кръстовища, след което — отново по нейна инициатива — да мине направо през една пешеходна зона. Така за втори път този ден се озова пред вратата на някогашното си жилище.

Държеше телефона си в ръка. Мобилният апарат бе още топъл, тъй като през цялото пътуване го бе притискала до ухото си. Понякога бе крещяла, друг път бе говорила назидателно, сякаш събеседникът ѝ бе малко дете, а тя — родител, чието търпение се изчерпва.

— Как, по дяволите, можете да изгубите голям, зрял човек? — бе попитала в един момент, уловила развеселения поглед на шофьора в огледалото за обратно виждане. — Можете да изгубите предмет! Информация! Понякога дори малки деца! Но как, по дяволите, можете да изгубите пациент, който току-що е опитал да се самоубие?

Колкото и невероятно да звучеше, именно това се бе случило.

Бяха претърсили цялата болница, бяха събрали целия персонал, бяха направили опит да открият свидетели, за да ги разпитат... Никой обаче нямаше представа как, защо или дори кога Уилям Сандберг е изчезнал от Каролинската университетска болница. В момента преглеждаха записите от всички охранителни камери, инсталирани на територията на болницата, но по всичко изглеждаше, че Уилям е изчезнал не само от стаята си, но и от харддиските на охранителната система.

Към момента, в който Кристина изключи мобилния си телефон, лицето ѝ бе почервняло цялото и причината не бе в топлината, излъчвана от батерията например. Беше бясна. Светът бе пълен с идиоти. Шофьорът на таксито ѝ също бе един от тях, но въпреки това му остави бакшиш. Нарушаването на правилата за движение заслужава известно възнаграждение, нали? После хукна по стълбите, убедена, че Уилям е направил нов опит за самоубийство. Убедена, че този път най-сетне е успял.

Първото, което забеляза, когато влезе в апартамента, който някога бе наричала свой дом, бе изражението на възрастния полицай, отворил ѝ вратата. Четината по лицето му оставаше съмнения дали иска да си пусне брада, или се отнася немарливо към бръсненето. Насред тази четина зееше уста, която се отваряше безмълвно като на риба или на човек, който се опитва да намери подходящата дума. Докато полицаят се чудеше какво точно да каже, погледът му вече говореше многозначително.

„Съжаляваме — казваха очите му. — Съжаляваме, но имаме лоши новини.“

— Мъртъв ли е? — попита тя.

Каза го толкова внезапно, че сама се изненада. Не беше ли поуместно да попита как е? Или поне: „Жив ли е“? Дълбоко в себе си обаче Кристина бе сигурна, че събитията са се развили именно по този начин.

Затова отговорът на полицаия — когато той най-сетне си върна дар словото — я изненада повече от очакваното.

— Нямаме представа — каза той.

— Нямате представа?

Никакъв отговор.

— Къде е?

Полицаят отново не отговори. Вместо това сведе поглед и почна усърдно да изучава върховете на обувките си. Кристина виждаше как колегите му сноват из апартамента и един от тях от време на време снима с фотоапарата си.

Мъжът се поколеба. Никак не му се искаше да ѝ зададе следващия въпрос, но бе длъжен да го направи.

— Имате ли проблеми във връзката си?

— Разделихме се преди две години. Мисля, че... да... това може да се нарече проблем.

Устата, скрита зад наболата брада, не знаеше дали да се усмихне в отговор на сарказма, или да се присвие печално, затова се върна към обичайното си състояние и започна да се отваря и затваря безмълвно.

— Къде е? — попита отново Кристина.

Полицаят отстъпи встрани. После кимна към коридора.

— Смятаме, че е решил да избяга.

Изминаха няколко секунди, преди Кристина да осмисли чутото. Да избяга?

Забърза в посоката, указана ѝ от полицаия. Мина покрай продълговатия килер, дневната, библиотеката, следвайки същия маршрут, по който бе минавала безбройни утрини в предишния си живот, облечена само по пеньоар или хавлия, а понякога дори и без тях. По онова време не би могла дори да предположи, че един ден ще тича по същите тези коридори, за да обясни на полицаите, които обискрат кабинета на Уилям, че никак не е логично човек, направил опит за самоубийство, да иска да изчезне веднага след това.

Когато влезе в стаята обаче спря на място.

Срещна погледите на двама полицаи — най-вероятно криминолози, макар да не бе сигурна. Бяха застанали до бюрото на Уилям. Огледа се. Не бе идвала тук след развода им, но досущ като полицаите мигом разбра, че нещо липсва. Не, не нещо, а *всичко*.

Бюрото му се намираше до по-дългата стена вдясно от вратата, поставено точно пред прозорците, от които се откриваше панорамен изглед към покривите и комините на Йостермалм, централната част на Стокхолм, с неговите еркерни прозорци, потънали в зеленина тераси на покривите и градински мебели, които най-вероятно не струваха и една трета от парите, които хората бяха платили за тях. Вдясно от бюрото имаше шкаф, а в него — стойки за харддискове и различни електронни устройства, свързани с разположения в средата рутер.

Това би трябвало да открият полицаите, отворили шкафа, който играеше ролята на рак-шкаф за сървъри и компютри.

Вместо това обаче вратите му зееха отворени, а рафтовете бяха празни, бюрото също. Пожълтели петна върху повърхността му показваха къде са били поставени двата огромни монитора с плосък екран, а от двете страни на прозореца се намираха лавиците, където Уилям бе държал богатата си библиотека от книги върху криптологията, статистиката, теорията на хаоса^[1] и всички онези неща, за чиито имена Кристина бе спряла да пита преди цяла вечност. Сега лавиците бяха празни. Всичко бе изчезнало.

Тя поклати глава. Жестът ѝ изразяваше увереност и решителност. И означаваше само едно нещо — „не“!

Полицаят я погледна, очакваше от нея да обясни жеста си.

— Това е обир! — заяви Кристина.

Двамата криминалисти не отвърнаха нищо, но се спогледаха по начин, който предполагаше, че знаят нещо, което тя не знае.

— Не е избягал — заяви тя. В гласа ѝ прозвуча нотка на отчаяние. Тя самата я чу и помълча за миг, за да подчертае колко абсурдно е обстоятелството, че самите те не са стигнали до същия извод. — Няма къде да отиде. Никой не го чака никъде. Вчера говорих с него, така че зная! Защо, за бога, човек в неговото положение ще хукне да бяга?

Те обаче не ѝ отговориха, само я изгледаха със съчувствие, преди да отместят погледи към нещо, което се намираше зад гърба ѝ. Не беше нещо, а някой. Полицаят с подобие на брада. Не го бе чула да приближава, но той стоеше зад гърба ѝ и отваряше уста безмълвен като риба, докато всички останали го чакаха да каже нещо.

— Не знаем *защо* го е направил — каза той с такъв тон, сякаш заявяваше неоспорим факт. После наклони глава на една страна и я

подкани: — Елате!

Поведе я из апартамента, който Кристина познаваше несравнимо по-добре, чак до стаята, която някога бе играла ролята на тяхна спалня. Всичко бе същото, дори миризмата, която се носеше от стените, пода и завесите, и преди да се овладее, тя бе залята от вълна от спомени, които не подозираше, че паметта ѝ пази. Спомени от времето, когато бяха продали къщата си в предградията. Когато се бяха преместили в града, защото тук винаги им бе харесвало повече. Когато бяха планирали отново да заживеят свой собствен живот.

Само ако бяха знаели какво ги очаква.

Леглото бе оправено, всичко бе подредено. Полицаят тръгна към другия край на спалнята, като хвърли поглед назад, за да се увери, че Кристина го следва. Спря пред гардероба. Бутна встрани плъзгащите се врати и я погледна по такъв многозначителен начин, сякаш искаше да каже, че думите са излишни.

Прав беше. Думите наистина бяха излишни.

Гардеробът бе празен.

Всички сака и костюми на Уилям, всички безупречно изгладени ризи, всичките му дрехи бяха изчезнали. Лавиците за бельо, шкафовете за обувки... всичко бе опразнено. Кристина бе принудена да признае, че най-вероятно греши. Като че ли полицайте бяха прави. Само че дълбоко в себе си бе убедена, че не са.

— Преди по-малко от двацет и четири часа бившият ми съпруг направи опит за самоубийство — заяви тя. — Наистина ли мислите, че изведнъж е решил да си събере багажа и да отпраши нанякъде?

— Според съседите двама мъже от транспортна компания дошли и изнесли няколко кашона малко след дванайсет.

— Служители на транспортна компания или хора с униформата на служители на транспортна компания?

— Какво искате да кажете?

Тя не отговори на въпроса му. Не получише ли отговор, щеше да му се наложи да си поразмърда сам мозъка, а тази стратегия бе за предпочитане пред поднасянето на отговора на тепсия, защото караше хората да се замислят. Особено след като самата тя не знаеше отговора.

Вместо това го остави сам — без да промълви нито дума, се обърна и излезе от спалнята.

Реши да обиколи целия апартамент. Кухнята, трапезарията, гостната — проклетата гостна, подмина я набързо, за да не ѝ позволи да събуди задрямалите спомени — и влезе в дневната. Тя бе добре обзаведена, с почти педантична прецизност, и продължаваше да носи следите от скъпия вкус, който бяха развили през годините, прекарани заедно. Изглеждаше почти по същия начин, по който Кристина я бе оставила, когато се изнесе, и ако не познаваше Уилям толкова добре, щеше да остане изненадана от способността му да поддържа дома си в толкова добро състояние въпреки собствените си проблеми.

Знаеше обаче, че отговорът се крие в характера му. Всичко бе подчинено на превръщането на хаоса в ред. На моделите и логиката. Това бе единственият начин да оцелее, когато всичко около него се срутваше. Това бе единственото, в което можеше да се вкопчи. Човек не се отказва от педантизма си, когато светът около него започва да се разпада. Тъкмо обратното.

Накрая се върна в кабинета на Уилям. Двамата полицаи се бяха присъединили към брадатия — или по-точно към полубрадатия — и оглеждаха друга част от апартамента, в резултат на което Кристина стоеше съвсем сама и се опитваше да си състави списък на нещата, които бяха изчезнали.

Компютрите.

Книгите.

Скъпият черен бележник, онзи, който едновременно обичаше и ненавиждаше. Онзи, който така и не бе събрал сили да отвори отново, първо, защото бе красив спомен, и второ, пак защото бе красив спомен, но свързан с нещо съвсем друго.

Сякаш бележникът бе виновен за тези спомени. Сякаш оставеше ли го на мястото му, без да го докосне, Уилям щеше да запази само добрите спомени. Сякаш оставеше ли нещата такива, каквито са, щеше да запази само добрите спомени. Сякаш не се ли докосваше до паметта, случилото се впоследствие щеше да изчезне от само себе си.

Необходимите ѝ бяха известни усилия, за да насочи мислите си в друга посока.

Те обаче се скриха току зад ъгъла и тя го знаеше. Мислите, емоциите, вцепенението, което вървеше ръка за ръка с тях, ако ги допуснеше. Както бе сторил той и както се бе научила да не прави тя.

Вместо това се съсредоточи върху проблема, срещу който бе изправена.

Не откриваше никаква логика в цялата тази ситуация.

Не откриваше никаква логика в решението му да си тръгне. Не би си тръгнал, не и по този начин. Просто нямаше никаква причина да го направи.

Тя го познаваше. Знаеше, че няма къде да отиде, нямаше причина да напусне единственото място, което продължаваше да му вдъхва известна сигурност. Ами компютрите? Защо ще ги взима? Едва ли ги бе включвал след трагедията.

Нещо не бе наред. Почувства го в мига, в който влезе в стаята. Нещо липсваше.

И все пак не успяваше да определи какво точно, затова не помръдна от мястото си още минута-две, опитваше се да открие причината за това усещане. Дали то бе породено от обстоятелството, че не бе идвала тук повече от година, или бе продиктувано от подсъзнателното регистриране на някой детайл, на някоя подробност, която не успяваше да долови? Засега.

Затвори очи. Опита се да си представи стаята такава, каквато изглеждаше преди. Натъпканите до самия ръб лавици за книги, книжата и папките, химикалките, които той толкова обичаше... Уилям бе единственият човек, когото познаваше, който можеше да прекара часове наред пред отрупаните с безброй химикалки лавици. Всички бяха подредени изрядно и класифицирани по някаква негова си логика. А сега всичко това бе изчезнало.

Всичко. Имаше ли още? Какво друго липсваше? Какво още би трябвало да е тук, но тя не се сещаше?

Отиде до бюрото. Погледна през прозореца. Обърна се. Погледна стаята под друг ъгъл.

И тогава се сепна.

Не, нищо не липсваше.

Тъкмо обратното — имаше нещо, което не биваше да е тук.

Тоалетните принадлежности в миниатюрния шкаф изненадаха Уилям повече отколкото бе предполагал, че са в състояние да го изненадат някакви си тоалетни принадлежности.

Не защото бяха нещо кой знае какво, а защото бяха неговите.

Несесерът бе същият черен найлонов несесер, който винаги носеше със себе си по време на пътуванията си или поне бе носил някога, когато бе пътувал. Всичко в него — до последната вещ — бе дошло от собствената му баня, включително самообръсначката, четката за зъби, афършейва.

На тънка телена закачалка висеше едно от собствените му сака, заедно с една от неговите ризи и джинси, също негови. На пода бяха оставени неговите кафяви обувки, не онези, които би избрал да обуе в момента, но въпреки това бяха негови. До тях бяха оставени навити на топка чорапи и комплект грижливо изгладено и сгънато бельо.

Бе оставил всички тези неща в апартамента си. Вместо да му подхвърлят стандартен комплект тоалетни принадлежности, купен от някой универсален магазин, те си бяха направили труда да проникнат в дома му и да съберат багажа му.

Този ход бе доста красноречив.

Той означаваше, че където и да го отвеждат в момента, възнамеряват да го задържат там за известно време.

Освен това подобен подход означаваше, че искат да му създадат известен комфорт. Явно се нуждаеха от услугите му. Каквато и да бе причината за отвлечането му, искаха да се почувства като у дома си, може би дори да се почувства като техен гост.

Реши, че това е нещо, с което може да се справи. Не на последно място защото нямаше друг избор.

Огледа тънката безлика версия на собственото си тяло, а именно закачалката с дрехите пред себе си. Свали болничната си пижама, облече обичайните си дрехи и тръгна бос по коридора, който водеше към задната част на самолета.

Банята бе чиста, ухаеше приятно и бе изненадващо просторна за подобно помещение, разположено на борда на самолет. От друга страна обаче тя пак си оставаше неописуемо тясна в сравнение със стандартните бани и Уилям извърши обичайните си сутрешни процедури с немалка доза усилия.

Уилям Сандберг не бързаше. Избърсна се, изми се до кръста, изми и косата си в неубедителната имитация на мраморен умивалник, като я насапуниса два пъти само за да усети приятния хлад на водата, която се стичаше на тънки струйки върху главата му.

Усещането му достави удоволствие. А това на свой ред го изненада. Позволи си да се наслади на това чувство за няколко секунди. Знаеше, че каквото и да го очаква, е по-добре да е напълно буден и с бистра глава.

Изведнъж почувства как тъпанчетата му изпукват.

Да не би да се приготвяха за кацане?

Стисна носа си с палец и показалец, за да изравни налягането в главата си. Воят на двигателите промени ритъма си, тихото им жужене превключи на по-ниска тоналност, която можеше да означава само едно. В този миг обаче осъзна, че вече не ги чува, и се наложи да стисне носа си отново.

Изчака няколко секунди. Възможно бе самолетът само да променя курса си, да слиза на нова височина, след което да изравни и двигателите да заработят с обичайното си тихо монотонно жужене.

Самолетът обаче продължаваше да се спуска. Направи завой, промени посоката си, изравни за миг, след което отново се устреми надолу. Всяка от тези маневри предизвикваше особено усещане в стомаха на Уилям, тъй като тази игра с гравитацията — макар и мимолетна — правеше тялото му по-леко от обичайното. Не можеше да има никакво съмнение. Подготвяха се за кацане.

Въпросът бе къде.

Ако съдеше по положението на слънцето при събуждането си, летяха на изток. Вероятно с леко отклонение на югоизток в зависимост от точния час. Тази информация обаче не се оказа кой знае колко полезна, тъй като нямаше представа дали това е курсът, който пилотите са поддържали от излитането на самолета.

Определянето на разстоянието, което бяха изминали, също се оказа нелека задача. При събуждането си в болницата бе забелязал, че слънцето се издига високо на небосклона, което означаваше, че е отворил очи в единайсет, може би дори в дванайсет часа. После го бяха упоили и го бяха откарали на летището. Но на кое? На Брома или Арланда? Останалите вече не се използваша, но как можеш да качиш на борда на самолет човек в безсъзнание, без да предизвикаш подозрението на наземния персонал? Освен ако самолетът не е бил готов за излитане и всички разрешителни и прочие документи не са били предварително подписани. Това означаваше, че Уилям се бе издигнал във въздуха около час след като се бе събудил в болницата.

Трудно можеше да стъпи на нещо по-конкретно, но и тази отправна точка му позволяваше да направи известни изчисления. Слънцето не бе залязло. Това означаваше, че едва ли са били във въздуха повече от два-три часа. Вероятно по-малко, ако бяха летели на изток, и повече, ако бяха летели на запад, но това уравнение съдържаше доста неизвестни. Реши, че все пак разликата не е от съществено значение.

Съсредоточи се върху възможните дестинации. Стигна до извода, че те са две. Първата бе да се намират някъде над Южна Европа, другата бе небето на Русия. А може би някъде по средата.

Едната от двете възможности привлече вниманието му.

Русия?

Да, това би бил очевидният отговор, но преди доста години. А сега?

Къде бе логиката? От друга страна обаче в цялата тази ситуация нямаше нищо логично. Защо него? Защо сега? Каква стойност имаше Уилям Сандберг и за кого?

Остави тази мисъл без внимание. Дръпна ципа на несесера с тоалетните си принадлежности. Скоро щеше да научи повече.

Последен поглед в огледалото.

Трябваше да признае, че изглежда доста добре за човек, който би трябвало да е покойник.

После отключи вратата на банята.

Когато я отвори, видя, че костюмарите вече го чакат.

Стояха в коридора, досами вратата. През прозорците се виждаха сиви облаци с цвят на опушено стъкло — прелитаха покрай фюзелажа и оставяха миниатюрни капчици мъгла, които вибрираха върху акрилната повърхност.

— Предполагам, че трябва да седна и да си закопчая колана? — попита Уилям и се усмихна любезно, макар да не хранеше и най-малката надежда, че този импровизиран комитет по посрещането ще отговори на въпроса му. Както можеше да се очаква, Бичия врат направи крачка встрани, за да даде път на колегите си.

— Съжалявам — каза той. — Щеше да е по-добре за всички ни, ако не се налагаше да го правим.

Уилям веднага разбра какво има предвид.

За втори път този ден видя как мъжът с бръснатата глава пристъпва към него със странната писалка в ръка. Миг по-късно почувства как тялото му изтръпва, а пред очите му причернява, сякаш луксозният реактивен самолет бе навлязъл в огромен черен тунел и бе изчезнал в него.

Кристина Сандберг заговори кратко и делово. Вдигна телефона пред себе си и показа на полицаите снимките, които бе направила току-що в кабинета на Уилям. После ги накара едва ли не насила да вземат визитната ѝ картичка, докато разказваше това, което знаеше, без в гласа ѝ да прозвучи и нотка на неувереност. А преди полицаят да намери време да възрази, напусна апартамента и остави криминалистите да пишат доклада си.

Уилям Сандберг бе отвлечен. А предвид професията и кариерата му, с основание можеше да се предположи, че животът му е в опасност.

Чаткането на токчетата ѝ заглъхна по широките стълби, отекна във фойето и спря, след като тежката входна врата се затвори. Това щеше да е последното ѝ посещение в апартамента на Каптенсгатаан.

[1] Теория на хаоса — математически апарат, описващ поведението на нелинейни динамични системи, подложени — при определени условия — на явление, известно като динамичен хаос или детерминиран хаос. Поведението им изглежда случайно дори моделът, който го описва, да е детерминиран. Примери за подобни системи са атмосферата, турбулентните потоци, някои видове аритмия на сърцето, дори биологичните популации и обществото като система от комуникации и неговите подсистеми: икономическа, политическа, психологическа и пр. — Б.пр. ↑

5.

Джанин Шарлота Хейнс опря гръб в каменната стена. Сърцето ѝ биеше толкова силно и бързо, че се уплаши да не би някой да го чуе.

Затвори очи. Насочи всичките си усилия към това да диша колкото се може по-тихо, да не издаде нито звук, а дебелият плик, затъкнат в колана ѝ, да не изшумоли.

Не чуваше двамата мъже, но не се съмняваше, че са само на метри от нея.

Може да бяха и трима, нямаше как да е сигурна. В мига, в който бе чула гласовете им да отекват по стълбите, бе замръзнала на място, след което отчаяно бе потърсила как да се измъкне. Така се бе озовала в тесния коридор, без да има представа накъде води той. Осветление нямаше. Стоеше, притиснала се плътно към стената, докато те се качиха на етажa ѝ. Сега се намираше отвън и само един каменен свод я делеше от тях.

Те стояха, без да помръднат, без да издадат нито звук, досущ като нея, и тя можеше само да се надява, че не са я чули. Нямаше как да им обясни какво прави тук. Особено посред нощ.

А тя се опитваше да избяга.

И се молеше планът ѝ да успее.

Бе тичала с всички сили, боса при това, за да мине колкото се може по-тихо по студените каменни коридори, разтреперана от страх, но и с пълното съзнание, че това може да е единственият ѝ шанс. Сега стоеше тук, тялото ѝ копнееше за кислород, а тя едва сдържаше дъха си.

Не можеше да позволи да я чуят.

Стоеше като каменна статуя.

Заслушана в ритъма на сърцето си.

В този миг един от тях проговори.

Гласът му прозвуча толкова близо, че сякаш се обръщаше към нея. Тя сдържа дъха си със сетни сили. Притисна се още по-плътно към стената. Окопити се и се заслуша в гласовете, опитваше се да чуе какво си говорят.

Долови отделни думи. Охрана?

Не беше сигурна. Френският ѝ бе ужасен. Беше учила френски само два срока в гимназията и тогава дори се гордееше, че говори толкова ужасно. Учителката я предупреди, че един ден ще съжалява за това. Сега Джанин стоеше в каменния коридор и изпитваше на собствения си гръб болезнената ѝ правота.

Да, ето една дума, която знаеше. Sécurité. Охрана? За нея ли говореха?

Отново затвори очи и направи опит да анализира ситуацията. Най-мрачният сценарий предполагаше, че някой е открил, че миниатюрното парче пластмаса, което криеше в джоба си, е изчезнало. То бе единственият ѝ шанс, единственият начин да се измъкне оттук, затова тя сви пръсти около него и го стисна с всички сили, сякаш това щеше да ѝ помогне да се почувства в безопасност.

Не можеше да им позволи да я открият.

Никой не знаеше къде е. Ако бяха решили да я убият, нищо не бе в състояние да ги спре, а никой никога нямаше да разбере. Едва ли някой продължаваше да я търси навън.

Прогони тази мисъл.

Той не би се отказал.

Нали?

Длъжна бе да вярва, че няма да се откаже. Последните шест месеца бяха преминали като в мъгла, меко казано. Не бе имала представа за кого работи или защо, дали това, което върши, е оправдано от морална гледна точка, дали е престъпление, или пък истината е някъде по средата.

Не се съмняваше единствено в необходимостта да го сподели с някого.

Както и че той е единственият ѝ шанс.

Каквото и да се случеше, не биваше да им позволи да я открият.

Мъжете разговаряха цяла вечност — така поне ѝ се стори — продължила точно четири минути, след което единият направи знак на останалите да млъкнат.

Тишината прониза тялото ѝ като с нож и тя почувства как собственият ѝ страх започва да вибрира в устата ѝ с неприятен

метален привкус. Дали я бяха чули? Дали се бе отпуснала, дали си бе позволила лукса да си поеме дъх? Дали знаеха, че е тук?

Затаи дъх. Започна да брои наум.

Едно. Две. Три.

Белите й дробове горяха, но трябваше да издържи.

Четири. Пет.

В далечината прозвуча някакъв звук.

Приближаваше хеликоптер.

Долови слабото боботене на роторите, но то бе достатъчно, за да й позволи да си поеме дъх, както направи и в момента, когато един от мъжете заговори отново. Говореше тихо, като гледаше право пред себе си. Използваше кратки отсечени фрази. Някой го бе повикал по радиостанцията и човек от другия край на линията говореше, а този слушаше.

Okay. D'accord. Bien.

Изведнъж адът, в който се бе озовала, свърши. Мъжете забързаха нанякъде, отмереният ритъм на стъпките им отекна по коридора, после заглъхна и отново се възцари тишина.

Бяха си тръгнали. И не бяха минали покрай сводестия коридор, в който се бе скрила.

Добре. Сега или никога.

Опря пети в стената зад гърба си и се отблъсна, както правят плувците при обръщане в басейна, после босите й крака затичаха по коридора с цялата бързина, на която бяха способни. Остра болка пронизваше стъпалата й всеки път, когато докоснеха грубия каменен под, но тя продължаваше да тича. Единственият начин да успее бе като тича, и то достатъчно бързо. Прехапа устни, полагаше неимоверни усилия да пренебрегне болката, докато тичаше в посоката, която бе следвала преди да се появят мъжете.

Стълбището. После по коридора вдясно. Нови стълби. Нов коридор. Още стълби. Тежки дървени врати преграждаха пътя й. Всеки път, когато се натъкнеше на подобно препятствие, тя изваждаше от джоба си миниатюрното късче пластмаса, поднасяше го към монтираната в стената кутийка и напругаше слух, за да чуе тихото жужене на електрическата брава, което щеше да й позволи да продължи напред. Всеки път изчакваше тишината да се възцари отново, за да се увери, че е съвсем сама, преди отново да хукне напред.

Надолу, още по-надолу. Още два етажа. Тук, долу, бе влажно, нищо чудно да се намираше под земята. Не виждаше прозорци или амбразури, нищо не подсказваше, че там, навън, има цял един свят. Тук, долу, усещането, че се намира в затвор, бе още по-силно и всеобхватно.

Това бе едва третият път, когато се озоваваше толкова дълбоко под земята. Бе положила сериозни усилия, за да запамети маршрута, затова сега виждаше всеки ъгъл, всяка врата и всяко стълбище много преди те да се появят в мрака. Затова сега тичаше по коридорите и меката кожа на стъпалата ѝ шляпаше тихичко по твърдия камък, тичаше, без да намали темпо, към крайната си цел.

Помещението от другата страна на заключената врата приличаше на стаичка на пазач. Или по-точно на стаичка, в която някога е имало пазач. Покрай стените бяха наредени дървени лавици с миниатюрни отделения, използвани сякаш за оставянето на писма, зад стъклената преградна стена имаше бюро, а в единия край бе струпана цяла планина кашони.

Забеляза незначителните промени, настъпили след предишното ѝ посещение. Старите купчини хартия бяха преместени другаде, а мястото им бе заето от нови. Очевидно помещението все още се използваше. Не смееше да се надява, но се оказа самата истина.

Влезе. Измъкна дебелия плик, който бе затъкнала в колана на клина си. Пъхна го в средата на цяла купчина подобни пликове, оставени на масата. След което се обърна — също толкова безшумно, колкото бе дошла — излезе и се върна по пътя, по който бе дошла.

Постъпката ѝ бе рискована и доста хазартна. Пликът бе адресиран до човек, който не съществуваше. Съдържанието, ако някой изобщо си направеше труда да го отвори, приличаше на любовно писмо.

За всички освен за един човек.

Не ѝ оставаше нищо друго освен да се моли, че писмото ще стигне до него.

Цели шест месеца бе търсила начин да изпрати съобщение навън и сега, докато тичаше из смълчаните коридори, Джанин Шарлота Хейнс стискаше палци и се надяваше всичко да бъде наред.

Стига, разбира се, да не бе прекалено късно.

6.

В мига, в който дръпна тежките завеси, Уилям Сандберг разбра, че догадките му не отговарят на истината.

Стаята, в която се събуди, бе обзаведена с класическа елегантност, мебелите бяха масивни, тежки и много стари. Подът бе застлан с големи плочи от мек камък, протрити на места от безброй крака, стъпвали по тях през столетията. Част от плочите бяха напукани от температурните промени или от слягането на пода. Стените бяха покрити с ръчно рисувани тапети. Макар и пожълтели от влагата и времето, изображенията върху тях бяха запазили и най-малките подробности. От пода ги делеше дървена ламперия, а огромните греди на тавана бяха боядисани в същия тъмносив оттенък, както и останалата дървения в стаята.

Ако не бе така травмиран от случилото се през последните двайсет и четири часа, Уилям спокойно би могъл да си представи, че се е озовал в замък, превърнат в скъп хотел, където да прекара уикенда.

Всичко подсказваше, че това наистина е замък. Огромното дървено легло, в което бе спал, ковчорите над главата му, изящната материя и резбованите стълбове на балдахина... Дори таблата за закуска, която на пръв поглед изглеждаше не на място заради кръстосаните си хромирани крачета, бе отрупана с невероятно изобилие от храна — различни видове сирене и шунка, хляб, екзотични плодове, чиито имена не знаеше, но които очевидно съществуваха. Цялото обучение, което бе преминал някога, обучение, което би трябвало да му помогне да оцелее, ако попадне във вражески плен, не го бе подготвило за опасността да му бъде поднесена луксозна закуска в замък.

Уилям стана и подмина таблата със закуската, макар стомахът му да му напомняше отчаяно, че отдавна е пропуснал обичайния час за хранене. Мина през стаята и спря пред завесите, през чиито краища се опитваха да проникнат лъчите на яркото утринно слънце.

Дръпна завесите и се вцепени, смаян от видяното. Бе толкова сигурен, че са го отвлекли в Русия, че му трябваше известно време, за да приеме реалността. В същото време нямаше начин да остане равнодушен към гледката, ширнала се отвъд високите прозорци, разделени на множество по-малки панели.

На няколко етажа под него се простираха огромни ливади, покрити с трева, които се устремяваха рязко към стръмни голи скали, образуващи лъкатушни каменни стени, спускащи се към планинско езеро с лазурносини води. Езерото бе заобиколено от още и още тучни ливади и скалисти склонове, покатерили се сякаш един върху друг, за да образуват нещо като гигантски кратер, застинал в тишина. Въпросният кратер наподобяваше пъзел от поне хиляда части, подреден върху нечия масичка за кафе.

Явно бяха летели на юг, а не на изток. Планините бяха Алпите, следователно бяха отвели Уилям някъде между Франция на запад и Австрия или Словения на изток. Но защо го бяха направили? Нямаше никаква представа.

— Господин Сандберг.

Гласът прозвуча ясно, отчетливо и малко рязко в стаята с каменни стени и дървена ламперия. Уилям се обърна. Мъжът, който току-що бе изрекъл името му с тон, който по-скоро съобщаваше добре известен факт, отколкото задаваше въпрос, стоеше на няколко крачки отсам прага. Изобщо не го бе чул да влиза.

— Извиняваме се, че ви сложихме да си легнете с ризата — каза мъжът. — Но нали разбирате, че човек, който преминава през митницата по пижама, предизвиква излишни въпроси?

Беше на възрастта на Уилям, косата му бе посребрена и добре подстригана, а погледът му бе дружелюбен, за разлика от строгата му колосана светлосиня куртка. Говореше безупречен английски и макар Уилям да не бе съвсем сигурен, му се стори, че в произнасянето на гласните долавя следи от акцент, характерен за хората с обикновено работническо потекло.

Уилям кимна вежливо и попита:

— За коя митница става въпрос?

Мъжът се усмихна. Дружелюбно и искрено, но въпреки това не отговори на въпроса му. Вместо това каза:

— Останалата част от гардероба ви е тук.

— Сигурен ли сте, че идеята е добра? Не е ли по-добре да остана с тези дрехи, докато решите, че съм се наспал?

— Стигнахте до крайната цел на пътуването си — каза мъжът.

— С риск да се повтора... — започна Уилям и повдигна вежди, за да покаже, че още не е получил отговор на въпроса си.

Мъжът се усмихна отново. Беше го чул отлично още първия път, но нямаше никакво намерение да му казва повече от необходимото.

— Предлагам да хапнете нещо. Спахте осемнайсет часа, а доколкото зная, и преди това не сте се хранили както трябва.

— Предпочитам препечени филийки — каза Уилям, но не помръдна от мястото си, а остави езика на тялото да довърши изречението: *но след като си тръгнете.*

— Чудесно — отвърна мъжът. — Ще се върна след половин час. Тогава ще научите повече.

Обърна се, отиде до вратата и я отвори. Беше отключена, забеляза Уилям. Никакви видими мерки за сигурност. Също както на борда на самолета. Някой полагаше доста усилия, за да го накара да се почувства комфортно, и той не спираше да се чуди каква ли е причината. Защо го правеха? Кой бяха тези хора? Какво, по дяволите, очакваха от него?

— Съжалявам — каза Уилям.

Мъжът се обърна. Сега пък какво?

— Уилям Сандберг. Не чух вашето име.

Протегна дясната си ръка и тя увисна в празното пространство помежду им. Това своеобразно предизвикателство изискваше ръкостискане и представяне. Мъжът извърна поглед. После пое ръката му, по-скоро я улови, отколкото да я стисне, и го погледна право в очите, сякаш никога не бе имал и най-малкото намерение да скрие самоличността си.

— Разбира се — каза той. — Извинете ме.

И добави:

— Конърс. Генерал Конърс.

Генерал Конърс имаше и малко име, но в живота му имаше прекалено много неща, които го караха да се чувства неловко, и малкото му име бе едно от тях.

Бе израснал в градче в Северозападна Англия, в работнически квартал, където високата безработица и дребната престъпност бяха част от ежедневието и никой не им обръщаше кой знае какво внимание. Хората там имаха доста гъвкави представи за добро и зло и понякога трудно откриваха границата между двете. Най-важната им задача бе да сложат нещо на масата и да си платят наема. Никой не се интересуваше как го постигат.

За Конърс това бе възможно най-лошото детство. Съвсем млад проумя две неща: едното, че добре овладените и обиграни социални умения са най-голямото предимство, което човек може да получи, а другото, че именно в това отношение е пълен невежа.

Конърс винаги бе една стъпка след другите. Мразеше да наблюдава как светът около него се променя с изненадваща бързина, как кралят на улицата тази седмица може да бъде свален от трона си на следващата или как приятелите и съюзниците могат да преминат на другата страна и да се обърнат срещу теб преди да си се ориентирал какво да направиш. Затова още преди да тръгне на училище се научи да крие мислите си, да прави всичко по силите си, за да избягва завързването на приятелства, контактите с бандите, натиска да приеме определени възгледи, норми, поведение... За един доста продължителен период дори бе нарочен за гей, престъпление, което според околните бе много по-сериозно от дребните кражби, с които съучениците му запълваха свободното си време.

Най-голямото му престъпление обаче бе обстоятелството, че обичаше училището. Бе особено добър по математика дори когато задачите станаха прекалено абстрактни и макар да съзнаваше, че това не означава кой знае какво, бързо стана по-добър математик от всичките си преподаватели в училище. Обичаше правилата и логическите модели, обичаше алгоритмите, които му позволяваха да проследи взаимовръзките между нещата. И всеки път, когато останалите хлапета го унижаваха на двора или на игрището, това го караше да обикне математиката и логиката още по-силно.

Когато постъпи в армията — само на шестнайсет — бързо осъзна, че това е идеалното място, където да открие така бленувания ред. Тук всеки имаше толкова ясно дефиниран чин и ранг, обозначени по съвсем недвусмислен начин върху униформата му, че понякога това дори му се струваше прекалено. Всички промени бяха напълно

предвидими и почти неизбежно водеха в една посока — нагоре. Нямаше как да се събуди някоя сутрин и да открие, че довчерашият майор е станал полковник, а бившият полковник е разжалван за нещо, което е извършил брат му.

Конърс бе открил истинския си дом.

За първи път в живота си започна да се събужда в добро настроение, което да го съпровожда през целия ден.

Армията бе най-подходящото място, където да разгърне истинския си потенциал. Оказа се същински майстор в следването на правилата и процедурите и скоро започна да ги превръща в своя запазена територия, да ги надгражда, да съставя нови... Посрещна трийсетия си рожден ден не като младеж от работническата класа, а като един от най-добрите британски военни стратегии. Бе специалист по съставянето на сценарии на улични безредици и хаос, както и на определяне на правилата за възстановяване на реда и закона. Надзираваше учения, пишеше наръчници, превърна се в човека, когото всеки искаше да има подръка в извънредни ситуации. Правителството, военните, бизнесът и бог знае кой още — всички искаха да привлекат Конърс на своя страна.

Конърс превърна трансформирането на хаоса в ред не в занаят, а в изкуство. Объркаше ли се нещо, всички се обръщаха за помощ именно към него.

А сега се оказваше изправен пред сценарий, който никой никога не бе смятал за възможен.

За първи път от много години Конърс отново се почувства като малко дете.

А това го плашеше до дъното на душата му.

Конърс сложи магнитната карта в четеца до вратата и изчака тя да се отвори.

Тръгна по широкия коридор от стомана и бетон, който водеше към фойето с неговия нисък звукоизолиран таван и завинтени към пода столове в безлично тъмносиво. Плъзна картата през следващия четец. Вратата се отвори с тихо бръмчене.

Помещението, в което се озова, бе кръгло. По средата имаше голяма заседателна маса, която следваше контурите на залата. Покрай

нея бяха наредени столове, а отгоре ѝ бяха строени в редици бутилки минерална вода. Всичко бе готово за посрещането на участниците в съвещания, които отдавна не се провеждаха тук, а дори по времето, когато се бяха провеждали, пак бяха оставали много празни места.

Единствената права стена в залата бе заета от огромна видеостена, чиито ярки монитори грейваха в лицето на всеки, който влезеше тук от разположената срещу тях врата. Конърс им хвърли бегъл поглед и видяното не го изненада — все същият безкраен поток числа, който неизменно течеше като порой по екраните.

Пред мониторите седеше мъж с тъмна униформа. Нито се обърна, когато Конърс влезе, нито вдигна поглед, когато той закрачи по вълнения килим, а продължи да се взира в потока числа. Не помръдна, докато Конърс не застана до него.

— Знаем как се е озовал в Берлин.

Чак сега вдигна глава и погледна Конърс. Очите му издаваха, че не е спал от няколко дни.

— Откраднал е камион на една бензиностанция. Открихме го с празен резервоар в околностите на Инсбрук. Полицията го конфискува. Според свидетелите се е качил на автостоп в червена „Тойота Рав4“.

— И къде е тя сега?

Отговори му многозначително мълчание. Нямаха представа.

— Това е началото — каза Конърс — Нали?

Франкин не отговори.

Когато най-сетне реши да каже нещо, успя да прикрие тревогата си зад маската на решителността. Пред тях имаше само един път и те нямаха право да се отклоняват от него.

— Къде е той? — попита Франкин.

— В стаята си.

— Как е?

— Ще се справи.

Франкин изсумтя тихичко. Това беше добре. Ако все още имаха някакъв шанс, единственият, който можеше да ги спаси, беше Сандберг. Часовникът показваше дванайсет без пет. Отново трябваше да се справят в последния момент.

— Какво ще му кажем? — попита Конърс.

Франкин помълча, после отвърна:

— Същото, което казахме и на нея.

И се извърна с гръб към Конърс.
С което даде знак, че срещата им е приключила.

7.

Уилям остана сам четирийсет минути, преди генерал Конърс да се върне. Това му даде достатъчно време да закуси, да се погрижи за сутрешния си тоалет, да obuе същите панталони, но този път да облече сако от туид. Реши да не слага вратовръзка. Направи този избор напълно съзнателно: нямаше представа какво го очаква, но искаше да изглежда достатъчно сериозен, за да е на равна нога с тях, за да покаже, че контролира нещата. В същото време обаче не искаше да демонстрира прекалено старание в тази посока. Нямаше никакво съмнение, че те са в по-изгодна позиция, и той не искаше да утежнява положението си, като се облича като ученик. Освен това, кой, по дяволите, знаеше дали първата им работа няма да е отново да му забият спринцовка във врата?

Разговорът им започна в мига, в който прекрачиха прага.

— Знам, че имате много въпроси — каза Конърс. — Питайте, ще направя всичко по силите си, за да ви отговоря.

Предложението му не можеше да се нарече изненадващо. Конърс нямаше намерение да му предостави възможността да се ориентира в замъка, да запамети кой коридор към кое стълбище води, затова разговорът им щеше да послужи, за да отклони вниманието му от тези неща. Конърс щеше да отговори — при това без да бърза особено — само на тези въпроси, на които искаше да отговори. Уилям знаеше това. А Конърс знаеше, че Уилям знае.

— Като за начало можете да ми кажете къде се намирам — започна Уилям.

— Да наречем това място Лихтенщайн — отвърна Конърс.

— Да го наречем?

— Не мога да ви дам точен адрес. Пък и за известно време няма да си поръчвате пица у дома.

Усмихна се криво. Сякаш се извиняваше и го подканяше да зададе следващия си въпрос. Уилям продължи да следва сценария. Придаде си вежливо изражение. В същото време правеше всичко по

силите си, за да наблюдава и запаметява зигзагообразния маршрут, по който го водеше Конърс.

— Можете ли да ми кажете кой ме докара тук?

— Ще разберете, когато му дойде времето.

— Или защо?

— Това също ще разберете, когато му дойде времето.

— Добре. В такъв случай, кажете ми, моля, на кои въпроси мога да получа отговор?

Конърс се усмихна отново. Усмивката му бе искрена, сякаш осъзнаваше абсурдността на ситуацията в не по-малка степен от самия Уилям, сякаш безсмислието на разговора, който водеха, го караше да се чувства по-неловко, отколкото би искал.

Уилям забеляза това и кимна в знак на съпричастност. Много добре. С това играта им на въпроси и отговори приключи и двамата продължиха пътя си в мълчание.

Минаха по дълги коридори и се спуснаха по тесни стълби само за да тръгнат по други дълги коридори. През цялото това време Уилям не успяваше да се отърси от усещането, че вървят по странични коридори и през сервизни помещения, сякаш същинският замък се намираше някъде другаде, вътре в сградата, която кръстосваха, но Конърс напълно съзнателно го кара да обикалят.

Навсякъде подът бе покрит с каменни плочи, протрити от хилядите стъпки през вековете. Стените бяха тъмни, украсени понякога с картини или гоблени, избелели от светлината или потъмнели от влагата, докато в тях не бе останал един-единствен цвят — сивият. Това бе едновременно впечатляващо и красиво, объркващо и потискащо.

— Всъщност — заяви Уилям — имам още един въпрос.

Конърс се обърна. Бяха на средата на поредното стълбище. Конърс вървеше отпред, а Уилям го следваше. И двамата се бяха привели, за да не се ударят в тавана.

— Имам ли причина да се страхувам?

Въпросът изненада Конърс. Той погледа Уилям в очите, неуверен дали той е искрен, или просто играе игрички. Спря в мрака за секунда-две и понечи да каже нещо. Сетне размисли. Обърна се. Сложи край на разговора. Последните няколко стъпала, които водеха към следващия етаж, изминаха в мълчание.

Помещението под стълбите се оказа не обикновена стая, а същинска зала. Вярно, не бе кой знае колко просторна, но височината на тавана бе впечатляваща. От няколкото малки прозореца в отсрещната страна нахлуваше достатъчно светлина, че да принуди Уилям да присвие очи. В другия край на залата ги очакваше още едно, по-широко стълбище, много по-внушително от онова, по което бяха слезли, както и гигантска двойна врата от потъмняло дърво.

Конърс отиде до нея и спря с ръка на бравата. Погледна Уилям за миг, сякаш се чудеше какво да му отговори.

— Нямате причина да се страхувате от мен — каза най-сетне. — Нито от останалите хора тук.

— А от какво тогава?

За миг като че ли по лицето на генерала се появи състрадание. Сякаш съжаляваше за ситуацията, сякаш не искаше да прави нещата, които правеше, сякаш нещо много по-значимо го принуждаваше да отвлеча хора от болничните им легла и да ги транспортира до другия край на Европа.

Това изражение обаче изчезна почти мигновено. И Конърс не отговори на зададения му въпрос.

— Това, което ще ви кажем днес, е изключително деликатно и секретно — заяви той. Гласът му звучеше официално, делово, невъзмутимо. — Има неща, които не сме в състояние да разкрием. Други можем да споделим само частично.

— Доведохте ме в „да го наречем Лихтенщайн“. Взехте мобилния ми телефон. С кого се боите, че мога да разговарям?

— Информацията, с която разполагаме, не бива да достигне външния свят. Никога. При никакви обстоятелства. В никакъв случай.

— Това означава ли, че няма да ми позволите да си тръгна оттук?

Конърс се поколеба. После отговори, като гласът му прозвуча съвсем искрено:

— Надявам се от цялото си сърце, че ще дойде ден, когато всички ние ще можем да си тръгнем оттук и да се приберем по домовете си.

Младият стажант, който стоеше пред Кристина Сандберг, се чувстваше неловко, изглеждаше свенлив и боязлив, трудно изразяваше

мислите си, но точно в този момент той бе единственият човек, когото можеше да използва. И можеше само да се надява, че ще се справи със задачата.

Той ту се опитваше да избегне погледа ѝ, сякаш бе тайно влюбен в нея, въпреки че бе поне с двайсет години по-млад, ту се опитваше да се включи в разговора, като подхвърляше несвързани откъслечни фрази. Кристина не можеше да реши кое от двете я притеснява повече.

Макар търпението ѝ да бе достигнало предела си, тя все пак повтори задачата му, за да е сигурна, че е разбрал какво се иска от него. Че трябва да се свърже с болницата, със съседите в сградата, в която живееше Уилям, с транспортната фирма, макар и само за да потвърди онова, което Кристина вече знаеше, че е самата истина: никакъв камион не е идвал на адреса на Уилям, никаква транспортна фирма не е пренасяла багажа му, всичко е постановка.

Лео Бьорк я слушаше и записваше инструкциите ѝ за втори път, като внимаваше да не спомене онова, което и двамата добре знаеха, а именно че възложената му задача няма нищо общо със задълженията му във вестника, а е израз на личната ѝ загриженост към изчезналия ѝ съпруг. Вероятно, положеха ли известни усилия, и двамата щяха да са в състояние да убедят самите себе си, че съществува вероятност изчезването на Уилям Сандберг да е върхът на загадъчен айсберг, нищо чудно да е свързано с политически скандал или с нова, невидима Студена война; вероятно щяха да попаднат на материал за статия и така да оправдаят това, с което се занимаваха в момента. Бивш военен криптолог, изчезнал с всичките си дрехи и вещи — това звучеше като многообещаващ лайтмотив за поредица статии, посветени на нова заплаха за международната сигурност, за чието съществуване никой не бе подозирал.

Що се отнасяше до Лео, той не се нуждаеше от убеждаване.

Нямаше никакво намерение да поставя под съмнение нарежданията на Кристина, тъй като възприемаше тази задача като стъпка нагоре и нямаше търпение да се захване с нея, да покаже колко деен и талантлив репортер е. Очакваше го същинско журналистическо разследване. То щеше да му даде възможност да мисли самостоятелно, да издирва хора, които да интервюира, да проследява улики, да открива източници на информация. И не на последно място, щеше да му даде

възможност да работи рамо до рамо с Кристина Сандберг, а това го вълнуваше по-дълбоко, отколкото бе готов да си признае.

Кристина приключи с повторното излагане на задачата, затвори бележника си и стана.

Проследи Лео Бьорк с поглед, докато той излизаше от стъкления паралелепипед на кабинета ѝ. Нямаше време да разсъждава дали ще се справи, или не. Взе мобилния си телефон и прегледа списъка с контактите. Потърси в него името на човек, за когото дори не се бе сещала през последната година.

Тежките врати се отвориха и Уилям се озова в помещение, чиито размери го накараха да зяпне смаяно.

Таванът бе висок над десет метра. Покрай стените се издигаха дебели каменни колони, преливащи в трегери, които се събираха високо по периферията на сводестия таван. През покритите със стъклописи прозорци, вградени в една от стените, проникваха ярки слънчеви лъчи, но превърнати в разноцветни отблясъци, в резултат на което помещението изглеждаше едновременно тъмно и светло. Малкото лъчи, успели да стигнат до противоположния край на помещението, озаряваха огромна камина с размерите на малка стая. От тавана висеше огромен полилей от ковано желязо, а под него бе разположена дълга дървена маса от тъмен дъб, цялата набраздена от пищните банкети на много поколения благородници.

За да бъде картината пълна, на масата би трябвало да има печен глиган, придружен от поднос с бокали червено вино. Вместо това на нея имаше разклонител, от който тръгваше един-единствен сив кабел, водещ до лаптопа, поставен начело на масата. От него до мястото, на което бе застанал Уилям, имаше поне девет метра. Зад компютъра седеше мъж с тъмна униформа.

— Франкин? — каза Конърс.

Мъжът, който се надигна от стола си, се оказа малко по-възрастен от генерала. Лицето му като че ли носеше следите от продължително излагане на всички атмосферни условия, за които се сети човек. Движеше се бавно, с усилия, и спря на няколко метра от тях. Не им подаде ръка. Представи се като генерал Морис Франкин и поздрави Уилям с добре дошъл. Уилям се поколеба дали да му

благодари, или да му отвърне с някоя язвителна забележка, но в крайна сметка не направи нито едното, нито другото.

— Мога дълго да ви се извинявам за начина, по който ви доведохме тук, но няма да го направя — каза Франкин.

Уилям не отговори, а изчака Франкин да му посочи стол.

— Нямам представа какво ви е казал Конърс.

— Мисля, че няма да преувелича, ако отвърна, че генерал Конърс положи доста усилия да не каже нищо съществено.

Франкин кимна. На набразденото му от бръчки лице като че ли се появи някакво подобие на усмивка, което обаче изчезна само след миг. Или наистина се бе усмихнал, или бе направил гримаса на недоволство, предизвикано от някой от тях двамата.

— Ще ви изложим съкратената версия — каза той.

— Всяка версия е добре дошла за момента.

— Доведохме ви тук, защото имаме нужда от познанията ви.

— Това ми е ясно.

— Знаем, че притежавате богат опит във вашата сфера. В момента сме изправени пред проблем, който не сме в състояние да разрешим със собствени сили.

— И кои сте тези „вие“?

— Ще кажа само, че става въпрос за международна операция.

— Между?

— Броят на участващите страни е променлив. Обикновено става въпрос за двайсетина държави, понякога повече — Европа, Съединените щати. Южна Америка, Япония... В интерес на истината, това не е толкова важно, тъй като действаме в интерес на всички страни по света. Финансираме се посредством сложна верига от подставени компании и едва шепа хора в целия свят знаят за какво се използват тези средства.

Уилям го изглежда внимателно. Казаното дотук спокойно би могло да е истина. То би обяснило лекотата, с която тази организация бе организирила отвличането му от Швеция.

В същото време обаче то не обясняваше нещо много важно.

— И как се нарича тази организация?

— Официално не съществуваме, следователно не се нуждаем от име.

— Под егидата на ООН ли действате?

— В ООН има хора, които знаят за нас. Отделни личности. Всъщност двама-трима души. Но след като не съществуваме, не действаме под ничия егида. — Помълча достатъчно дълго, за да създаде у Уилям впечатлението, че организацията им наистина се радва на мълчаливата подкрепа на ООН, след което помълча още малко, за да създаде у Уилям впечатлението, че това е негово собствено тълкуване и нищо повече. — Разглеждаме нашата структура като автономна организация, която работи за сигурността и безопасността на всички държави по света.

Уилям погледна първо единия, после другия, опитвайки се да прецени каква част от казаното е истина. Не можеше да се отърси от усещането, че пропуска нещо важно. Казаното от тях, от една страна, звучеше достоверно. От друга обаче цялата ситуация бе толкова странна, че не бе в състояние да проумее случващото се. Замъкът. Пътуването му дотук. Всичко.

Какво можеше да е толкова опасно и важно, толкова секретно, че да наложи създаването на цяла организация, която да бъде натоварена с решаването на проблем, за чието съществуване не подозираше никой?

— Сигурност и безопасност срещу какво? — попита той.

Франкин повдигна вежда и погледна Конърс, сякаш искаше да му каже: „Твой ред е“.

— Ние... — започна Конърс, но спря. Настъпи кратка пауза, в която внимателно подбираше думите си и търсеше обяснение, което хем да разкрие достатъчно, хем да не разкрие прекалено много.

Сетне продължи:

— Ние засякохме последователност от числа.

— Как я засякохте?

— Не е толкова важно как точно. Важна е информацията, скрита в тези редици числа. А тя е добре скрита, закодирана с помощта на безпрецедентно сложен ключ... или по-скоро ключове. В множествено число. Ключове, които препращат към други ключове, а те на свой ред са базирани на други ключове... Всичко е толкова сложно, че не успяваме да разбием кода.

Уилям го слушаше внимателно. Колкото и да не му се искаше, но казаното от Конърс го заинтригува. Това бе неговата област, това бяха нещата, с които се бе занимавал някога, предизвикателствата, които бе

обичал. Да открие сложните правила, които несъмнено бяха скрити някъде, независимо от това колко невъзможен или хаотичен изглеждаше даден код. Да провери една или друга променлива, да я замени с нова, за да провери повторно с надеждата този път да получи някакъв резултат. Уилям обожаваше именно тази комбинация от математика и интуиция. Малко неща в живота бяха в състояние да го развълнуват повече от намирането на модел в нещо, което прилича на случайна поредица числа, написани набързо върху лист хартия, от наблюдаването как намирането на една-единствена буква е в състояние да накара шифъра да разкрие истинското си лице, досущ като попълнена кръстословица.

Частица от Уилям Сандберг се почувства като малко дете в коледната утрин.

Останалата част от него продължаваше да се чувства като петдесет и пет годишен мъж, който току-що е бил отвлечен от болничното легло против волята му.

— Какъв е източникът? — попита той. Съзнаваше, че това е заобиколен начин да повтори въпроса, който бе задал преди малко, но въпреки това го намираще за изключително уместен и логичен. Различните кодове приемаха различни форми и след като тези хора искаха да им помогне, рано или късно щеше да им се наложи да отговорят на този въпрос.

— Не можем да ви кажем това — отвърна Конърс.

— За какво става въпрос? За писмен документ, за радиосигнали или за данни от файл?

— И това не можем да ви кажем.

— А какво тогава можете да ми кажете? Можете ли изобщо да ми кажете нещо? — Едва сега осъзна, че е повишил тон. Съжали за постъпката си, тъй като не той командваше тук, затова компенсирал грешката си с неловка усмивка. — Съжалявам. Но обикновено, когато някой иска помощ, е по-лесно да му помогнеш, ако знаеш за решаването на какъв точно проблем иска помощ.

Думите може и да прозвучаха като упражнение по казуистика, но Уилям нямаше нищо против да прибегне до сарказъм, стига да контролира ситуацията и да не допусне да го пречупят. Бе позагубил форма, но сега отново се връщаше в играта. Удостои двамата с поглед,

изпълнен с презрение. „Прекалено възрастни сме, за да играем подобни игрички“, това искаше да им каже.

Франкин се върна на мястото си, придърпа лаптопа и натисна някакъв клавиш с показалеца си.

— Ето.

Ярка светлина огря просторната зала.

Над главите им изведнъж грейнаха четири лъча, които пронизаха помещението. Източник на тази светлина се оказа полилеят. Прашинките затанцуваха във въздуха като безтегловни циркови акробати, озарени по пътя си към стените по някакъв невъобразим, вълшебен начин от лъчите светлина.

Онова, което Уилям не бе забелязал при влизането си, бяха дигиталните проектори, монтирани в тавана, точно върху тежкия полилей от ковано желязо. Сега проекторите забръмчаха тихичко и осветиха избелелия тапет, който заемаше последните няколко метра от стената под покрива, където слънчевите лъчи не достигаха и всичко бе потънало в мрак.

Цялото помещение бе залято от поток данни, който преливаше от стена на стена и от единия край на залата до другия.

Това бяха числа.

Безкрайни редици числа.

Издигаха се от долу нагоре, редица след редица, и когато някоя достигнеше тавана, поставяше началото на нова колона встрани от предишната и всичко това се повтаряше отново и отново, от проектор на проектор, докато изчезнеше от погледа. Едновременно с това се случваха и други неща. Числата променяха цвета си, групираха се с други числа, преминаваха в нови полета встрани от основния поток.

Уилям знаеше какво виждат очите му. Някъде в тази сграда имаше още компютри, много компютри, несравнимо по-мощни и по-скъпи от лаптопа с алуминиев корпус, с който боравеше Франкин. Това, което виждаше в момента, бе резултат от софтуерно пресяване на кода, за който бе споменал Франкин, от търсене на логически модели, от опит за изолиране на ключа към посланието, скрито сред тази планина от числа.

Да, ако се съдеше по броя на числата, това си бе истинска планина.

— За колко голям код става въпрос? — попита Уилям.

— Това е само част от него.

— И откъде е дошъл?

— Вече ни попитахте.

— Продължавам да съм заинтригуван.

— Съжалявам.

Уилям въздъхна. Отново се въртяха в същия омагьосан кръг.

— Какво ще стане, ако ви помогна да разкриете значението му? Ще ми позволите ли да прочета онова, което съм декодирал, или предпочитате да се застрелям сам, когато открия нещо.

Ако съдеше по изражението на Франкин, той изобщо не оцени сарказма му.

Уилям промени стратегията си.

— Добре — каза той, — кой е изложен на опасност?

— Не можем да кажем.

— А можете ли да кажете откъде идва заплахата?

— Подобна информация не ви е необходима.

— Какво, по дяволите, мие позволено да узная? — В гласа му прозвуча гняв. — Водите ме тук против волята ми. Искате да се включа в екипа ви, но не ми казвате какво се опитвате да постигнете. Посочете ми една причина да ви помогна. Поне една. Моля!

— Ще ни помогнете, защото нямате избор.

Уилям Сандберг не искаше да повишава тон. И почти успя да овладее гласа си. Задиша бавно през нос и прехапа долната си устна, за да се успокои. После каза със зле прикрито презрение:

— Няма разлика, нали? Работа като всяка друга работа.

Никакъв отговор.

— Можете да принудите хората да работят за вас. Разбира се, че можете. Можете да набиете някого с камшик и да го накарате да бута количка или да троши камъни, дори да премести цялата тази проклетата сграда няколко метра вляво. Можете да го накарате да направи какво ли не, стига да го набиете достатъчно силно. С едно изключение. Не можете да го накарате да мисли. За мен ще е трудно, много трудно да намеря решение, ако не искам да го намеря. И за да приключим темата: разбира се, че имам избор. Човек винаги има избор.

— Разкажете ни за опита си за самоубийство — каза Франкин.

Уилям се обърна рязко. Това бе напълно неочаквано. И освен това — проява на неуважение.

— Искате да ви дам някоя и друга идея ли? — попита той. — Защото, търсите ли съвет, по-добре се обърнете към някого другиго. Очевидно е, че не ме бива в тези неща.

— Обяснете ни защо — каза Франкин. И нищо повече.

— Ако реша да тръгна на психотерапия, предпочитам да си платя. Благодаря ви много.

— Мога да ви изпратя фактура, ако от това ще се почувствате по-добре.

Добре. Този разговор бе навлязъл в задънена улица и Уилям вдигна ръце, за да покаже, че за него темата е приключена. Това очевидно не бе нещо повече от театрален жест, тъй като — както добре знаеше — не той, а други командваха тук, но поне бе начин да изрази отношението си. После се обърна към Конърс и го изгледа предизвикателно. Време бе да си тръгне.

— Не можете да живеете с чувството, че сте подвели някого? — прозвуча гласът на Франкин зад гърба му.

Тези думи пронизаха сърцето му.

— Не знаете нищо за мен...

— Напротив — възрази Франкин. — Бих казал, че знаем за вас повече, отколкото вие знаете за самия себе си.

Франкин стана. Движенията му издаваха известна нервност. Нямаше никакво намерение да разисква личния живот на Сандберг, трябваше да го накара да се захване за работа и всяка минута, прекарана в тази стая, бе загубена за него.

— Израснали сте с поялник в ръка. Били сте вундеркинд в училище, математически гений, който в свободното си време вече сглобявал сложни електронни устройства, докато съучениците му още се учили да сричат. Поправяли сте радиоапаратите на приятелите си, защитили сте три патента още в прогимназията. Не една и две компании са ви предлагали да ви отпуснат стипендии по време на следването в университета, така че сте могли да се възползвате от таланта си и да станете неприлично богат. Съзнавали сте го отлично.

Уилям сви рамене. Е, и?

— Но сте избрали да постъпите в армията.

— Там също ми плащаха добре.

Франкин поклати глава в знак на несъгласие.

— Като цивилен щяхте да получавате много повече и вие го знаете. Но това се е случило по време на Студената война. Използвали сте знанията в името на кауза, в която сте вярвали. Спасявали сте човешки животи. Това именно сте правили, затова сте останали при военните. Колкото и да се опитвате да обясните, че вашата страст са числата, технологиите, математическите модели, истината е, че за вас на първо място е спасяването на живота на хората.

Уилям извърна поглед. Несъзнателна реакция на човек, комуто е поднесена истината.

Обичаше да решава загадки, да открива математически модели и работата му за военните му бе предоставила възможност да прави това всеки ден. Това бе причината да остане в армията. Франкин обаче беше прав. Същинската му отплата бе съзнанието, че прави нещо важно. Уилям бе разшифровал съобщения, съдържащи заплахи за шведските интереси, за живота на шведски граждани и неведнъж бе тичал по застланите с линолеум коридори със спешна информация относно нечий планове за нападение или покушение. И всеки път плановете за пътуване на някой човек претърпяваха неочаквана промяна или пък речта му биваше изненадващо отменена, защото Уилям си бе свършил работата. Именно в такива моменти осъзнаваше колко много обича работата си, осъзнаваше защо я върши.

Но дори Франкин да беше прав, това нямаше почти никакво значение. Уилям нямаше никакво намерение да помага на организация с неизвестни цели.

— Ужасно, ужасно съжалявам — каза той, макар гласът му да го издаваше, че изобщо не съжалява, — но не разбирам какво общо имат дъщеря ми, семейството ми или кариерата ми.

Франкин го изчака да довърши, след което отвърна:

— Не можем да ви принудим да работите за нас, Сандберг. Откажете ли, няма да сме в състояние да направим почти нищо. Но... — Той сви рамене. — Вие няма да откажете. Защото направите ли го, ще изложите на риск живота на... — Спря за миг, сякаш се опитваше да намери подходящата дума, но не успяваше.

Секунда мълчание. Две.

Уилям не успя да се сдържи и го погледна. За първи път от началото на тази среща като че ли долови пукнатини в бронята на Франкин. Долови страх, скрит някъде дълбоко под пустинния пейзаж,

който представляваше лицето на Франкин. Напълно възможно бе това е преструвка, добре отработен ход, който да го убеди да се присъедини към тях, но Уилям продължаваше да го наблюдава и не можеше да се отърси от усещането, че Франкин се страхува от нещо.

— На кого? — попита Уилям.

Не получи отговор.

— Чий живот излагам на риск?

Франкин размени безмълвно, сякаш само с поглед, неизречени думи с Конърс, преди да се обърне към Уилям. После се покашля и каза:

— Излагате на риск живота на невъобразимо голям брой хора.

И отново седна на мястото си.

Уилям не знаеше какво да си мисли. Конърс и Франкин определено знаеха как да го манипулират, как да му кажат точно толкова, колкото бе необходимо, за да привлекат интереса му, да възбудят любопитството му, и това не му харесваше.

— Какво ще се случи с живота на този невъобразимо голям брой хора?

Мълчание.

— Какво искате от мен?

Франкин остана неподвижен достатъчно дълго, за да накара Уилям да се запита дали изобщо има намерение да му отговори, но в крайна сметка отново протегна ръка към компютъра и кимна към стената. Виж.

Уилям погледна и видя как изображенията от проекторите се променят.

За няколко секунди повечето числа избледняха и се сляха с фона, а другите останаха на фокус преди да се групират и да се подредят в периферията на екрана. В същото време цялата картина се превърна в малка част от по-голям образ, за да отвори място на нови и нови числа, все по-дребни и по-дребни. През цялото това време част от числата продължаваха да избледняват и да изчезват, сякаш изтривани с гумичка от невидима ръка, докато други излизаха на преден план, групираха се по двойки и заемаха мястото си в непрекъснато нарастващата секция в ъгъл, която скоро покри цялата една стена, преди постепенно да се превърне в двоична последователност от нули и единици.

Уилям усети, че е затаил дъх.

Вече започваше да вижда модела, който следваха тези нули и единици, но картината нямаше да му се изясни преди и последното число да бъде заменено от поредната комбинация от черно-бели квадратчета, подредени така, че да запълнят или да оставят празни съответните пиксели.

Мястото на онова, което видя Уилям, бе в музея. Може би в университет или в научноизследователски институт, но не и тук. Не прожектирано върху древните стени на замък в „да го наречем Лихтенщайн“ и определено не в присъствието на два мрачни мъже във военни униформи, които твърдяха, че именно това важно съобщение са успели са разшифроват неотдавна.

Изображението, в което се виждаше Уилям Сандберг, се състоеше от стотици редове от символи, препинателни знаци и контури, подредени в строги, но нечетливи вертикални колони.

— Знаете ли какво е това? — попита Франкин.

Уилям кимна.

Клинопис. Беше го виждал само в книгите. Една от най-старите писмености на земята, която хората обикновено виждат върху глинени таблички, показани в някой научнопопулярен филм. А сега стените около него бяха покрити с черно-бели изображения, пресъздаващи именно това писмо. Символите се надпреварваха по стените на залата, сякаш бързаха да предадат спешно съобщение, което обаче никой не разбираше.

Уилям стоеше смаян. Следеше с поглед неразбираемите знаци. Двамата генерали не го пришпорваха.

— Не разбирам — каза той. — Прихванали сте това... сега?

— Това е компилация от материалите, с които разполагаме — отвърна Конърс. — Разполагаме с тях от известно време.

— Знаете ли какво пише?

— Ние знаем. Вие... не е необходимо да знаете.

Уилям изглежда многозначително Франкин, но нямаше сили да го прави на въпрос. Много по-важно бе онова, което не разбираше.

— Мисля, че сте допуснали грешка. Мисля, че са ви информирали погрешно. Аз работя с числа. Не съм египтолог.

— Шумеролог — поправи го Конърс. — Символите са шумерски — каза той, след което добави: — Много добре знаем с какво се занимавате. Разполагаме с хора, които превеждат текста.

— Какво правя тук в такъв случай? След като вече сте извели съобщението от тези символи, след като сте разбили кода, за какво съм ви аз?

Франкин се покашля. Откъсна очи от стената, обърна се към Уилям и го погледна твърдо и непоколебимо.

— Сандберг. Не разполагаме с много време.

И добави:

— Трябват ни, за да кодирате отговор.

8.

Кристина влезе в топлото уютно кафене на Рьорстрандсгата и се огледа за Палмгрен. Видя го веднага — стоеше прав, разперил ръце да я прегърне.

Беше я видял да крачи забързана по улицата през тънките старомодни пердета, пердета, които самият той бе изхвърлил преди години, но тъй като колелото на модата бе направило пълен кръг, сега те отново бяха на гребена на вълната. Знаеше, че ще се появи със същото делово и строго изражение, което си бе придала при последните им две срещи. Знаеше обаче и още нещо — че под маската си Кристина Сандберг е същинско кълбо от емоции.

Позволи му да я прегърне. Измъкна се от прегръдката му прекалено бързо, понеже знаеше, че остане ли в ръцете му, ще се заплаче, а тя не искаше да плаче. Избегна погледа му и измърмори някакъв поздрав.

— Какво ще поръчаш? — попита той, най-вече за да ѝ даде възможност да поговорят за нещо друго. За да даде възможност на чувствата ѝ да се поуталожат преди да почнат сериозния разговор.

Тя поклати глава. Преметна велуреното си палто на облегалката на протрития фотьойл и седна срещу него. Изчака той да започне разговора.

— Права беше, разбира се. Но това е нещо, което вече знаеш.

Тя кимна. Ларс-Ерик Палмгрен бе техен семеен приятел, откакто се помнеше, и отношенията не се бяха променили след раздялата ѝ с Уилям. Той се превърна в неутрален източник на подкрепа и за двамата, единственият от общите им приятели, който не бе взел страна. Това може би се дължеше на възпитанието му, а може би и на дипломатическите умения, които бе усвоил по време на дългогодишната си служба в генералния щаб. А може би просто си беше такъв. Причината обаче нямаше никакво значение — той винаги бе трезвият глас на подкрепа и за нея, и за Уилям дълго след като всеки от тях бе поел по свой собствен път. Испита известна вина, затова че не бе поддържала контакт с него. Тя обаче трябваше да загърби миналото,

за да продължи напред, и смяташе, че той разбира и това. В много отношения Палмгрен бе най-здравомислещият човек, когото познаваше.

— Знаеше ли за намеренията му? — попита го тя след продължителна пауза.

Той поклати глава.

— Ти също не си знаела — заяви с делови, категоричен тон, сякаш тя си бе внушила, че би трябвало да предугади състоянието му. — Тревожила си се и преди, при това неведнъж, и досега притесненията ти никога не са се оправдавали. Нали така? Само защото се боиш да не се случи нещо, това не означава, че си длъжна да предскажеш, че наистина ще се случи.

Тя сви рамене. Каквото и да кажеше Палмгрен, то нямаше да ѝ помогне и той го знаеше не по-зле от нея. Рационално или не, но чувството на вина, което изпитваше заради това, че не е успяла да спре навреме бившия си съпруг, бе съвсем истинско и никой и нищо не бе в състояние да го прогони.

— Каквото и да си помислиш — каза Палмгрен, опитвайки се сякаш да я отвлече от мислите ѝ, — каквото и да кажеш, никой не би могъл да предвиди това.

И разпери ръце, сякаш за да покаже какво има предвид под това. Тя му бе обяснила всичко по телефона: изчезването на Уилям, липсващите компютри, папки, бележки, справочници. И той мигом разбра, че е права.

Уилям Сандберг не би заминал импулсивно. Уилям Сандберг изобщо не бе импулсивен човек.

— Какво смяташ? — попита тя.

— Мислих по въпроса — отвърна Палмгрен, — но нищо не разбирам.

— Продължавай — подкани го тя.

— Първо, не бива да забравяме, че е възможно да има неща, за които да не знам. Все пак съм пенсионер. Едва ли бих могъл да зная, ако през последните няколко години се е случило нещо важно.

— И не мислиш, че пресата би узнала?

Той се усмихна.

— При цялото ми уважение, но... вие съвсем не знаете всичко.

Прав беше. Кристина се усмихна и го подкани с жест да продължи.

— Но, не, не вярвам обстановката в областта на сигурността да е претърпяла такава драматична промяна. Не виждам кой би имал причината или дори ресурсите да отвлече пенсиониран криптолог. Колкото и да се нуждаят от услугите му. Чужда държава? — Той поклати глава в отговор на собствения си въпрос. — Мисля, че днешната политическа обстановка изключва подобен отговор. Днес страните си сътрудничат. Ако някоя чужда сила се нужда от шведски криптолог, тя просто ще се свърже с нас и ще ни помоли да ѝ осигурим услугите му.

— Някоя организация в такъв случай?

— Терористична? — отвърна той на въпроса ѝ с въпрос.

— Например.

Палмгрен за момент се замисли.

— Какво да кажа... Възможно е.

— Но защо Уилям? Защо не някой, който е на активна служба... който работи. Някой, който да не е така погълнат от себе си, та да реши, че като легне във ваната и си пререже вените ще намери отговора на всички проблеми?

Палмгрен я изгледа тъжно. Кристина не бе искала да каже това и той го знаеше.

— Защото Уилям е най-добрият.

— Ти го знаеш и аз го зная — съгласи се тя. — Но кой друг го знае? Освен ако не е получил вътрешна информация от шведските въоръжени сили. А кой би могъл да се сдобие с подобна информация освен друга военна организация?

Замълчаха. Избягваха погледите, които им хвърляше изрусената сервитьорка, докато почистваше съседната маса. Тя току се извръщаше към празното място пред Кристина, сякаш за да им напомни, че това е кафене, а не обществена чакалня, и от нея се очаква да си поръча нещо.

Когато отново останаха сами, Кристина се приведе напред и попита:

— С какви контакти разполагаш в момента?

— Какво те интересува?

— Нещата, с които Уилям се е занимавал. Преди да се пенсионира. Кой е поел задачите му?

— Нямам представа.

— Но все някой знае, нали?

— Предполагам.

Кристина го погледна право в очите.

— Ако съществува човек, група, организация или... нямам представа какво още — нация, политическа фракция или пък специалист по теория на конспирацията... Каквото ще да е. Ако има човек, който проявява интерес към уменията на Уилям...?

Въпросът остана недовършен, но Палмгрен вече знаеше какво ще последва.

— Да, ако съществува такъв човек или организация — каза той, — в такъв случай заместникът на Уилям би трябвало да знае за какво става въпрос.

Кристина не каза нищо повече. Просто чакаше. Чакаше Палмгрен да каже онова, което трябваше да каже.

— Добре. Ще се опитам да се свържа с тях.

Заля я вълна на благодарност и тя извърна поглед и преглътна с усилие. Съжали безмълвно, че не си беше поръчала кафе. Така щеше да има къде да спре очите си, какво да улови в ръцете си, за да не ѝ се налага да поглежда Палмгрен точно в този момент.

Той се пресегна през масата и хвана ръцете ѝ. Приведе се напред, сякаш държеше да попадне в полезрението ѝ, макар тя да не го искаше.

— Всичко ще бъде наред. Обещавам.

Топлината на ръцете му като че ли пропука бариерата. И тя осъзна, че си позволява да заплаче за първи път след изчезването на Уилям.

Отне ѝ минута, докато се овладее, после вдигна очи. Усмихна му се. С благодарност.

Макар и двамата да знаеха, че той не е в състояние да обещава нищо, никой от тях не го изрече на глас.

За втори път този ден Уилям мина по безкрайните коридори на замъка, изсидани от грижливо издялани и подредени камъни. Този път обаче Конърс мълчеше. Остави Уилям насаме с мислите му, даде му

възможност да осмисли наученото. И двамата знаеха, че количеството информация, което Уилям ще трябва да анализира, е достатъчно, за да му попречи да запамети маршрута, по който минават.

Вървяха в мълчание. Подминаха стаята, в която Уилям се бе събудил сутринта, и тесният коридор ги отведе пред друга врата. Конърс я отвори — тук също нямаше брава, отбеляза Уилям — след което посочи помещението вътре.

— Това е кабинетът ви. Уведомете ме, ако имате нужда от нещо.

Уилям се огледа. Стаята не беше никак зле като за офис. Разположена бе покрай същата външна стена, както и спалнята му, и предлагаше същата смайваща панорама. От четирите огромни прозореца се откриваше великолепна гледка към езерото, а край страничната стена имаше голямо бюро с монитори и настолни компютри, дори купчина канцеларски принадлежности. Дизайнерският стол до бюрото дори изглеждаше комфортен.

Почувства се като в първия работен ден на ново място, в нов офис.

И то страхотен офис, ако трябваше да е честен!

— Чувствате ли се като у дома си? — попита Конърс.

Ха! Въпросът бе абсурден. Уилям го погледна, но видя на лицето му само сянка на усмивка. Не-не, генералът май наистина се усмихваше.

Едва сега осъзна, че наистина се чувства като у дома си.

След няколко секунди разбра и причината за това.

Компютрите бяха неговите собствени.

Бяха подредени по същия начин, както върху бюрото в апартамента му.

Монитори, компютри, декодиращи машини, които самият той бе проектирал навремето и бе поръчал да му бъдат изработени в най-строга секретност. А на лавицата над мониторите бяха подредени собствените му книги, папки... всичко, с което бе разполагал в кабинета си в Стокхолм и — колко удобно — почти всичко, от които би имал нужда, за да се справи с възложената му тук задача.

Едва когато огледа бюрото за трети път, осъзна, че нещо не е наред. Пристъпи крачка напред към масивната стоманена кутия, боядисана в сиво-зелено. Бе с формата на куб — почти — и бе поставена в далечния край на бюрото редом с останалото оборудване.

Не можеше да е онова, което си мислеше. Просто бе невъзможно.

Постави ръце върху нея. Докосна металния корпус, прокара длани по студената му повърхност. Завъртя кутията и огледа лабиринта от изводи и прекъсвачи, монтирани върху задния панел. Приличаше на самоделка от осемдесетте години на миналия век.

— Откъде взехте това?

— Получихме го.

— Получихте го?

Уилям го изгледа. Това не бе нещо, което човек може да си купи от магазина. Не беше дори нещо, което можеш да откраднеш отнякъде. Това бе нещо, което изобщо не можеш да откриеш, тъй като се предполага, че е защитено от охранителни системи и аларми, скрито зад дебели железобетонни стени, зад които не можеш да проникнеш, освен ако не си попълнил цяла планина формуляри и не разполагаш с безброй подписи на високопоставени държавни служители.

В това поне бе сигурен.

И нямаше как да не е сигурен. Той сам бе проектирал тази машина.

Бе започнал конструирането ѝ през пролетта на 1992 г., а усъвършенстването ѝ му отне още две години. Тя бе ключов елемент от свръхсекретен изследователски проект. Бяха я използвали цели седем години, преди да я пратят в запас, така да се каже, и да я приберат в подземен бункер като изключително добре охранявана тайна. И макар отделните елементи в нея несъмнено да бяха остарели, самата машина бе проектирана с една-единствена цел. Дори и днес тя си оставаше един от най-мощните инструменти в целия свят за декодиране на шифрована информация.

Наричаше се Сара. На името на една друга Сара, която бе познавал.

— Имаме известни контакти — каза Конърс в отговор на въпроса му.

— Да, виждам — отвърна Уилям. — Виждам.

Направи опит да прикрие емоциите си, но бе прекалено късно. „Това са само машини“, каза си той, но добре съзнаваше, че те са и част от живота му. Част от едно минало, което бе положил толкова усилия да забрави или ако се сети за него, поне да се сети с презрение, но ето че те бяха тук и му напомняха тъкмо за него, бяха се появили

съвсем неочаквано, неясно откъде, и заявяваха присъствието си с неустойима мощ.

Той погледна Конърс и кимна.

„Благодаря“, казваше това кимване.

Уилям направи всичко по силите си, за да прикрие колко искрена и дълбока е тази благодарност.

Конърс остана в стаята още няколко минути — гледаше как Уилям наднича зад компютрите и проверява кабелите, за да е сигурен, че всичко е свързано както трябва. Накрая, решил, че присъствието му е излишно, Конърс реши да си тръгне и се обърна към вратата.

— Конърс?

Уилям стоеше до един от настолните компютри и го гледаше с толкова сериозен и строг поглед, какъвто Конърс досега не бе виждал у него. За първи път Конърс осъзна, че се намира в компанията на човек, който едва предния ден е направил опит да отнеме собствения си живот.

Неприкритото презрение, изписано доскоро на лицето на Уилям, бе изчезнало. На негово място Конърс откри нещо съвсем друго: безкраен океан от човечност, която не бе очаквал да види там, но която вероятно би трябвало да очаква. Овладея за миг желанието си да отиде при него, да постави ръце на раменете му и да го увери, че всичко ще е наред.

Но ако имаше и едно-единствено нещо, в което Конърс да не можеше да е сигурен, то бе именно това. Затова му кимна да зададе въпроса си.

— Мога да се сетя само за една причина Организацията на обединените нации да създаде тайна паравоенна организация, действаща под нейна егида.

Много добре. Конърс го изчака да продължи.

— И това е съществуването на напълно реална и непосредствена заплаха, която не е насочена към отделна държава. Опасението, че ще се случи нещо, което ще засегне всички нас, че ще се случи нещо, което не може да бъде избегнато. Това е единствената възможност. Плюс страхът от евентуалните последици, ако обществеността научи. Това е. Може би.

Дори лицето на Конърс да бе изразявало някаква топлина, когато се бе обърнал да го изслуша, сега тази топлина бе изчезнала. Той стоеше напълно неподвижен, очите му — сериозни, неподвижни — бяха вперени право в очите на Уилям.

Не каза нищо, но и този отговор бе достатъчно многозначителен. След миг Конърс се обърна и излезе.

Кристина се върна в редакцията след полунощ. Носеше омачкана найлонова торбичка от близкия супермаркет с безцветни спагети в също толкова безцветна картонена кутия. Бе я взела не защото беше гладна, а защото знаеше, че най-вероятно ще огладнее. Щеше да я претопли в микровълната печка в редакцията и да се чуди колко ли пъти вече тези спагети са били претопляни на кулинарния щанд в магазина, след което да хапне малко и да я остави на бюрото си, докато чистачките, които идваха след полунощ, не я изхвърлят заедно с кошчето ѝ. За щастие по това време Кристина щеше да се е прибрала у дома.

Връщането в редакцията привечер винаги събуждаше у нея едно особено усещане. Работният ритъм бе по-лежерен, а онези, които работеха, го правеха в тишина. Обичайната шумотевица, предизвиквана най-вече от едновременния звън на безброй телефони, слял се в същинска какофония, бе заменен от тихото жужене на вентилатори, компютри и флуоресцентни лампи. Офисът бе идеалното убежище за всеки, който искаше да отложи завръщането у дома и срещата с отражението си в огледалото. Тук хем не си сам, хем единственото социално взаимодействие, което се изисква от теб, е да кимнеш уморено на някой колега. Що се отнася до Кристина, тя имаше нужда точно от това.

Или поне обикновено имаше нужда точно от това.

На бюрото, разположено в срещуположния край на стъклената кутийка, която ѝ служеше за кабинет, светеше лампа и озаряваше включения компютър и бейзболната бухалка, оставена върху бележника до него.

Лео не си бе тръгнал. Още преди да го потърси с поглед клокоченето на кафемашината в кухненския бокс прекъсна сънливата дрямка на офиса и привлече вниманието ѝ натам.

Лео стоеше до продълговатия барплот, монтиран по средата на бокса, вперил поглед в разстланата пред себе си купчина листа, а светлокафявата смес от равни части кафе и мляко стигна до ръба на чашата, преля и покапа на пода. Кристина го наблюдаваше мълчаливо, докато крачеше към кухненския бокс. Не знаеше дали да се усмихне, или да се притесни, че това е човекът, който очакваше да ѝ помогне.

— Още ли си тук? — попита тя.

Лео вдигна поглед. Не я бе чул да се приближава. Вдигна ръце в мълчалив жест, който сякаш казваше: да, още съм тук.

Свали ръце, при което събори чашата с кафе, изруга под нос, пресегна се към ролката домакинска хартия, откъсна парче и почна да попива разлялото се кафе.

— Добре тогава — каза Кристина след кратка пауза. — След като бездруго сме тук и двамата...

Взе картонената кутия спагети от бюрото си и я пхна в микровълновата. После се облегна на един кухненски шкаф и преразказа накратко разговора си с Палмгрен, сподели предположенията им по въпроса кой и защо, предаде обещанието му да провери дали някой в армията няма представа какво всъщност става.

Разказът ѝ бе кратък и тя приключи още преди микровълновата да звънне. Погледна Лео, за да го подсети, че сега е негов ред да говори. Вместо това обаче той само кимна. Пое си дъх, сякаш се канеше да заговори, но като че ли не успя да намери подходящите думи и се обърна към кафемашината, за да напълни празната си чаша.

Тя осъзна, че едва ли не ще трябва да измъква думите с ченгел от устата му.

— Какво откри?

— Почти нищо — отвърна той. — Разговарях с транспортната компания, но оттам заявиха, че не са приближавали и на километър от апартамента. Съседите обаче са сто процента сигурни, че са видели емблемата именно на тази фирма, изписана върху ризите на хамалите.

— По кое време са били там?

— Никой не иска да си признае, че следи съседите си. Първо казват, че не знаят, после твърдят, че не могат да посочат точен час. Но вероятно някъде по обед.

— А той кога е изчезнал от болницата?

— Видели са го за последно около единайсет. Друго не са в състояние да кажат. — Замълча за секунда. — Полицаяте са иззели записите от охранителните камери. Никой обаче не очаква да открият нещо. Нали разбираш: болници, деликатно място, лично пространство — такива неща. Камерите бездруго не са много, така че човек спокойно може да се разхожда насам-натам, без да го засекат.

Следващите му думи определено я изненадаха.

— Аз самият опитах. Обиколих няколко пъти и открих откъде да мина, за да не ме видят на камерите. Изобщо не е трудно.

— Ходил си там?

— Нали искаше да разговарям с тях?

Разбира се, че бе искала. Постъпката му бе съвсем логична, самата тя би направила същото — телефонът бе чудесно изобретение, но нищо не можеше да се сравни с това да гледаш хората в очите, когато разговаряш. Честно казано обаче, Кристина бе очаквала Лео да избере по-лесния начин и да разговаря с хората от болницата по телефона. Бе сгрешила, но това я изненада приятно.

— Просто нямах представа, че си отишъл там — каза тя.

— Е, така и така излизах. Първо бях на Страндвоген, после в офисите на транспортната фирма на Вазастан и после... ами, болницата се оказа на пътя ми за вкъщи.

Тя не се сдържа и се усмихна.

— Кое то повдига въпроса: защо тогава си *тук*?

Лео я погледна. В думите ѝ прозвуча приятелска нотка, каквото не бе долавял досега. Когато го проумя, бе принуден да насочи мислите си в съвсем друга посока, за да не се изчерви.

— Аз... помислих си... че... — почна той, опитвайки се да си придаде такъв вид, сякаш е казал цяло, завършено изречение. Очевидно съзнаваше, че говори като идиот, но все пак бе за предпочитане пред това да изглежда като идиот.

Ново мълчание.

— Кога за последен път си погледна часовника? — попита тя.

Той вдигна рамене. Знаеше, че вече е късно. Имаше си обаче причина да се върне в редакцията. Погледна за миг към бюрото си, колебаеше се, сякаш водеше преговори със самия себе си.

Можеше да ѝ каже. Но не искаше да ѝ казва нищо. Засега. Можеше да греши. Вместо това отново сви рамене, макар добре да

знаеше колко е часът.

— Прибирай се у дома — каза му тя.

— Предпочитам да остана още малко — отвърна Лео.

Напълно възможно бе това да е първото изречение, което не смотолени и не започна отначало, първото изречение, произнесено с нетипична за него яснота и самоувереност. Тя вече се усмихваше. И усмивката ѝ ставаше все по-широка.

— Какво? — попита той.

— Нищо. Уморена съм. Ти също.

Беше права, но не бе позволила на никого да го забележи.

— Вземи такси — подкани го Кристина. — Утре ще ми дадеш касовата бележка.

Пресегна се и взе чашата кафе от ръката му. Може и да бе доста непохватен младеж, но несъмнено се бе оказал по-способен от очакваното. И тя не искаше той да прегори.

— Работното ти време започва в осем и половина сутринта — каза тя. — Не искам да се прозяваш на бюрото.

След което извади спагетите от микровълновата.

И тръгна към кабинета си със стъклените стени.

Лео — вече бе облякъл палтото си и си беше сложил шапката — се приближи с предпазливи стъпки към кабинета на Кристина. Правеше го за последен път преди да си тръгне. Спря пред вратата. Надзърна през стъклото и палтото му се лепна за него като раздута въздушна възглавница върху предното стъкло на автомобил.

Тя вдигна поглед. Изчака колелцата в главата му да се завъртят и да установят необходимите връзки, за да състави изречение.

— Защо си толкова сигурна? — попита той. — Искам да кажа... защо си сигурна, че не е тръгнал, нали разбираш, сам?

Въпросът бе съвсем логичен. И макар да не бе сигурна дали е добра идея да споделя с него неща, които самата тя би предпочела да забрави, не виждаше основание да крие това от него.

— Всичко е било опаковано — отвърна Кристина след кратка пауза. — Взел е компютрите си. Дрехите. Дори четката за зъби. Всичко.

Лео я погледна. Е, и?

Тя взе мобилния си телефон, отвори папката със снимки и затърси една, направена сутринта в кабинета на Уилям. Увеличи

изображенията върху една от стените.

Цялата стена бе покрита със снимки в рамки — и на всички снимки имаше едно и също лице. Млада жена в различни пози: да се усмихва пред обектива, да позира за портрет, да прави нещо... На някои от тях бе още момиче на петнайсет, на други изглеждаше малко по-голяма.

На нито една снимка обаче не бе на повече от двайсет.

— Коя е тя? — попита Лео.

— Сара — отвърна Кристина. — Беше нашата дъщеря.

Той долови тона ѝ. И думата *беше*. Не каза нищо.

— Ако сам беше събрал багажа си, тези снимки нямаше да са тук.

Изключи телефона и го остави на бюрото. Усмихна се тъжно и извърна поглед.

— Лео? Говоря сериозно. Прибери се и се наспи.

Той постоя за момент. После се отдръпна от прозореца и тръгна към асансьора.

Кристина остана на място. Втренчи поглед в картонената кутия с горещите безцветни спагети. После я запокити в кошчето, без дори да я отвори, включи компютъра си и се опита да се съсредоточи върху работата, за която ѝ плащаха.

9.

Уилям Сандберг остана в кабинета си до късно след полунощ, докато най-сетне охранителят отвън не почука на вратата и любезно, но твърдо му предложи да си легне.

Предварително бе помолил за разрешение да отнесе химикалка и някои разпечатки в спалнята си и когато се озова там, превърна огледалото в банята в импровизирана дъска. Продължи да работи върху нея, докато стрелките на часовника не наближиха три сутринта и фруктиерата не остана празна.

Събуди се след четири часа. Настъпило бе второто му утро в плен, но се чувстваше изпълнен с енергия, което не му се бе случвало от много време.

Никой не почука на вратата му. Нямаше и будилник, нямаше кой да му каже, че е време да става, но въпреки това бе напълно буден преди седем. Седеше на ръба на леглото и умът му бе готов да продължи с решаването на проблема оттам, където бе спрял през нощта.

Остави мислите си да се пореят на свобода за няколко минути, след което влезе в банята и си взе продължителен топъл душ, докато съзнанието му само се погрижи за останалото.

Когато приключи, за своя най-голяма изненада легна по гръб на пода в банята.

Сложи ръце на тила си. Сгъна колене, кръстоса глезени и се надигна от кръста нагоре. Първата коремна преса от... не можа да си спомни откога.

Оказа се доста по-трудно от очакваното. Но той продължи.

Когато след няколко минути се отпусна по гръб, изпита задоволство от успеха. Бе напълно изтощен и не можеше да продължи дори животът му да зависеше от това. Това обаче означаваше, че мускулите му са си на мястото и знаят какво да правят. Това беше добре. Беше въпрос на навик, на практика.

Като почти всичко останало.

Докато бе стоял под душа, някой бе влязъл в стаята му и бе оставил до леглото поднос със закуска. Бе също толкова обилна, колкото предната сутрин, но Уилям се задоволи само с чаша кафе и плод и насочи вниманието си към вестниците, които придружаваха закуската. Датата бе вчерашна. Въпреки това обаче трябваше да признае, че е впечатлен.

И двата бяха шведски.

Прегледа набързо първите страници, но нищо не привлече вниманието му. Затова взе единия и отгърна на секцията с новини от Стокхолм. Прочете всички заглавия. Внимателно. Два пъти. Остави го и взе другия вестник. Направи същото. Не откри нищо и там. Логично.

Сгъна вестниците и ги остави на таблата с първите страници отгоре. Нямаше никакъв смисъл да разкрива какво точно е търсил.

Нито един от двата вестника не споменаваха и думичка за изчезването му и макар да не би имал нищо против то да бъде отразено по някакъв начин, трябваше да признае, че не е изненадан. Единственият човек, на когото би липсвал, бе Кристина. Той обаче бе сигурен, че похитителите му са взели достатъчно предпазни мерки, за да разиграят сценарий, при който никой да не задава никакви въпроси. Каквото и да си мислеше Кристина, че се е случило с него, то никога нямаше да попадне във вестникарските заглавия.

А това бе още една причина. Още една причина да направи това, което бе замислил.

Когато в осем и десет Конърс почука на вратата му и го попита дали е готов да се заеме с днешните си задължения, Уилям бе напълно облечен и настроен за работа, и то от доста време.

Очакваше с нетърпение деня, който едва започваше.

Защото имаше план.

И нямаше никакво намерение да уведомява Конърс за него.

Бяха минали почти осемнайсет часа от мига, в който Конърс го бе оставил на новото му работно място. Това време се оказа напълно достатъчно за Уилям Сандберг, за да се прости с първоначалния си оптимизъм.

Бе останал прав в средата на стаята — сам-самичък и напълно неподвижен — за цяла вечност, както му се струваше, вперил поглед в

безкрайния масив от напълно неразбираема информация, покрила стените около него. Една от тях бе покрита цялата с компютърни разпечатки на числови редици, достатъчно, за да покрият пространството от пода до тавана, а съседната стена бе покрита с разпечатки на символи, които определено бяха шумерски, но отново не му говореха нищо. Стените изглеждаха така, сякаш някой е облепил стаята с тапети на черно-бели графични мотиви.

Стотиците листове бяха подредени в групи, разделени от тесни празнини, които да покажат къде свършва една числова редица и започва друга. Тук-там част от информацията бе задраскана, обозначена като маловажна, а някои числа и групи символи бяха направо премахнати.

Това бе огромно количество данни.

И Уилям нямаше представа откъде да започне.

Онова, което го притесняваше най-много обаче, бе не информацията върху стените, а онова, което се криеше зад нея.

На първо място, очевидно той не бе първият специалист, захванал се с тази задача. Някой бе работил с този материал преди него. Този някой бе извършил първоначалното декодиране на безкрайната редица числа и бе разбил кода, който показваше как тези числа се трансформират в други числа, а те на свой ред в шумерски текст.

Какво означаваше това?

Някой се бе заел с тази задача, но се бе отказал преди да стигне до края. Защо? И къде беше този човек сега?

Редиците числа определено бяха декодирани веднъж, но човекът, направил това, не бе открил универсалния ключ, който позволяваше да се правят преобразувания и в двете посоки. Нямаха представа как да кодират информация и се нуждаеха от обща формула, а може би — кой знае — и от няколко формули, които да им позволяват да шифроват ново съобщение във всеки един момент.

Процесът можеше да се окаже неимоверно сложен. Нищо чудно част от формулите да се базираха на местоположението на кодирания текст в редицата, а може би дори на местоположението на други текстове в нея, а защо не и на напълно различни числови редици, които все още не бе успял да открие?

Изруга на глас. Как, по дяволите, да им помогне да кодират отговор на съобщение, което не му позволяват да прочете? На съобщение, чийто произход крият от него?

Трябваше да започне отначало. Да обхване цялата информация, да я прегледа отново, да види какво ново ще успее да научи от нея.

Впери поглед в компютърните распечатки. Реши да започне от края.

От стената с клинописните знаци.

Те не му говореха нищо, но това не бе изненадващо. Със същия успех стената можеше да бъде покрита с детски рисунки или с безсмислени драсканици, в които никой да не открие абсолютно никаква логика, но случаят определено не бе такъв. Някой бе решил, че тези знаци са толкова важни, че държави от всички краища на планетата бяха създали цяла международна организация, която да се заеме с тях. Кой бе той, че да оспори подобно мнение?

Погледнат от няколко крачки разстояние, клинописният текст се низеше в безкрайно дълга последователност от блокове, от матрици страница след страница. Отблизо обаче Уилям виждаше, че всяка страница е оградена от тънка рамка, в която сякаш бе вписан дискретен обект, отделно парченце от пзела, който представляваше гигантската мозайка от листове с размер А4, окачени по стените.

Всяка страница представляваше матрица от миниатюрни квадратчета и всяко от тези квадратчета бе равностойно на един пиксел от съобщението. Самото съобщение бе с размери 23 пиксела ширина и 73 пиксела дължина. Или общо 1679 пиксела, които образуваха поредица от шумерски чертички и прочие символи, които не му говореха абсолютно нищо.

Добре. Да преминем на следващата стена, каза си Уилям. Тази с числовите редици.

На всяка страница бяха отпечатани два комплекса числа. Горната половина на страницата бе отпечатана в черно, долната в червено, а между тях нямаше празно пространство. Буквите С и Р показваха разликите между двете половини.

С идваше от cipher, английската дума за *шифър*, а Р — от plaintext, или най-обикновен неформатиран и некодирен текст.

Черните символи бяха С. Криптираният код. Онзи, който тайнствената международна организация бе засякла. А червените бяха

Р. Дешифрираният материал. Числата на свой ред представляваха безкрайни групи от пиксели, които образуваха клинописните знаци на съседната стена.

Дотук добре. Нищо кой знае колко необичайно. Странен му се стори начинът, по който числовите редици бяха съставени от едва четири символа.

Не бе забелязал тази подробност по време на прожекцията върху стените на голямата конферентна зала, но колкото повече разсъждаваше върху това, толкова по-сигурен бе, че я е забелязал, но не ѝ е обърнал внимание.

Четири.

Не две, както при обичайните дигитални редици, съставени от нули и единици. Не и десет, както в добре познатата десетична бройна система, с която децата се запознаваха още преди да свалят лигавниците си и да се научат да ходят. Числовите редици пред него бяха образувани от стойности от нула до три.

Четвъртична система.

Сама по себе си идеята определено не бе революционна. И преди бе виждал подобни кодове. Разбира се, че ги бе виждал. Доколкото знаеше обаче, те нямаха практическо приложение извън куриоза, извън експеримента, който да покаже, че човек може да създаде аритметична система на каквато си иска основа. Програмистите използваха шестнайсетична. Вавилонците бяха използвали шейсетична. Кой обаче би могъл да използва четвъртична? И защо?

Това го изненада не на последно място и заради изображенията, които гледаше. Ако някой ще превръща дадена информация в черно-бели пиксели, защо ще ги кодира в стойности от нула до три?

Защо ще представя двоични числа в четвъртичен код.

Поклати глава. В случая отговорът на въпроса *защо* едва ли бе толкова важен.

Задачата му не бе да превърне червените кодирани числа в шумерските символи от съседната стена. Някой друг вече го бе направил. Някой друг бе превел тези символи на разбираем съвременен език, но нямаше никакво намерение да му разкрие съдържанието на дешифрираното послание.

Единствената му задача бе да открие връзката, да разбере как черните числа се превръщат в червени и как новополучените червени

да се трансформират в проклетите черни символи. Започна да го обзема усещане за безизходица, задачата му се стори прекалено тежка и той не искаше нищо друго, освен да зареже всичко и да си тръгне.

Хвърли поглед към бюрото. Към папките. Компютрите.

Можеше да го направи, но не биваше.

В папките бе открил изчисленията и бележките на своя предшественик, които би могъл да използва, за да улеснят запознаването му с материала. Изглеждаше примамливо, но идеята не бе добра.

Ако някой преди него бе открил ключ за декодиране, който работеше само в едната посока, това означаваше, че е непълен или дори грешен, а Уилям не искаше да падне в същия капан. Не искаше да тръгне по коловоза, издълбан от нечия друга логика, да приеме чужди умозаключения, които изглеждаха лесни и прости само защото бяха изложени на хартия.

Трябваше да започне от самото начало. Без предварителна информация. Без помощ.

И без компютри.

Защото ако той не знаеше нещо, и компютрите нямаше да го знаят.

Ако той сбъркаше, и компютрите щяха да сбъркат и преди да се усети, щеше да се е отдалечил още повече от верния отговор. В този момент имаше само един начин да вникне в изходния материал, с който разполагаше. И този начин бе с лист и химикалка. Трябваше да пише, да рисува, да брои на ръка. Да почувства кода, както правеше едно време.

Но това *едно време* бе отдавна.

Стоеше, без да помръдне, само погледът му сновеше по числата. Отчаяно се опитваше да вникне в подредбата им, но не знаеше как. Вътре в него се зароди усещане за клаустрофобия, което започна да набира сила, да го притиска, да затруднява дишането му. Постепенно започна да подозира... не, вече бе напълно сигурен и това накара ризата да залепне за гърба му като влажен чаршаф.

Беше объркан.

Нямаше да се справи.

След агония, продължила няколко часа, Уилям захвърли листовите и химикалката, запрати папките на пода в жест на пълно отчаяние, отвори вратата и закри по коридора. Нуждаеше се от свеж въздух. Нуждаеше се да погледне нещо друго. Да прочисти съзнанието си.

Първото, което се изпречи пред погледа му, бе охранителят в светлосива униформа. Лицето му бе непознато — не беше от хората, придружавали го в самолета. Охранителят стоеше на няколко крачки от вратата на стаята му и го гледаше с празния поглед на музееен уредник в деня с възможно най-слаба посещаемост.

— Мога ли да ви помогна? — попита той, макар тонът му да предполагаше, че няма никакво желание да помага на никого. Целта му бе да попречи на Уилям да отиде някъде, където не бива да ходи.

Уилям му обясни, че иска да се поразходи.

— Можете да се разходите и тук — отвърна му охранителят.

— Мога да спра и да работя — каза Уилям. — Разходката ще ми помогне да мисля по-добре, а аз съм тук, за да мисля. Вие решавате.

Измерваха се с погледи няколко секунди. Охранителят очевидно бе получил конкретни заповеди, най-вероятно да се погрижи Уилям да не напуска стаята си, но и да задоволява разумните му желания. Уилям виждаше как се чуди кое от двете е с по-висок приоритет.

Най-накрая охранителят кимна. Погледът му остана студен и безразличен, макар и двамата да знаеха, че победителят в тази малка битка е Уилям.

— Не правете нищо глупаво — предупреди го той.

Уилям го удостои с крива усмивка. За миг се изкуши да го попита как може да опита нещо глупаво, при положение че е затворен зад дебели каменни стени, но се отказа. Вместо това също кимна и остави телохранителя да интерпретира жеста му като знак на благодарност, като своеобразен начин да го прати по дяволите или като нещо по средата. После тръгна по коридора.

Разходката бе съвсем кратка.

Въздухът бе все така влажен, както и в стаята, а стените бяха иззидани от същите безкрайни редици дялан камък.

Ако не друго, разходката поне му предложи някакво разнообразие, бягство от числата и разпечатките. Остави погледа си да

се рее по стените и пода, да брои камъните, да търси модела, следван от средновековните зидари, за да прочисти съзнанието си.

Мислите му обаче все се връщаха към едно и също.

1679.

23 по 73.

Най-силно го дразнеше обстоятелството, че тази комбинация му бе позната отнякъде, а не можеше да се сети откъде. Колкото и да се опитваше, не успяваше да се сети, и това го ядоса до такава степен, че реши повече да не рови в спомените си.

В дъното коридорът завиваше вдясно. По същия този път Конърс го бе отвел за срещата с Франкин, а още по-надолу започваха по-тесни коридори, които водеха в различни посоки. Уилям избра един, по който не бе минавал. Докато вървеше, продължаваше да брои камъните, тихо и спокойно, но с нарастващо чувство на безпокойство, на тревога.

Направи му впечатление липсата на камери за наблюдение. Това бе необичайно. Означаваше, че такива или няма, или са толкова добре скрити в дебелиите каменни стени, че не могат да бъдат открити с невъоръжено око. Което бе още по-необичайно. Камерите за наблюдение вършат работата си най-добре, когато са поставени на видно място, защото тогава служат и като предупреждение.

Предположи, че камери все пак има и че са навсякъде.

Второто, което му направи впечатление, бе самият факт, че му бяха позволили да се поразходи из замъка. Охранителят му бе дал възможност да тръгне на разузнаване сам-самичък, вероятно защото самият Уилям не бе имал намерение да прави именно това. Искаше само да се поразтъпче. След като обаче се бе озовал тук, пред него се бе открила прекалено изгодна възможност, за да я пропусне.

Затова продължи да върви. Със същото небрежно темпо, сякаш се шляеше по улиците на някой град. Това обаче вече не бе обикновена разходка. Уилям полагаше усилия да запамети маршрута, да запомни кой коридор как изглежда и накъде води. Взе безмълвното решение тази разходка да бъде последвана от още много такива, докато не състави в съзнанието си ясна карта на колкото е възможно по-голяма част от замъка.

В крайна сметка малкото му пътешествие завърши в нещо като задънена улица. Тежка дървена врата преграждаше коридора пред него, а в стената до нея бе монтирана кутийка, която не можеше да

бъде нищо друго освен сензор за магнитни карти. В горната ѝ част светеше червен диод, което означаваше, че вратата е заключена и ще остане в това положение, докато четецът не регистрира съответната магнитна карта.

Уилям гледа вратата няколко секунди. После реши, че разходката му е продължила достатъчно дълго. Време бе да се върне, преди отсъствието му да е разтревожило някого.

По обратния път към коридора, в който се намираше стаята му, реши да си постави две цели.

Първата — да се погрижи винаги да е на крачка пред останалите.

Всъщност не на една крачка, не дори на две, а на колкото се може повече крачки.

Да направи всичко по силите си, за да открие модела на структурата, логиката на кодиращия ключ, и да предаде откритията си на Конърс и Франкин, но с темпо, което определи самият той. Щеше да направи така, че да останат доволни от работата му, но в същото време винаги щеше да знае повече, отколкото им казваше. Не че сам можеше да направи нещо с тази информация, но винаги е за предпочитане да държиш повече козове от другите.

По-важната му цел обаче бе втората.

Каквото и да се случеше, трябваше да намери начин да се измъкне оттук.

Затова когато на следващата сутрин Конърс го остави сам в кабинета му, Уилям Сандберг се зае с удвоена енергия с решаването на загадката.

Изчисленията, които бе направил през нощта върху огледалото в банята, не му бяха помогнали да открие нещо ново, но го бяха подтикнали да мисли, да разсъждава. Бе докоснал кътчета от ума си, които бе смятал за недостъпни от години. Бе потърсил връзки и модели, които може би нямаше да доведат до бърз резултат, но знаеше, че в крайна сметка ще му помогнат да разбие кода.

За втори пореден ден Уилям заснова между стените, движеше се напред-назад между числата и символите, колоните и редиците, търсеше връзки, нещо — каквото и да било — което се отличава от общия фон или пък се повтаря. Преглеждаше данните, сменяше изходната точка, преглеждаше ги отново. Пишеше нещо върху листове, залепваше разноцветни бележки по стените — всеки цвят

символизираше различни връзки, мисли или идеи. Усети, че започва да вниква в същността на загадката. Бавно, много бавно. Но вече предвкушаваше успеха. За човек, който само преди два дни бе направил опит за самоубийство, еуфория бе прекалено силна дума. Но ако някой го помолеше да опише състоянието си, Уилям би използвал именно нея.

Работи още два часа, преди да остави химикалката. Време бе за втората част от плана му.

Онази част, която не бе свързана с шифъра.

Този път охранителят бе подготвен за въпроса и прояви значително повече разбиране. Уилям отново обясни, че трябва да се поразходи, получи задължителното за целта позволение и тръгна по коридора.

Приложи същата тактика както и предния ден. Бавни, небрежни крачки. Безцелно шляене. Но междувременно регистрираше всяка подробност, опитваше се да запамети всеки детайл и да го добави към картата, която съставяше в ума си. Избра коридори, по които не бе вървял до този момент, прецизно и методично отбелязваше онези, които му оставаха. Скоро се умори и реши да се върне в кабинета си.

Само още един коридор, каза си.

И то само до първия разклон.

„Още един коридор и ще се върна.“

Вместо това се озова изправен пред труден избор.

Забеляза я в мига, в който сви зад ъгъла.

Вратата в дъното на коридора, разположена на десетина метра от него, приличаше досущ на онази, пред която се бе озовал по време на вчерашната си разходка. Голяма тежка дървена врата. Панци от ковано желязо. Метална кутия отстрани.

Имаше обаче една разлика.

Светодиодът на кутията мигаше в зелено.

Някой току-що бе минал през вратата и тя се бе затворила, но електронната ключалка не бе заела обичайното си място. Едва доловимото жужене подсказваше, че вратата може да се отвори.

Уилям стоеше като вцепенен. Какво трябваше да направи? Да мине през вратата? Или не?

Това бе шансът му. Но това бе шанс, който не желаше в момента, все още не, тъй като не бе готов да се възползва от него.

Искаше обаче да научи повече. Искаше да разбере върху какво работи, искаше да открие още коридори, може би дори да бъде поканен да участва в нови съвещания в части на замъка, които още не бе посещавал. И всичко това само за да увеличи шансовете да се измъкне оттук, а когато успее — да разкаже на света колкото се може повече.

Точно в този момент обаче нямаше време за разсъждения. Това бе шанс, който можеше да не получи втори път. Електронната ключалка пред него продължаваше да свети в зелено, а това нямаше да продължи дълго.

Поколеба се.

Миг по-късно колебанията му се изпариха.

Действията му бяха резултат по-скоро на инстинкт, отколкото на съзнателно решение: втурна се напред, хукна по коридора към вратата и с всяка стъпка виждаше в представите си как светодиодът грейва в червено, но това не се случи. След секунди се озова пред вратата, отвори я, прекрачи прага и пусна дръжката в мига, в който се озова от другата страна, тъй като се боеше, че ако не я затвори, може да се включи някаква аларма.

Механизмът изщрака зад гърба му. Почти веднага след това се разнесе тихото бръмчене на ключалката, а зелената светлина на диода се смени с червена.

Едва тогава мозъкът му заработи както трябва.

И Уилям Сандберг осъзна, че е направил невъобразима глупост.

Стоеше на място и дишаше колкото се може по-тихо. Някой друг трябва да бе минал през тази врата секунди преди него, в противен случай нямаше да я завари отключена.

Пред Уилям се откриваше нов коридор. Бе почти същият като онзи, по който бе дошъл, същите каменни плочи на пода, същите зидани стени. В далечината се виждаше край на коридора, който завършваше с тясна ниша и малък прозорец. Нищо чудно оттам да започваха някакви стълби, но нямаше как да види от мястото, на което бе застанал.

Цареше гробовна тишина. Това го накара да се почувства неловко.

Би предпочел екот от стъпки, някакъв признак за живот в далечината, който да отслабне и да заглъхне, но да му даде представа къде се намира човекът, минал през вратата преди него.

Тъй като алтернативата бе въпросният човек да е някъде наблизо. Ако това бе така, на Уилям щеше да му се наложи да дава доста обяснения.

Не помръдна от мястото си толкова дълго, че загуби представа колко минути е стоял така. В крайна сметка стигна до извода, че няма какво да губи. Бездруго бе влязъл в забранен за него коридор. Не му оставаше друго, освен да продължи напред, да се опита да научи колкото се може повече, преди да го открият, да се надява, че ще намери нещо, което да използва в бъдеще. Нищо чудно вече да бяха започнали да го търсят.

Закрачи напред. И тук не се виждаха камери, но той прие, че ги има, но са добре скрити. Продължи да се преструва, че се разхожда небрежно както и преди, докато оглеждаше внимателно обстановката и регистрираше всяка подробност.

Мина под някакъв свод. И още един. След втория започваха по-малки коридори с ниски тавани и без никакво осветление. Всички завършваха с тежки дървени врати, които Уилям знаеше, че не би могъл да отвори със сила. Добави местоположенията им в картата, която съставяше в ума си, след което продължи към нишата в далечината. Ако имаше късмет, щеше да открие площадка, от която да започват стълби или нови коридори, които да водят във вътрешността на замъка, може би дори вход или открито пространство, откъдето да се измъкне.

Продължи напред. Тихи бързи стъпки. Все едно тичаше, но на забавен каданс. Нямахме обаче друг избор.

И тогава спря.

Защото чу стъпки.

Огледа се. Звукът идваше някъде отпред и това потвърди подозренията му. Наистина имаше стълби. Лошото бе, че стъпките се чуваха все по-силно и по-силно.

Пулсът му се ускори до висините. Огледа се за маршрут за бягство.

Единственият му път назад минаваше през голямата дървена врата, но светодиодът там отдавна мигаше в червено. Дали не можеше

да свърне в някой от страничните пасажии? И да се надява, че ще минат покрай него, без да го забележат? От друга страна обаче, заловяха ли го по този начин, нямаше да е в състояние да се оправдае, че не се е опитвал да избяга. А последното, от което се нуждаеше, бе именно да го заподозрат в опит за бягство. Другият вариант бе да остане на място и да се опита да ги убеди, че се е изгубил.

Този сценарий също не му изглеждаше особено привлекателен.

А стъпките се приближаваха все повече.

* * *

Човекът, който влезе след нея, спря за толкова дълго, че тя започна да се чуди дали изобщо е влязъл.

Беше се скрила в един страничен коридор. Дишаше тихо и се укоряваше наум.

Не бе забелязала някой да я следи. Проявила бе непредпазливост. Нещата се бяха развивали прекалено добре прекалено дълго време и тя си бе повярвала, че е по-умна от останалите. Очевидно някой я бе проследил и сега я дебнеше в коридора.

Или пък... не? Защо тогава не чуваше нищо?

А може би бе сгрешила. Може би й се бе счуло нещо и сега се криеше без никаква причина. Може би бе станала параноичка, може би нервите й бяха прекалено опънати и трябваше да се върне в стаята си. Дали наистина си бе въобразила, че я следят? Тъкмо се канеше да напусне укритието си, когато отново чу същите стъпки.

Бавни. Предпазливи. Като на човек, който се озърта, търси нещо.

Странен ритъм. Сякаш някой е излязъл на разходка.

В това нямаше никаква логика.

Тук имаше два типа хора. Единият бяха охранителите и военните, а другият бе тя самата... а тези стъпки звучаха така, сякаш са на посетител, на човек, който е излязъл да се поразходи... а такива хора просто не съществуваха, не и тук.

Едва когато мъжът мина покрай входа на коридора, където се бе скрила, тя видя, че не е от пазачите. Мина покрай нея с бавни, лениви стъпки. В първия момент тя не осъзна какво вижда. След това бе прекалено късно.

Тя ги чу първа.

След частица от секундата ги чу и той. Спря на няколко крачки от нея и се заслуша. Стъпки. Някъде в далечината. Стъпки на пазачи, които се качват по стълбите.

Тя се поколеба. Можеше да ги остави да го пипнат, това дори би увеличило собствените ѝ шансове. Щяха да го заловят и да го отведат някъде, а това би увеличило шансовете ѝ да остане незабелязана.

Би могло.

Тя обаче не искаше да поема подобен риск.

Отдавна бе чакала подобна възможност.

Съблече тениската си с едно движение.

Не биваше да му позволи да извика. Трябваше да действа бързо и тихо, но и не биваше да го наранява.

Уилям Сандберг бе толкова изненадан, че не би извикал и без напъханата в устата му тениска.

Младата жена, надвесила се над него, едва ли бе на повече от трийсет. Тъмната ѝ коса бе прибрана на конска опашка, беше боса, обута в тесен черен клин, а свалената преди броени секунди тениска разкриваше стегнато, добре тренирано тяло и толкова прилепнало бюстие, сякаш бе нарисувано върху него.

Направи му знак да мълчи и впери напрегнат поглед в очите му. Притисна го между собственото си тяло и стената, докато пазачите продължиха към същата врата, през която двамата бяха влезли преди малко. Чу ги да вадят магнитните си карти, чу и затварянето на вратата, когато мъжете изчезнаха от другата ѝ страна.

Не помръднаха преди жуженето на електрическата ключалка да спре.

И когато то най-сетне спря, жената отново го погледна в очите и каза:

— С теб трябва да си поговорим.

10.

Когато Джанин Шарлота Хейнс срещна за първи път мъжа с бичия врат, улиците на Амстердам бяха покрити с цветчета от японски вишни.

Беше пролет. Времето бе достатъчно топло и приятно за разходка, вятър нямаше, но във въздуха продължаваше да се усеща едва доловима нотка на зимна свежест. Очертаваше се чудесна вечер.

Такъв поне бе планът ѝ. А той се бе провалил, макар да бе едва осем и петнайсет. Беше се облякла толкова елегантно, колкото позволяваше заплатата ѝ, и седеше в очакване в малкия ресторант, макар резервацията им да бе за девет часа. Надявала се бе да имат време да изпият по чаша вино на бара, да позяпат хората, които минават край тях, да се престорят, че се обиждат с детинските интелектуални игри на думи, които обичаха да играят и които бяха превърнали в свой шеговит ритуал на ухажване. Бяха толкова добри, че минаха месеци преди колегите им да открият, че са двойка. Много по-разпространено бе схващането, че удаде ли им се възможност, ще се избият един друг.

Масата бе резервирана под същото име, което използваша винаги. И както винаги, тя трябваше да овладее усмивката си, докато разговаря с оберкелнера.

— Името, моля? — бе попитал той.

— Емануел Сфинкс — бе отговорила тя. — С главни КС.

Сервитьорът я бе погледнал. Бе доловил потрепването в гласа ѝ, докато бе преглътнала смеха си, но не бе разбрал добре какво всъщност ѝ е смешно. Може би му се подиграваше. Но бе свил рамене, след което я бе удостоил с безизразна усмивка, без да ѝ обръща повече внимание.

— Има съобщение за вас — каза той, докато прелистваше тефтера с резервациите в търсене на бележката, която знаеше, че трябва да е там. Прочете я набързо, преди да вдигне поглед и да я уведоми: — Господин Сфинкс ще закъснее с петнайсет минути.

После ѝ подаде бележката. Напълно формален жест, сякаш бележката бе нещо, което Джанин би пожелала да запази в албум или да окачи на стената. Погледът ѝ вече бе помръкнал от разочарование. Усмивката, която му се бе сторило, че долавя, бе изчезнала, и тя измърмори нещо в смисъл, че щяла да изчака на бара, преди да седне в сумрачния ресторант.

На бара Джанин извади мобилния си телефон и се заигра с него, за да не ѝ се налага да гледа самотната чаша вино пред себе си. Със същия успех в нея би могло да има и гроздов сок или оцет. Не усещаше никакъв вкус.

Емануел Сфинкс се бе появил на бял свят преди година. Двамата се бяха кикотили като деца. А сега това изобщо не ѝ изглеждаше забавно. Джанин и Алберт бяха седели на един от последните редове на някакъв удивително скучен семинар, след което тайничко бяха изпили по чаша-две вино по време на обяда и се бяха почувствали значително по-добре. Следобедът бе несравнимо по-въълнуващ.

Не бяха запомнили от целия семинар нищо друго освен играта на бележки, която бяха започнали — подаваха си листчетата и се хилеха като ученици. Забавляваха се да измислят нови имена или абсурдни съкращения, вдъхновени от нещо, което лекторът бе казал току-що. Нищо друго да не бяха правили този ден, пак щяха да го запомнят като изключително плодотворен. Тя бе отишла в апартамента му, след което — доколкото можеше да си спомни — едва ли бяха прекарвали повече от четири нощи разделени.

Точно една година бе изминала от този ден. Това бе първият рожден ден на Емануел Сфинкс. Годишнината на Джанин и Алберт. И той закъсняваше. Проклети европейци!

За Алберт изразът „петнайсет минути“ означаваше поне час. Когато телефонът ѝ омръзна, тя сгъна салфетката си... не, превърна я по-скоро в намачкана топка и когато приключи с нея, ами... нямаше какво друго да прави. Не че имаше проблем със самотата, напротив, но не обичаше да е сама на публично място.

А когато мъжът с костюма седна до нея, това само влоши нещата.

Бе приблизително на нейната възраст, видимо мускулист под дебелото сако от туид, а бялата му риза бе разкопчана небрежно около широкия му врат. Изглежда, търсеше с кого да си поприказва, за разлика от нея.

— Заета съм — каза тя.

— Виждам — отвърна той, но тонът му подсказваше, че за него това няма особено значение. — Какво е това? Лебед?

Сочеше намачканата салфетка пред нея. Формата ѝ напомняше за много неща. Но не и за лебед.

— Ще се наложи да бъда по-директна — заяви Джанин. — Дори да бях сама тук, щях да предпочета да остана сама.

— Не ме гледайте така. Не искам да ви се натрапвам.

Направи ѝ впечатление тонът му. Погледна го. Шегуваше ли се, или просто се държеше грубо?

Изражението му бе напълно сериозно, лицето му бе напълно спокойно, нито едно мускулче не трепваше, сякаш говореше съвсем сериозно. В очите му обаче искряха весели пламъчета, едва забележими, но напълно очевидни за опитен наблюдател като нея. А това можеше да означава само едно. Сарказмът ѝ му бе допаднал. За него това бе игра и той бе пратил топката в нейната половина от полето. Сега бе неин ред.

— Затова ли седнахте до мен? — попита тя. — За да ми кажете, че не проявявате интерес?

— Разбира се, че не. Това обикновено правя на втората среща.

Бързият му отговор я изненада. Погледна го, за да е сигурна, че играят една и съща игра. Той не помръдна, но се оказа готов да улови погледа ѝ. По дяволите! В мига, в който очите им се срещнаха, тя разбра, че е изгубила. Не знаеше какво да каже. А това я дразнеше. Дразнеше я и фактът, че това я дразни.

— Роджър — представи се той и протегна ръка.

— Джанин — отвърна тя и стисна ръката му. Имаше големи силни ръце и британски акцент, но тя не можеше да определи откъде.

— Не ме разбирайте погрешно — каза той. — Основната причина да седна до вас е обстоятелството, че вие сте единственият човек тук, когото чух да говори на език, който разбирам.

— Искане ми се да можах да кажа същото.

Сега бе негов ред да остане без думи. Усмихна се, неохотно, но широко, а тя се върна към чашата си и мислено отбеляза точка в своя полза, макар добре да съзнаваше, че играта тепърва започва.

Когато след четирийсет и пет минути се погледна в огледалото в дамската тоалетна, Джанин остана поразена от обзелото я чувство за вина. Усмиваше се. Усмиваше се с небрежна, леко пиянска усмивка, бузите ѝ бяха поруменели, но това не бе всичко. Беше ѝ приятно. Не просто приятно — забавляваше се искрено. Алберт щеше да дойде след половин час, а тя се кикотеше лудешки и нямаше търпение да се върне при онзи чаровен мускулест тип със странния английски акцент. Какви, по дяволите, ги вършеше?

Извади мобилния си телефон, извика на екрана номера на Алберт и написа съобщение.

Обичам те. До скоро.

Не, това бе толкова прозрачно, че чак се почувства неловко. Думите ѝ се сториха пропити от чувство на вина, затова изтри съобщението и написа ново.

Водя те с две чаши и половина. Ако не дойдеш до петнайсет минути, ще си тръгна с един мускулест англичанин.

Това беше по-добре. Изпрати го. Последен поглед в огледалото. Реши да не оправя косата си, не и сега, не и заради този англичанин, може би по-късно, след което се върна в ресторанта.

За нейна изненада се оказа, че той я чака до вратата.

Гардеробът за клиенти пред тоалетните бе празен. Гардеробиерката бе отишла някъде и през главата на Джанин мигом минаха няколко възможности. Напълно вероятно бе да му е доскучало и да е решил да си тръгне или пък да я покани да го придружи, дори да му е хрумнало да я придърпа сред якетата и палтата за една бърза прегръдка, придружена от страстна целувка.

В същия миг обаче ситуацията се промени и авантюрата във фантазиите ѝ бързо се смени с реалността в гардеробната на ресторанта, а изкушението — с предчувствие за опасност. Вече не се съмняваше в намеренията му, както не се съмняваше и че те не съвпадат с нейните, затова понечи да го избегне и да мине покрай редиците палта и якета, но той пристъпи напред и сложи ръка на рамото ѝ. Джанин мигом изтрезня и потърси подходяща саркастична реплика, а тялото ѝ се напрегна и се подготви за най-лошото.

И изведнъж застина.

Нещо я бе ужилило по врата.

Погледна го право в очите. Той вече не се усмихваше. Когато откри подходящата реплика, тя установи, че устните ѝ не ѝ се подчиняват.

* * *

След трийсет и пет минути стъклените врати на ресторанта се отвориха и един млад мъж на име Алберт ван Дайк попита оберкелнера дали някоя от гостенките не очаква Емануел Сфинкс.

По това време обаче и Джанин, и мъжът с бичия врат се намираха далеч от Амстердам.

Мускулестият англичанин, който се бе представил като Роджър, не бе сигурен какво точно е събудило подозренията му. Почувства обаче, че нещо не е наред, отиде до тежката дървена врата на стаята ѝ и почука.

Вече бе приготвил наум извинението, което щеше да ѝ поднесе. Не се налагаше да обяснява защо е решил да прояви интерес към заниманията ѝ: в края на краищата бе началник на охраната, а тя бе тази, която трябваше да охраняват — това не бе никаква тайна — но от друга страна нарежданията бяха категорични: гостите не биваше да се чувстват като затворници освен в случай на крайна необходимост.

Мартин Родригес — това бе истинското му име — разбираше добре причините за подобна заповед. Организацията разчиташе на добрата воля на своите гости да направят онова, което се очаква от тях. Не се ли отнасяше добре с тях, те можеха да откажат да работят за нея или — което бе несравнимо по-лошо — да предоставят неверни резултати, убедени, че Организацията е на страната „лошите“ и всеки опит да ѝ се противодейства означава да се помогне на „добрите“.

Именно това бе причината Родригес да си приготви извинение. Сторило му се, че е изпищяла, и просто решил да провери дали всичко е наред.

Изчака още малко.

Бяха минали седем месеца от деня, в който я доведе тук. Понякога се опитваше да убеди самия себе си, че мъжът, когото тя бе

чакала в онзи ресторант, е глупак и копелдак и че той всъщност ѝ е направил услуга. Това обаче бе лъжа и той го знаеше. Организацията бе извършила много детайлно проучване и отлично знаеше коя я Джанин Шарлота Хейнс. Връзката ѝ с нейния приятел се развиваше отлично и единственият копелдак в случая бе самият Родригес. Именно той я бе отвлякъл, без да ѝ обясни защо. Освен това, каквото и да се случваше със света, не бе справедливо Джанин Шарлота Хейнс да плати сметката.

Животът е несправедлив, напомни си той.

И макар да бе най-обикновена бурмичка в една гигантска машина, не се съмняваше, че постъпва правилно.

Когато отвори вратата на стаята ѝ, мислите му взеха съвсем друга насока.

Стаята бе празна, макар да не бе виждал Джанин да излиза.

Веднага вдигна всички пазачи по тревога и в замъка — както можеше да се очаква — настъпи същински ад.

На няколко метра от стаята на Джанин вечерният ветрец погали лицето на Уилям, хладен и свеж като чисто нова възглавница в гореща лятна нощ. Оказа се, че е по-късно, отколкото си бе мислил. Почти се бе мръкнало. А той нямаше представа какво го очаква.

Бе последвал младата жена надолу по витите стълби, по коридори и зали, понякога покрай пасаж, който му се бе сторил познат от разходката с Конърс, но през повечето време нямаше представа къде се намират и разчиташе единствено на непознатата пред себе си. На нея и на синята магнитна карта, която отключваше една след друга тежките дървени врати.

В крайна сметка хукнаха нагоре по стълби, които се оказаха толкова стръмни, че Уилям реши, че става въпрос за кула, но разбра, че е сгрешил в момента, в който тя отвори една ниска врата, наведе се, за да мине през нея, и се озоваха на просторна каменна тераса.

Уилям вече бе разбрал, че замъкът е голям, но едва сега осъзна, че е не просто голям, а огромен. Външните стени продължаваха и в двете посоки, като се нагъваха ту напред, ту назад, за да образуват ниши и издадени напред прозорци, а самата тераса следваше замъка по цялата му дължина, докдето стигаше поглед или свършваха

каменните стени. Единствено каменен парапет ги отделяше от пропастта под тях, но от мястото, на което бяха застанали, поляните и потъналото в сумрак алпийско езеро изглеждаха безкрайно далеч.

Ако тази жена искаше да го убие, едва ли би могла да намери подходящо място. А той едва ли би могъл да ѝ окаже физическа съпротива — тя бе изключително бърза и в отлична форма, което не можеше да се каже за него.

Пропъди тази мисъл. Жената го бе спасила от пазачите. Нямаше причина да подозира друго, освен че и тя е затворничка.

— Аз съм Джанин — каза тя, когато спряха да тичат. — Джанин Хейнс.

Дишаше тежко, но гласът ѝ звучеше уверено, а погледът ѝ бе спокоен, ясен и буден.

— Нямам представа с колко време разполагаме. Нямам представа дали могат да ни видят и чуят, знам само, че двамата с вас не би трябвало да разговаряме. Разберат ли, че сме тук, ще... — Замълча за миг, после добави: — Не знам какво ще направят.

— Кои са те? — попита Уилям.

— Предполагам, че и на вас са казали същото, което и на мен. Организация, която действа под егидата на ООН. Може и да е вярно, а може и да не е. Важното е, че ме излъгаха и че ще излъжат и вас. Трябва да се измъкнем оттук.

— За какво са ви излъгали?

— Видели сте текстовете, нали?

— Старите кодове? — попита той. — Вие ли ги разчетохте?

Отне ѝ секунда, докато разбере какво я пита. Поклати глава:

— Не разбирам нищо от кодове. Не съм аз.

— А коя сте вие? И какво правите тук?

— До седемнайсети април бях аспирантка в Амстердамския университет и подготвях докторат по археология.

Ама разбира се!

— Клинописният текст! — каза той.

— Положиха големи усилия да не разбера текстовете — продължи тя. — Подавах ми ги в погрешен ред. Вмъквах други, чието място не е там. И никой не искаше да ми каже за какво става въпрос. Това ме измори, не бях в състояние да мисля, не знаех къде съм или защо...

Повиши тон, после млъкна, понеже осъзна, че говори прекалено високо, и се послуша. Нищо освен вятър и вода. Това я успокои.

— Откога сте тук? — попита Уилям.

Тя се замисли. Не разполагаха с много време, затова реши да му поднесе съкратената версия. Разказа му за монографията, която бе публикувала като студентка в Сиатъл. За стипендията в областта на изучаването на древни езици, която бе спечелила. За преместването в Европа, където бе имала възможност да се занимава с научна работа, за чудесния живот в Амстердам, за апартамента с котката, балкона от ковано желязо и изглед към канала... но сетне настъпил мрак и тя се събудила в замъка. Оттогава изминали седем месеца.

— А вие? — попита накрая.

— Същата история — отвърна той. С тази разлика, че съвсем не бе водил чудесен живот и бе алергичен към котки. Това обаче нямаше никакво отношение към темата.

— Чух, когато пристигнахте — каза тя. — Чух хеликоптера. Разбрах, че водят някой нов.

— Нов какво?

Тя се опита да намери подходящата дума, но се затрудни. Не знаеше откъде да започне, не знаеше с колко време разполагат. Тръсна глава и се опита да подреди мислите си. Разговорът тръгваше в грешна посока, а за да сподели с него онова, което знаеше, трябваше да започне от съответното място.

Уилям обаче я прекъсна. Трансформира въпроса си и я попита отново:

— Защо съм тук?

Тя го погледна право в очите. Лесно можеше да отговори на този въпрос.

— Защото жената, която бе тук преди вас, вече не е сред нас.

Пазачът, който дремеше пред кабинета на Уилям, изведнъж застана нащрек.

Хукна по коридора, тичаше все по-бързо и по-бързо, докато най-сетне стигна до самия му край, без да открие Уилям.

Не разбираше как е могло да се случи. Преди броени минути бе получил сигнала за изчезването на момичето, на онази симпатична

американка, и първата му мисъл бе, че сега вече Родригес е загазил здравата, а втората — как, по дяволите, е допуснал подобно нещо.

Колкото повече тичаше, толкова по-трудно ставаше да проумее случващото се. Неизвестно как, но дъртакът също бе изчезнал. Сякаш се бе изпарил, въпреки че вратите бяха заключени, а той нямаше магнитна карта. Освен това не бе задействал нито една аларма. Това бе невъзможно, но въпреки всичко се бе случило. Пазачът не спря да ругае, докато оглеждаше дори местата, които вече бе проверил, с бързо гаснещата надежда, че няма да му се наложи да докладва, че Сандберг е изчезнал.

Когато обаче Франкин се обади по радиото, за да го попита къде е Сандберг, пазачът разбра, че и последната искрица надежда е угаснала.

* * *

Няколко етажа по-надолу, в една влажна стая, разположена във влажните подземия на замъка, Евелин Кийс вече бе започнала да преглежда видеоматериала в съответствие с правилата, които, макар и неохотно, бе установила самата тя.

Мониторите на стената пред нея показваха неясни изображения от различни камери за наблюдение. Евелин преглеждаше записите един по един, превърташе ту напред, ту назад в търсене и на най-незначителната аномалия.

Вече знаеше, че няма да открие нищо. Камерите бяха прекалено малко, при това поставени на прекалено неподходящи места из замъка, за да има някаква полза от тях. Ядосваше се и беше права. Какъв бе смисълът да й поверяват охранителна система, която просто не работи?

Беше го изтъквала и преди, но никой не бе направил нищо по въпроса. Беше ги предупреждавала да очакват инцидент много преди да се случи дори първият, а те пак не бяха взели мерки. Сега нещата се повтаряха и събитията отново ги хващаха неподготвени.

Трябваше да знаят, че това ще се случи, защото не бяха запълнили пропуските.

Трябваше да знаят, че това ще се случи, защото бяха изостанали от съвременните технологии поне с двайсет години. Трябваше да знаят,

че това ще се случи, защото охранителната система не бе проектирана така, че да осигури задържането на затворници вътре в стените на замъка, а да предотврати неоторизирано проникване отвън.

Трябваше да знаят, че това ще се случи, защото никой не искаше да харчи пари за охраната на замъка. Сякаш това не трябваше да е най-важното перо в разходите им.

— Какво виждаш? — прозвуча гласът на Франкин зад гърба ѝ.

Каза го толкова грубо и безцеремонно, че прозвуча като поток от съгласни. Ръцете му здраво стискаха облегалката на стола ѝ, а погледът му сновеше трескаво от монитор на монитор с надеждата, че Кийс е забелязала някоя подробност, която той е пропуснал.

Тя обаче не му отговори. Удостои го с хладен поглед и посочи мониторите. Той разбра проблема не по-зле от нея.

Пазачите тичаха по етажите над тях и проверяваха коридор след коридор, за да се уверят, че Хейнс и Сандберг не са се появили по някакъв чудодееен начин в поверените им сектори. Въпреки това фигурите им се появяваха само от време на време на мониторите на Евелин. Трябваше да покрият хиляди квадратни метри площ, а разполагаха само с шепа камери, затова шансът да открият нещо полезно бе не просто минимален, а нулев.

— Каквото и да стане, никога няма да се измъкнат оттук — каза той. Забеляза изражението ѝ, затова добави: — Направихме известни подобрения.

Забеляза, че тя едва се сдържа да му отговори. Не бе нужно да го прави. Знаеше, че е права. Трябваше да усъвършенстват охранителната система, но кога, за бога, да го направят? Бездруго се надпреварваха с времето. Как да поставят сред приоритетите си задача, която не бе пряко свързана с успеха на проекта?

Можеха само да се надяват, че двамата им гости няма да направят някоя глупост, преди пазачите да ги заловят. Те със сигурност бяха някъде в замъка — трябваше да са някъде в замъка, защото Франкин беше прав: нямаше начин да се измъкнат.

Въпреки това пазачите докладваха един след друг, че секторите им са празни. Вратите са затворени. Но въпреки това не можеха да открият „гостите“.

Франкин затвори за миг очи. Не искаше да проявява фатализъм. Съзнаваше, че всичко отива по дяволите, но отказваше да го приеме.

Сигурно бяха пропуснали нещо, сигурно имаше начин да се измъкнат от това положение. Не биваше да се отказват. Дори усилията им да изглеждаха обречени.

Защото ако грешеше, всичко губеше смисъл. А той не бе в състояние да понесе тази мисъл.

— Франкин?

Той вдигна поглед. Пред него стоеше Кийс и го гледаше напрегнато с енергия, която го изненада.

— Хелена Уоткинс — каза тя.

В първия момент генералът се зачуди за какво става въпрос. Тя обаче кимна към компютъра си. На екрана течеше водопад от числови и времеви стойности. Той веднага разбра какво представляват.

Записи от електронните ключалки. Коя магнитна карта коя врата е отворила и кога.

— Какво Хелена Уоткинс? — попита той; опасяваше се, че вече се досеща за отговора.

— Разхожда се из замъка.

Пазачите, които се намираха на различни места из замъка, чуха думите на Евелин Кийс в слушалките си. Забавиха крачка, спряха дори и се заслушаха внимателно. Очакваха с нетърпение реакцията на Франкин.

Мълчанието му обаче продължи няколко секунди. И още няколко.

— Какво означава разхожда се из замъка? — попита Франкин. Гласът му прозвуча спокойно. Премежено. Но всеки момент щеше да му изневери.

— Само днес е минала през седем врати.

Родригес, застинал на място в поверения му коридор, веднага разбра какво се е случило. Но замълча, изчака какво ще каже Франкин. Защото Франкин непременно щеше да каже нещо.

— За бога! — възкликна той след цяла вечност.

За Родригес това бе достатъчно. Вдигна пистолета си. Бе началник на охраната и сега бе негов ред да поеме командването. Натисна бутона на радиостанцията си и попита:

— Коя е последната врата, през която е минала?

Джанин Шарлота Хейнс беше в замъка вече няколко седмици, преди да срещне Хелена Уоткинс за първи път.

Изминалите дни бяха трудни за нея и Джанин ги бе понесла много тежко, направо бе съсипана. Бе спряла да се храни, не бе в състояние да работи и в крайна сметка Организацията взе решение да повери на Уоткинс ролята на нейна приятелка, която да ѝ предложи морална подкрепа.

Нещата се получиха. Не веднага, разбира се, но Хелена Уоткинс се оказа добра слушателка — все пак житейският ѝ опит надхвърляше с двайсетина години опита на Джанин — и я остави да говори, говори, говори... И макар Уоткинс да не можеше да отговори на въпросите защо са тук или какво правят, постепенно помогна на Джанин да стъпи на краката си...

— Бързо разбрах, че е една от тях — каза сега Джанин.

Уилям стоеше, мълчеше и я гледаше.

— Хелена не бе затворничка като мен. Знаеше неща, за които не искаше да говори или по-скоро нямаше право да говори. Не мога да съм сигурна. Но имах нужда от нея. Тя ми помогна да се справя. А след време се заех със задълженията си и спрях да задавам въпроси, когато тя ме помолеше. Станахме приятелки. Разбира се, приятелството ни не бе равностойно, но все пак бе приятелство.

— Какво се случи?

— Тя се страхуваше. — Джанин замълча. Потърси подходящите думи. — Една нощ дойде в стаята ми. По-точно, застана пред вратата. Каза, че не бива да я пускам да влезе. Стояхме от двете страни на вратата и тя ме предупреди... — Джанин поклати глава. Нямаше смисъл да му разказва всичко. Особено след като самата тя разбираше толкова малко. — После изчезна. Оттогава мина повече от седмица.

— И аз трябва да я заменя?

— Тя беше математик. Специалист по криптология.

Новината сякаш изпи цялата му енергия. Джанин беше права. Несъмнено той трябваше да замени Хелена Уоткинс. Запита се дали възнамеряват да заменят и него, когато не успее да им даде резултатите, които очакват.

— Какво искат? — попита той.

— Нямам представа. Информацията, с която разполагах първоначално, не се простираше отвъд клинописното писмо. Реших, че

става въпрос за някакво историческо откритие, за археологическа находка, която е толкова значима, че ще обърне с главата надолу представите ни за човешката история, и е толкова революционна, че трябва да бъде запазена в тайна. — Тя сви рамене. — Не можеха обаче да продължат да пазят всичко в тайна, не и след като се сближихме толкова с Хелена. В крайна сметка успях да събера две и две. Подозирам, че тя е искала тъкмо това преди да изчезне.

— Какво? Какво си научила?

Тя замълча. После бръкна в десния джоб на клина си и измъкна сгънат лист. Отвори го и му го подаде.

Уилям го погледна. Листът бе изписан с клиновидни знаци.

— Съжалявам. Това не ми говори нищо.

Тя пое дълбоко дъх и отвори уста, за да му отговори.

Но нямаха време за разговори.

Може би мракът им помогна да се почувстват в безопасност. Или пък успокоението, което носеше разговорът със сродна душа, с друго човешко същество, измъчвано от същите въпроси и тревоги, възможността да намериш отдушник за всички онези мисли, които се въртят в главата ти и постепенно обсебват цялото ти съзнание, както правят мислите, уловени в подобен капан.

А може би защото пазачите се качваха по каменните стъпала, без да издадат нито звук, тъй като стъпките им бяха заглушени от огромната дървена врата в другия край на терасата.

Уилям и Джанин стояха в един тесен пасаж, който не се виждаше откъм вратата, когато в тишината прозвуча звук, който нямаше как да сбъркат — отварянето на електронна брава.

— Страхуваш ли се от височини? — попита го тя, но не изчака отговора му.

Преди Уилям да има шанса да помисли, тя го хвана за ръка и го задърпа в посока, противоположна на вратата, а той я последва, макар да се опасяваше, че терасата може внезапно да свърши и въпросът ѝ да добие ново измерение. Босите ѝ пети шляпаха по каменната настилка с почти недоловим за слуха ритъм, а Уилям се опитваше не само да не изостава, но и да вдига колкото е възможно по-малко шум с обувките

си. Колкото и далеч да тичаха, бездната, ширнала се под каменния парапет, изглеждаше все така ужасяваща.

Изведнъж, без никакво предупреждение, Джанин спря и го погледна сериозно.

— Два етажа под нас има прозорец. Гледай внимателно какво правя и ме следвай.

Първата мисъл на Уилям бе, че тя ще падне и ще умре.

Само че тя не падна.

Сандберг осъзна, че тя не минава за първи път по този маршрут. Нито веднъж не потърси опипом място, където да стъпи или да се хване с ръка — знаеше наизуст всички ниши и издадени камъни и ловко ги използваше, за да се спусне на долния етаж, където стъпи на тесния перваз покрай стената. Там спря, изминала половината разстояние до прозореца, към който се бе устремила.

Обърна се и го погледна. „Твой ред е“, казваше му с очи.

Порази го обстоятелството, че не бе отговорил на въпроса ѝ. Осъзна, че тя изобщо не се е интересувала какъв всъщност ще е отговорът му. Но ако Джанин бе до него сега, щеше да ѝ каже: „Да!“. Дори да страдеше от склонност към самоубийство, пак би се ужасил от мисълта да падне от някоя скала.

Зад гърба му обаче отекваха стъпките на пазачите, които тичаха по терасата.

И когато видя първите лъчи на фенерчетата им да танцуват по каменните плочи, Уилям реши, че точно в този момент височината едва ли е най-голямата опасност за него.

11.

Когато стигна до прозорец с оловни рамки два етажа по-надолу, нивото на адреналин в организма му бе толкова високо, че не би забелязал дори да се бе подхлъзнал и да бе полетял в пропастта.

Тялото му обаче бе готово да приеме смъртта. Опитва се да запомни точния маршрут, по който се бе спуснала Джанин. Отстрани му се бе сторил толкова лесен, но той от години не се бе справял с подобни препятствия, а опитът му да следва стъпките ѝ определено не му помагаше, особено когато погледнеше към бездната под краката си или чуеше тропота на пазачите, които приближаваха. Изгуби опора на няколко пъти, но се вкопчаваше отчаяно с хлъзгавите си от пот длани, китките го боляха от опъването на хирургическите ленти, но в последната секунда успяваше да се задържи и в крайна сметка се озова върху тесния корниз редом с Джанин.

Дойде ред на по-трудната част. Маршрутът продължаваше под самия корниз и макар че каменната издатина ги скриваше от погледите на пазачите, лошото бе, че нямаше какво да спре падането им — под краката им зееше дълбока пропаст.

Нямаше никакво време за мислене.

Джанин вече се бе прехвърлила под корниза и му даваше знак да я последва. Той изпълни инструкциите ѝ, макар да трепереше от страх, докато пръстите му опипваха, за да открият пукнатините и процепите, които тя му посочваше. Беше студено, но ризата му бе подгизнала от пот и всеки път, когато ръцете му се плъзнеха по камъка, тялото му се залюляваше панически, докато дланите или стъпалата му не откриеха нова дупка или издатина. И всеки път Уилям даваше всевъзможни обети на всевъзможни висши сили, стига да му помогнат да стигне невредим до прозореца.

Когато най-сетне зърна ръката на Джанин, я сграбчи и я остави да го придърпа на площадката, където се бе присвила тя. Притисна се до нея и застина неподвижно, опрял гръб в малкия прозорец зад тях, без да забравя, че и най-малкото непредпазливо движение може да ги запрати в бездната.

Джанин не успя да сдържи усмивката си.

— Споменах ли, че докато живеех в Невада, се занимавах със скално катерене?

— Измъкни ме оттук!

Тя сложи ръка на рамото му, за да го успокои.

— Пазиш ли онзи лист, който ти дадох?

Уилям не смееше да помръдне, но въпреки това бръкна в джоба си и измъкна листа с изписаните върху него клинописни знаци. Тя го взе и го пъхна внимателно между рамката на прозореца и дограмата, за да вдигне резето.

Той се вмъкна и стъпи върху покрит с метални плочи под на дълъг коридор. Джанин го последва и затичаха. Мислите на Уилям се върнаха към всички онези обещания, които бе дал по време на спускането си, и възможността да ги ревизира по някакъв начин.

Докато тичаха, забеляза, че коридорът е различен от останалите.

Нямаше представа къде се намира, невъзможно му бе да определи дали се движат по някой коридор над етажа със спалнята и кабинета му, или под него. И в двата случая не можеше да има никакво съмнение, че тази част от замъка се използва за съвсем различни цели. В допълнение към флуоресцентните лампи и стерилния стоманен под от двете страни на коридора се издигаха огромни стоманени врати, боядисани в маслинозелено. На пръв поглед не се отличаваха по нищо от много други подобни врати из целия свят, поставени в средата на двайсети век.

Уилям бе объркан. Джанин обаче очевидно бе идвала тук и преди.

Движеше се с бързи енергични стъпки и Уилям трябваше да признае, че е впечатлен колко добре познава това място. Неизвестно как бе успяла да се сдобие с магнитна карта — напомни си непременно да я попита откъде — и очевидно следваше план, подобен на този на Уилям: да картографира наум колкото се може по-голяма част от замъка, да открие слабостите в охранителната система и в крайна сметка да се опита да избяга.

План, който току-що се бе разбил в тухлена стена. Успели бяха да задействат някаква аларма. Пазачите ги издирваха. „Каквото и да се случи, ако ни заловят — когато ни заловят — каза си Уилям, — няма да получим втори шанс.“

Стигнаха до врата, изработена от същата маслинозелена стомана и със стандартната електронна ключалка.

Този път обаче диодът отказа да светне в зелено. Джанин вдигна магнитната карта, както бе правила, за да отключи всички врати, които водеха към терасата, но този път се разнесе само едно тихо изщракване, което я уведоми, че нещо не е наред.

Опита отново. Със същия резултат. И отново.

Разбра какво означава това. Въпреки това направи нов опит. И още един.

Раменете ѝ увиснаха, смазани от отчаяние. Тя се обърна към Уилям и каза:

— Пипнаха ни.

Кийс, седнала пред стената от монитори дълбоко в недрата на планината, едва не пропусна трите червени линии, които бавно се спуснаха по екрана пред нея.

Преди минути бе инструктирала програмата да я уведоми в мига, в който картата на Уоткинс мине през някой електронен четец. Когато Джанин се опита да отвори вратата, компютърът регистрира времето и мястото, както правеше винаги, но този път поднесе информацията на мигащ червен фон, за да се открие на монитора.

Кийс обаче бе погълната от разгорещен спор с Франкин.

Не бе успяла да си сдържи езика зад зъбите. Бе му казала онова, което всички вече знаеха: че охранителната им система е толкова кърпена през годините, че с нея вече е невъзможно да се работи, че камерите им са прекалено малко и прекалено неудачно разположени. В крайна сметка Франкин не ѝ бе останал дължен и се бе сопнал, че едва ли сега е моментът за подобен разговор, в резултат на което се спречкаха. А междувременно червените редове, сигнализиращи опитите на Джанин да отвори онази врата, мигаха на екрана.

И слизаха все по-надолу и по-надолу в списъка с магнитни карти, отворили врати.

Миг преди да изчезнат Кийс се обърна и ги видя — червени редове в долната част на екрана. Това веднага сложи край на спора ѝ с Франкин.

Първата ѝ работа бе да уведоми пазачите.

Едва тогава осъзна коя врата се опитват да отворят.

Вдигна отново радиостанцията към устните си, но този път гласът ѝ трепереше от ужас.

От другата страна на металната врата закънтяха стъпки, но Джанин и Уилям не бяха в състояние да определят разстоянието, което ги делеше от тях. Несъмнено обаче ставаше въпрос не за един, а за няколко души, което означаваше, че след броени секунди двамата ще се озоват лице в лице със същите онези пазачи, от които се бяха опитали да се измъкнат, излагайки живота си на риск.

Бяха попаднали в капан. Нямаше измъкване от този коридор. Свърнеха ли зад ъгъла, щяха да се озоват пред две врати, които водеха към малки помещения без прозорци, нещо като складове, килии, сервизни помещения или каквото там е било първоначалното им предназначение. При всички случаи те не предлагаха изход. Бяха се озовали в задънена улица. Джанин бе идвала тук и преди и знаеше, че нито една от тези стаи не предлага възможност да се измъкнат.

Прозорецът зад тях водеше към пропастта. Металната врата пред тях отказваше да се отвори. Просто нямаше измъкване.

Уилям се огледа. Трябваше да изберат най-малкото зло от трите възможности.

— Какво има в онези стаи? — попита той.

— Нищо.

— Могат ли да се заключат отвътре?

Джанин нямаше представа.

Той се хващаше като удавник за сламка, но и не можеше да остане тук. Когато я сграбчи за ръка и я дръпна към редицата врати в другия край на коридора, забеляза, че тя изобщо не се съпротивлява, сякаш бе изпаднала в някаква странна апатия.

Уилям отвори първата врата и я тикна вътре.

Вратата зад тях се затвори и червеният светодиод грейна в зелено.

По-късно, когато Уилям щеше да си зададе въпроса какво е очаквал да намери в тази стая, нямаше да е в състояние да даде

отговор. Най-вероятно не бе очаквал да намери нищо. В същото време обаче каквото и да бе очаквал да намери, то едва ли можеше да се сравнява с гледката, която го очакваше.

Единствено дебелият панел от акрилно стъкло попречи на жената да протегне ръка и да ги сграбчи.

Като невидимо препятствие панелът спря ръката ѝ във въздуха, при което се чу плясък, който накара Уилям и Джанин да подскочат стреснати и да погледнат жената от другата страна на дебелия прозрачна стена.

Можеше да е на петдесет, а можеше и да е по-млада, невъзможно бе да се прецени предвид състоянието ѝ. Сиво-бялата ѝ кожа бе покрита с капчици пот, очите ѝ бяха притворени, сякаш бе изморена, но отчаяно се бори да не заспи, а косата ѝ бе сплъстена на влажни кичури.

Лежеше в нещо като стъклен ковчег, всъщност инкубатор, разположен по средата на стая без прозорци, осветена от лилави флуоресцентни лампи, сякаш някой я бе сложил да легне в терариум.

Ръката ѝ остана залепена за акрилният панел. Дишаше на пресекулки. В един момент гравитацията надделя, съсухрените ѝ пръсти се плъзнаха по стъклото и паднаха върху матрака. Размазаните червеникави следи по акрила бяха единственото свидетелство за опита ѝ да установи контакт, свидетелство за пропадането на ръката ѝ надолу, към обичайното си място върху матрака, където да застине безжизнено върху подгизналите от пот и кръв чаршафи.

— Хелена?

Това бе гласът на Джанин. Прозвуча почти като шепот, но прорязва тишината така остро, както това бе сторило и почукването на ръката върху стъклото. Уилям се обърна и я погледна. Погледът ѝ бе прикован в стъкления паралелепипед пред тях. Не изрече нито дума. Само поклати глава, сякаш отказваше да повярва на очите си.

Настъпилата тишина продължи сякаш цяла вечност, преди жената да събере сили да обърне глава и да впери уморените си очи в очите на Джанин.

— Бягай — промълви тя.

Гласът ѝ не приличаше на човешки глас. Бе едва доловимо движение на устата, вдишване и издишване — и почти нищо друго.

— Какво са направили с теб?

Жената затвори очи. Не ѝ оставаше много време.

— Бягай — повтори тя с неимоверно усилие. — Веднага. —
Говореше, без да отвори очи. Без да помръдне.

— Хелена? — прошепна Джанин. Никакъв отговор. — Хелена!
Никаква реакция.

Реакция не последва и когато Джанин затропа с юмруци по акрилното стъкло, все по-силно и по-силно, с надеждата да установи някакъв контакт. Нито когато прехапа устни, за да спре сълзите си, нито когато извърна глава, защото не можеше да понесе тази гледка.

След секунда вратата отлетя от пантите си и Уилям и Джанин бяха обкръжени от шестима мъже, които обаче останаха на безопасно разстояние, стиснали оръжията си с гумени ръкавици и покрили лицата си с бели маски. Извикаха им да не мърдат.

Преследването бе приключило.

Уилям и Джанин се подчиниха. Останаха, без да помръдват, в средата на помещението, докато пазачите ги обсипваха с въпроси къде са били, по кои коридори са минали, какво са видели, какво са докосвали. Гласовете им звучаха напрегнато, почти уплашено. Помръднеше ли някой от двамата, оръжията се насочваха право към него, за да му напомнят, че и най-малкият опит за съпротива може да има сериозни последствия.

В крайна сметка пазачите ги изведоха от стаята, без да отклоняват дулата от тях.

Двамата тръгнаха бавно по коридора.

Зад тях вратата се затвори.

А вътре в стъкления ковчег жената, чието име бе Хелена Уоткинс, вече бе спряла да диша.

12.

Ако Франкин бе фокусирал погледа си, щеше да види собственото си отражение в стъкления панел пред себе си. Щеше да види угрижения си поглед, бръчките около устата, които ставаха още по-дълбоки в моменти на тревога. Приличаха на пукнатини по и бездруго набразден пейзаж, на дълбоки каньони около стиснатите му устни.

Франкин обаче имаше много по-сериозни тревоги, отколкото външния си вид. Очите му бяха вперени в пространството от другата страна на стъклото, далеч във вътрешността на просторната ярко осветена камера.

Дебелината на прозореца бе почти три сантиметра. От другата му страна имаше тясно пространство от абсолютен вакуум, а зад него — нов дебел панел от същото закалено и изключително здраво стъкло. То бе проектирано така, че да устои на всякакъв натиск, изработено бе от същото кварцово стъкло, от което се правеха илюминаторите на американската космическа совалка, а единственият вход и изход от помещението бе посредством въздушна камера, произведена специално от друг подизпълнител на НАСА.

„Въпреки това — каза си той — пак не успяхме да го удържим.“

Погледът му пробяга по дългата редица болнични легла. Съзнателно не преброи телата, намиращи се в различни степени на неизлечима болест, която неизменно завършваше с мъчителна смърт. Не спря погледа си върху нито едно лице конкретно, не искаше да знае кой е мъртъв и кой все още се е вкопчил в живота.

В края на краищата той бе спасил всички тези хора. Или така поне се успокояваше.

Повечето от тях бяха получили несравнимо по-добър живот от този, който бяха водили. Вече не им се налагаше да мръзнат или да гладуват, мнозина от тях отдавна щяха да са мъртви, ако не се бяха озовали тук. А това, което преживяваха в момента, бе цената, решили да платят. Трябваше да признае, че те може би не бяха били наясно с последствията, не и в пълния им мащаб, но въпреки това изборът си бе

техен. И докато погледът му пробягваше от едни окървавени чаршафи към други, Франкин се опита да прогони с обичайната си решимост неприятното чувство, което изпитваше в момента. Или поне се опитваше да възкреси тази решимост, да я накара да заглуши досадните вопли на собствената му съвест.

Понякога се налага да погледнеш на нещата по-малко.

За да спасиш целия свят, трябва да пожертваш отделни личности.

Това бе неговата мантра и той направи онова, което винаги правеше в подобни случаи — продължи да я повтаря наум, докато сам повярва в нея.

Погледът му се спря на стената в другия край на стаята. Върху жената, която вървеше бавно между леглата. Тя усети, че я наблюдават, и също го погледна през замъгления си пластмасов визьор. Беше с дебел херметичен костюм, изработен от бяла гумирана материя, а налягането в него бе толкова високо, че всеки пробив по повърхността му щеше да доведе до изтичането, а не до засмукването на въздух и да й даде възможност да се измъкне преди да е станало прекалено късно. Погледът ѝ бе празен, лишен от всякаква емоция, но Франкин знаеше, че същото се отнася и до неговия поглед. Това бе единственият начин за справяне със ситуацията.

Жената спря до едно легло. Чаршафите бяха чисти, а мъжът, завит с тях, бе натъпкан с приспивателни. По лицето му бе набола съвсем лека брада. От разстояние изглеждаше в отлично здраве.

Франкин се надяваше да е така. Не заради него. И не заради себе си.

А заради всички.

Жената повтори същите процедури, които бе следвала и с останалите пациенти. Взе показанията от медицинската апаратура. Сърдечен ритъм, температура, кислородни нива... Повдигна завивката и огледа тялото. Опипа кожата, потърси рани или отоци. Каучуковите ѝ ръкавици търсеха нещо, каквото и да е, което не би трябвало да е тук. А Франкин чакаше. Не искаше да я пришпорва.

Най-сетне тя вдигна поглед.

В мига, в който очите им се срещнаха, надеждата му угасна.

Пазачите, които ги поеха в другия край на коридора, носеха противогази, които покриваха устите и носовете им, защитни костюми от някаква шумяща изкуствена материя, които изглеждаха херметично затворени. Имаха и каучукови ръкавици, но избягваха всякакъв контакт с Джанин и Уилям, а ги подкараха пред себе си с команди и знаци.

Минаха през въздушна камера, след което се озоваха в леденостудено помещение с флуоресцентни лампи на тавана и полирана стомана по стените и пода. Приличаше на кланица. Или на морга. Улеи за оттичане, които се събираха в отводнителен канал в единия ъгъл. Стаята бе напълно гола, ако не се брояха пръскачките в тавана, разклонените тръби и крановете, монтирани на отсрещната стена.

Уилям чу тежкия дъх на Джанин зад себе си, обърна се и я погледна. Погледът ѝ бе вперен в отсрещната стена. Изглеждаше празен, но всъщност преливаше от емоции, които тя полагаше върховни усилия да овладее.

Едва в този момент Уилям разбра колко много се страхува тя.

За разлика от него, нищо не я бе подготвило за подобни преживявания. Не бе преминала през симулации на попадане в плен, фалшиви разпити или тежки и мрачни учения, имитиращи постапокалиптични ситуации. Затова нямаше никаква представа какво ще се случи с тях и защо.

Искаше да ѝ каже нещо. Думите му обаче не бяха в състояние да ѝ помогнат. Самите те не бяха в състояние да направят нищо друго, освен да изпълняват заповедите на пазачите, да не ги провокират — и да чакат какво ще се случи.

Наредиха им да застанат по средата на стаята и те се подчиниха.

Зачакаха. Чуха пазачите да отстъпват няколко крачки назад. После нечий глас им нареди да се съблекат.

Джанин, която стоеше до него, не помръдна. Колебаеше се. Затова Уилям реши да е пръв.

Свали дрехите си и ги пусна на пода. Джанин последва примера му и двамата останаха чисто голи, вперили погледи в стената пред себе си. Избягваха да поглеждат един към друг, за да не направят ситуацията още по-неловка.

Прозвуча нова команда — да застанат срещу стената с ръце, опрени в метала, и с гръб към пазачите. Някъде зад тях се чу звук от

влачене на маркуч по пода.

— Затворете очи и усти, опитайте се да задържите дъха си — нареди някой.

В следващия миг гърбовете им експлодираха от болка.

Водата, която ги обля, бе непоносимо гореща, а струята бе толкова мощна, че Уилям едва се удържа на крака. Остра болка прониза телата им, докато течността ги обливаше и се стичаше в улеите на пода.

Течността. Именно течността, защото това не беше вода. Миришеше на спирт, на хлор, може би на йод и на още нещо с висока концентрация и силна миризма. Едва когато течността започна да се стича по краката му, Уилям дръзна да си поеме дъх и да отвори очи съвсем леко, за да огледа струйките дезинфектант по прасците си. Те се събираха около стъпалата му, образуваха миниатюрни водовъртежи, покрити с пяна с остра парлива миризма и изтичаха в канала.

Пазачите им наредиха да се обърнат. Маркучът отново се насочи към тях и докато гърдите му изгаряха от болка, Уилям стисна очи толкова силно, че се запита дали ще успее да ги отвори отново.

Цялата тази процедура продължи няколко минути, след което двамата получиха заповед да влязат в следващото помещение.

Тръгнаха един след друг: първа вървеше Джанин, Уилям я следваше. Погледът му се спря върху гърба ѝ — беше червен от дезинфектанта, но мускулите ѝ бяха ясно очертани, като в атлас по анатомия. Уилям призова волята си и отмести поглед от нея, за да го насочи към стаята, която ги очакваше. Порази го мисълта, че след като Джанин е тук от седем месеца, сигурно е тренирала през цялото време. Зачуди се дали го е правила тайно в стаята си, или пък е изискване на безименната организация, в чиито ръце бяха попаднали.

Помещението, в което влязоха, бе също толкова негостоприемно като онова, което бяха напуснали току-що. Стените бяха покрити с плочки, а от тавана покрай една от тях се спускаха тръби, които завършваха с душеве. Около всеки душ имаше нещо като кръгла палатка от тънък прозрачен найлон, която осигуряваше достатъчно място за един човек. Предната част на палатката се затваряше с цип, а отгоре и отдолу тя бе изолирана със същия прозрачен найлон.

Наредиха им да влязат в две от палатките и да се измият с дезинфекциращ гел от диспенсерите, окачени вътре. Всяко косъмче,

всяка гънка от кожата, всеки милиметър от тялото, които най-вероятно никога досега не бяха виждали сапун, трябваше да бъдат изтъркани, изплакнати и отново изтъркани. Меката пяна галеше телата им, но кожата им бе така издрана и възпалена, че сигурно щяха да минат няколко дни преди да се възстанови. Затова всяка капка вода се забиваше в телата им като върха на току-що подострен молив.

Уилям отми и последната следа от сапун, но остана под душа, позволи на водата да продължи да го облива, сякаш не можеше да повярва, че опасността е отминала.

Не го напускаше споменът за жената в стъклената кутия.

На какво бяха изложени? На антракс? На ебола?

И какво се канеше да му каже Джанин преди да се появят пазачите? Коя беше тя? Какво знаеше? Какво означаваше всичко това?

Извърна глава към нея.

И срещна погледа ѝ.

Тя се взираше в него. Инстинктивната му реакция бе да извърне очи, да впери поглед в стената пред себе си и най-невинно да се престори, че е много по-заинтригуван от плочките, отколкото от голата жена под съседния душ.

В погледа ѝ обаче имаше нещо. Опитваше се да му каже нещо. Беше се извърнала към стената пред нея, но погледът ѝ бе прикован в неговия така напрегнато, така нетърпеливо, че Уилям се запита откога ли го гледа. И дали съзнателно не се опитва да привлече вниманието му, да го накара да я погледне.

Погледна я отново. Дискретно, без да извъръща глава, сякаш не се интересуваше от нищо друго освен от дезинфекцирането на тялото си.

Тя продължаваше да го гледа. Главата ѝ бе приведена, за да не могат пазачите да видят лицето ѝ. Очите ѝ обаче правеха всичко възможно, за да му кажат нещо, да му предадат някакво послание.

Стената. Това се опитваше да му покаже. Стената пред нея.

Уилям впери поглед в плочките, но не разбра какво се опитва да му покаже. Не виждаше нищо освен плочки. Плочки, тръби и... нищо.

Повдигна вежди за частица от секундата. *Какво искаш да кажеш?* Тя премигна и за пореден път посочи с поглед стената. *Там. Следвай погледа ми. Там.*

Той не разбра. Погледна отново. Какво толкова виждаше тя, а той не успяваше да го види?

След малко един от пазачите потупа с ръка найлоновата завеса около душа на Джанин и ѝ нареди с жест да спре водата. После дръпна ципа, подаде ѝ кърпа и ѝ нареди да се подсуши идеално, преди да излезе навън.

Тя се подчини.

Хвърли на Уилям прощален поглед, но очите ѝ срещнаха само приведения му врат.

Беше се опитала да му каже, но той не я бе разбрал и сега Джанин нямаше представа какво ще се случи с нея.

Може би вече бе прекалено късно. Може би беше пропуснала шанса си.

Трагедията приближаваше, а тя не бе успяла да направи нищо.

Излезе изпод душа. Все пак бе оставила съобщението след себе си.

Уилям видя онова, което се бе опитвала да му каже Джанин, едва след като пазачите я изведоха.

Пръстите ѝ бяха изписали върху запарената повърхност на найлоновата завеса четири букви. Съвсем кратко послание, което всеки момент щеше да изчезне, тъй като започваше да го покрива нов слой миниатюрни капчици.

АГЦТ. Това бе всичко.

Погледна подире ѝ, но тя вече бе с гръб към него. Бяха я увили в дебели кърпи и я извеждаха от стаята. Пазачите внимаваха да не я докосват, докато я водеха към вратата и по коридора.

Погледите им се срещнаха за частица от секундата. Мигът бе прекалено кратък, за да могат очите ѝ да му предадат някакво послание, затова Уилям не видя в тях нищо освен страх. После тежката стоманена врата се затвори зад гърба ѝ. Страхът в очите ѝ обаче не бе продиктуван от опасения какво ще се случи с нея. Бе продиктуван от опасения, че не е видял посланието ѝ.

Той обаче го бе видял. Просто не бе разбрал значението му.

АГЦТ.

Аденин, гуанин, цитозин, тимин.

И какво от това?

Затвори очи и остави топлата вода да отмие сапуна от тялото му. Опитва се да се съсредоточи.

Нуклеиновите киселини в генетичния код. Четирите градивни елемента на ДНК. Съкращението АГЦТ не би могло да означава нищо друго, но защо го бе написала, защо бе искала да го види?

Съсредоточи се върху това. Прогони мислите, свързани с евентуална зараза, прогони и безпокойството, свързано с онова, което бяха видели.

Умираща жена под карантина.

ДНК.

Вирус? Това ли се опитваше да му каже Джанин? Някаква генетична мутация? И така да беше, какво от това? Какво се очакваше да направи с тази информация?

Разсъжденията му не стигнаха по-далеч, тъй като пазачите се върнаха. Спряха пред найлоновия му пашкул, наредиха му да спре водата и да се избърше, както бяха постъпили и с Джанин преди малко.

Мрачните им изражения го уплашиха. Страхът им бе съвсем искрен. Когато го изведоха навън, защитени от противогазите и каучуковите си ръкавици, Уилям Сандберг потрепери, но причината за това не бе единствено студеният въздух в дългия мрачен коридор.

Тишината, която цареше в стаята, бе нарушена едва след като вратата зад гърба на Франкин се отвори и влезе Конърс. Франкин не помръдна от мястото си, дори не вдигна поглед. Това се дължеше донякъде на обстоятелството, че бе в състояние да прецени кой идва само по стъпките, а донякъде и на чувството на неувереност, че ще успее да запази спокойно и сдържано изражение. Сякаш трябваше да пазят чувствата си в тайна. Сякаш трудните — не, жестоките — решения трябваше да се взимат с вдигане на рамене и без колебание.

Конърс спря до него. Надзърна през акрилното стъкло пред тях. Стояха така, двама мълчаливи мъже в униформа, които не правеха нищо друго освен да слушат съскането на климатичната инсталация. Сякаш можеха да се престорят, че премълчаното не се е случвало никога.

Отвъд дебелото стъкло лежаха редици умиращи хора, които не помръдваха под завивките си, изоставени, мнозина от тях в

безсъзнание, в очакване на своя край. Медицинската сестра отдавна бе приключила обиколката си, а Франкин бе загубил представа от колко време е тук.

— Е? — попита той след известно време.

— Мисля, че трябва да знаеш. Всичко свърши.

— Уоткинс?

Вече знаеше отговора. Продължи да се взира в стаята пред себе си и да брои за може би хиляден път хората от другата страна. Сякаш смъртта на Уоткинс нямаше да му се струва толкова безсмислена, ако си напомняше непрекъснато, че всичко това е част от по-голям план, че това е само една брънка от дълга верига неизбежни смъртни случаи, която никой не е в състояние да контролира. Честно казано, не бе далеч от истината.

— Уведомихме семейството й — каза Конърс. — Починала е в резултат на инцидент в лабораторията.

Франкин кимна. В интерес на истината, това не бе лъжа. Не беше и цялата истина, но определено не беше лъжа.

— А нашите приятели?

— Анализирахме маршрута, по който са минали. Нищо не предполага, че са били изложени на зараза.

— Но въпреки това са подложени на изследвания?

— Да. Утре ще знаем резултатите.

Постояха така още няколко минути, без да откъсват поглед от редиците легла и безименните пациенти в тях. Накрая Конърс реши, че му стига, обърна се и тръгна към вратата.

И тъкмо преди да прекрачи прага и да излезе в коридора, се обърна. Оставаше още един въпрос, макар никой от двамата да не го бе повдигнал и макар Конърс да знаеше какъв е отговорът. Погледът му мина покрай Франкин и се спря на мъжа с наболата брада от другата страна на прозореца.

Той спеше спокойно, нямаше и следа от болестта. Поне на пръв поглед. Вътре в организма му обаче се водеше жестока война — война, която той щеше да изгуби.

— Щях да се изненадам, ако беше успяла — отбеляза Франкин.

— Не бива да губим надежда — отвърна Конърс.

Нямаше нужда от повече думи.

Конърс изчака секунда-две, после излезе.

Уоткинс бе сгрещила. И мъжът на болничното легло бе доказателството за това.

Единствената им надежда се наричаше Уилям Сандберг.

Конърс можеше само да съжалява, че шансовете им за успех са толкова малки.

Николай Рихтер шофираше червената „Тойота РАВ 4“ нагоре по една от детелините, осигуряващи изход от магистрала А9, раздразнен от две съвсем различни неща. Като за начало, трафикът бе ужасен, колите пъплеха едва-едва, което го принуждаваше непрекъснато да сменя лентите, да слаломира между останалите коли, да натиска спирачките, после да ускорява отново, за да бъде възнаграден с неприлични жестове от останалите шофьори. И всичко това, за да се движи колкото се може по-бързо. Защото закъсняваше и трябваше да се случи чудо, за да пристигне навреме.

Това бе едната причина за раздразнението му.

Друга бе, че гърбът го сърбеше.

И не го сърбеше лекичко, дори не го сърбеше що-годе поносимо, така че да потърси поне временно облекчение, като се потърка в седалката, докато не отбие някъде и не се почеше както трябва.

Не, сърбежът бе силен и упорит. Всъщност кожата му бе така раздразнена, че не можеше да реши дали е просто сърбеж, или болка. Затова лавираше сред сутрешния трафик, надвишил доста ограничението на скоростта, само с една ръка на волана, докато другата бе пхнал под яката на ризата си. Ноктите му се плъзгаха по кожата на гърба му в отчаян опит да стигнат колкото се може по-надолу и да сложат край на този сърбеж преди да го е подлудил.

Нищо не помагаше.

Всеки допир на ноктите до кожата само влошаваше нещата. Той обаче продължаваше да се чеше, все по-силно и все по-силно, докато в един момент не почувства, че кожата му отстъпва под натиска и по тялото му се разлива топла течност. Въпреки това сърбежът не преставаше, затова и Николай Рихтер не преставаше да се чеше.

Продължаваше да лавира от лента в лента и да изпреварва нещастниците, които блокираха пътя му.

Беше в много гадно настроение.

От няколко дни се чувстваше зле и вината за това бе на Ивон. Подозирал бе, че няма да се окаже негов тип, всъщност знаеше го още преди да се срещнат и в мига, в който двамата седнаха в онзи ресторант в Инсбрук миналия вторник и започнаха да бърбят за това-онова, вече съжали, че я е поканил да излязат. Ако тя не го бе обвинила, че е егоист, лишен от капка състрадание, той никога не би качил онзи бездомен стопаджия край бензиностанцията и не би го откарал чак до Берлин и онзи нещастен копелдак не би седял до него и не би кашлял непрекъснато, минута след минута и километър след километър.

Ето докъде я бе докарал.

А изобщо не би трябвало да е тук.

Бездомникът го бе накарал да му обещае нещо и той се беше намразил за това, първо, защото бе отстъпил и бе дал съгласието си, и второ, за това, че го бе изпълнил, макар по това време вече да трябваше да е пристигнал в Хага. Беше се отклонил от маршрута си, за да мине през Амстердам, където да предаде съобщение на човек, когото дори не знаеше как да открие. Разбира се, че вината и за това бе на Ивон.

Николай Рихтер определено не бе коравосърдечен егоист. Това бе доказателството. И с удоволствие би ѝ го обяснил, стига, разбира се, тя да си направеше труда да вдигне телефона.

Направил бе няколко опита да се свърже с нея, но тя все не отговаряше. Затова сега той се намираше в Амстердам и го мъчеше тоя сърбеж, а вината за това бе на бездомника, разбира се. На бездомника, а следователно и на Ивон. И той възнамеряваше да ѝ го каже, стига тя да вдигнеше телефона, разбира се.

Току-що бе излязъл на дългия завой над моста, под който се простираха осемте платна на магистралата, когато забеляза ризата си. Видя първо, че бялата му дизайнерска риза се показва изпод сакото му, измъкнала се е от панталоните му и се е промушила някак си под колана на седалката. А после и че е подгизнала от някаква червена течност.

Кръв. Много кръв.

Измъкна ръка от яката си, разтвори рязко сакото и ахна смаяно. Кървеше толкова силно, че хастарът на сакото му също бе подгизнал, а

ризата — вече кървавочервена — бе залепнала за тялото му от врата до кръста. Какво ставаше, по дяволите?

Объркването му продължи само секунди, но те бяха повече от достатъчни.

Първото, което чу, бе звукът.

Звукът на стомана, която стърже стомана, на чупещо се стъкло, свирещи гуми, скърцащи спирачки.

После дойде камшичният удар, тъй като колата му рязко забави от деветдесет километра в час на петдесет — именно това бе скоростта, с която се движеше автомобилът пред него.

После се появи картина, която щеше да се запечата в съзнанието му до края на живота му. И щеше да го преследва през всичките двайсет секунди, които му оставаха на този свят.

Разкривената ламарина на беемвето, което танцува по асфалта пред него, а очертанията му са толкова размазани. В същото време ръката му продължава да чеше гърба му. Вдига пръсти пред очите си. Целите са в кръв. И не просто кръв, а кръв, примесена с кожа, с плът, някаква странна комбинация, която прилича на парче сунгер или на блат, който се е отлепил от долнището на тортата. Въпреки това не изпитва болка, а само сърбеж, силен, много силен сърбеж...

Дори след като видя беемвето да се завърта от удара и да застава напречно на пътя, да препречва лентата като огромна черна врата на хамбар, Николай Рихтер не мислеше за нищо друго освен за това, че трябва да продължи да се чеше, за да облекчи поне малко този ужасен сърбеж.

В същото време лявата му ръка реагира инстинктивно: завъртя волана максимално вдясно, в резултат на което колата поднесе и се плъзна странично към смачканото беемве. Двигателят ръмжеше, гумите свиреха по асфалта. Настъпи същински хаос, останалите шофьори набиха спирачки и извиха волани в опит да избегнат кълбото от разкривена стомана, препречило пътя им. То наподобяваше механична снежна топка, която с всяко претъркулване добавяше нови и нови слоеве метал.

Николай видя всичко това през пръстите на ръката си.

Предното стъкло се пръсна на безброй миниатюрни парченца, когато камионът зад него се заби в багажника му. Колата му се разтърси от удара, гумите отчаяно затърсиха сцепление с асфалта.

Дори автомобилите, които се намираха по-далеч, поднесоха рязко с натиснати спирачки и толкова извити предни колела, че изпод тях излезе черен дим, сякаш предният им мост бе застъргал асфалта.

Но сърбежът! Сърбежът бе над всичко това!

Сърбежът, от който трябваше да се отърве!

В мига, в който колелата възстановиха сцеплението си с асфалта, автомобилът на Николай Рихтер бе застанал под ъгъл от деветдесет градуса спрямо пътя. Скоростта му се върна, неизвестно как, и той се освободи от стържещото кълбо от смачкана стомана, отдалечи се от мястото на сблъсъка и полетя към мантинелата.

Мантинелата бе от железобетон и стоманени парапети, но те нямаха никакъв шанс.

Тойотата на Николай Рихтер я преодоля, без дори да намали, излетя от моста, понесе се като огромно есенно листо към пътното платно долу и падна по покрив на магистрала А9.

Вече нищо не го сърбеше.

Още преди да попадне във втората си автомобилна катастрофа за деня, преди идващите автомобили да връхлетят и да го премажат под колелата си, Николай Рихтер вече бе мъртъв.

Новинарските емисии коментираха през целия ден вестта за катастрофата край Бадхъоведорп, Амстердам, като се надпреварваха да отразят трагичния инцидент колкото се може по-детайлно.

Нито един журналист обаче не спомена най-зловещата подробност в целия случай.

А именно обстоятелството, че премазаното тяло на Николай Рихтер бе откарано с линейка с включени сирени в болницата Столеваарт, на осем километра от мястото на инцидента. Там той бе обявен за мъртъв от медицински екип, който след това се зае с лечението на останалите пострадали при катастрофата.

13.

Уилям лежеше, вперил поглед в тавана. Чудеше се дали в крайна сметка ще умре.

Ама че ирония на съдбата, нали?

Само преди няколко дни отчаяно се бе стремил към смъртта. След като обаче бе подложен на преглед след преглед, на изследване след изследване — при това овързан до безпомощност и заобиколен от хора в защитни костюми — постепенно започна да осъзнава, че смъртта не е толкова близо, колкото е очаквал.

Беше ранно утро. През плътните завеси се процеждаше оскъдна светлина. А Уилям Сандберг не бе мигнал цяла нощ.

В главата му гъмжеше от въпроси.

Какво щеше да стане сега?

На каква опасност е бил изложен?

И какво общо имаше умиращата жена с неговите кодове? Как работата му би могла да помогне да се спре някаква заразна болест? Каква, по дяволите, бе връзката между всичко, което бе видял и чул?

И как се връзваше това с наученото от Джанин?

С обстоятелството, че материалът, който ѝ бяха предоставили, е бил съзнателно манипулиран с цел тя да бъде объркана, да не разбере с какво си има работа.

Нямаше начин да разбие кода. Не и с тези парченца от пъзела, с които разполагаше в момента. Не и докато не разбере кои от тях са свързани с непосредствената му задача и на кои мястото им просто не е тук.

Нямаше никакъв смисъл да насочва мислите си към въпроси, които бяха извън контрола му. Трябваше да съсредоточи всичките си усилия върху онова, което правеше най-добре. Ако можеше само да открие нещо... нещичко, което да му послужи като отправна точка. За да вникне в същността. Да открие шаблона, да открие логиката, да разбие шифъра.

АГЦТ. Защо Джанин бе написала тъкмо това?

Върна се мислено в кабинета си, където бе работил допреди няколко часа, и се опита да си спомни колкото се може повече. Клинописните знаци по стените. Числовите редици, нулите, единиците, двойките и тройките, трансформирани в пиксели, които на свой ред образуваха символите.

Откъде се бяха взели те?

Откъде идваше и онова 23 по 73?

Всеки път, когато се опитаеше да вникне в смисъла на тези числа, като че ли се сблъскваше с невидима стена и отскачаше назад, сякаш тя се опитваше да му каже, че няма да постигне нищо, докато не види цялата картина. Докато не разбере откъде и по какъв начин са се появили тези числови редици.

По какъв начин...

Чувството заля тялото му като топла вълна на задоволство. Мигом го разпозна. Това бе треската, която съпътстваше пробива.

В мига, в който осъзна това, той рязко седна в леглото и зяпна в мрака. Погледът му трескаво сновеше из стаята, без да се спира никъде. Уилям не търсеше нещо, което можеше да се види и с най-острото зрение, той търсеше вътре в себе си. Почувства танца на адреналина и ендорфина във вените си, докато си припомняше отново и отново и най-дребната подробност, която бе чул, докато се опитваше да улови основната идея и да ѝ помогне да изкристализира.

Да! Това беше единственото възможно обяснение.

Четвъртичен код.

Палмгрен вече я чакаше.

Не бе докоснал кафето си, макар да бе дошъл преди повече от петнайсет минути. Наблюдаваше мълчаливо как Кристина сваля велуреното си палто, приближава се и окачва дамската си чанта на облегалката на стола преди да седне.

Погледът му бе тревожен.

— Свързах се с тях — каза той, когато реши, че Кристина е готова.

Тя кимна. Знак на благодарност, знак, че го слуша, въпреки че на пръв поглед изглеждаше по-заинтересована да почисти капките от

пластмасовото капаче на чашата капучино, която бе купила преди малко.

— Длъжността, която заемаше Уилям, е закрыта отдавна — продължи Палмгрен. — Никой не е поел задълженията му, не и по начина, по който ги изпълняваше той. Но... — Разгърна един лист, сякаш за да опресни паметта си, макар да не бе необходимо. — Свързах се с една жена, Ливия Ек. Мисля, че е някъде на трийсет — трийсет и пет. Запознахме се, когато още бях на активна служба, тогава тя бе асистентка, но днес отговаря за голяма част от нещата, които правеше Уилям.

— И?

— Като казвам *голяма част*, имам предвид *известна част*. Не всичко. Имай предвид, че онова, с което се занимавахме едно време, заплахите, срещу които бяхме изправени... днес не съществуват.

Кристина не знаеше какво да каже. Затова отпи глътка капучино.

— Разговорът ни се получи доста неудобен — продължи той. — Нещата, за които исках да я разпитам, са все още секретни, затова не можеше да ми съобщи подробности или да ми даде ясни и категорични отговори. Но изрази съжаление за случилото се. Познава Уилям и ме помоли да ти предам колко много съжالياва.

Кристина сви рамене. Каква полза, че някаква трийсет и пет годишна криптоаналитичка, която седи някъде в някакъв бункер, съжالياва за изчезването на Уилям?

— Общо взето, тя потвърди онова, което вече ти казах. Според нея е немислимо да съществува организация, която да притежава капацитета или да изпитва необходимостта да направи подобно нещо. И доколкото бе в състояние да сподели с мен, нито интернет трафикът, нито какъвто и да било друг канал за комуникация не са предполагали каквато и да било ескалация.

— Вярваш ли на думите й? Тя би ли научила, ако подобно нещо наистина се е случило?

Палмгрен разбра логиката й. Разбира се, че нямаше как да е сигурен. Все пак бе достатъчно сигурен, за да кимне и да продължи:

— Поговорихме си. Тя разбира в какво положение се намираш. Обеща да поразпита и да се свърже с мен, в случай че открие нещо.

— И? — повтори Кристина.

Палмгрен замълча. Мълчанието продължи толкова дълго, че атмосферата стана напрегната. Угрижените му очи не се откъсваха от нейните.

— Споменава ли е Уилям за компютъра, който конструира?

— Никога не сме разговаряли за работа. Особено за неговата.

— Много си лоялна — отвърна той. В гласа му прозвуча иронична нотка, но тя бе продиктувана от топлота и приятелство, без следа от враждебност.

— Нека ти го кажа по следния начин — заяви Кристина. — В двора ни се промъкваха непознати, телефонът ни се подслушваше... макар че, вярно, не успяхме да го докажем. От време на време пред дома ни паркираше някой микробус, който оставаше там цели дни, докато не пристигнеше полицейски патрул и не спре до него. Аз самата *не исках* да говорим за работата му.

Добре. Ясно.

— Уилям ръководеше малка, но строго секретна изследователска група — обясни Палмгрен. — На пръсти се брояха хората, които знаеха за съществуването ѝ. Той конструира машина, която разбиваше изключително сложни шифри. Всъщност това бе най-доброто, с което разполагахме по онова време, поне доколкото знаехме. Дори понастоящем тя си остава едно от най-добрите устройства в тази област. Уилям я нарече Системен асистент за реконструктивна аритметика.

Мина секунда преди Кристина да разбере какво означава името. Усмихна се. Това я изненада. Не толкова усмивката, колкото буцата, заседнала на гърлото ѝ.

— Кучият му син! — възкликна тя, но с много нежност в гласа. — Кръстил я е Сара.

Палмгрен се приведе напред и продължи:

— Както ти казах, никой не знаеше за съществуването на този компютър. Никой извън изследователския екип на Уилям и още няколко души на по-високи нива в командната верига, които осигуряваха финансирането и вземаха решения. Знаеш как работи системата.

Тя знаеше.

— И?

— Ливия така и не ми се обади. Но няколко часа след края на нашия разговор — не ме питай кой и не ме питай защо — та три часа по-късно ми се обадиха от скрит номер. Беше мъж. Не се представи, но ми каза, че е работил в същия екип. От самото начало заяви, че няма да отговаря на никакви въпроси и ще затвори веднага щом предаде съобщението си. Естествено, че потърсих касетофон, за да запиша разговора, но в наши дни кой разполага с касетофон подръка? Успях да намеря само химикалка и хартия. Изслушах го внимателно. Говори две минути. След като затвори, осъзнах, че не съм записал нито дума.

— Какво каза? — попита Кристина. Сякаш Палмгрен нямаше да й каже.

— Сара е изчезнала.

— Какво означава това?

— Компютърът.

— Откраднат?

— Не и според човека, който ми се обади. — Палмгрен помръдна неловко на стола си. — Преди две седмици някой от Генералния щаб се свързал с него и го разпитвал във връзка с проведена инвентаризация. Питали го за оборудване и материали, сякаш наистина провеждали рутинна ревизия. Едно от нещата, за които го питали, била Сара.

Кристина слушаше напрегнато. Напълно бе забравила за капучиното пред себе си. Напрегнала бе слуха си, за да чуе тихия му глас, който едва се открояваше на фона на машината за еспreso.

— Въпросът за Сара се сторил подозрителен на човека, който ми се обади. Сара не фигурирала в нито един официален документ. Нямало как някой да звънне, за да провери дали машината е на мястото си, защото никой не знаел, че тя съществува. А който знае, че тя съществува, знае и с каква цел е проектирана. Това означава, че щом някой пита за Сара, значи нещо става.

— Три дни по-късно същият човек решил да направи собствена инвентаризация — продължи Палмгрен. — Оказало се, че Сара не е в хранилището, в което била оставена. Някой я е взел, пренесъл я е през пропускателни пунктове, блиндирани врати, тежки подземни асансьори, без никъде да бъде отбелязано, че е влязъл или излязъл. Няма никакви записи за подобна визита в базата данни и въпреки това Сара е изчезнала, макар официално никога да не е съществувала.

След като Палмгрен завърши разказа си, настъпи тишина.

— Кой? — попита най-сетне Кристина. — Кой е взел Сара?

— Нямам представа. Човекът така и не е разбрал.

— Генералният щаб?

— Защо не са следвали официалния ред? Защото в десет от десет подобни случая *не могат* да го направят.

— Кое то означава, че хората, с които си говорил, грешат, и че ти самият грешиш — отвърна Кристина. — Нали? Нещо става и дори ти или наследничката на Уилям да не знаете какво, все някой в Генералния щаб има представа. Нали? Нещо става и военните се опитват да го запазят в тайна.

— Не знам.

— Но все *някой* знае.

Той не отвърна нищо. И тя започна отначало.

— Ако твърдиш, че шведските въоръжени сили са позволили по един или друг начин някой да купи, да вземе назаем или просто да използва компютъра на Уилям, логично е да се предположи, че този *някой* знае кой стои зад отвлечането.

Мълчанието на Палмгрен означаваше съгласие.

— И кой би могъл да направи това?

Палмгрен само я гледаше.

— Кой би могъл да позволи изнасянето на свръхсекретен военен компютър?

Мълчание. Накрая дойде и отговорът:

— Никой.

Кристина не стана от масата дълго след като Палмгрен си тръгна. Обмисляше думите му и се опитваше да разбере какво точно означават.

Най-силно я тревожеше обстоятелството, че той несъмнено се страхуваше.

Само преди два дни бе проявил ентусиазъм, сравним с нейния. Нещо обаче се бе променило.

Днес, когато го бе помолила да се свърже отново със заместничката на Уилям, той бе отказал. Заявил бе, че не може да й помогне, и най-любезно я бе предупредил да не го моли повече.

Тук не ставаше въпрос за компютър, който, по погрешка или не, е бил преместен от едно място на друго, а за нещо много по-голямо, за нещо, което бе уплашило Палмгрен до такава степен, че да откаже да помогне на приятел. Това можеше да означава единствено, че изчезването на Уилям е свързано със секретна операция от изключителна важност, може би дори от международен мащаб.

Което означаваше, че нещата вече не са само лични.

От журналистическа гледна точка комбинацията от военни тайни и отвличане, извършено най-вероятно с благословията на високопоставени офицери от шведската армия, предвещаваше гръмки вестникарски заглавия и увеличаване на тиражите. Кристина знаеше, че няма да има никакъв проблем да убеди шефовете си да ѝ позволят да разследва случая.

Взе телефона си. Още при влизането си в кафенето преди около час бе изключила звука му и когато погледна екрана, видя, че е пропуснала четири повиквания.

Всичките бяха от Лео.

Веднага набра номера му. Заслуша се в звъна, който звучеше, докато Лео несъмнено ровеше в джобовете си за телефона. Ако джобовете му бяха подредени така, както мислите му, тя най-вероятно щеше да се запише на гласовата му поща и да очаква да ѝ върне обаждането.

Той обаче вдигна на третото позвъняване.

Ако се съдеше по фоновия шум, Лео бе някъде навън. Беше се запъхтял, говореше бързо.

— Трябва да се срещнем — каза той. — Трябва да се срещнем. Веднага!

* * *

Уилям стоеше пред мивката с флумастер в ръка. Дишането му се бе учестило от възбуда, мислите му се щураха ту в една, ту в друга посока, като ловджийско куче, което е приклещило плячката си, но не знае какво да направи.

Сякаш мозъкът му отказваше да възприеме факта, че е разгадал кода.

Погледна огледалото пред себе си. То бе покрито с числови редици, които бе написал предната нощ. От лявата страна бе кодираният им вариант, средата бе заета от изчисления и стрелки, нахвърляни набързо в опит да свържат шифъра с разкодираните числа отдясно.

А отвъд знаците и цифрите прозираше собственото му отражение, собственият му поглед, който се взираше в него самия. Кожата му бе зачервена от дезинфекцирането, косата му бе разрошена, но онова, което го изненада най-силно, бяха очите му. Те бяха изпълнени с енергия и ентусиазъм, каквито не бе изпитвал от години.

Положението, в което се намираще, бе необикновено и определено не му допаднаше. Не изключваше възможността да е заразен със смъртоносен вирус. От друга страна обаче, погледнеше ли се в огледалото, не можеше да си спомни откога не се е чувствал толкова добре.

Прогони тази мисъл. Не биваше да се разсейва. Трябваше да се съсредоточи отново върху написаното върху огледалото.

Трябваше да го види. Трябваше да го усети почти осезаемо, изписано пред очите му.

Свали капачето на флумастера, погледът му пробяга по числата. Изтри всички нули. Замени ги с А. Повтори операцията, като на мястото на всяко А постави Г. Двойките и тройките замени с Ц и Т, докато върху огледалото не остана нито едно число.

Ето го, това беше!

Беше толкова просто и толкова очевидно, но трябваше да го види изложено именно по този начин, визуален и категоричен, за да се увери, че в разсъжденията му няма логически пропуски, които да не е забелязал.

Върху огледалото пред него се бе появила дълга, привидно хаотична редица символи, белязани с А, Г, Ц и Т.

ДНК верига.

Това трябва да беше отговорът. Това сигурно се беше опитвала да му каже Джанин. Кодът, който му бяха дали, същият, който трябваше да разбие, вероятно беше извлечен от някаква форма на ДНК.

Вирус ли беше? Така изглеждаше. Смъртоносен, силно заразен вирус.

Изглеждаше странно. Кой би написал текст с клинописи, след което да го превърне в пиксели и да го кодира в някакъв вирус? И защо? Кой би направил подобно нещо?

Изглеждаше прекалено.

Взе кърпата и старателно изтри огледалото, като се увери, че върху повърхността му не е останало абсолютно нищо, че никой няма да е в състояние да разбере какво е открил. Хвърли кърпата във ваната и притисна чело в плочките на стената с надеждата, че допирът до студената керамика ще му помогне да проясни мислите си.

Трябваше отново да поговори с Джанин. Трябваше да ѝ зададе хиляди въпроси, за които не бе подозирал, докато бяха стояли на терасата. Но нямаше представа къде е тя в момента. Възможно беше да е в стаята си, също като него — стига да разполагаше със стая като неговата — и да очаква да разбере — също като него — дали е заразена, или не.

Не изключваше обаче и възможността да са я отвели на друго място. Дори да са я подложили на разпит или на нещо по-лошо. Или да правят всичко по силите си, за да разберат какво му е казала, какви тайни е научила. И нищо чудно в решимостта си да получат необходимите им отговори да прибегнат до методи, които нарушават международното право — но пък кой би научил какво се случва зад тези каменни стени? Може би същата участ очакваше и него. Може би и той знаеше прекалено много... а тя знаеше повече и от него. Може би това бе причината за изчезването на неговата предшественичка. Може би Джанин също щеше да последва съдбата ѝ. Както и той самият.

Кой би разбрал? Кой би разбрал за повторното изчезване на човек, който бездруго се води изчезнал?

Събра сили. Завъртя чело върху плочките — първо наляво, после надясно, първо едното слепоочие, после другото — с надеждата да охлади главата си.

Текстовете. Това му бе казала тя.

Дали ѝ бяха клинописни текстове за превод, дали ѝ бяха и други текстове, чието място не е било там, дали ѝ бяха текстове в погрешна последователност, за да я объркат. Тя обаче бе открила нещо. Въпросът бе какво?

Реши да започне от самото начало.

Какво знаеше?

Че става въпрос за текст. Текст, написан на език, който никой не говори от хиляди години.

Добре.

След което някой бе подложил този текст на дигитална обработка, за да го превърне в черно-бели матрици.

Добре.

Матриците на свой ред бяха конвертирани в четвъртичен код.

След което...

Момент!

Сепна се. Отново усети онова чувство. За втори път тази сутрин. Прозрението го връхлетя като вълна, цялото му същество бе обхванато от усещането, че е на прага да открие нещо, което през цялото време е било пред очите му, като например името на онази актриса, която се оженила за онзи актьор във филма, но човек се сееща за имената им едва когато спре да мисли за тях. Подобно чувство изпитваше и Уилям.

Матриците.

Стоеше напълно неподвижен, опрял чело в плочките, стиснал здраво очи, сякаш за да не позволи на мислите да избягат.

И тогава се сети. Структурата на изображенията от пиксели. Беше я виждал и преди. Това бе колкото очевидно, толкова и абсурдно.

В този момент осъзна, че кодът, чието разшифроване са му възложили, е много по-важен, отколкото си беше представял.

— Поздравления!

Гласът го изненада, накара го да се обърне. Нямаше представа колко време е стоял с глава, опряна в плочките, и колко дълго е бил наблюдаван, без да забележи.

Беше Конърс. Беше се подпрял небрежно на касата на отворената врата, сложил ръка върху дръжката на бравата, наклонил леко глава настрани. Позата му бе почти приятелска, небрежна и непринудена, и макар това само по себе си също да бе неочаквано, не то накара Уилям да се изправи рязко. Нещо друго бе привлякло погледа му.

Конърс бе облякъл униформата си. Само униформата си. Нямаше костюм за биологична защита, нямаше противогаз, нямаше ръкавици... Само униформа.

— Не сте се заразили — каза той.

— Радвам се да го чуя — отвърна Уилям. — И от какво не сме се заразили?

Конърс се усмихна. Не отговори на въпроса.

— Как е момичето? — попита Уилям.

— В относително добра форма, също като вас. В момента си почива, но иначе е добре. Нямахме намерение да ви позволим да се срещнете и да разговаряте.

— Забелязахме — отвърна Уилям, замълча за миг, после попита: — И на каква тема не биваше да разговаряме?

Конърс помълча няколко секунди. Сбърчи вежди, сякаш правеше последен опит да отхвърли решение, което вече е взел. После попита:

— Какъв опит в боравенето със секретна информация имате?

— Мисля, че знаете.

Конърс кимна. Разбира се, че знаеше. Те знаеха всичко за миналото на Уилям. Нямахме от какво да се притесняват. Или не би имало от какво да се притесняват, ако не бяха мащабите на заплахата, пред която бяха изправени. Защото независимо от това с колко чувствителна информация бе работил Уилям Сандберг по време на службата си в шведската армия, тя не можеше да се сравнява с онова, което щеше да чуе след малко.

— Кажете ми — подкани го Уилям.

Конърс обаче поклати глава.

— Време е да се срещнете с останалите.

И с тези думи отстъпи встрани от вратата и даде знак на Уилям да го последва.

14.

Уилям Сандберг бе едва на петнайсет, когато чу за първи път за посланието от Аресибо. Това не му попречи, разбира се, да си състави собствено мнение и то гласеше, че въпросният проект е най-загадъчното и забулено с лъжи начинание, с което човечеството се захваща в името на науката.

Най-големият радиотелескоп на планетата бе построен в Аресибо, Пуерто Рико, със задачата да сканира нощното небе и да научи повече за произхода на Вселената, нейните характеристики и бог знае какво още. И така, на 16 ноември 1974 година от същия този телескоп бе изпратено съобщение, което да уведоми извънземните цивилизации за съществуването на човечеството^[1].

Това бе достатъчно, за да позволи на Уилям да си състави собствено мнение.

Още като тийнейджър той бе развил чувство на неприязън към съседите. Обстоятелството, че делиш с някого една стена или една ограда, не означава, че трябва да сте приятели. Съседите са хора, които само ти досаждат, искат да водят безсмислени разговори или се оплакват за неща, които не им влизат в работата. При това положение той не проумяваше защо учените ще искат да се свързват с междузвездните съседи, след като никой няма представа кои са те или как ще реагират. Не е ли по-разумно да си стоим мирно и тихо и да не ги закачаваме?

Така смяташе Уилям. Но не това го дразнеше най-силно. Безпокоеше го най-вече самото съдържание на съобщението.

Първата си възможност да го изучи подробно получи благодарение на едно научно списание от онези, които събираше в стаята си, подреждаше по години и месеци и дори каталогизираше в една тетрадка, за да открие лесно и бързо нужната му статия. Първата му мисъл бе, че учените, съставили съобщението, са пушили нещо, което не е трябвало да пушат.

Посланието, изпратено в космоса, представляваше картинка. Или по-точно казано, мозайка от черно-бели пиксели с невероятно ниска

резолюция, които трябваше да покажат на извънземните как изглеждаме ние, хората, от какво са съставени телата ни и къде могат да ни открият.

Би трябвало да покажат. При положение че извънземните успеят да разчетат съобщението правилно.

А това изобщо не беше сигурно.

Като за начало, извънземните получатели на радиосъобщението би трябвало да се сетят да визуализират импулсите като пълни и празни квадратчета, за да ги превърнат в пикселите, които хората искаха да видят. След което би трябвало да се досетят какво всъщност представляват тези картинки, а смисълът им съвсем не бе очевиден. Дори през 1974 година Уилям бе виждал компютърни игри с много по-добра графика.

А най-абсурдното в цялата тази история бе обстоятелството, че учените очакваха извънземните да превърнат пикселите в изображения.

Имаше само един начин това да стане.

Като пикселите се подредят на 73 реда.

Не 72 и не 74. Не 11 или 1 милион, а 73. Само в този случай всеки ред щеше да съдържа 23 пиксела отляво надясно и само в този случай пикселите щяха да образуват изображенията, които учените искаха да покажат на извънземните. Никой друг начин на подреждане на редовете и колоните нямаше да даде резултат.

Добре, но учените наистина ли очакваха, че всяка въглеродна форма на живот във Вселената, получила изневиделица съобщение от непозната планета, ще се досети да го раздели на 73?

Явно учените наистина смятаха така. Затова с радост изпратиха посланието си в космоса и зачакаха отговор. Доколкото Уилям знаеше, така и не го получиха.

Такива мисли се въртяха в главата му, докато вървеше през огромната зала със сървъри, всъщност истински лабиринт, образуван от достиженията на модерните технологии, скрит дълбоко под средновековния замък.

Под плетеницата от каменни коридори започваше друга мрежа от свързани помежду си помещения и коридори, очевидно построени в наши дни, тъй като стените им бяха обшити с метални листове, а подовите — покрити с полиран бетон. Това промени представата му за

същинските размери на замъка, показва му колко огромен трябва да е той. Уилям дишаше сухия студен въздух, предназначен да охлажда сървърите, и гледаше да не изостава от Конърс и двамата охранители, застанали от двете му страни. През цялото това време полагаше неимоверни усилия да осмисли онова, което му подсказваше собственият му мозък.

Не се съмняваше, че матрицата е същата: 23 пиксела ширина, 73 пиксела височина.

Клинописните знаци, скрити в кодовете, които бе получил, бяха подредени по абсолютно същия начин, както и посланието, което човечеството бе изпратило в космоса преди четирийсет години.

Автоматичната стъклена врата, монтирана в другия край на помещението със сървърите, се плъзна встрани, за да им предостави достъп до контролната зала. В нея пък имаше метална врата, зад която започваше нов коридор. Продължиха покрай безкрайни редици врати от двете страни, завиваха, спускаха се по стълби, все така заобиколени от стомана, алуминий и стъкло. От време на време планината напомняше за себе си и над пода се показваше някоя скала, сякаш нажежена лава се бе процедила през някоя пукнатина в стените и се бе охладила тук.

Преходът му се стори безкраен. И макар Уилям да нямаше представа защо, в него се създаде впечатлението, че всичко, което вижда, е построено преди няколко десетилетия. Архитектурата бе вдъхновена от типичния източноевропейски ретрофутуризм, от характерната за Щази студенина и хладнокръвна готовност да се посрещне бъдещето, което скоро щеше да пристигне с летящите коли и сребристите костюми от комиксите. Не можеше да прецени дали намира това за отвратително, или за очарователно със своята наивност.

Какъвто и да е бил замисълът на архитектите, посланието, което излъчваше този подземен лабиринт, изпълняваше поставената му задача. Той внушаваше — и то по ясен и категоричен начин — че Организацията е огромна и мощна.

Това обаче повдигаше и доста въпроси.

Въпреки всички врати, контролни зали, заседателни зали и офиси с матирани прозорци, тук определено липсваше нещо. И това

бяха хората. По време на цялото това пътешествие под земята, започнало от последната дървена врата на стария замък, Уилям едва ли бе срещнал повече от десетина-двайсет души. Помещенията, през които бяха минали обаче, бяха предназначени за поне двайсет пъти повече хора. Къде бяха те?

Уилям запази този въпрос за себе си. Намираха се в подземно фоайе, огромно помещение без прозорци, проектирано като чакалня с пейки като по летищата и масички, строени в успоредни редици, предназначени за кратки разговори между по-продължителни срещи. Уилям не се съмняваше, че след миг ще се озове в просторна аудитория. В срещуположния край на фоайето имаше две отворени двойни стоманени врати. Минаха през тях, без да забавят крачка.

Ако заседателната зала, в която го бе посрещнал Франкин, го бе впечатлила с размерите си, трябваше да признае, че тя е просто миниатюрна в сравнение с тази, в която се бе озовал в момента. По средата ѝ бе разположена огромна кръгла маса, заобиколена от трийсетина стола. Зад нея се издигаше видеостена, чиито плоски монитори висяха в мрака на рамка, монтирана на тавана. Периферията на залата бе изпълнена с редици столове, фиксирани към пода, сякаш това помещение бе предназначено за многолюдни пленарни заседания на ръководителите, докато офицерите, съветниците и служителите с по-нисък ранг сядаха отстрани и слушаха дискусиите и докладите.

Приличаше по-скоро на парламентарна, отколкото на заседателна зала и Уилям разбираше, че неслучайно са го довели тук. Беше впечатлен, не, бе смазан от мащабите на видяното. Беше повече от ясно, че не той, а те диктуват дневния ред тук.

Заведоха го до масата и го настаниха на едно от сините тапицирани кресла, хибрид между въртящ се офис стол и фотьойл.

Компания му правеха десетина мъже с униформи. Останалата част от аудиторията бе празна. Единственото познато лице — освен Конърс, разбира се — бе Франкин.

— Не сте ли прекалено възрастен, за да тичате нощем? — попита той Уилям.

— Очевидно не ме смятате за достатъчно възрастен, та да ми кажете истината.

Франкин не възрази, а отвърна:

— Предполагам сте били в моето положение?

— Никога не съм отвличал никого и никога не съм принуждавал някого да работи за мен, ако това имате предвид.

— Работили сте със секретна информация — каза Франкин, без да обръща внимание на сарказма му. — Работили сте с персонал, който не е имал представа за цялостната картина. Предоставяли сте на различни служители различни нива на допуск до информация. В това няма нищо лошо.

— Има две разлики — възрази Уилям. — Никога не съм подвеждал някой колега да смята, че съм му казал цялата истина.

— Бяхме повече от ясни, че не сме ви казали всичко. Това може да не ви харесва, но не означава, че сме ви подвели.

Прав беше, разбира се, че беше прав, затова Уилям отговори с двусмислено поклащане на глава.

— А втората разлика? — попита Франкин.

— Винаги съм позволявал на колегите си да научат всичко, което им е необходимо, за да изпълнят задачите си.

Франкин отново поклати глава. Жестът му определено не изразяваше враждебност, а бе по-скоро проява на толерантност, сякаш знаеше, че Уилям съзнава, че не е прав, но не иска да си признае.

— Сандберг, вие ни донесохте един от най-важните инструменти, с които разполагаме тук. И знаете ли кой е той? — Отговор не последва, затова Франкин продължи: — Свеж, непредубеден поглед.

Уилям изсумтя, после каза:

— Предпочитам да ми имате доверие.

— А ние предпочитаме да не поемаме рискове. На наше място вие бихте постъпили по същия начин. Затова ще получите точно толкова информация, колкото е необходимо, нито повече, нито по-малко.

— Защо сме се събрали тук?

Настъпи кратка пауза. После Франкин попита:

— Какво точно ви каза госпожица Хейнс?

О! За това ли беше всичко? Операция по ограничаване на щетите. Нима се бяха събрали тук, за да разберат какво е научил от нея и да се погрижат да не научи нищо повече?

— Не успя да ми каже почти нищо. Ние бяхме, вие ни преследвахте. Открихте ни при онази жена, която не изглеждаше никак

добре.

Не бе сигурен как се получи това, но за втори път почувства, че предимството е на негова страна. Те нямаха представа какво знае и какво не. Замисли се върху това и реши да изиграе картите си по възможно най-добрия начин.

— Какво ще кажете да оставим за момент игрите настрана? Положихте доста усилия, за да ме доведете тук. Изглеждате твърдо решени да ме накарате да работя за вас. Това е единственото, което зная със сигурност. — Уилям направи ефектна пауза, после продължи: — Този факт не се връзва с информацията, която ми подхвърляте до момента.

— Така ли? — попита Франкин. — И как стигнахте до този извод?

Уилям отлично съзнаваше, че картата, която се кани да изиграе, не е достатъчно силна, и не искаше да губи предимството си. Но съзнаваше и че не рискува ли, няма начин да спечели.

— Аресибо — отвърна той.

В залата настъпи гробовна тишина. Уилям огледа лицата на присъстващите, но изразенията им не бяха в състояние да му подсказват дали мълчанието означава, че е на прав път.

— Град в Пуерто Рико — каза Франкин. Това бе подкана да продължи.

— Да. Град в Пуерто Рико. Град с радиотелескоп, който преди четирийсет години излъчи в космоса едно радиосъобщение. Съобщение, съставено от хиляда шестстотин седемдесет и девет пиксела. Или двайсет и три, умножено по седемдесет и три. Също като клинописните текстове, които сте ни дали.

Отново никаква реакция. Но определено бе привлякъл вниманието им, а това бе положителен знак.

— И какво следва от това?

— Нямам представа. Може би, че не се учим от грешките си.

— Моля?

Уилям впери поглед в него.

— Наречете ме тесногърд, но мисля, че е прекалено самонадеяно, арогантно дори от наша страна, да изпратим някакво съобщение в космоса и да очакваме, че всеки, който го получи, ще знае как да го разчете.

Франкин погледна Конърс и на Уилям му се стори, че долавя в очите му искрица усмивка. Подобно изражение пробяга и по лицето на Конърс, сякаш двамата си играеха с него, сякаш разполагаха с парченце от пъзела, за което той не знаеше.

— Защо смятате, че ние сме проявили инициативата? — попита Конърс.

Уилям не разбра въпроса.

Миг по-късно проумя какво се опитва да му каже генералът. И това го обърка още повече.

— Какво искате да кажете? — попита той.

— Ние просто отговорихме — обясни му Конърс.

Студени тръпки побиха Уилям, когато осъзна, че Конърс е напълно сериозен.

— Глупости! — възкликна той, макар да не изглеждаше убеден. Разбираше, че казаното от Конърс може да е истина. Вярно, че звучеше напълно абсурдно, но изглеждаше много по-логично от алтернативния вариант.

Нямаше никаква логична причина астрономите да изберат именно такава структура за изпратеното от тях съобщение. Никаква логична причина... освен една: някой вече се е опитвал да установи контакт с човечеството и е използвал тази матрица.

Уилям поклати смаяно глава. Наистина ли се намираше в една стая с тези хора с непроницаеми изражения, които му казваха, че кодът, върху който работи, е дошъл от космоса? И че съобщението, което в крайна сметка се очаква от него да кодира, ще бъде отговорът, който човечеството трябва да изпрати? Нещо не се връзваше. Всъщност не можеше да открие мястото в пъзела на едно много важно парче от загатката.

— В такъв случай — запита се той на глас — къде е мястото на вируса в цялото това уравнение?

Мъжете около масата го погледнаха. В очите им не се четеше изненада, а подкана да продължи. Дванайсет чифта очи очакваха от него да обясни думите си.

— Карантината. Жената, която видяхме в стъклената кутия. Това е вирус, нали? Оттам са дошли текстовете.

— Кое ви навежда на тази мисъл? — попита Франкин.

— Четвъртичният код. Кой би решил да съхрани някаква информация под формата на четвъртичен код?

Долови нетърпението и напрежението в собствения си глас. Испита известно разочарование, че не бе успял да ги прикрие. Този разговор обаче започваше да го изнервя. Пред него седяха висши офицери, които знаеха цялата истина, но изглеждаха твърдо решени да не му съобщят и един-едничък факт, който да не е в състояние да открие сам.

— Има само един логичен отговор — продължи той. — Никой не съхранява информация в четвъртичен код. Не и ако средата не го изисква. Мога да се сетя само за една подобна среда.

— ДНК — обади се Франкин. — Това ли е заключението ви?

— Попитах ви откъде са дошли кодовете, но вие не ми отговорихте. Това е единственото логично обяснение: текстовете са били извлечени от генетичен материал. Някой се е свързал с нас, изпратил ни е вирус с вградено в него съобщение и сега е наш ред да отговорим. Няма друго обяснение. Въпросът ми е кой го е направил.

Преимуществото, с което бе разполагал до момента, се бе изпарило. Сега отново бе на една крачка зад тях и всички карти бяха у тях, вместо да е обратното. Не разполагаше с достатъчно време, за да подреди мислите си, което го принуждаваше да прави изводи, докато разговаря с тях.

А изводите, до които стигаше, никак не му харесваха.

Някъде в дълбините на съзнанието му се оформи мисъл, която упорито отказваше да го остави на мира. Въпреки това той полагаше всички усилия да не ѝ обръща внимание. „Не е възможно — повтаряше си. — Това е абсурдно, това е задънена улица.“

Конърс го наблюдаваше. Сякаш знаеше какво точно си мисли.

— Вече знаете отговора — каза той. — Нали?

Уилям поклати глава.

— Откъде смятате, че са дошли текстовете?

Той се поколеба. После отново поклати глава и каза:

— Съжалявам.

— Опитайте.

— Не. Объркан съм. В момента... — Онази мисъл обаче продължаваше да го тормози. Да прави опити да привлече вниманието му от онова затънтено кътче на съзнанието му, в което се бе свила. —

В момента мога да се сетя само за едно логично обяснение. Проблемът е в това, че то е немислимо.

— Всяко нещо е немислимо, докато не си помислите за него.

Уилям затвори очи. Направи последен опит да събере парченцата от пъзела с надеждата, че те ще се подредят от само себе си. Колкото и усилия да полагаше обаче, стигаше все до същото невъзможно решение.

— Кажете ни.

— На базата на това, което знам — започна той, като сглобяваше в движение парченцата от мозайката, — и като взема предвид онова, което видях и чух по време на този разговор, не виждам друго обяснение освен... — Но това бе толкова абсурдно, че едва събра сили да го произнесе на глас... — Не виждам друго обяснение, освен че сте открили вирус.

Замълча в очакване на възражения. Никой обаче не промълви нито дума.

— Нямам представа как или къде е станало това. Но все някъде някой, по някакъв начин, е открил този вирус. И поради неясно каква причина сте стигнали до извода... — Не можеше да го изрече, но трябваше. — Стигнали сте до извода, че вирусът не е от нашата планета.

Опита се да разчете израженията им. И отново никой от тях не промълви нито дума. Никой не го спря. Никой не му се присмя, че излага подобна смахната теория. Прие го като знак, че може да продължи.

— Впоследствие сте проучили вируса и сте открили, че в неговата ДНК е кодирано съобщение. Сега ние — или по-скоро вие — се опитвате да откриете ключа към този код и с негова помощ да изпратите отговор... на тях, които и да са *те*.

Млъкна, но залата оставаше обгърната в тишина. Помръдна неловко на стола, обзет от усещането, че трябва да се защити.

— Зная, че звучи абсурдно, но тази теория отчита всички известни фактори. Посланието от Аресибо може да е ранен, неуспешен отговор, формулиран в правилната матрица, но без нужния ключ за кодиране. Затова сега разполагаме с опасен вирус и съобщение, на което трябва да отговорим, но нямаме представа как да го направим.

Отново тишина посрещна думите му. Единственият звук, който се чуваше, идваше от климатичната инсталация.

— Ако нямате нищо против — каза Уилям, решил, че мълчанието изразява дълбокото им разочарование, че не е оправдал надеждите им, — ще съм ви благодарен да ми кажете дали съм прав.

Конърс се покашля и отвърна:

— Опасявам се, че теорията ви съвсем не е абсурдна.

Уилям го погледна. Какво?!

— Заключениета ви съвсем не са нелепи и нелогични. Но са неправилни. — Конърс помълча. — Вирусът наистина съществува. В това отношение изводите ви са верни. Но... неговите създатели сме ние.

— Ние?!

— Да.

— И кои са тези *ние*?

— Не и хората в тази стая, но наши колеги. Учени, които вече не са сред живите.

Уилям въздъхна. Не беше трудно да се досети за причината. Не и след като бе видял жената зад онова стъкло.

— Нещо се е объркало, така ли?

— Да. Нещо се обърка. Оказа се, че вирусът не действа по начина, по който очаквахме. Преди трийсет години тук са работили почти осемстотин души. Днес броят им е сведен до петдесетина. Сред присъстващите тук няма оцелели от онова време. Наложил се да започнем от нулата.

Изчака Уилям да осмисли думите му.

— Тоест в този вирус — почна бавно Уилям, като внимателно претегляше думите си, — в този вирус, създаден тук, сте вградили кодиран текст.

Конърс кимна, но с нежелание.

— Да, така е...

Уилям усети, че ще последва едно многозначително *но*.

— Текстът е бил написан от вас, така ли?

— Да — призна Конърс със същия тон, — но...

— В такъв случай не разбирам. След като сами сте съставили кода, защо трябва да го разбивам?

Конърс завъртя глава. Жест, който да подсказже на Уилям, че продължава да не задава правилните въпроси.

— Защото, Сандберг, става въпрос за две съвсем различни неща. Не трябва да разбивате кода, който се съдържа във вируса.

— Не ви разбирам — призна Уилям.

Отново настъпи тишина. Конърс огледа залата с поглед, в който се четеше явно неудобство. Очевидно търсеше подкрепа, за да премине към следващия етап. Никой не възрази, затова той отново се обърна към Уилям.

— Тази последователност на кода, върху която работите... онази, чийто ключ искаме да откриете...

— Да?

— Тя не идва от вируса.

[1] Съобщението е известно като Посланието от Аресибо. Съставено е от Карл Сейгън и Франк Дрейк, а дължината му е 1679 цифри, което е произведение на простите числа 23 и 73. Това позволява съобщението да бъде визуализирано като правоъгълник с черно-бели квадратчета (пиксели), съдържащи информация за Слънчевата система, човека, ДНК, числата от 1 до 10 в двоична система, атомните числа на водорода, въглерода, азота, кислорода и фосфора, формулата на захарозата и др. Тъй като Посланието от Аресибо е насочено към кълбовидния звезден куп М13, до който ще достигне след 25 000 години, то се смята по-скоро за демонстрация на технически възможности, а не за реален опит за установяване на контакт. — Б.пр. ↑

15.

Телефонният разговор с Лео продължи по-малко от минута. Той бе необичайно развълнуван, заяви, че непременно трябва да се срещнат час по-скоро, и едва ли не й нареди да вземе такси и да се върне незабавно в редакцията.

Той! Да нарежда на нея? При други обстоятелства това би я подразнило, но сега й се стори забавно, затова побърза да излезе от кафенето и да спре такси. Едва след като се настани на задната седалка започна да се притеснява, че направените от Лео открития изобщо няма да се окажат толкова важни, колкото си въобразява той, и че срещата им ще приключи доста неловко и мъчително.

Лео я чакаше на бюрото си. Стоеше с дебелото си пухено яке, което означаваше, че е пристигнал току-що. В мига, в който го видя, Кристина се сети, че днес би трябвало да е почивният му ден. Нямаше значение какво е открил, важното бе, че се е отнесъл към задълженията си изключително отговорно.

Той се наведе над компютъра си, пръстите му затракаха по клавиатурата, очите му търсеха нужните думи на екрана. Започна да й обяснява, че си бил вкъщи и преглеждал бюлетините в новинарските сървъри и информационните агенции от последната половин година, понеже бил убеден, че там има нещо, което може да е видял и преди, но да не му е обърнал нужното внимание, нещо, което може да се окаже от ключово значение в момента.

— Не бях сигурен — призна той. Бе останал без дъх, повече от вълнение, отколкото от напрежение. Поглеждаше я на пресекулки, сякаш се боеше да откъсне поглед от екрана. — Не бях сигурен дали не си въобразявам, или... разбирате какво искам да кажа, нали? Знаете как работи човешкият ум, как комбинира неща, които не са...

Кристина стоеше зад него и се взираше в екрана на компютъра. Не бе свалила палтото си.

Пръстите му танцуваха по клавиатурата в търсене на нужната му дата. За да намери точно онова съобщение, което знаеше, че го очаква там някъде.

— Не се съмнявах, че съм прав — каза той и я погледна. Завъртя леко монитора, сякаш така тя по-лесно щеше да прочете съобщението на екрана, макар да бе застанала до него. — Ето! — възкликна Лео и посочи нещо.

Бе отворил съобщение от „Ройтерс“, написано на английски, кратък, издържан в телеграфен стил репортаж за маловажно на пръв поглед събитие.

Амстердам, 24 април. Заглавието гласеше: *Нито следа от изчезналата аспирантка.*

Кристина прегледа набързо материала, като фокусира вниманието си единствено върху ключовите думи — умение, което бе придобила в резултат на дългогодишната си журналистическа практика. Сканираше с поглед текста и мигом разбираше дали в него се съдържа нещо важно.

Безследно изчезване — разтревожен приятел — планирано заминаване — полицията смята случая за приключен.

— Виждате ли какво имам предвид? — попита Лео.

Кристина не знаеше какво да му отговори. Нямаше представа какво означава това.

Прегледа текста за втори път.

Да, ставаше въпрос за изчезване. Но колко ли хора изчезваха годишно? Освен това хората, за които ставаше въпрос, бяха доста по-млади, историята бе отпреди половин година и се бе случила в Холандия. Не разбираше какво общо е открил Лео между изчезването на това момиче и на Уилям. Не виждаше никакви прилики между двата случая освен обстоятелството, че приятелят на изчезналата млада жена бе категоричен, че тя не е изчезнала по собствена воля.

Лео, който сякаш бе прочел мислите й, я предупреди:

— Преди да кажете каквото и да било, държа да отбележа, че потърсих повече информация в интернет.

О? Кристина го погледна.

— Изчезналата аспирантка. Име: Джанин Шарлота Хейнс. Пристигнала в Амстердам преди четири години благодарение на спечелена стипендия, доста престижна, между другото. Преди това е следвала в Сиатъл. Всички отзиви за нея са категорични, че е била отлична студентка — каза той и завъртя монитора към себе си. — Сега идва ред на дипломната й работа. Ето темата.

Затвори дългия списък с новинарски репортажи и влезе в електронната си поща. На върха на списъка с входящите съобщения се появи неговото име, но като подател. Съобщение с един прикачен файл.

— Силата на интернет — каза той, колкото да запълни паузата. После кликна, за да отвори файла.

Кристина придърпа един стол и седна пред компютъра.

Усети погледа на Лео върху себе си, долови гордостта му и не можеше да отрече, че има пълно основание да е доволен от свършената работа. Всичките ѝ съмнения изчезнаха; липсата му на социални умения определено не се бе отразила на способностите му на журналист и тя се упрекна, че не е успяла да разграничи едното от другото.

На екрана пред нея се бе появил сканиран документ. Почти сто страници, ако се вярваше на брояча отстрани. Лео мръдна мишката, за да извика титулната страница. Заглавието, изписано на английски, зае центъра на екрана. *Вечното търсене на смисъл: трактат върху кодовете и скритите послания в праисторическите ръкописи.*

— С какво се е занимавал съпругът ви? — попита Лео и побърза да добави: — Бившият имам предвид.

Тя го погледна. Лео я гледаше спокойно, уверено, сякаш се бе слял с работата си, сякаш бе престанал да се съмнява в себе си. Вече не бе онзи неуверен младеж, може би защото бе прекалено зает да мисли за нещо друго.

Не беше задал въпроса си, за да получи отговор. Беше го задал, за да подчертае факта, че е прав. Кристина кимна: да, имаше прилики, които едва ли бяха плод на случайно съвпадение.

— Смяташ ли, че можем да се свържем с приятеля ѝ? — попита тя.

Лео я погледна. Горд, самоуверен. Кимна. И ѝ подаде листче с име и телефонен номер.

— Вече му изпратих съобщение.

Бледожълтото квадратно листче хартия с телефонния номер на някакъв шведски вестник върху него бе едно от многото подобни

листчета, които изчезнаха под дебелата папка, стоварена от Алберт ван Дайк върху бюрото му.

Беше уморен.

Не, не беше уморен, беше съсипан.

Отпусна се тежко на твърдия офис стол, плъзна се до ръба на седалката и се облегна назад, докато не почувства подлакътниците, върху които да положи длани. Потри очи и чело с пръсти, покрити с петна от тебешир.

Тези лекции изцеждаха и последните му сили. Знаеше обаче, че трябва да продължи да преподава, знаеше, че енергията и адреналинът, които получаваше, докато стоеше зад катедрата, наелектризират залата и осъществяват баланса между лекторските му записки, въпросите на студентите и собствените му импровизации. Тази енергия и този адреналин бяха единственото, което го крепеше. Да, това го оставяше без сили, но колкото и парадоксално да изглеждаше на пръв поглед, вдъхваше му живот. Понякога дори му позволяваше да се почувства щастлив, е, доколкото това бе възможно, разбира се.

Болката му сякаш се бе усилила. Изминали бяха повече от шест месеца и споменът за нея бе започнал да избледнява бавно. Това напластяваше нова тъга, която припокриваше загубата.

Тя бе там някъде, навън. Не се съмняваше в това. Джанин го очакваше там някъде и той не искаше да я забрави, не искаше да приеме загубата ѝ, не и докато не направеше всичко по силите си, за да я открие.

Не че не бе изпробвал всяка възможност.

Направи опит да се върне към настоящето. Чуваше как навън, от другата страна на прозореца, животът продължава обичайния си ритъм, чуваше студентите, които разговаряха, звънях по телефона или тичаха из двора, за да стигнат някъде, където е трябвало да бъдат преди десет минути. Обичаше да седи тук, да слуша тези звуци, да оставя погледа си да се рее по лавиците с книги, да се спира от време на време върху някой том, оставен от неговите предшественици.

Радостта обаче си бе отишла. Живецът сякаш го бе напуснал, всичко около него като че ли преминаваше през някакъв безцветен филтър и макар да виждаше, че животът около него продължава както преди, това не бе съвсем вярно. Той сякаш не бе тук, не бе част от него.

Вероятно това бе една от причините да не забележи пълничкия младеж, застанал на прага.

Алберт се изправи в стола си още преди да осъзнае, че го прави. Изпъна гръб, сякаш именно той трябваше да демонстрира уважение към секретаря си, а не обратното. Паузата, настъпила в резултат на това, се оказа еднакво неловка и за двамата.

— Приех няколко телефонни обаждания, докато отсъствахте — каза младежът, след като прецени, че мълчанието се е проточило прекалено дълго.

И посочи бюрото на Алберт и тежката папка върху малките лепящи се листчета. Бе на двайсет и няколко, но приличаше на тийнейджър. Ако не бе тази работа, кракът му сигурно никога нямаше да стъпи в университет.

— Видях — каза Алберт. — Ще ги прегледам по-късно.

— Просто исках да се уверя, че сте ги видели.

— Благодаря. Има ли нещо друго?

Оказа се, че има. Помощникът му се поколеба — явно се чувстваше неудобно — и реши, че въпросът може да почака. Поклати глава и излезе.

А Алберт затвори очи.

— Всъщност има едно нещо.

Гласът прозвуча съвсем отблизо и когато Алберт вдигна глава, видя досадния младеж да стои на същото място, на което бе и преди десет секунди.

— Спряхме ли вече да чукаме?

— Вратата беше отворена.

— Само защото пропусна да я затвориш.

— Не, беше си отворена. Обикновено я затваряте, когато не желаете да ви безпокоят.

Алберт потърси отговор, но не намери подходящ. Така че махна с ръка и прикани секретаря да му каже какво има.

— Познавате ли хората, които са работили тук преди вас? — попита младежът.

Що за въпрос бе това?

Секретарят му подаде дебел плик, очевидно притеснен, че е повдигнал темата, тъй като бе съобразил прекалено късно, че едва ли трябва да занимава декана на факултета с подобни неща. Все пак

заемаше тази длъжност съвсем отскоро, не познаваше добре правилата и трябваше да попита някого, нали? А и какво бе виновен той за лошото настроение на шефа си, за депресията му, за отказа му да повярва, че е бил зарязан от приятелката си?

— Мисля, че не е за нас — каза той. — Адресиран е до човек, който не работи тук. Какво да правя с него.

— Занеси го на портиера — каза Алберт. — Там или ще го предадат на адресата, или ще го върнат на подателя. Не е наша работа да търсим хора, които вече не работят тук.

Младежът кимна, обърна се и си тръгна за втори път.

Алберт остана на стола си. Изглежда младежа, който се върна във външния офис. Чу го да оставя плика на бюрото си. Да шумоли. Да размества разни неща. Невъзможно бе да се съсредоточи. Погледна си часовника. Прекалено рано бе за обяд, но това нямаше значение. Нуждаеше се от известно усамотение. Нямаше значение къде, стига никой да не го безпокои там. А писмото бе достатъчно добро извинение.

Стана и отиде в приемната.

— Знаеш ли, дай ми писмото, сам ще го занеса.

Видя изненадата, изписана на лицето на секретаря, но реши, че е излишно да му дава повече обяснения. Взе писмото от бюрото на младежа, твърдо решен да намери някое тихо кътче в кафенето, в библиотеката и дори навън, ако не е прекалено студено. Излезе от стаята и тръгна към стълбите.

Едва тогава видя името на получателя.

След секунди вече тичаше покрай стаичката на портиера. Здравно стискаше плика, вперил поглед в големите дървени врати, през които премина, за да се озове сред свежия зимен вятър и ярките слънчеви лъчи.

Спря на стълбите. Прокара пръсти по ръба на плика. Трепереше от напрежение и дори не забеляза, че твърдата жълтеникава хартия поряза палеца му.

Пликът бе подпечатан на франкировъчна машина, която поставяше печати вместо марки. Нямаше лого, име или адрес на подателя. Но клеймото на пощенската станция носеше името Берн. А датата бе вчерашна.

Адресиран бе до Амстердамския университет.

Получател: Емануел Сфинкс.

Алберт едва сдържа сълзите си, опита се да овладее и треперения си глас, докато набираше телефона на полицията и изчакваше някой да се обади.

— Свържете ме с отдела за издирване на безследно изчезнали.

16.

Разговорите в огромната аудитория, която приличаше на парламентарна зала, продължиха още половин час, без никой да каже нищо ново. На няколко пъти Уилям се озова в задънена улица и всеки негов въпрос бе посрещан с уклончив отговор или с нов въпрос какво са видели или за какво са говорили двамата с госпожица Хейнс. Дузината мъже с непроницаеми изражения, седнали край масата, почти не пророниха дума, с изключение на някоя забележка от време на време.

Накрая Уилям изгуби търпение. Изправен срещу тази бетонна стена, той реши, че няма какво да губи. Освен това започваше да огладнява.

— Знаете ли какво? — попита той високо, без да прикрива горчивината в гласа си. Това ги изненада, тъй като някои от присъстващите разговаряха помежду си. Настъпи тишина. Бе привлякъл вниманието на всички.

— Ето какво ще ви кажа — продължи Уилям. — Казах ви всичко, което зная. А то, трябва да призная, не е много. Не се чувствайте задължени да ми вярвате, ако не искате. Можете да продължите да ми задавате въпроси, докато не заспя или не умра от умора. Но няма да научите нищо повече. Казах ви всичко, което зная. Вие сте тези, които решават с какво да си губим времето оттук нататък.

— И какво предлагате? — попита Франкин. — С какво според вас трябва да си губим времето?

— Бих искал да сключим сделка. Възможно ли е?

Никакъв отговор. Не че Уилям очакваше някой да каже нещо.

— Предлагам ви своите услуги. Обещавам да направя всичко по силите си. Не мога да обещаая резултати, защото естеството на работата е такова, че човек не е в състояние да гарантира каквото и да било, но обещавам да дам всичко от себе си, за да открия ключа към кода, който ви трябва. Но ще искам нещо в замяна. — Единственият звук, който се чуваше, бе едва доловимото бръмчене на климатичната инсталация. — Искам да знам върху какво точно работя.

Отново никой не промълви нито дума. Реакция обаче все пак последва. Мнозина от присъстващите се спогледаха, сякаш взимаха колективно решение.

— Сандберг?

Гласът прозвуча някъде зад гърба му и Уилям се обърна.

Конърс бе станал от мястото си. Бе навел леко глава, говореше тихо, цялото му излъчване бе стряскащо сериозно. Пое дъх и го задържа, за да подчертае значението на това, което се канеше да каже.

Не за първи път водеше този разговор. Повече от двацет души бяха работили тук преди Уилям и някои от тях присъстваха в момента в тази зала. Всички бяха вперили поглед в Уилям. Всички знаеха, че само след няколко минути в главата му ще нахлуят мисли, които никога до този момент не му бяха хрумвали, че този момент ще раздели живота му на *преди* и *след*.

Преди и след като научеше истината.

— Вие сте програмист — започна Конърс.

— Донякъде. — Уилям сви рамене.

Конърс го изгледа дружелюбно. Думите му не бяха прозвучали като въпрос, а като въведение към разговора, който щеше да последва. Все пак всички в тази зала добре знаеха с какво се е занимавал Уилям по време на службата си в шведската армия. Никой не се съмняваше, че е опитен програмист.

— Знаете какво е коментарен ред, нали?

Уилям отново сви рамене. Разбира се, че знаеше. Всеки, който някога се бе опитвал да напише компютърна програма, знаеше какво е това. Коментарите бяха редове от компютърната програма, които компютърът трябваше да игнорира. Те нямаха отношение към функционирането на софтуера, а представляваха бележки, които трябваше да бъдат прочетени от хората, не от машините. Понякога напомняха какво прави определена част от програмата, друг път разкриваха на програмиста как е бил съставен определен алгоритъм. Или, макар и по-рядко, съдържаха шеги, предназначени за колегите програмисти. С две думи, тези коментарни редове не правеха компютърната програма по-добра или по-лоша. Това бяха инцидентни, случайни съобщения, оставени от нейните автори.

— И? — попита той.

Конърс го погледна.

— Какво знаете за човешките гени?

— Доста по-малко.

Конърс кимна, за да покаже, че е очаквал подобен отговор.

— Има едно нещо, което ще откриете във всяка научна статия, която прочетете днес, във всяко медицинско изследване, публикувано през последните години. И то е, че до момента сме успели да съставим карта на по-малко от два процента от човешкия геном. — Конърс вдигна палец и показалец, приближавайки ги максимално близо, за да покаже за какъв малък дял става въпрос. — Два нищожни процента! Това е всичко, което може да посочим и да обясним. А останалите деветдесет и осем процента? Там нямаме никаква представа кой ген за какво отговаря.

Настъпи нова пауза, предназначена най-вече да даде на Уилям възможност да покаже, че разбира за какво става въпрос. И той го направи. Дори ги учуди с познанията си.

— Онова, което наричат излишна или отпадъчна ДНК — каза той.

Конърс повдигна вежда. Малцина неспециалисти бяха чували тези термини. От друга страна обаче това не би трябвало да го изненадва. Сандберг четеше по-стойностни вестници и списания и следеше какво става в света на науката. Или поне го бе правил, докато е бил на активна служба.

— Някои я наричат именно така — потвърди Конърс. — Аз обаче предпочитам друг термин — *некодирана ДНК*.

Уилям го изгледа заинтригувано.

— Истината е, че грешим — продължи Конърс. — Тази ДНК не е нито *излишна*, нито *отпадъчна*.

На Уилям му бяха необходими няколко секунди, за да осмисли думите на Конърс. И когато го направи, осъзна, че се е изправил в стола си. Разговорът вървеше в съвсем неочаквана посока и не можеше да се преструва, че не е заинтригуван.

— Това очевидно е нещо, което не афишираме — продължи Конърс. — Това не е нещо, което може да се прочете във вестниците, списанията или дори научните издания. Преди по-малко от петдесет години група учени успели да разчетат останалите деветдесет и осем процента.

Генералът спря. Погледна Уилям и изчака да се увери, че е разбрал казаното дотук и е готов да приеме последната, ключова част от информацията.

Уилям обаче вече бе подредил целия пъзел. Конърс му бе предоставил парченцата, от които бе имал нужда. Те можеха да бъдат подредени само по един начин, но въпреки всичко нещо спираше Уилям. Мисълта, че това просто не е възможно. Това бе невероятно... не, по-лошо, невъзможно. Погледна Конърс с надеждата, че го е разбрал погрешно.

Само че не беше.

Уилям поклати глава невярващо, с което даде знак на Конърс, че е стигнал до същия погрешен извод и се нуждае от помощта му, за да разбере по-добре.

А Конърс каза, като произнасяше много внимателно всяка дума, всяка сричка дори:

— Учените установили, че човешката ДНК е пълна с коментарни редове.

Преди десетина години Уилям Сандберг се бе озовал на борда на самолет, който едва не бе катастрофирал.

Цели три минути от вечността военнотранспортният самолет бе пропадал неконтролируемо, пикирайки с нарастваща скорост и вой на двигателите, а химикалките, вестниците и чашите за кафе на пътниците се бяха премятали във въздуха. Самолетът се бе устремил към земята и Уилям бе наблюдавал това напълно безпомощно.

Ужасът бе примесен с опияняващото усещане за безтегловност и той бе почувствал как всеки орган от тялото му сякаш напуска отреденото му от природата място. През цялото това време изпадналият му в паника мозък бе повтарял: сега ще спре, ей сегичка, още една секунда и край, още една секунда и пилотите ще овладеят самолета и отново ще почувстваме твърдия под под краката си.

Но всеки опит да се успокои с подобна мисъл биваше неутрализиран от факта, че самолетът не спираше да се мята във въздуха. Така мислите му се превърнаха в безкраен водовъртеж от страх и ужас, примесени с надеждата за избавление, което така и не

идваше. Ужасът стана двойно по-голям, когато осъзна, че това наистина се случва: „Няма да успеем! Ще се разбием!“.

Цели три минути.

Накрая пилотите успяха да изравнят самолета и Уилям се оказа залепен за облегалката. Насочиха носа на огромната машина нагоре, двигателите запищяха отчаяно и самолетът започна да набира височина, за да се върне в облаците. Червеникавите планини, които прелитаха покрай илюминаторите, бяха мълчаливи свидетели колко близо до смъртта се бяха озовали.

По-късно Уилям научи, че наистина са били на секунди от смъртта.

Изминаха няколко седмици, преди отново да заспи нормално.

Онова усещане на страх и ужас обаче остана, както и безкрайната спирала на надеждата за спасение, което така и не идваше.

Емоциите, които Уилям изпитваше, когато стана и излезе от огромната заседателна зала, бяха идентични с емоциите, които бе изпитал през онези три минути в самолета.

Мислите и реакциите му се въртяха в същата ужасяваща спирала, парализираща комбинация от студена дистанцираност и абсолютна реалност, безкрайно люшкане между отказа да повярва и чистата, неподправена паника.

Вървеше забързано по футуристичните стоманени коридори, тичаше по вековните каменни стълби, за да излезе на терасата, от която се откриваше онази приказно красива гледка с безименните планини наоколо и набраздената от вятъра повърхност на езерото долу. Нуждаеше се от чист въздух, или така поне смяташе, но чистият въздух не му помогна. Постоя няколко минути, докато възстанови дишането си. Опита се да осмисли чутото в залата. Миг по-късно хукна покрай каменните перила, сякаш нещо щеше да се промени, ако отидеше на друго място.

Сякаш можеше да избяга от онова, което му бяха казали.

Кой?

Този въпрос не му даваше мира. Опита се ли се да го прогони, той се връщаше отново и отново. Сякаш сънуваше кошмар и тъкмо се канеше да се събуди, не веднага, но съвсем скоро, и това *скоро* се

превръщаше в *сега*, но нищо не се променяше. И това се повтаряше и повтаряше до изнемога. Затова Уилям напусна и новото място, на което бе спрял за миг, за да отиде на следващото, после на следващото и пак на следващото, вперил поглед в хоризонта с отчаяната надежда отговорът да се крие там някъде.

Кой?

Постоя така известно време, преди да осъзнае, че не е сам.

Конърс бе застанал зад гърба му. Облегнал се бе на тежките дървени врати и го наблюдаваше, без да каже нито дума. Отново. Какво му беше на този Конърс, та толкова обичаше да следи другите?

Нямаше представа откога Конърс е тук. Трудно можеше да прецени откога самият той е тук. Целият бе покрит от капчици мъгла... или може би бяха капчици пот? Светът вече не му се струваше същият, сякаш някой бе сринал самите основи на целия му мироглед и сега той лежеше в руини.

— Зная — каза Конърс. Не добави „как се чувствате“, но имаше предвид точно това. — Мога само да кажа, че ще свикнете.

Уилям мълчеше. Слънчевите лъчи озаряваха под различни ъгли планинските върхове, лекият вятър разрошваше косата му и търсеше отвори в дрехите му, за да проникне през тях и да го накара да настръхне от студ.

Нищо от случващото се около него обаче не достигаше до съзнанието му.

— Кодовете, с които работим... — започна той.

Не откри подходящите думи, с които да завърши изречението си, но Конърс не се нуждаеше от тях. Той обмисли внимателно отговора си, след което заговори бавно, внимателно, почти като учител, който обяснява нещо на ученик.

— Цялата информация, която двамата с Джанин получихте, идва от човешката ДНК. — Изчака реакцията на Уилям. Знаеше какъв ще е следващият му въпрос.

— И той я е сложил там?

Конърс поклати глава. Гледаше Уилям право в очите.

— Това е въпросът, който си задаваме вече петдесет години.

ЧАСТ II

ЧУМА

Хората около мен все ми повтаряха, че трябва да живея в настоящето.

А аз им се присмивах.

Настоящето е само предшественик на бъдещето.

Само това и нищо повече.

Преходна фаза, чийто край неизбежно настъпва, затова е излишно да се привързваме към него, тъй като рано или късно този миг ще отлети. Хората могат да говорят каквото си искат, но който живее в настоящето, е на крачка — на една много малка крачка — от това да заживее в миналото. А само глупаците живеят в миналото.

Винаги съм живял в бъдещето.

Докато закусвах, винаги мислех за обяда. Обичах да мисля за това, което предстои. Седял съм и съм наблюдавал залезите с бира в ръка, с мисълта, че когато се смрачи, ще трябва да се приберем у дома. Не го ли направим, ще останем без бира и пак ще трябва да се приберем у дома. Или на някого ще му стане студено и пак ще трябва да се приберем у дома.

Рано или късно все се налага да се прибереш у дома.

Какъв тогава е смисълът да живееш в настоящето?

Бъдеще винаги ще има. Затова не е зле да си готов за него.

Един ден обаче реших, че не искам повече да живея.

Единственото, за което копнеех, бе това „бъдеще“ да настъпи колкото се може по-скоро.

Сряда сутрин. 26 ноември.

Днес не съм толкова сигурен.

Днес не съм сигурен, че има бъдеще.

Днес за първи в живота си искам да живея в настоящето.

17.

В живота на Конърс границата между настоящето и бъдещето, между *преди* и *след*, винаги беше белязана от оловносив пороен дъжд.

Онзи следобед времето бе минавало мъчително бавно. Опитвал се бе да прегледа огромна купчина разпечатки на подслушани телефонни разговори. Разговори между хора, които съвсем не си обменяха секретна информация, записани на магнитна лента и превърнати в печатен текст от чевръстите пръсти на секретарките, които ги бяха набрали на клавиатурите на компютрите си. През това време зад стария прозорец на стаята му, който не успяваше да спре ветровете, денят свършваше, без никой да обърне внимание.

Беше октомври, беше студено, а светът бе опасно място. Вашингтон се управляваше от актьор, а Москва — от шеф на КГБ. Върху огромната маса в кабинета на Конърс бяха разстлани подробни карти на Лондон, на Англия и на цялата Великобритания в очакване върху тях да бъдат отбелязани целите на вражеските атаки, които смятаха за неизбежни в даден момент.

Но нито политиката, нито времето бяха причината часовете да му се струват толкова мъчително дълги.

Този следобед сякаш нямаше край, защото Конърс очакваше часовникът да удари шест.

Бележката, която бе открил сутринта, бе странна — не необичайна, но все пак странна. Написана бе на електрическа пишеща машина и пхната в стандартен кафяв плик. Отгоре бе написано името на Конърс. Краищата на самата бележка бяха леко подвити от минаването през барабана на пишещата машина.

Най-интересното бе, че на плика нямаше марка. А това можеше да означава само едно. Писмото се бе озовало тук посредством вътрешната поща. Нищо чудно да бе оставено дори от човек, който работеше в същата сграда, макар че това едва ли бе много вероятно предвид размерите на сградата. Колкото и секретно да бе писмото, за онзи, който го бе изпратил, щеше да е много по-лесно просто да влезе

в кабинета му, да понижи глас и да разговаря с него очи в очи. Въпреки това Конърс бе сигурен, че е оставено от негов колега.

Това, честно казано, го вълнуваше. Сградата, в която работеше, бе толкова секретна, че голяма част от служителите на МИБ дори не подозираха за съществуването ѝ. Затова вътрешен меморандум, макар и съставен от едно-единствено изречение, бе в състояние да предизвика подобно вълнение и нетърпение, усещане, което несъмнено бе очаквал да изпитва много по-често, когато бе кандидатствал за тази длъжност преди половин година. Вярно, че службата му не му бе предоставила толкова поводи за вълнение, колкото бе очаквал, но ето че най-после нещо се случваше.

В шест без четири Конърс си облече самото.

Слезе по скърцащите стълби, отвори невзрачната външна врата и излезе на улицата. Тръгна към телефонната кабина до отдавна затворения пъб от другата страна на Бъркли Скуеър, както гласяха инструкциите в бележката.

Влезе. Застина в очакване в студената телефонна кабина, по чиито прозорци се стичаха капчици конденз, чертаеха прозрачни вертикални линейки по замъгленото стъкло и се надпреварваха с капките дъжд отвън. Не откъсваше поглед от студената бакелитена слушалка. Влагата бавно се промъкваше под палтото му. Секундната стрелка на часовника му наближи шест. После го подмина. Шест и десет секунди. Шест и дващест секунди. И нито звук от телефона.

Разтревожи се. Дали не бе разбрал инструкциите погрешно? Или пък това бе капан и някой се опитваше да разкрие истинската му самоличност? Някой можеше да стои в мрака и незабелязано да го наблюдава — разбира се, че можеше — и това го тревожеше. Как можеше да е сигурен, че точно в този момент никой не го следи от другата страна на площада, не го снима с фотообектив, не се кани да го проследи, след като си тръгне? Или да направи нещо по-лошо?

Нямаше време да довърши мисълта си, защото долови някакво движение отвън. Обърна се. И се озова лице в лице с мъжа, който го наблюдаваше от другата страна на стъклото.

Непознатият се взираше право в очите на Конърс. Гласът му изобщо не се чуваше, приглушен от дъжда, вятъра и уличния шум, който нахлуваше през процепа под вратата. Но ако се съдеше по движението на устните му, той несъмнено изричаше името на Конърс.

Конърс кимна. Мъжът с обветреното лице отвори вратата. Направи знак на Конърс да излезе навън, в студената есенна вечер.

Това съвсем не бе онова, което Конърс бе очаквал. Въпреки нарастващото си безпокойство се подчини и излезе. Дъждът се стичаше на струйки по фаровете на очакващия ги автомобил с дипломатически номера. Всичко наоколо изглеждаше като нарисувано с въглен — черно, с размазани контури. Той хукна през пороя, на една крачка зад непознатия, пресече улицата и се озова в топлия сух мрак на задната седалка на колата.

Непознатият седна до него и затвори вратата. Представи се като Франкин.

Даде знак на шофьора да потегля. Миг по-късно се включиха във вечерния трафик — и оттогава нищо не бе същото.

След срещата с Франкин умът на Конърс се намираше в нещо като свободно падане, продължило три дни.

Онова, което бе чул, просто не можеше да е истина.

И въпреки това бе истина.

Защо аз, продължаваше да се пита той? Защо точно аз трябваше да науча тези неща?

Ежедневието му се състоеше от теоретични обсъждания на хипотетични сценарии, от реалност, която всъщност не бе негова, а бе филтрирана през пишещи машини и телекси. И макар да съзнаваше, че там някъде, отвън, съществува друг свят, при това напълно реален, че макар там някъде, отвъд дървената ламперия, папките и класьорите, неговите теоретични модели да се превръщат в реалност за дипломати, военни и разузнавачи по целия свят, макар да съзнаваше всичко това, Конърс не искаше да е част от него, не искаше и той да е там някъде, навън. Предпочиташе да наблюдава от разстояние — така запазваше ума си остър и рационален, това му позволяваше да открива решения, които не са повлияни от стрес или притеснение, от адреналин или паника, предизвикана от реакция от типа о-господи-какво-ще-правим-сега.

Това му харесваше. Той беше теоретик.

Въпреки това се оказва поканен на скъпа вечеря не къде да е, а в частен салон на хотел „Риц“, декориран с кристални полилеи, тежки

завеси и толкова дебели килими, че не бе сигурен дали ще открие обувките си, ако ги събуе. Затова сега седеше в „Риц“ с колосана салфетка на коляното и печен фазан в чинията в компанията на напълно непознат мъж, който говореше тихо и му разказваше неща, които Конърс просто не бе в състояние да проумее.

Послания. В човешката ДНК.

Отначало открили определени модели, обясни му Франкин, повтаряща се логика в поток, който би трябвало да е напълно случаен. Това наподобявало кодираните съобщения в потока радиовълни. Откритието ги разтревожило, което означавало, че никой освен най-доверените им хора не бивало да знае за него.

Това се случило в разгара на Студената война. Първоначалното откритие било направено от учен, който изследвал тялото на починал британски посланик. Опасявали се, че така вражеските агенти са намерили начин да изпращат кодирани послания в Англия, и макар на пръв поглед да изглеждало абсурдно, не било чак толкова невъзможно, ако се замисли човек. Какъв по-добър начин да изпратиш съобщение зад вражеските линии от това да го скриеш в някой от техните хора? Едва ли има по-сигурен начин от това да използваш нищо неподозиращия враг като пощенски гълъб.

Оказало се обаче, че предположенията им са погрешни. Същите модели открили и в други тела. Тела, които не били на посланици или агенти, а на хора, които нямали никаква връзка с глобалната политика или отбраната. Във всеки кръвен тест, във всяко човешко същество, което анализирали тайно, във всеки нов образец човешка ДНК откривали един и същи код.

И докато специалистите работели денонощно, за да разбият кода и да разберат значението му, за останалите ставало все по-очевидно, че кодът не просто съществува, а е съществувал винаги. Той бил открит във всеки британец, във всеки европеец, във всеки жив човек на планетата... дори в онези, които не били вече сред живите — от наскоро починали в болничните морги до медицинските образци, съхранявани в буркани в прашни университетски лаборатории по цял свят.

Който и да бил вмъкнал това съобщение в човешката ДНК, го бил направил преди много, много време. Толкова отдавна, че то се копирало, разпространявало, предавало от поколение на поколение.

И учените започнали да работят в ретроспекция, убедени, че колкото по-назад във времето се връщат, толкова повече ще се стеснява и обхватът на проучванията им. Вярвали, че ще успеят да проследят предаването на кода през поколенията, че ще определят времето и мястото, където той е бил имплантиран в човешкия геном. Не успели.

Колкото и назад във времето да се връщали, колкото и древни гробища да разравяли, колкото и древни крипти да отваряли, колкото и пирамиди да разкопавали под претекст, че извършват археологически проучвания, пак не постигнали нищо. Резултатите били едни и същи.

Кодът бил неизменна част от човешката ДНК.

Съществувал откато съществували хората.

И нямало никакво обяснение как се е озовал там.

Когато Конърс отвори вратата, която извеждаше от подземната зона за сигурност, и вдъхна застоялия въздух на замъка, както правеше всяка сутрин от почти трийсет години, го обзе тъга. Тъга, продиктувана от изминалото време и оскъдните резултати, които бяха получили.

Големият пробив бе направен още преди той да дойде тук. Тогава бяха разбили кодовете. Тогава ги бяха трансформирали в клинописни знаци. Тогава бяха превели текста и бяха осъзнали значението му. Истината се бе оказала несравнимо по-лоша от всичките им предположения.

Бяха се впуснали в отчаяно търсене на отговор.

Бяха изпратили послание в космоса, но никой не ги бе чул. Най-вероятно защото не бяха разполагали с необходимия ключ, за да кодират сигнала, и бяха изпратили съобщението с открит текст, в който нулите бяха нули, а единиците — единици. Но какво друго биха могли да направят неговите предшественици?

А може би изобщо не бе трябвало да търсят отговора в космоса.

А къде другаде?

Въздъхна дълбоко и се опита да се отърси от въпросите, които го измъчваха, макар да знаеше, че ще се върнат отново и отново, а отговорите няма да дойдат. Това го изпълваше с все по-голяма тъга.

Тъга, която нищо не бе в състояние да промени. Тъга, която беше станала неизменна част от живота му. Или поне на това, което бе

останало от живота му.

Поклати глава. Не искаше да мисли за това. Още нямаше шейсет. Оставаха му поне двайсет години живот, може би дори трийсет, а с малко повече късмет — четирийсет.

Наистина ли щяха да са толкова?

И за какво ли щеше да мечтае тогава?

Той, който знаеше истината?

Чуваше стъпките си по каменните стъпала.

Краката му се влачеха. Това бе необичайно.

Запита се дали е взел правилното решение, когато Франкин го бе убедил да се присъедини към тях в онази дъждовна октомврийска вечер.

Дали все още имаше надежда да успеят.

Дали нямаше да е по-добре да кажат на Сандберг цялата истина. Бездруго му бяха казали толкова много.

18.

Първата сутрин, в която се събуди с коренно променена представа за света, Уилям Сандберг отиде до прозореца и впери поглед през него. Стоя така дълго, преди да събере сили да се заеме с нещо друго.

Всичко си изглеждаше същото, но само привидно.

Всичко, което бе правил досега, всичко, което му се бе струвало обичайно и рутинно, нищо особено по своята същност, сега извършваше, наблюдаваше, преживяваше с известна дистанцираност, сякаш всичко, което предния ден му се бе струвало толкова истинско, сега — изневиделица, като с едно махване на вълшебна пръчка — се бе превърнало в нещо съвсем различно.

Не бе спал добре. Мислите му непрекъснато се връщаха към вчерашния разговор. Опитваше се да анализира всяка дума, начина, по който тя бе изречена, реакцията на присъстващите в залата... и всичко това, за да открие някоя подробност, която може да бе чул още тогава, но да не ѝ бе обърнал нужното внимание. Дори в просъница бе правил опити да формулира нови въпроси, да насочи разговора в нови посоки, само за да установи, че подсъзнанието му не е в състояние да разкрие неща, които той просто не знае.

Онова, което му бяха казали, не можеше да бъде квалифицирано по друг начин, освен като абсурдно. Колкото и здраво да се вкопчваше във фактите, каквито и усилия да полагаше, за да ги осмисли, така и не успяваше да се отърве от усещането, че това е немислимо. Защото просто не можеше да бъде.

Затова сега стоеше пред прозореца и наблюдаваше как неравното стъкло деформира гледката, сякаш целият свят около него се опитваше да го убеди, че вече не може да разчита на нищо от онова, което до вчера е приемал за даденост.

Затвори очи и позволи на мислите си да се реят свободно.

Замисли се отново за вчерашния разговор. Замисли се и за онази жена с американския акцент, Джанин, която бе искала да му покаже някакъв лист, но не бе успяла.

Но най-вече мислеше за Сара.

Бяха я осиновили, но бе станала тяхно дете още в мига, в който я бяха зърнали. Превърна се в толкова естествено допълнение към малкото им семейство, че Уилям и Кристина не намираха в акта на осиновяване нищо кой знае колко особено и едва в деня, в който ѝ казаха истината, започнаха да проумяват, че тази новина е променила целия ѝ мироглед.

Преди да разговарят с нея бяха решили, че е достатъчно зряла, че е готова да научи истината. Беше на петнайсет, разумна, достатъчно голяма, за да се шляе сама из града, където да пие кафе и тайно да пуши. След разговора им тя се превърна отново в дете, в същото онова момиче, което се бе промъквало в леглото им, докато още живееха в къща, в същото онова момиче, което бе застанало гордо в пижамата си в една влажна утрин, за да му честити трийсет и седмия рожден ден. Тази сцена се беше запечатили завинаги в главата му като спомен от времето, когато всичко беше наред.

Да, тя се превърна в същото онова малко момиче. Уж по-голямо, но не чак толкова. Уж по-зряло, но не чак толкова.

Съобщиха ѝ новината на масата в трапезарията и миг по-късно се превърнаха в двама непознати, в двама лъжци, седнали пред нея, които се усмихват, за да я утешат, за да я уверят, че я обичат, но зад гласовете им прозира бездната на една непозната, чужда реалност, бездна, която се оказва, че винаги е съществувала, просто те не са ѝ позволявали да я види.

Видяха как се променя цветът на очите на Сара. Преди бяха зелени и топли, а онази сутрин потъмняха, почерняха и никога не върнаха предишния си цвят. Тя стана от масата, без да пророни нито дума, и този момент прокара ясно очертана граница в тяхната реалност, линия, която впоследствие никой не пресече.

Като че ли така започна всичко. Като че ли този миг беляза началото на всичко, което щеше да последва, това бе снежната топка, която се затъркала по склона, за да се превърне в същинска лавина и да доведе до решението на Уилям да заключи входната врата, да се нагълта с приспивателни и да легне във ваната.

Може би.

Така и не успя да разбере защо тя реагира по този начин. Той и Кристина бяха нейните родители, за тях нищо не се бе променило.

Техният свят не се бе променил, бе останал същият, както предния или по-предния ден, както миналата седмица. Светът на Сара обаче бе рухнал.

Уилям разбра причината едва сега, докато стоеше пред прозореца.

Сякаш някой му бе казал, че това всъщност не е неговият живот. Сякаш някой му бе казал, че е осиновен от реалността, сякаш е дошъл на този свят от някое друго място, само че не знаеше откъде или защо, не знаеше дори дали всичко около него наистина е такова, каквото изглежда.

Човешката ДНК! Пълна с някакъв текст!

Неговата собствена ДНК. Тази на Кристина, на Сара, макар да не бе тяхно биологично дете, на онзи тип с бичия врат, на Конърс и Франкин, на децата в парка, на възрастната жена в супермаркета, на всяко живо същество в историята на човечеството... Във всички тях се криеше един и същи кодиран текст. Защо?

Затвори очи, извърна поглед от прозореца и направи опит да подреди мислите си. Целта му бе да запази ума си остър, скептичен, търсещ.

Как можеше да е сигурен, че това не е лъжа, не е параван, който да скрие някаква друга истина?

Трябваше да признае, че не може да е сигурен.

Седна на леглото. Опита се да си припомни случилото се предния ден.

Най-голямата му тревога бе продиктувана от усещането, че продължават да крият от него част от истината. Прекалено много въпроси оставаха без отговор.

Стана. Взе някакъв плод от подноса, оставен на нощното шкафче, наля си кафе.

В разказа им имаше доста празноти. И тези празноти не можеха да бъдат запълнени току-така. Трябваше да узнае съдържанието на онези съобщения, значението им, защо всички се страхуваха толкова много от тях, какво смятаха, че ще постигнат, ако Уилям им помогне да кодират отговора.

Да, имаше празноти и само един човек можеше да му помогне да ги запълни.

Но бе почти сигурен, че ще направят всичко възможно, за да му попречат да се срещне с нея.

Взе душ, след което облече бяла риза, джинси и тънко тъмно яке. Когато приключи, пазачът отвори вратата. Улучил бе момента прекалено точно, за да е обикновено съвпадение. Най-вероятно го наблюдаваха и в спалнята му.

— Идвам — каза Уилям достатъчно рязко, за да покаже, че е напълно способен да следва собствения си график и няма нужда от ескорт между спалнята и кабинета до края на живота си или колкото време планират да го държат тук. — И сам мога да намеря пътя.

Пазачът обаче не помръдна от мястото си.

— Конърс иска да говори с вас.

Уилям го изгледа. Допи кафето. Остави чашата на масата, за да покаже, че е готов. Нямаше търпение да разговаря с Конърс.

После тръгна с пазача по каменния коридор в недрата на студения лабиринт на замъка.

Миг след като се събуди Джанин усети, че я е налегнала ужасна умора, която бе сковала крайниците ѝ.

Разпозна състоянието си прекалено добре, затова преодоля желанието си да се обърне на другата страна и да заспи отново, да се пренесе някъде далеч от този замък, далеч от всичко тук, да се пренесе в сънищата си и да остане там. Не биваше да позволи да я пречупят отново. Не и сега.

Вместо това събра сили и седна. Вече не лежеше. Стана и отиде в банята — с малки стъпки, всяка от които обмисляше предварително.

Застана под душа и пусна водата, първо леденостудена, за да я събуди, после колкото се може по-гореща и накрая регулира струята до нормалната, приятна и галеща кожата температура, която да позволи на тялото ѝ да се възстанови от шока.

Не биваше да позволи това да се повтаря.

Хелена Уоткинс я бе измъкнала от последната ѝ депресия. Едва ли щеше да се справи без помощта ѝ.

Именно Хелена ѝ бе позволила да види кодовете, макар това да бе нарушение на протоколите за сигурност; беше ѝ казала за онази стая с пощата в избите на замъка и пак тя бе пъхнала магнитната карта под вратата ѝ онази нощ. Именно Хелена се бе опитала да я предупреди с приказките си за някакъв резервен план, който всъщност се наричаше по съвсем различен начин. По онова време Джанин не разбираше голяма част от случващото се. Сега разбираше. При това прекалено добре.

Хелена Уоткинс знаеше прекалено много. Кое то бе съвсем логично. Сега обаче Хелена Уоткинс не беше тук и не можеше да ѝ помогне да не рухне психически.

Не, нямаше да рухне. Щеше да събере сили и да продължи борбата.

Разпитът ѝ бе продължил до два след полунощ и тя подозираше, че не са приключили, макар в крайна сметка да ѝ бяха позволили да си почине. Трябваше да признае, че никой не ѝ посегна с пръст дори. Събра сили, запази самообладание, отговаряше искрено, затова „събеседниците“ ѝ нямаше как да разберат какво знае и какво е видяла, ако тя сама не им кажеше.

А тя не им каза.

Кое то ѝ даваше определено преимущество.

Тя щеше да използва това преимущество, а после Алберт щеше да я спаси и всичко щеше да се оправи.

Да. Всичко щеше да се оправи.

Когато след десет минути излезе от банята, умората си бе отишла.

Малки стъпки. Предварително обмислени.

Първата ѝ стъпка бе да разговаря с Уилям Сандберг.

Вървяха дълго.

Пазачът поведе Уилям по каменните коридори по същия маршрут, който Уилям се бе опитал да проучи предния ден, след което се спуснаха по голямото парадно стълбище, което само бе зърнал отдалеч, когато Джанин напъха тениската си в устата му и му нареди да мълчи.

Отвъд стълбището започваше нов коридор, широк, със сводест таван и полилеи от ковано желязо, окачени на равни интервали. Стигнаха до огромна дървена врата, която за пореден път напомни на Уилям колко необятен е този замък.

Помещението, в което влязоха, беше параклис, достатъчно голям, за да побере стотина богомолци. Сводестият, иззидан от тухли таван завършваше с островърхи арки, стените бяха покрити с фрески, а през огромните витражи проникваше мека светлина.

Пазачът му даде знак да продължи напред, а самият той остана до входа. Изчака Уилям да преполови разстоянието до олтара, след което затвори тежката дървена врата. Ехото продължи да кънти сякаш вечно.

На предния ред пейки седеше Конърс. Хвърли съвсем бегъл поглед на Уилям, когато той седна до него.

Странно място за среща. Уилям обаче смяташе, че разбира причината Конърс да избере параклиса.

— Не съм вярващ — каза той.

— Аз също — отвърна Конърс.

Замълчаха, заслушани в ехото на думите си под свода.

— Как прекарахте нощта? — попита Конърс след малко.

— Най-удобното легло, в което да не заспиш.

Конърс се усмихна. Добър отговор. После каза:

— Да. Не си падам по вярата. Падам си по мисленето.

Уилям не каза нищо.

— Това място ми действа успокояващо. Първия път, когато дойдох тук, бях във вашето положение. Чувствах се така, сякаш някой ми е отнел всичко, в което съм вярвал... или по-скоро сякаш някой е разтърсил цялата ми вяра, цялото ми същество като... как се наричат тези неща? Онези сувенири, които като ги разклатиш лекичко и почват да сипят сняг върху Биг Бен, Тадж Махал или откъдето там си ги купил. Всичките ти мисли политат във въздуха, започват да се реят хаотично в пространството и не си в състояние да ги проследиш. Не си в състояние да направиш нищо, освен да изчакаш снежинките да се спуснат на земята, нещата да се успокоят и да започнеш да разбираш какво всъщност виждат очите ти.

Обърна се към Уилям в очакване на реакция. Уилям кимна. Думите на генерала описваха състоянието му съвсем точно.

— Това ми помогна... идването тук, имам предвид. Спокойствието. Тишината. Светлината. Усещането, че хората винаги са търсили отговори на въпросите си. Ние не сме първите, които не разбираме...

Ние. Изборът на местоимение направи впечатление на Уилям, но той не каза нищо. *Ние.* Сякаш вече бяха екип, сякаш бяха изправени пред общ проблем, сякаш бяха тръгнали от равни изходни позиции, от едни и същи отправни точки, сякаш разполагаха с една и съща информация. Но пак не каза нищо. Вместо това погледна Конърс и каза:

— Аз съм първият, който разбира колко полезен може да е един полезен глупак.

Конърс като че ли се изненада.

— Прав сте, разбира се — продължи Уилям. — Аз съм бил в състоянието, в което вие се намирате в момента. За мен са работили хора, на които не съм позволявал да научат цялата истина. Полагал съм усилия да знаят само толкова, колкото е необходимо, за да изпълнят задачата си, разпределял съм парченцата от пъзела, за да мога само аз да сглобя цялостната картина.

Тонът му предполагаше, че ще последва едно многозначително *но* и Конърс явно очакваше да го чуе.

— Чудя се дали няма да съм по-полезен глупак, ако ми позволите да узная причината да съм тук.

Конърс не каза нищо, остави секундите да се нижат една след друга, или за да обмисли думите си, или за да напомни на Уилям кой всъщност води този разговор. Накрая реши, че е мълчал прекалено дълго. Бръкна в джоба на гърдите си, извади един плик и го подаде на Уилям.

Беше малък бял плик със стандартни размери, в който можеше да има всичко — от коледна картичка до сватбена покана. Уилям го взе. Не знаеше какво да очаква.

Тежината му го изненада. В него нямаше хартия, а някакъв предмет, тънък и много по-малък от самия плик, в резултат на което се плъзгаше от единия до другия му край. Затова когато отвори плика, подложи длан под него.

За да може съдържанието да падне в шепата му.

Парче синя пластмаса.

По дяволите! Магнитна карта.

Погледна Конърс. Това беше неочаквано. Потърси думи, с които да изрази мислите си. Не разбираше защо му я дават, как това се отразява на статута му в замъка, какво очакват да постигнат. А може би, хрумна му, така отново разтърсваха снежния глобус и това бе целта им?

— Ето какво искаме от вас — каза Конърс. — Искаме да чувствате, че разполагате с всичко, от което имате нужда, за да ни помогнете. Искаме да се чувствате свободен да задавате въпроси. Искаме да ви помогнем да намерите колкото е възможно повече отговори.

— И колко точно?

— Ще има известни ограничения. Не искаме да ви излагаме на повече стрес, отколкото е необходимо. Искаме да знаете, че не преувеличаваме, когато казваме, че се страхуваме от това, което може да се случи. Нуждаем се от ключа към този код. Не разполагаме с много време.

— С колко?

— Вече ви казах. Ще има известни ограничения.

Уилям го наблюдаваше. Искаше да му зададе хиляди въпроси. И въпреки това, точно в този момент, не успяваше да формулира нито един. Дали причината бе в умората му, в някакво подсъзнателно желание да замълчи или някъде другаде, но той просто не бе в състояние да попита каквото и да било. Най-лошото чувство на несигурност, което можеше да си представи.

— Има ли нещо, което бихте искали да попитате в момента? — каза Конърс.

— Искам да зная кога ще мога да видя Джанин Хейнс.

Гласът му отекна в стените на параклиса, заглъхна сред иконите, наредени между каменните колони, и остави след себе си онази тишина, за която бе споменал Конърс, същата, която сякаш караше времето да спре.

И както Конърс бе казал, тя наистина действаше успокояващо.

— Скоро — отвърна той.

Поседяха така няколко минути, докато Конърс се увери, че няма какво друго да си кажат за момента, след което стана, мина покрай Уилям и тръгна към изхода.

— Още нещо — каза Уилям зад гърба му.

Конърс се обърна. Да?

— Предполагам, че това нещо тук няма да ми позволи да влизам навсякъде, където пожелаая.

Конърс се усмихна. Усмивката му бе весела, искрена, приятелска.

— *Вие* не сте глупак — каза той. — Ние също.

После излезе и остави Уилям насаме с напълно новата му представа за света, която той не бе съвсем готов да разбере, при това в помещение, което се опитваше да наложи собствена представа за света.

Когато след двайсетина минути Конърс влезе в контролната зала на охранителната система, Уилям продължаваше да седи на пейката в параклиса, черен силует пред нещо, което би трябвало да наподобява взрив от цветове, но грееше като преекспонирано бяло поле на един от мониторите.

Конърс затвори стоманената врата и седна до Франкин.

И двамата се поколебаха дали да заговорят. Сякаш присъствието на Уилям на екрана означаваше, че е в състояние да ги чуе, сякаш всяка непредпазлива дума или по-висок тон щяха да му позволят да открие конфликта, който тлееше под повърхността и можеше да избухне всеки момент.

Когато Франкин най-сетне заговори, тонът му бе тих и спокоен.

— Надявам се само, че знаеш какво правиш — каза той.

— Знаеш го не по-зле от мен — отвърна Конърс.

Франкин го изчака да продължи.

— Хващам се за сламки — каза Конърс. — Това правя.

— В такъв случай, надявам се да си избрал подходящата сламка.

Франкин бе ядосан. Не само че губеха контрол върху ситуацията, но и Конърс започваше да взема самостоятелни решения и да принуждава останалите да ги приемат постфактум дори когато те нарушаваха установените правила. Това не биваше да става, не и в най-неподходящия момент.

— Какво е научила тя?

— Още не са сигурни — отвърна Конърс.

— Ако им позволят да се срещнат, да обменят информация?
Какво ще стане тогава?

Конърс сви рамене.

— Ние ѝ позволихме да се срещне с Уоткинс.

— Така е. И виж какво стана.

Конърс го изгледа уморено. Не искаше да започва този спор, не и сега. После попита:

— Защо се страхуваш да им кажеш истината?

Изречението на Франкин се промени. Въпросът на Конърс бе толкова излишен! Той понижи гласа си още повече и се постара да прикрие раздразнението си.

— Да речем, че Сандберг е в състояние да понесе истината, да я запази в тайна. Да речем, че биографията му показва, че можем да му се доверим въпреки всички неща, които знаем за него, въпреки онова, което се е опитал да си причини. Да речем, че въпреки всичко той е в състояние да опази тайната ни. — Погледна Конърс в очите и продължи: — Дори всичко с него да е наред, остава проблемът с Хейнс.

— Така е. Но въпросът ми бе съвсем друг, нали?

Конърс поклати глава и повтори въпроса си със същия тих тон, с който говореше и Франкин:

— От какво се *страхуваш*?

Франкин не отговори. Въпросът бе риторичен, трябва да бе риторичен, защото Конърс отлично знаеше пред каква опасност са изправени.

— Че тя ще проговори? Това ли е? Че един ден ще я пуснем и тя ще разкаже на света онова, което знаем?

Франкин не отговори. Разбира се, че се страхуваше от това. От това и от още куп проблеми, които щяха да произтекат от това.

— Защото, ако това те тревожи — продължи Конърс, — мисля, че не си прав. Ако я пуснем някога, това ще стане, когато всичко свърши. Не тази възможност ме притеснява. А другата.

— Защо? — Франкин въздъхна. — Най-големият ни враг е паниката. Ако мога да избегна...

— Не смяташ ли, че е прекалено късно за това?

— Не съм фаталист, Конърс. А ти?

Сега бе ред на Конърс да не отговори.

— Добре — каза Франкин. — Защото се намираме на възможно най-неподходящото място за двама фаталисти.

Стояха пред монитора и наблюдаваха Сандберг. Наблюдаваха го, без да кажат нито дума.

Разговорът им се бе озовал в задънена улица. Случвало се бе и преди и мълчанието бе единственият им изход. Затова продължаваха да се взират в монитора, докато напрежението отмине и започнат да сближават позициите си.

— Дадох му ключа — каза Конърс.

Франкин знаеше какво означава това. Да става каквото ще.

— Можем само да се надяваме, нали? Да се надяваме, че няма да разберат.

— Може би — каза Конърс.

После погледна Франкин.

Знаеше, че не бива да го прави, но не се сдържа.

И го каза:

— Или може би това е единствената надежда, която ни е останала.

19.

Мъжът, който седеше сам и се взираше безизразно от другата страна на стъклената преграда към тясната заседателна зала, определено бе отслабнал доста от последната им среща.

Тогава изглеждаше в отлично здраве, висок и строен, с добре очертани мускули, които не се връзваха с представите на повечето хора за това как трябва да изглежда един професор по археология. Очите му бяха напрегнати, изпълнени с тревога, което бе съвсем обяснимо, но въпреки това погледът му бе буден, зареден с енергия.

Днес обаче Алберт ван Дайк изглеждаше с десет години по-възрастен. А от последната им среща бяха минали само няколко месеца. Чувството за хумор, което бе демонстрирал тогава, готовността да пребори мъката си с помощта на странни, горчиви шеги, бяха заменени от смазваща тъга, а неизчерпаемата енергия, която едва бе удържал, за да не скочи от стола, се бе сменила с нещо, което приличаше по-скоро на неспокойно отчаяние, отколкото на надежда.

Инспектор Найсен от централното полицейско управление в Амстердам го наблюдаваше от разстояние, докато кафемашината приготвяше две чаши еспreso — безсмислена проява на любезност, тъй като черната течност, която излизаше от нея, не бе нито шварц, нито еспreso, а нещо по средата, което никой не харесваше.

Дишаше тежко. Това не бе необичайно — инспектор Найсен бе спрял да следи килограмите си още когато стрелката на кантара премина сто четирийсет и пет и ако съдеше по недоволството на коленете и петите си, определено не бе отслабнал, както не бе променил и хранителния си режим.

Днес обаче дишаше тежко, защото му се бе наложило да дойде по спешност. Беше си взел почивен ден, който да прекара в крайградската си вила, но секретарката му се обади и му съобщи, че е пристигнал млад мъж, който отказва да говори с когото и да било освен с инспектор Найсен.

Това означаваше, че Ван Дайк го е чакал цели петнайсет часа. Бе пренощувал на същия стол, на който седеше в момента, същия, на

който бе седял от пристигането си в управлението предния следобед. Всъщност май изобщо не бе мигнал, ако се съдеше по вида му.

Найсен не можеше да се отърси от усещането, че има поне един милион причини да го съжалява. Не биваше да проявява лично отношение, това не бе част от работата му, никой нямаше да спечели, ако започнеше да изпитва състрадание към жертвите на престъпления, но в начина, по който този млад професор бе реагирал на случилото се, имаше нещо, което правеше невъзможно спазването на дистанция. Лесно можеше да се справи с онези истерично крещящи жертви, които търсеха отдушник на страховете си, проклинаха полицията, властите и всяка по-висша сила, че не са направили достатъчно, за да предотвратят случилото се. Лесно можеше да се справи и с онези, които плачеха и обвиняваха самите себе си, както и с онези, които се затваряха в себе си, изпадаха в кататония и започваха да се поклащат напред-назад, сякаш бяха изгубили всякакво желание за живот. Натрупаният с годините опит го бе научил да спазва дистанция от жертвите, обзети от скръб или поддали се на стреса. Да, много жалко, че страдаха по този начин, но такъв бе животът.

Алберт ван Дайк обаче бе сдържан. Самият той спазваше известна дистанция и ако съществуваше такъв термин като напълно вменияема, дееспособна жертва на престъпление, Алберт ван Дайк бе пример за това.

Което, разбира се, не променяше нищо.

Приятелката му бе изчезнала. Бе изчезнала от седем месеца.

И никога нямаше да се върне.

— Успяхте ли да подремнете? — бе първият въпрос на Найсен, след като се напъха в тясното пространство между стола и бюрото си и сложи пред младия мъж едното от двете горещи кафета. Поколеба се за миг, тъй като не бе сигурен дали Ван Дайк няма нужда и от двете.

— Дали съм спал от вчера? Или от последната ни среща? — Ирония без усмивка.

— Пристигнах максимално бързо — каза Найсен. Не преувеличаваше.

— За което съм ви благодарен — каза Алберт. После повтори думите, които не бе спрял да повтаря от предния ден. — Трябва да

говоря с вас.

Секретарката на Найсен бе пределно ясна по този въпрос. Имаше поне петима други дежурни служители, които можеха да приемат Ван Дайк и да го изслушат, но той упорито бе отказвал да разговаря с тях.

— Разбрах — каза Найсен. — Е, казвайте.

Алберт се покашля, за да прочисти гърлото си. Обясни, че разбира, че полицията е приключила случая, при това отдавна. Найсен понечи да възрази, но Алберт го прекъсна с думите, че добре разбира причините за това. Погледът му показваше, че е искрен. Колко дълго може да продължи едно издирване, когато всички улики сочат, че една млада жена си е тръгнала по собствена воля? Само защото приятелят ѝ отказва да повярва, че е бил зарязан?

Алберт обясни, че знае, че полицията е направила всичко по силите си. И че е предпочел да не се превръща в пречка, в досадник, да не се свързва с инспектора, освен ако не разполага с нова информация.

— И сега имате такава информация? — попита Найсен.

Алберт кимна и каза:

— Винаги съм твърдял, че е отвлечена.

— И ние проверихме всяка улика, проследихме всяка нишка. Но не открихме нищо. Не открихме нито едно доказателство в подкрепа на вашите твърдения.

— Зная — каза Алберт. — Сега обаче разполагам с доказателство.

Доказателство? Наистина ли бе открил доказателство?

— И какво е то? — попита детективът.

— Зная къде е тя.

Найсен го погледна. Приведе се над бюрото си. Чашата, в която имаше някаква течност, която не бе нито шварц, нито еспресо, остана недокосната, а съдържанието ѝ изстина.

Джанин Шарлот Хейнс погледна парчето синя пластмаса в ръката си.

А после и мъжа, който седеше срещу нея.

Не бе очаквала да го види отново, а ето че се бе случило. Единственото обяснение, за което се сещаше, бе, че това сигурно е

някаква проверка. Що за проверка? Нямаше представа, но не се съмняваше, че е проверка.

— Не бива повече да се срещаме така неочаквано — каза тя дори без намек за усмивка.

Мъжът с бичия врат, който преди седем месеца се бе представил като Роджър, а сега твърдеше, че името му е Мартин Родригес, и който — ако зависеше от нея — можеше да се представя с каквито имена си иска, отвърна на погледа ѝ. Със спокоен, уверен, пронизващ поглед. Дълбоко в него се криеше и още нещо, но какво точно, Джанин нямаше представа. Съжаление?

Едва ли. Поне според нея.

— Разбирам, че сте прекарали тежка нощ — каза той.

— Не повече от обичайното — отвърна тя. Държеше се като тринайсетгодишно момиче, чието единствено оръжие е да възразява, да създава спънки, да саботира разговора. Като че ли искаше да му покаже, че е готова да използва всички възможности на това оръжие.

— Ще издържите ли още два въпроса?

— Зависи дали ще ги зададете вие, или аз.

— Заповядайте.

— Както направихте с Хелена?

— Уоткинс ли?

— Да. Освен ако тук няма още някоя Хелена.

Лицето му бе невъзмутимо, спокойно, досущ като гласа му. Направи ѝ впечатление, че тонът му почти не се е променил в сравнение с първата им среща. Играта бе същата: предпочитаха да отговорят на въпроса с въпрос вместо с уклончиво обяснение.

Сега обаче играта не изглеждаше толкова забавна.

— Тя прояви непредпазливост — отвърна Бичия врат.

— Това заплаха ли е?

— Не. Наблюдение.

— И каква е разликата?

— Голяма.

Замълчаха. Бе неин ред, но Джанин не искаше да играе повече тази игра. Поклати глава и махна с ръка — нека той да задава въпросите си и да разкрие целта на посещението си.

— И така — започна той, — дойдох тук по две причини. Първо, за да ви помоля да ми разкажете всичко, което знаете.

— Сериозно ли?! — възкликна Джанин. — Аз съм тук от почти седем месеца. През това време не правя нищо друго, освен да ви разказвам какво ли не. И ако имате дори най-малката представа какво става тук — може би ви надценявам, може би таванът на вашите възможности е да отвличате хора и да ги държите заключени — но все пак, ако сте в състояние да погледнете по-мощно, ще разберете, че откакто съм тук, не съм правила нищо друго освен да чета, да превеждам и да тълкувам. Знаете всичко, което зная и аз. Това е.

Облегна се назад и не каза нито дума повече. Бе повишила глас, за да даде отдушник на гнева си, а сега мълчеше и се проклинаше, че не е овладяла нервите си.

И все пак го беше направила съвсем съзнателно. Прибягваше до диверсионната тактика на отклоняване на вниманието. Не им бе казала всичко — имаше неща, които едва сега започваше да открива и да осмисля, но предпочиташе да ги запази за себе си.

Мартин Родригес поклати глава. Не бе разбрала въпроса му.

— Говорили сте с Уилям Сандберг.

— За малко.

— *Колко* малко?

— Мисля, че знаете по-добре от мен. Защото отлично знаете през коя точно врата сме минали и в колко часа.

Той не го отрече. Разбира се, че знаеха.

— Това значи ви интересува? Колко дълго сме разговаряли?

— Останали сте на терасата почти дванайсет минути.

Тя въздъхна — ясен знак, че този разговор я отегчава.

— А втората причина? — попита, за да приключи разговора колкото се може по-бързо.

— Какво имате предвид?

— Казахте, че има две причини да дойдете тук. Все още сме на *първата*.

Впери в него безизразен поглед. Изчакваше го сам да се сети какво мнение има за хора, които са в състояние да забравят списък от две точки.

— Втората причина — каза той, — втората причина е да се уверя, че разполагате с всичко необходимо, за да се справите със задачата си.

Джанин се поколеба. Това пък какво беше? Първо магнитната карта, сега това.

— Например?

— Това е въпросът ми към вас. От какво имате нужда?

— За какво става въпрос? За химикалки? Хартия? Книги? Интернет?

— Не можем да ви осигурим достъп до интернет. Но можете да си поръчате всичко останало.

— В такъв случай — отвърна тя — кажете ми какво точно представляват текстовете, които ми дадохте.

— Не мога да го направя.

— Тогава ми кажете — какво според вас означава *всичко това*?

Беше негов ред да въздъхне.

— Ще бъда напълно откровен с вас. Не съм никак щастлив от начина, по който ви доведохме тук. Никой тук не е, гарантирам ви това. Но сме изправени пред... — той замълча, за да намери най-подходящата дума — изключително чувствителна ситуация от гледна точка на сигурността. Това е причината да не получавате достъп до част от информацията.

— Очаквате от мен да разгадая гатанка, без да съм чула въпроса?

— Предоставихме ви толкова информация, от колкото имате нужда.

— Но извадена от контекста.

— Контекстът не е важен.

Тя впери поглед в него за няколко секунди, после каза:

— Два влака тръгват от Лондон за Брайтън, единият в два следобед, другият дващест минути по-късно. Първият се движи със скорост сто и дващест километра в час, вторият със сто и петдесет. Колко голямо ще е разстоянието между двата влака в три часа?

Той я погледна. Очакваше да продължи, но тя бе приключила.

— Какво се опитвате да докажете?

— Контекстът. Без контекста все едно нямате нищо!

Той понечи да каже нещо, но тя продължи:

— Ако разполагате единствено с абстрактни стойности, ако не знаете какви са връзките между тях, не можете да решите задачата, защото не знаете как да я решите. Това е причината всеки учебник на тази планета да поставя задачите в рамките на някакъв контекст.

Защото всяко нещо има значение. Решението произтича от цялостната картина.

— Така е, но въпреки всичко цялостната картина е нещо, което не можем...

— В такъв случай — прекъсна го тя с остра като бръснач нотка в гласа — как очаквате да реша вашия проблем, без да разполагам с контекста?

Той замълча. После, сякаш това бе най-естественото нещо на света, каза:

— Сто и двайсет по едно минус сто и петдесет по четирийсет върху шейсет.

Тя го погледна. Беше се справил по-бързо от очакваното.

Това бе формулата за решаване на задачата, която му бе дала. Числата, но без контекста.

— Не разбирам защо повдигате този въпрос — каза той. — Задачата не става по-трудна. Контекстът няма значение. Влакът може да се движи от Лондон до Брайтън, но може да се движи и от Земята до Луната. Може дори да не става въпрос за влакове, а за два охлюва, които пълзят по тревата. Задачата ви не е да видите цялостната картина. Ние ви даваме съответните детайли от нея, а работата ви е да ни помогнете да разберем тяхното значение. С цялото ми уважение.

Изглежда я почти извинително и добави:

— Двайсет. Отговорът на задачата е двайсет.

С тези думи завърши кратката му реч.

Тя повдигна вежда. Достатъчно, за да забележи, и това го ядоса. Не искаше да ѝ изнася лекции, но, за бога, тя си го просеше!

— Не е ваша работа да знаете дали става въпрос за влак, или за нещо друго. Не е ваша работа да знаете дали става въпрос за километри, или за мили. Работата ви е да изучите текстовете, които ви дадохме, и да ги преведете. Искаме от вас отговора на задачата. А той няма нищо общо с контекста.

И разпери ръце. Съгласна ли сте? Разбрахме ли се? Можем ли да оставим този въпрос засега?

Тя свъси вежди и това отговори на въпроса му.

— Така. Да разбирам ли, че разполагате с всичко, от което се нуждаете в момента?

— Искам да говоря с Уилям Сандберг — каза тя.

Той я погледна. Видя по изражението ѝ, че очаква отказ.

— Ваша работа за какво ще използвате картата, която ви дадохме.

Това я изненада. Направи опит да разчете изражението му, но нямаше представа как да го изтълкува. Да не би да се шегуваше?

След като каза всичко, за което бе дошъл, Родригес стана и тръгна към вратата. Бавно.

Тя изчака една секунда. Сетне още една. Накрая каза:

— Работата е там, че...

Той се обърна.

— Работата е там, че отговорът е нула.

Какво се опитваше да докаже?

— Разстоянието от Лондон до Брайтън е деветдесет километра. В три часа и двата влака вече ще са пристигнали, чистачите ще метат вагоните, а пътниците ще се настаняват в хотелите си. Разстоянието между двата влака е нула.

Наблюдаваше го, наслаждаваше се на объркването му.

— Виждате ли какво се получава, ако не погледнете цялата картина? Ако се фокусирате върху детайлите и пренебрегнете контекста? Провалете се. За колкото и умни да се смятате.

Родригес не намери подходящ отговор.

— С цялото ми уважение — добави тя.

И го погледна в очите. Може да бе тяхна затворничка, но нямаше намерение да им позволи да си въобразят, че са по-умни от нея. Тя бе тук, защото имаше познания и умения, с каквито те не разполагаха, и най-малкото можеше да продължи да им го напомня. Това бе единственият ѝ коз и тя възнамеряваше да го използва колкото се може по-често.

Измина секунда. Втора. И тогава, в мига, в който Родригес спря да се взира нея, тя видя, че се усмихва.

— Той е в параклиса — каза Родригес. — Мисля, че не е необходимо да ви показвам как да стигнете дотам.

Инспектор Найсен дишаше толкова тежко, че заглушаваше тракането на ксерокса, пред който бе застанал, и тихото бръмчене, съпътстващо плъзгането на светлината напред-назад под стъклото и

сканирането сантиметър по сантиметър на писмото, притиснато под капака.

Ръцете му трепереха и причината не беше в кафето. Чашата му го чакаше недокосната върху бюрото. Надяваше се, че и Ван Дайк го чака там. Найсен имаше доста работа и последното, от което се нуждаеше, бе някоя притеснена жертва на престъпление да го следва по петите.

Тя му била изпратила писмо.

Младият професор му бе казал това с радостна възбуда и Найсен се бе преизпълнил със съчувствие. Знаеше какво да каже. Беше приготвил най-опечаленото си изражение, онова, при което навеждаше леко глава настрани и изричаше същите думи, които бе казвал толкова много пъти в подобна ситуация.

— Светът е пълен с хора с разстроена психика — щеше да каже. — Всички го знаем, това не е изненада за никого, но *онова*, на което са способни — щеше да каже и да натърти на тази дума, — *онова*, на което са способни, надминава и най-големите ни кошмари. Аз самият не можех да си го представя, преди да започна работа тук.

Така щеше да започне, след което щеше да спомене колко пъти в кариерата си е бил принуден да разбива на пух и прах надеждите на роднините на жертвата само защото някой психопат е прочел за случая във вестника или пък на някой свидетел му се е сторило, че е видял нещо, или дори се е появил някой, който твърди, че е човекът, когото търсят.

Щеше да каже всичко това, след което да обясни, че това е просто поредният подобен случай.

Алберт ван Дайк обаче го бе изпреварил и му бе подал жълтия плик. В този момент цялата реч, която инспекторът бе репетирал наум, отиде нахалост.

Първото нещо, което забеляза, бе, че пликът е подпечатан с електронна машина за франкиране. А до по-плътните букви, с които бяха изписани цената и датата, стоеше и името на града. Берн. Изписано с дребен семпъл шрифт.

Найсен взе писмото, отвори го и извади трите листа, изписани с ръкописни букви.

Женски почерк. Стегнат, гъст дори. Алберт му кимна — „Прочети го“.

И Найсен го прочете. После още веднъж. И още веднъж.

Алберт не каза нищо, просто чакаше Найсен да го прочете докрай.

А Найсен го четеше за трети път. По-внимателно отпреди.

— Не разбирам — каза, когато приключи.

Алберт не бе очаквал друго. Отначало — докато стоеше на входа на факултета и четеше и препрочиташе писмото с нарастващо разочарование — и той самият не бе открил онова, което се криеше в писмото.

Нямаше никакво съмнение, че е написано от нея. Тя бе единственият човек на света, който би му изпратил писмо, адресирано до Емануел Сфинкс. Красивият почерк също бе нейният, бе същият почерк, с който бе писала бележки, за да ги остави на най-неочаквани места — понякога саркастични, изненадващи, друг път пъхнати в лекциите му, в резултат на което той се сепваше и се усмихваше глуповато пред препълнената аудитория. В писмото имаше толкова много препратки към неща, които бяха преживели заедно, към места, които бяха посещавали, и неща, които бяха видели, включително към хранителното отравяне, което бяха получили от онова прошуто от кварталния деликатесен магазин, което им се бе сторило, че мирише на петрол, но възрастният продавач ги бе уверил, че точно така трябва да мирише този специалитет.

В същото време обаче писмото не съдържаше нищо. Не казваше нито дума за мястото, където се намираше, как може да я открие, какво прави. Не казваше нищо — освен че много ѝ липсва. И изброяваше дълъг списък от неща, които бяха правили заедно. Три страници изящен ръкописен почерк, едно-единствено писмо след седем месеца мълчание. И съдържание, в което той не откриваше нищо освен носталгия.

В крайна сметка всичко си дойде на мястото.

— Много е просто — каза той на Найсен.

Бе застанал в двора на университета и препрочиташе писмото за пореден път, когато най-сетне си зададе логичния въпрос. Защо беше цялото това изброяване? Места, предмети, храни и прочие. Изведнъж проумя какво е направила, стана му кристално ясно и му се прииска да я прегърне и да ѝ каже, че е най-добрата. Но нямаше как да го направи.

Семинарът. Онзи ден. Техният ден.

Тогава седяха един до друг, измисляха си имена и акроними и се кикотеха като деца. Емануел Сфинкс бе останал в паметта им и се бе превърнал в част от общото им минало.

Ами акронимите! Абсурдни съкращения на фраза след фраза, изречени с най-сериозен тон от лектора на трибуната. Да, именно за тези неща се опитваше да му напомни Джанин, затова бе подредила думите по този начин и когато Алберт седна на каменните стъпала пред входа на факултета и прочете писмото под нов, съвсем различен ъгъл, разбра, че любовта му към нея е по-силна от всякога.

Оказа се достатъчно лесно, за да се справи сам. Но и доста завоалирано, в случай че писмото попадне в чужди ръце.

— Предавам се — каза Найсен.

— Погледнете всички съществителни — имена, места, предмети... Вземете първата буква на всяка дума.

— Шегувате ли се?

Алберт сви рамене. И Найсен прочете писмото отначало. Почувства студена тръпка да полазва по всичките му близо сто и петдесет килограма, сякаш някой току-що бе отворил тялото му като хладилник и бе заменил вътрешните му органи с леденостуден въздух.

Шифърът се оказа удивително прост. Но въпреки това не го бе забелязал. А Алберт го бе открил, което означаваше, че е изпълнил целта си.

Найсен прочита първата страница няколко пъти, за да разбере къде трябва да отдели една дума от друга и едно изречение от друго. Те не бяха дълги, но достатъчно ясни.

— Виждам — прошепна той.

Алберт кимна окуражително.

— Замък. Алпийско езеро. Високи планини. Без сняг.

Това бе всичко, което успя да разбере от първата страница. Погледна Алберт. Информацията бе прекалено оскъдна.

— Това може да е почти навсякъде — каза той.

Алберт обаче не се съгласи.

— Може да е на много места. Но не навсякъде.

Найсен замълча. Ван Дайк беше прав, но не съвсем. Вероятно съществуваха стотици и стотици замъци над алпийски езера и дори да направеше справка за метеорологичните условия и откриеше къде все още не е валил сняг, списъкът пак щеше да е прекалено дълъг.

Алберт разбираше това. Затова подкани Найсен да продължи.

— Има още две страници.

Добре. Найсен прегледа набързо следващата страница, после започна да отделя съществителните и да ги посочва с пръст едно след друго. Можеше да ги отмята и с химикалка, но не искаше да повреди оригинала, а бе прекалено заинтригуван от съдържанието на писмото, за да отиде в другия край на етажа и да направи ксерокопие.

— Имена... които... чух... — шепнеше той.

Алберт кимна отново.

— Конърс. Франкин. Хелена Уоткинс.

— Това е улика, която бихме могли да проследим — каза Алберт. — Някой си Конърс, някой си Франкин, Хелена Уоткинс. Може да имат полицейски досиета, а може имената им да изскочат и в някой най-обикновен данъчен регистър, нямам представа. Това е ваша работа. Но трябва да има начин да ги откриете, нали?

— Определено ще опитаме — отвърна инспекторът.

Скритото на третата страница послание обаче се оказа доста необичайно.

— Това... което... зная... — каза Найсен.

Алберт потвърди с кимане.

Найсен го прочете докрай. После отново. И отново.

Алберт мълчеше. Просто седеше и чакаше. Виждаше, че Найсен разсъждава усилено. Досещаше се какво си мисли и бе съгласен с него: това наистина изглеждаше абсурдно. Думите бяха немислими, това бяха думи, които човек не очаква да прочете в писмо, изпратено от негов близък, от човек, когото обича, от човек, който не би трябвало да изчезва безследно, а да си стои у дома, най-вероятно в леглото, и да отказва да стане дори след като разбере колко е часът. Там бе мястото на Джанин, така би трябвало да живеят двамата, но всичко се бе променило и колкото и Алберт да отказваше да приеме истината, тя пак си оставаше истина.

Найсен се покашля. После заговори тихо. И прочете думите бавно, много бавно:

— Шумерски кодове. ДНК. Смъртоносен вирус.

Спря. Прочете отново последните две думи.

Алберт знаеше какво казват те. Когато Найсен вдигна поглед от писмото, видя сълзите в очите му.

И прочете последното изречение.
— Намери ме.

Инспектор Найсен се наведе към Алберт и подпря брадичката си с ръце. За миг пръстите му увиснаха като наденички пред шията му, или по-скоро пред мястото, където би трябвало да се намира шията му. Знаеше, че тази поза не го представя в най-добра светлина, но в момента изобщо не го бе грижа за това.

Всичко, което бе казал до този момент, бе истина.

Сега обаче щеше да каже нещо, което бе лъжа.

— Ще направя всичко по силите си, за да я открия — каза инспектор Найсен. Погледна Алберт със състрадателните очи на тяло, което бе започнало да деградира, вероятно защото презираше онова, в което се бе превърнал, и му бе избрало това наказание.

Дори стисна ръката на Алберт, за да подчертае искреността си. После стана от бюрото си с писмото и плика в ръка.

— Ще се върна след няколко минути. Трябва да направя копие.

Затова сега стоеше пред копирната машина. И дишаше тежко.

По дяволите да върви това тяло! По дяволите да върви физическото му състояние! По дяволите да върви лекарят, който се бе оказал прав! Но най-вече да върви по дяволите тази проклета Джанин Шарлота Хейнс и хората от тази проклета Организация, тези анонимни типове, които не бяха успели да й попречат да изпрати това писмо! И сега това се бе превърнало в негов проблем.

Трябваше да свърши много неща. И можеше само да се надява, че Алберт ван Дайк няма представа какви са те.

Защото това би направило следващата му стъпка безкрайно трудна.

20.

Телефонът иззвъня малко след пет сутринта. Обаждаше се Кристина Сандберг. Гласът ѝ беше ясен и ведър — или бе станала много рано, или изобщо не си бе лягала — и Лео едва отвори натежалите си клепачи, когато тя го уведоми, че ще мине да го вземе в шест без десет. Каза му какво да сложи в багажа си и затвори. Лео се почувства буден едва когато застана под душа.

Най-лесно му бе да облече дрехите от вчера. Вместо това обаче грабна чисти джинси и семпла блуза с дълги ръкави без никаква щампа отпред. После си зададе въпроса, който изтласка на задно място всички останали въпроси.

Как би трябвало да се облече един журналист? Журналист, който ще пътува в чужбина?

Изводът, до който стигна, гласеше: блейзър.

Поколеба се. Наистина ли можеше да се смята за журналист? Само ако се чувстваше като такъв. Затова в шест без десет застана пред входа на жилището си с омачкан блейзър и чувството, че се е облякъл като идиот.

В мига, в който излезе на улицата, разбра, че е направил грешен избор.

Кристина щеше да реши, че се е облякъл така заради нея. И дори тя да не си го помислеше, той щеше да подозира, че тя си го мисли, а това бе не по-малко лошо.

Нямаше време да се преоблече.

Таксито спря до бордюра, вратата се отвори и Кристина се показва от задната седалка, за да му даде знак да се качи при нея. След като Лео се настани, таксито потегли към Фолкунгагатан, после зави на север в смълчаното влажно утро.

Градът бе застинал, сякаш нищо в него не се движеше, освен някое и друго такси и безбройните, почти невидими подранили снежинки, които за броени секунди грейваха във въздуха на фона на жълтата светлина от светофарите, преди да изчезнат в мрака.

Единствените звуци, които се чуваха, идваха от гумите, които съскаха по студената улица. От чистачките. Двигателя.

— Свърза ли се с него? — попита Лео.

Кристина поклати глава.

— Оставих съобщение на телефонния му секретар. Ще опитам отново преди да излетим.

— В такъв случай не знаеш. Дали е там. Искам да кажа... ако е там...

Кристина затвори очи. Болеше я глава още откакто се беше прибрала от редакцията. Бе дремнала един час на дивана в хола, от което, разбира се, не се бе почувствала по-добре. Самата тя още се питаше дали е взела правилното решение, тоест да предприеме това пътуване, така че последното, от което имаше нужда, бе да се напруга, за да разгадае недовършените изречения на Лео.

— Знам, че не разполагаме с много време — каза тя. — Твоята холандска аспирантка е изчезнала преди седем месеца.

Той я погледна. *Неговата* аспирантка? Какво означаваше това? Отбелязване на заслугите му, че я е открил, или опит за освобождаване от отговорност?

— Не искам на Уилям да му се налага да чака толкова дълго — каза Кристина.

Зарея поглед през прозореца, заслуша се в двигателя, чиито тонове станаха по остри, когато стъпиха на моста Централброн. Видя светлините на Стокхолм, отразени във водата под тях — зимата още не бе дошла и тя не бе покрита с лед.

— Мога ли да попитам нещо? — каза Лео.

Тя го погледна. Сякаш можеше да му попречи да задава въпроси. Не го каза на глас, но си го помисли.

— Не правиш това заради вестника, нали? Правиш го, защото все още вярваш, че имате бъдеще заедно?

Въпросът бе изненадващо директен, без обичайното му мрънкане. Кристина се намръщи, а главоболието ѝ се смени с раздразнение. Раздразнение, защото той имаше собствено мнение за нейните решения, а не защото бе прочел мислите ѝ толкова ясно, че ѝ стана чак неприятно.

— Ние сме журналисти — отвърна му тя. — Журналистите ровят за информация. Бихме пренебрегнали служебните си задължения, ако

не го направим.

На лицето на Лео се появи усмивка, която изглеждаше прекалено зряла за годините му.

— Не мисля обаче, че служебните ти задължения изискват да носиш това — каза той. — От половин година съм тук и досега не съм я виждал.

Кристина веднага разбра какво има предвид. Но въпреки това проследи погледа му. Лео се взираше в скута ѝ, по-точно в ръцете ѝ. Във венчалната ѝ халка.

Да, беше я сложила. Да, може би младежът беше прав. Но нямаше ли право да взима подобни решения сама, без той да си пъха носа?

— Още първата година във факултета по журналистика един преподавател ми даде съвет, който не съм забравила: „Имате да кажете нещо важно? Запишете го“. — Пауза. — „И не говорете толкова много, по дяволите.“

Извърна поглед, скри ръката си под дамската си чанта и млъкна.

Лео също зарея поглед през прозореца от своята страна. Усмиваше се, но се стараеше тя да не го види. Защото Кристина имаше остър език. А на него всичко това му се струваше... ами забавно.

Кристина Сандберг, извърнала се към прозореца от своята страна, правеше същото. Усмиваше се.

От Лео щеше да излезе отличен журналист.

И много се радваше, че го взима в Амстердам.

Уилям Сандберг стоеше на пътеката между пейките в параклиса, сякаш я очакваше.

Слънцето озаряваше дървените пейки в калейдоскоп от цветове. Уилям стоеше по средата, като лектор, застанал пред зле фокусирана компютърна презентация.

Може би атмосферата в параклиса я накара да спре на място. А може би осъзнаването, че се намира в участък от замъка, през който бе претичала — тихо и предпазливо — преди две нощи. Каквато и да бе причината, Джанин спря на входа на параклиса, сякаш искаше да каже

нещо, сякаш нямаше търпение да сподели със Сандберг онова, което знаеше, да го съпостави с онова, което бяха казали на него.

Целта ѝ бе да разбере защо са тук. Или по-точно: как да се измъкнат оттук.

В крайна сметка тръгна по пътеката към него. Седна от другата ѝ страна, на самия край на пейката, и впери поглед в Уилям.

— Казаха ми, че си добре — започна той.

— Коя съм аз — отвърна тя, — че да оспоря това мнение?

Той се усмихна разбиращо на шегата. Изглеждаше уморен, но същото се отнасяше и за нея.

Джанин искаше разговорът им да се развие по-динамично, но без да го притиска. Там горе, на един от многото етажи над главите им, Уилям имаше своя собствена стая. И там, ако всичко бе така, както се надяваше тя, може би щеше да открие отговорите на въпросите, които се въртяха в главата ѝ.

— Какво знаеш? — попита той.

— Не съм сигурна дали изобщо знам нещо.

Уилям се облегна на пейката и хвърли поглед през рамо към големите дървени врати. Сякаш се страхуваше. Сякаш очакваше вратите да се отворят рязко и пазачите да нахълтат с вдигнати оръжия, да ги измъкнат навън, да ги заключат и да ги подложат на разпит.

Това обаче не се случи.

Нищо не се случи. Двамата бяха сами с тишината и разноцветната светлина, която струеше от витражите, и не знаеха откъде да започнат.

— АГЦТ — каза Уилям.

За негова изненада тя се усмихна, после каза:

— Мислех, че не си го видял.

— Откога знаеш?

Тя се поколеба. Още от самото начало информацията, с която разполагаше, бе ограничена до абсолютния минимум. Изобщо не бе излъгала. Наистина не знаеше нищо.

— Ти си шумеролог, нали? — попита той. Знаеше, че е шумеролог, но все трябваше да започне този разговор отнякъде, така че защо не оттук?

Тя се замисли. Искаше да му даде колкото се може повече информация, но без да му позволи да затъва в подробности.

Затова започна от самото начало. От подробностите, които бе пропуснала по време на онази тяхна дванайсетминутна среща на терасата на замъка. От събуждането си първата сутрин в легло с балдахин. От отиването в голямата зала, запознанството ѝ с Организацията, историята за кодовете и клинописните текстове. От твърденията им, че всичко било изключително спешно. След което ѝ бяха благодарили.

И как пазачите я завели до кабинета ѝ, където вече я очаквали всичките ѝ вещи: книги и публикации, компютри и справочници, подредени почти по същия начин, по който ги била подредила вкъщи, с тази разлика, че изведнъж се били озовали тук, а никой не искал да ѝ каже защо.

Отначало ѝ давали съвсем кратки откъси. Отделни редове клинописно писмо с инструкции да ги преведе и изтълкува, след което да ги уведоми за резултата.

Как изпитвала голямо вълнение, но само на чисто академично ниво. Текстовете се оказали по-древни от всички, с които била работила до момента. Съдържали знаци и символи, които не била виждала никога — приличали на непознат на науката езиков вариант. За всеки учен по света това би означавало успех и слава, шампанско и монографии, които да разкажат на академичната общност за невероятния му пробив.

Тези текстове обаче трябвало да останат в тайна.

Джанин не виждала никаква логика в това. И което било лошо, това я измъчвало. Колкото повече работела върху текстовете, толкова по-очевидно ставало, че те са удивителна находка, и толкова по-силно се измъчвала от мисълта, че никой отвъд тези дебели стени, които започвали да я задушават, няма да научи за нея.

Защото текстовете не били написани на вариант на шумерския.

Тъкмо обратното.

Символите се оказали предшественици на тези, които познавала науката. Текстовете се оказали по-стари от всеки текст, открит до момента, а неизвестните символи били прототипи, ранни версии, които впоследствие били развити и опростени, понякога комбинирани, друг път разделяни през вековете, докато не се превърнали в най-старите образци на писменост, известни на науката.

По всичко изглеждало, че някой е открил неизвестна древна цивилизация, която предшества всяко общество, познато в човешката история.

Джанин била развълнувана, не, изпаднала направо в екстаз. Но когато попитала откъде са се появили тези текстове, как, защо и прочие, отказали да ѝ отговорят.

Уилям я слушаше внимателно и веднага след като тя приключи, попита:

— Задачата ти е да им казваш какво означават текстовете.

Джанин кимна. Но с известни резерви. Нещо като „да“, което води към „не“.

— Това си помислих и аз. Поне отначало.

Уилям я изчака да продължи.

— Направиха всичко възможно, за да не разбере естеството на работата ми. Текстовете, които ми даваха, бяха фрагменти от нещо по-голямо. Не ги получавах в последователност, бяха... разбъркани, идваха по няколко наведнъж и на различни интервали. Нямах представа дори дали си пасват. Някои дори не бяха оригинални.

Това го озадачи.

— Тоест?

— Бяха фалшиви — обясни Джанин и сви рамене. — Работя с подобни текстове достатъчно дълго, за да мога да преценя кога са написани от човек, който не владее този език. Не е по-необичайно от регистрирането на чужд акцент. Франкин е от Белгия, Конърс е британец. Част от текстовете, които ми дадоха, са написани от човек, който е наш съвременник.

— Нещо като професор Хигинс^[1] — усмихна се Уилям.

Тя се намръщи. Явно не разбра сравнението. Той поклати глава, сякаш искаше да каже: няма значение, продължавай.

— Попитах ги.

— И какво стана?

— Незабавно промениха задачата ми. Започнаха да ми дават фрази на английски. Изражения и идиоми, част от които не означаваха абсолютно нищо. Наредиха ми да направя обратен превод. От английски на шумерски. Все едно от самото начало са искали тъкмо това. Но за да изучиш един език, за да го имитираш...

„Не — каза си Джанин. — Това са само догадки.“

— Както и да е, по-голямата част от текстовете, които получих, не ставаха за нищо. Но имаше и... такива, които разказваха същите неща като онези пасажки, които бях обявила за фалшиви.

Уилям мигом проумя какво означават думите й.

— Сякаш някой вече се е опитвал да ги преведе — каза той, — но резултатът не е бил достатъчно добър.

Джанин го погледна изненадано. Тя бе решила същото, но се изненада от бързината, с която той стигна до същия извод.

Сандберг видя реакцията й, затова поясни:

— Аз съм в същото положение. От мен искат да открия ключ към определен шифър. Защото човекът, който се е заел с тази задача преди мен, не е успял.

Сега бе неин ред да зададе въпрос.

— Не е успял в какво?

— В написването на отговор.

Джанин го зяпна смаяно.

— В написването на отговор на какво?

Истината бе, че самият той не знаеше отговора на този въпрос. И това го дразнеше, защото нещата хем изглеждаха логични, хем абсурдни. Как се съставя отговор на текст, който си открил в собствената си ДНК? Как се съставя отговор на текст, когато не знаеш кой го е написал?

Явно имаше още нещо, което криеха от него. Всеки нов въпрос, който си зададеше, само подсилваше убеждението му, че в историята, която му бяха разказали, има куп празноти.

— АГЦТ — повтори той. — Кажи ми какво знаеш за това.

— Само онова, което ми каза Хелена Уоткинс. Или по-скоро онова, което сама сглобих от думите й. Тези шумерски текстове са били вмъкнати в някакъв генетичен код, като съществува и вирус, който...

Спря по средата на изречението. Не можеше да реши дали това не са само догадки. Продължи бавно, като внимателно претегляше думите си.

— ... който е изключително заразен и ще бъде използван... за какво? Мога само да гадая.

В погледа й се появи притеснение, тревога.

— Нямам представа дори за кого работим. И дали помагаме на добрите. Или тъкмо обратното.

Това го изненада, защото бе предполагал, че тя знае повече.

Истината бе, че Джанин знаеше толкова, колкото знаеше и той до предната вечер. И когато се замисли върху това, осъзна, че следващата му стъпка е да ѝ каже всичко, което бе научил от Конърс. Сега бе негов ред да преобърне света ѝ наопаки и да я остави с безкраен порой от въпроси — значими и необясними въпроси — на които самият той не е в състояние да отговори. Същите въпроси, които бяха отеквали в съзнанието му и не му бяха позволили да мигне предната нощ.

Такава бе задачата му. И трябваше да я изпълни точно в този момент.

Погледна я в очите и заговори тихо.

Като ѝ се извини за това, което се кани да ѝ съобщи.

Джанин прие новината доста по-хладнокръвно от него. Седеше и го гледаше, сякаш искаше той да прочете мислите ѝ. И Сандберг като че ли наистина видя как тя се опитва да овладее шока и паниката, видя цялата палитра от емоции, който той самият бе изпитал предната вечер.

От време на време тя задаваше по някой въпрос. На едни той успяваше да отговори, на други — не.

— Това е всичко, което зная — каза накрая Уилям. — А знаеш ли кое е най-хубавото? Че нямам представа дали всичко това е истина. Просто това е всичко, което научих от тях, и от една страна ми се струва напълно логично, но от друга...

Млъкна и вдигна рамене.

От друга страна, нещо липсваше.

Седяха, без да помръдват. Минутите се нижеха сякаш безкрайно.

— Стената на Хелена Уоткинс — каза накрая Джанин някак удивително спокойно. Почти студено. — Имаш ли представа къде се намира?

— Мисля, че това сега е моята стена.

Тя го погледна в очите.

— Трябва да я видя.

[1] Хенри Хигинс, професор по фонетика — персонаж от пиесата на Дж. Б. Шоу „Пигмалион“ и базирания на нея мюзикъл „Моята прекрасна лейди“. Хигинс учи главната героиня, цветарката Елиза Дулитъл, на изискана реч, за да може да се представи за истинска дама. — Б.пр. ↑

21.

Имаше нещо странно в паркираната пред жилището му кола и това накара Алберт ван Дайк да спре от другата страна на улицата.

Едва си държеше очите отворени. Тялото му копнееше за храна и за сън и той не искаше нищо, освен да се прибере час по-скоро.

И въпреки това забеляза колата.

Може би защото бе паркирана на няколко метра от вратата му. Тук паркирането бе забранено и той добре знаеше цената на подобно нарушение: глобиха го в деня, в който се бе нанесъл в жилището си, тъй като оставил отпред взетия под наем микробус. Именно тогава взе решението да не си купува кола, докато живее и работи в града.

Може би това бе причината колата да привлече вниманието му.

А може би просто защото тя изглеждаше... ами, защото беше ауди.

Черно ауди. Кой в цялата сграда караше черно ауди? На кого идваха гости, които караха черно ауди, а шофьорът им спираше точно пред вратата, където имаше тротоар и алея за велосипедисти, но не и място за паркиране? А точно зад ъгъла имаше достатъчно места, където паркирането беше разрешено!

Алберт ван Дайк се поколеба. Светофарът бе светнал зелено и хората около него започнаха да пресичат в двете посоки, като на моменти скриваха аудито от поглед. Вместо да пресече, той остана на място. Изчака да светне червено.

Извади мобилния си телефон и се престори, че чете съобщение, после се огледа, уж за да види табелата с името на улицата, сякаш нямаше никаква представа къде се намира, сякаш нямаше нищо странно в това да стои на светофара, докато автомобилите отново спират и хората изпълват пешеходната пътека.

О, преструваше се, че се взира в сградата пред себе си. „Корте Марникстраат“. Ясно. Номер две!

Продължи да играе малкото си представление, докато оглеждаше района в опит да открие нещо необичайно. Самата кола бе голям,

вероятно дипломатически автомобил, но нямаше правителствени номера и стъклата не бяха затъмнени.

Странен му се стори начинът, по който бе паркирала колата — с едното колело върху тротоара, небрежно, сякаш шофьорът бе спрял набързо. Кой би могъл да бърза толкова много, че да не спре на съседната пряка, където можеше да се паркира съвсем спокойно? В единайсет сутринта?

Пешеходната пътека отново се изпълни с хора. Алберт се надяваше да не срещне някой съсед. В най-лошия случай съседите щяха да предположат, че нещо се е объркало, и да го заговорят тихичко, както се постъпва с хора, изпаднали в умопомрачение: „Домът ви се намира ей там, господине! Виждате ли го? Онази голямата сграда с белите прозорци? Хайде сега да пресечем заедно...“.

Никой обаче не се спря, никой не му предложи помощ и тъкмо когато си казваше, че е време да спре да играе тази пиеска и да пресече улицата, забеляза четиримата мъже.

Един чакаше зад стъклената входна врата на сградата. Друг се бе подпрял на тухлената стена зад водосточната тръба между дома на Алберт и съседната кооперация. Държеше мобилен телефон. Други двама бяха застанали на двата ъгъла на най-близките преки, откъдето започваше същински лабиринт от улици и канали. Бяха се разположили така, сякаш да попречат на някого да избяга. На някого... На него?

И четиримата бяха с костюми, вратовръзки и палта, които бяха прекалено тънки за това време, особено ако възнамеряваха да прекарат целия ден на улицата в очакване на Алберт. Бяха на средна възраст и това бе всичко, което можеше да каже за тях. Не бе в състояние да различи лицата им от това разстояние, а не искаше да се взира в тях, за да не би да усетят, че някой ги наблюдава, и да го видят.

Защото видеха ли го, не можеше да има съмнение какво ще последва. И четиримата бяха прекалено заети да се преструват, че не правят нищо — както и самият Алберт, между другото — но уж небрежните им пози прикриваха бдителност, която по нищо не отстъпваше на неговата.

Реши, че го гони параноята. Каква причина можеше да има някой да го следи? Самата мисъл му се стори нелепа, но въпреки това не бе в състояние да се отърве от нея.

Обърна се, престори се, че сравнява табелката с името на улицата с несъществуващото съобщение в мобилния си телефон, изигра изпълнен с досада жест, който трябваше да означава, че се е объркал, след което тръгна в обратната посока, сякаш искаше да каже: „Леле, какъв съм глупак“, все едно е сбъркал улицата. Това беше. Дори някой от четиримата от другата страна на улицата да го бе забелязал, едва ли щеше да му обърне внимание. Най-вероятно щеше да остане на мястото си в очакване на същинската си цел.

Така поне смяташе Алберт ван Дайк.

След няколко крачки обаче усети, че някой го следва.

— Алберт ван Дайк? — попита непознат глас.

Алберт се обърна. Костюм. Вратовръзка. Леко палто.

Разбира се, че наблюдаваха и тази страна на улицата.

— Да? — каза Алберт и се наруга наум. Ако не беше Алберт ван Дайк, сигурно изобщо нямаше да отговори.

— Искаме да ви зададем няколко въпроса — каза мъжът.

— Да? — повтори Алберт.

— Колата ни очаква ей там — каза мъжът.

Когато влезе в кабинета на Уилям, Джанин се почувства така, сякаш вижда за първи път значимо произведение на изкуството.

Не, никога не бе имала тази възможност, но чувството, каза си, чувството би трябвало да е същото. Чувството, породено от взирането в плат, покрил нещо, очертал грубо контурите на статуя, паметник или каквото и да се крие отдолу, смътната представа, че там има нещо важно, но какво точно, никой не е в състояние да каже.

И сега платът бе махнат.

За първи път тя видя кода в неговата цялост.

Едната стена бе покрита с шифрованите послания. За нея те бяха също толкова неразбираеми, колкото и когато бяха затанцували по стените на голямата зала преди седем месеца, когато ѝ обясниха каква задача ѝ възлагат. Бяха също толкова неразбираеми, колкото и когато Хелена Уоткинс ѝ ги бе показала, тайно, като проява на доверие, било за да я насърчи, било за да ѝ помогне да открие решение, а може би и двете.

Съседната стена бе покрита с разшифрованите текстове.

Нейните текстове. Толкова добре ги познаваше. След като прекара седем месеца в работа върху тях, те се бяха превърнали в *нейните* текстове и сега един бърз поглед бе достатъчен, за да разбере за кой точно откъс от шумерските стихове става въпрос.

Стихове. Наричаше ги така, защото не бе открила по-подходяща дума. Това бяха кратки, стегнати послания, които на пръв поглед като че ли не казваха много, но образуваха контекст, който тя бавно започваше да осъзнава, контекст, който я ужасяваше и който все още не бе потвърден окончателно.

И този контекст бе човешката ДНК?

Това я ужасяваше още повече.

Уилям наблюдаваше Джанин, която оглеждаше стените на кабинета му.

— Какво можеш да кажеш? — попита я съвсем тихо, сякаш не искаше да я откъсва от мислите ѝ.

Съжали за въпроса си в мига, в който думите излязоха от устата му. „Идиот“, упрекна се наум. Добре знаеше какво преживява тя, а това означаваше, че в момента той трябва да прави едно-единствено нещо и то е да си затваря устата.

Самият той бе изпадал достатъчно често в подобна ситуация и трябваше да знае, че точно в този момент Джанин няма време за нищо освен за собствените си мисли. А най-лошото, освен да те прекъснат, разбира се, бе някой да се опита да се прокрадне в съзнанието ти, да привлече вниманието ти и да те разсее.

Затова не каза нито дума повече.

Джанин също мълчеше. От време на време спираше и поглеждаше някоя страница по-отблизо. После тръгваше отново, обикаляше от лист на лист и от стих на стих. Минутите се нижеха една след друга. Уилям нямаше нищо против.

— Очаквах да видя това — каза тя най-сетне.

— Кое?

— Редът.

Джанин отстъпи крачка назад. Застана на известно разстояние и обхвана с поглед цялата стена. Сякаш най-сетне ѝ бе заговорила, сякаш

комуникираше с нея по начина, по който той се бе опитал да я накара през последните няколко дни.

Изведнъж се почувства сам. Стори му се, че стената е една огромна партитура, че Джанин е учителка по пиано, а той е ученик, дошъл за първия си урок, който не вижда нищо освен напълно неразбираеми знаци и линии. Почувства се толкова безпомощен, сякаш никога нямаше да се научи да чете тези знаци.

Миг по-късно обаче прогони тази мисъл и попита:

— Какво е това според теб?

Погледът ѝ пробяга по стените. За последен път, сякаш искаше да е сигурна.

— Онова, от което се страхувах — отвърна тя. — Хронологичен ред.

22.

Алберт ван Дайк чу колата зад гърба си много преди да я види.

Не бе ръмженето на обикновен двигател, а воят на турбокомпресор, и той осъзна, че шофьорът не просто кара бързо, а ускорява рязко, най-вероятно за да изпревари червения светофар на кръстовището.

В първия миг реши да побегне и да се опита да пресече улицата пред колата, но това бе решение, продиктувано единствено от инстинкта му за самосъхранение. Шофьорът на колата би очаквал да постъпи именно така.

В следващия миг реши, че единственият му шанс е да направи нещо съвсем друго.

Мъжът с костюма го бе стиснал здраво за ръката — достатъчно дискретно, за да не забелязват минувачите, но и достатъчно силно, за да не позволи на Алберт да се отскубне и да избяга. Другата ръка на непознатия бе пхната в джоба на палтото му, където най-вероятно имаше пистолет. И сигурно бе готов да го извади, ако Алберт опита да направи нещо глупаво.

Алберт закрачи по-бързо, точно както се очакваше да направи.

Мъжът с костюма също ускори крачка. Колата приближаваше. И приближаваше.

И тогава Алберт го направи.

Не беше точно блъскане. Просто се възползва от кинетичната енергия на мъжа и прибегна до елемента на изненадата. Спря рязко, при което мъжът с костюма се завъртя около него в полукръг. Не изгуби равновесие обаче, само още една секунда и щеше да стисне ръката на Уилям още по-здраво, да го преведе през улицата и да го предупреди през зъби да не опитва повече подобни номера.

Само че мъжът не разполагаше с тази секунда.

Синият голф спря, когато вече бе прекалено късно.

Тялото на мъжа с костюма вече бе залепнало на предното стъкло на колата, материализирало се сякаш от нищото, изскочило против собствената си воля на платното, подскочило върху предната броня,

капака и претърколило се върху покрива с глух тропот по тънките ламарини, след което рухна тежко върху черните следи, които гумите бяха оставили върху асфалта в отчаян опит да избегнат сблъсъка.

Мъжът нямаше никакъв шанс. Костюмът му, само допреди секунди чист, елегантен и грижливо изгладен, сега бе мръсен и прокъсан от влаченето по земята, а ръцете и краката на мъжа бяха разперени под тъгли, които нито едно живо човешко същество не би могло да заеме доброволно. Когато се втурнаха, за да му помогнат, минувачите видяха безжизнено лице и очи, втренчени в локва кръв.

— Той го бутна! — Жената, която изкрещя, бе двайсетинагодишна, носеше учебници под мишница, а очите ѝ бяха пълни с ужас. Потърси потвърждение в очите на хора, които не познаваше. — Той го бутна пред колата!

— Кой? — попита някой. — Видяхте ли кой?

— Мисля, че беше професорът ми по археология.

— Какво означава хронологичен ред? — попита Уилям. Нямаше търпение да научи за какво става въпрос, беше ядосан, че отново е останал крачка назад.

— Никога не съм ги виждала в този ред — отвърна Джанин и посочи листовите с разпечатани върху тях шумерски стихове. — Знаеш как работи човешкият мозък. Все се опитва да открие логика. Подсъзнателно създава контекст. Само защото си мисли, че трябва да има контекст, че отделните парчета трябва да образуват пъзел, но не знае как, не знае каква е картината, защото никога не е виждал капака на кутията.

Той кимна, за да я окуражи да продължи.

— Още отначало започнах да експериментирам. Казах си: какво ще стане, ако прочета стиховете един след друг ето в тази последователност? Или в тази? — Тя зашепна. — След известно време забелязах, че прекалено много неща ми изглеждат... познати. Все едно съм ги виждала някъде. Колкото повече фрагменти успях да комбинирам, толкова по-ясна ми ставаше цялостната картина, но отказвах да го приема... смятах го за най-обикновено съвпадение, защото... не можеше да е другояче.

Замълча, за да потърси по-ясно обяснение.

— Трябва да се има предвид — продължи Джанин, — че ранният шумерски е идеографичен език. Няма изречения, няма граматика, а само символи, наблъскани един до друг, за да изразят различни идеи, като един символ може да има няколко значения. Затова има елемент на неопределеност. Успеем ли обаче да отчетем тази неопределеност...

Погледът ѝ довърши изречението. По колкото и различни начини да се бе опитвала да тълкува стиховете, винаги бе получавала един и същи резултат.

— Какво пише? — попита Уилям.

Джанин продължаваше да се взира в символите. Колебаваше се как да се изрази по-ясно.

— Всеки откъс прилича на стих. — Замисли се отново. — На резюме. Не... на описание.

Обърна се към Уилям с надеждата да е разбрал значението на думите ѝ, но той се взираше в нея с празен поглед. Явно не разбираше какво се опитва да му обясни.

— На какво? — попита той. — Резюме на какво?

— На най-значимите събития в историята на човечеството.

Отиде до стената и започна да му показва. Спираше пред избрани стихове, отделни редове, които се открояваха сред останалите, обясняваше му значението на отделните символи, споделяше изводите, до които бе стигнала.

Колкото повече виждаше, толкова по-трудно му бе да отрича.

Град на река. Хора, които строят. Островърхи сгради, царски гробници.

Пирамидите.

Плъхове. Болест. Зараза и смърт, всепоглъщащ мор.

Черната смърт.

Луна. Трима мъже. Голям кораб, дълго пътуване.

— Това не се нуждае от обяснение, нали?

Уилям отказваше да повярва. Тя говореше абсурдни неща!

Опита да убеди самия себе си, че тя греши, че колкото и аналитична и обективна да е мисълта ѝ, това просто не е възможно. Сама беше измислила тази теория, вкопчила се беше в нея и подсъзнателно бе придала на текстовете историческо значение. Проектирала беше върху тях собствените си познания, приемайки погрешно действията си за научен анализ...

Думите ѝ прозвучаха като плесник.

— Наистина ли смяташ, че за тези седем месеца не съм подложила на съмнение собствените си открития?

В този миг Уилям видя в нея нещо... нещо, което го накара да изгуби равновесие, нещо, за което не бе подготвен. Тази проява на темперамент му напомни за нещо друго.

Прогони тази мисъл. Каза си, че той самият е допуснал грешката, в която я обвинява, че той самият разглежда настоящата ситуация през призмата на миналия си опит. Всъщност не откриваше у Джанин никакви прилики с нея, нищо отвъд желанието си да открие такива.

Видя как го гледа и подбра думите си много внимателно. Нямаше намерение да я критикува. Самият той бе допуснал тази грешка в миналото, при това неведнъж, скалъпвал бе набързо някаква теория, след което се бе опитвал да напасне фактите към нея, вместо да бъде обратното.

— Объркана си не по-малко от мен — каза Уилям. — Възложиха ни разрешаването на загадка, без да знаем защо или как. Затова започваме да търсим шаблони, модели. Грешката не е твоя, това си е в реда на нещата.

— Не съм търсила модели — отвърна тя. — Открих модел.

Той наклони глава на една страна. Игра с думите. А тя отново повиши тон:

— Смяташ ли, че не съм си задавала този въпрос? Смяташ ли, че го намирам за по-малко невероятно от теб? Че не съм се опитвала да отхвърля резултатите като продукт на собствената ми предубедена логика? — Завъртя се в широк полукръг, сякаш за да събере енергията да обясни онова, което знаеше, но което той отказваше да приеме. — И сега се озовах тук. И видях тези фрагменти окачени тук... в правилния ред при това.

Изчака го да каже нещо. Той обаче продължи да се взира в нея с предишното си скептично изражение. И тя изрече съмненията му вместо него.

— Ако съм интерпретирала тези стихове като исторически събития само защото те съвпадат с досегашните ми познания, как тогава са се озовали на твоята стена, при това в същата последователност, в която съм ги подредила и аз? Не забравяй, че при мен са идвали само като отделни фрагменти. Ако заключенията ми се

основават единствено на предразсъдъци, защо тогава тези отделни фрагменти са подредени и комбинирани върху твоята стена по начина, по който съм го направила аз?

Той продължаваше да я гледа, без да промълви нито дума. Явно не изглеждаше убеден.

Тя тръгна покрай стената, като потупваше с длан листовете, покрай които минаваше.

— Месопотамия. Пирамидите. Земетресението в Родос^[1]. Раждането на Исус. Мохамед. Черната смърт. Изригването на Маунт Тамбора^[2]...

Между листовете с всяко от тези събития имаше други, които Джанин подминаваше безмълвно, сякаш препускаше през историята и спираше само на най-важните моменти от нея. Това само подсилваше значението на думите ѝ, правеше невъзможно оспорването на заключенията ѝ.

От време на време се обръщаше към Уилям, за да се увери, че следва мисълта ѝ.

— Първата световна война. Втората. Хирошима. Земетресението във Валдивия^[3]...

Това бе доказателството, че е права... Права бе от самото начало и тя го видя, изписано на лицето му, видя усилията му да остане скептичен, видя отказа му да приеме чутото, макар добре да знаеше, че всички тези опити са напразни.

Не можеше да иска по-категорично доказателство от това. Ако преводите и тълкуванията ѝ на стиховете бяха верни, именно това бе последователността, в която трябваше да бъдат подредени.

И те бяха подредени в тази последователност.

Джанин продължи към края на стената. Забави крачка.

— Таншан^[4]. Трагедията от Армеро^[5]. Цунамито в Индийския океан...

Джанин впери поглед в Уилям. Твой ред е, казваха очите ѝ. Хайде, кажи ми, че греша. Поискаш ли да започна отначало, ще го направя, защото и двамата знаем, че съм права.

И двамата бяха застинали неподвижно. Стояха така в продължение на секунди, които им се сториха дълги като минути. Джанин с ръка на един от листовете хартия, Уилям в другия край на стаята, без да откъсва поглед от нея.

Мълчанието им продължи толкова дълго, че Джанин реши да поеме инициативата.

— Ако всичко това са само предположения от моя страна...

Уилям затвори очи. Знаеше какво се кани да му каже.

— ... защо, по дяволите, всички тези събития са подредени в хронологичната си последователност?

— Разбираш ли последствията от всичко това? — попита Уилям.

Тя кимна. Разбираше ги отлично. Не можеше да избегне подобен въпрос.

— Последствията — отвърна тя, — ако са ни казали истината? Ако тези фрагменти са извлечени от нашата човешка ДНК?

Той бе стигнал до същия извод. Но тя трябваше да го изрече на глас.

И тя го направи.

— В такъв случай тези събития са били записани в човешкия геном още преди да са се случили.

Стаята потъна в тишина, която продължи дълго.

Не смееха да помръднат, взираха се един в друг и сякаш разговаряха без думи.

— Въпреки това... — каза тя. — Въпреки това нещо друго ме безпокои много повече.

Взе един лист и му го подаде.

Беше същият лист, който бе искала да му покаже на терасата, онзи с редицата клинописни символи, които Уилям не бе разбрал, а Джанин не бе имала време да му обясни.

— Това ме тревожи от мига, в който го видях.

Уилям не знаеше какво да каже, затова й даде знак да продължи.

— А сега, след като видях твоята стая... Стиховете, хронологичната им последователност... Сега се тревожа дори още повече. — Преглътна с мъка, но се овладя.

— Кажи — подкани я Уилям. — Кажи ми какво означава това.

Мъжът бе мъртъв.

И вината за това бе на Алберт.

Алберт тичаше с всички сили през амстердамския Вестерпарк, полите на палтото му се развяваха, а мислите му се лутаха

безконтролно.

Инспектор Найсен! Копеле такава! Беше му се доверил, защото това бе човекът, помогнал му след изчезването на Джанин. Бе стоял до него до ранни зори, помагал му бе в търсенето на отговори, в ровенето за информация в различни бази данни, уведомявал го бе за всяка улика, всяка следа, всяка новина... Нямаше кой друг да го е предал. Инспектор Найсен бе уведомил тези хора.

Нямаше друго обяснение.

Спря край едно голямо езеро, където имаше обширно открито пространство, покрито с чакъл и пълно с майки с бебешки колички, възрастни хора, излезли на разходка, служители от близките офис сгради, които бързаха от една среща на друга. Тук можеше да се скрие в тълпата. Защото нямаше къде да отиде.

Извади телефона, набра номера във факултета и спря. Параноята го връхлетя отново, но пък го накара да започне да разсъждава.

Възможно ли бе полицията да е замесена в изчезването на Джанин? Знаеха ли ченгетата кой е отговорен за това? Бяха ли го уведомили за писмото? На същата тази полиция той бе позволил да претърсят общия им дом, поканил ги бе да огледат и разнебитения апартамент, в който бе живяла Джанин преди да се срещнат. Същата тази полиция се бе опитвала да го успокои, да го увери, че ще направи всичко възможно, за да я открие, макар уликите да подсказвали, че е изчезнала по своя собствена воля.

Последиците от това бяха почти немислими.

Ако полицията знаеше, кой още можеше да знае? Кой стоеше зад изчезването на Джанин? Колко души бяха ангажирани в опитите да му попречат да открие истината за случилото се и с какви ресурси разполагаха?

Номерът на секретаря му продължаваше да мига на дисплея на мобилния му телефон и той запомни последните цифри. Повтори ги веднъж, два пъти, докато се увери, че ги е запаметил. Параноик или не, не биваше да използва този телефон. Същото се отнасяше и до кредитните му карти. В мига, в който извършеше плащане, щяха да узнаят къде се намира. Затова реши да намери банкомат и да изтегли колкото се може повече пари, преди да блокират сметката му.

А какво щеше прави след това? Нямаше представа.

Единственото, в което бе сигурен, беше, че няма на кого да разчита.

И че ако иска да види отново Джанин, ще трябва да я намери сам.

Алберт ван Дайк изчака още три, може би дори четири минути, преди да тръгне към изхода на парка.

Никой не обърна никакво внимание на мъжа с палтото, който стоеше край езерото и хвърляше камъчета във водата.

И никой не забеляза, че камъчето, което отскочи най-много пъти, бе всъщност мобилен телефон.

Листът, който държеше Уилям Сандберг, продължаваше да не му говори нищо. Думите на Джанин обаче не оставяха място за съмнение.

Това бе логичното заключение, до което бе стигнала тя, и не можеше да има никакво съмнение в правотата ѝ.

Не и без да се върне до фундаменталните предположения, не и без да разнищи целия ѝ анализ на малки парченца. Би отишъл и по-далеч, само че не знаеше откъде да започне.

Затова не можеше да направи друго, освен да слуша.

— Колкото и дълго да ги изучавах — каза Джанин, — има редове символи, които не успях да разгада.

Уилям не помръдваше.

— Редове, които не са фалшиви. В това поне съм сигурна. Те идват от същия оригинален източник, в тях звучи същият древен глас, но не мога да ги превода по начин, който да съответства на някое историческо събитие. Отначало се опитах да ги пренебрегна. Все си казвах, че не съм историк и че очевидно има прекалено много събития, които не съм запомнила от часовете по история в училище. Нали?

Джанин обаче поклати глава. Не. Причината се криеше другаде. Трябваше да има друго обяснение... Бавно, много бавно започна да разбира какво означава това.

Спря и погледна Уилям. Изчака го да стигне до същия извод.

— Искаш да кажеш — започна той, — че част от стиховете се отнасят до събития, които предстоят?

Тя кимна бавно.

— Искаш да кажеш, че човешката ДНК съдържа информация за бъдещето? За неща, които ще се случат тепърва?

Тя кимна отново.

— В такъв случай — каза Уилям, — какво ни очаква?

Имаше само един отговор.

— Нищо добро — каза Джанин. — Нищо добро.

[1] На егейския остров Родос са ставали множество мощни земетресения, последното от които през 2008 г., но най-прочуто е земетресението от 226 г. пр.н.е., когато рухва прочутият Родоски колос, едно от Седемте чудеса на древния свят. — Б.пр. ↑

[2] Маунт Тамбора е активен и днес вулкан на остров Сумбава, Индонезия. Изригването му през 1815 г. е най-мощното на Земята от 180 г. от н.е. насам, когато изригва вулканът Хатепе (Таупо) в Нова Зеландия. Жертви на Тамбора стават — по различни оценки — между 71 000 и 92 000 души, а черният облак вулканична пепел покрива северното полукълбо и предизвиква т.нар. вулканична зима. В историята на Европа и Северна Америка 1816 г. остава като годината без лято, реколтата е оскъдна, а населението на двата континента страда от най-големия глад на XIX в. — Б.пр. ↑

[3] Земетресението във Валдивия, Чили, от 22 май 1960 г. е най-мощното в писаната история на човечеството — 9,5 по т.нар. скала на моментния магнитуд, наследила скалата на Рихтер. В резултат на земетресението се надига цунами, което стига чак до Хаваите, Япония и Алеутските острови край бреговете на Аляска, активизирани са свлачища, предизвикани са наводнения, изригва и разположеният близо до епицентъра вулкан Кордон Кауле. — Б.пр. ↑

[4] Таншанското земетресение от 1976 г. е с магнитуд между 7,8 и 8,2 по скалата на Рихтер, като по официални китайски данни жертвите са 242 419 души. — Б.пр. ↑

[5] Трагедията в Армеро, Колумбия, от 1985 г. е предизвикана след първото изригване от 69 години на вулкана Невадо дел Руис. Пирокластичните потоци, изхвърлени от кратера, разтопяват високопланинските ледници и запращат по склоновете на планината реки от вода, кал, застинала лава и др., които се движат със скорост от

50 км/ч и поглъщат град Армеро. В резултат загиват над 20 000 от всичките му 29 000 жители. — Б.пр. [↑](#)

23.

Кабинетът на Алберт ван Дайк, който бе стоял празен от предния следобед, изведнъж се изпълни с хора.

Някои бяха полицаи, други твърдяха, че са полицаи, но приличаха повече на банкери, и всички вкупом претърсваха лавиците с книги, ровичкаха в компютъра му, задаваха въпроси къде може да се намира, казвал ли е нещо, като под *нещо* имаха предвид абсолютно всичко. Питаха дори дали има места, на които професорът обичал да ходи, но те да не знаят за тях.

Топчестият млад личен асистент на декана отговаряше с вдигане на рамене и поклащане на глава. Нямаше представа от нищо.

Не му казаха нищо друго, освен че Алберт ван Дайк е изчезнал. Стори му се логично да стигне до извода, че полицията го издирва, предвид цялата тази суматоха и настояването да ги уведоми в мига, в който професорът направи опит да се свърже с него, което той най-искрено им обеща.

Сега обаче седеше на бюрото и се бореше упорито със съвестта си.

В джоба си имаше бележка с телефонен номер в Швеция. Част от него му нашепваше да стане, да покаже бележката на полицаите, да им каже: вижте, зная нещо, което вие не знаете, ето, заповядайте и късмет. Друга част от него обаче не искаше да го прави. В тези ченгета имаше нещо, което не беше наред. Бяха някак прекалено хлъзгави, прекалено уклончиви. Освен това не беше ли по-важно да остане лоялен към своя работодател? Нали това е първото нещо, което човек изисква от своите подчинени? Нали най-важната им задача е да са ти в помощ?

Освен, разбира се, ако Ван Дайк не бе извършил толкова ужасно, толкова чудовищно престъпление, че полицията да не искаше да му го каже.

Затова не стана от стола. Продължи да си седи и да ги наблюдава. В един миг обаче направо се вцепени.

Усети леки вибрации в джоба на панталоните си.

Поколеба се, тъй като разбра, че е дошъл моментът да избере на чия страна да застане, да реши доколко сериозни са съмненията му в хора, претърсващи кабинета на професора.

Или да признае, че отдавна е решил на чия страна да застане? Защо иначе телефонът ще вибрира в джоба му, ще гъделичка бедрото му, ако не защото тайничко се бе надявал да отговори, в случай че професорът му позвъни?

Като че ли вече бе направил своя избор.

И бе избрал лоялността.

Стана, излезе в коридора, изломоти някакво объркано обяснение на застаналия отпред мъж с тъмен костюм, който изобщо не искаше да го слуша — каза, че бил много жаден, изобщо не бил пил вода от обяд и сега отивал в кафенето, та ако имали нужда от него, да го потърсят на мобилния му телефон. През цялото това време усещаше вибрациите на телефона в джоба си. И докато гледаше ченгето право в очите, не му оставаше нищо друго, освен да се надява, че онзи няма как да го чуе, защото дебелият плат на джинсите му приглушава звука.

Ченгето изобщо не реагира. Нито на телефона, нито на историята за обяда и жаждата. Отстъпи встрани и позволи на младежа да отиде до асансьора и да влезе в кабината, макар да се намираха на третия етаж.

Вибрациите спряха. Гласовата поща бе приела обаждането.

Младежът затвори дървената врата, асансьорът заскърца, разтресе се и се понесе надолу, нестабилен като старец върху заледен паваж. Мина му през ума, че някой ден този асансьор ще убие някого, но се помоли да не е днес.

Извади телефона. Пропуснато повикване. Скрит номер. По дяволите!

Достатъчно добре познаваше шефа и знаеше, че ще опита отново. В мига, в който му хрумна тази мисъл, телефонът завибрира в ръката му.

— Ало?

— Здравей. Обажда се професор Ван Дайк.

— В асансьора съм. Ще слеза след две секунди. Не искам да ме виждат, че говоря по телефона. Ще отида в кафенето. Обадете ми се точно след пет минути.

И затвори, без да изчака за отговор. През прозорчето на асансьора вече се виждаше партерът. Той пхна телефона в джоба си, излезе във фоайето, слезе по стълбите, излезе навън и тръгна към сградата, в която се намираше кафенето.

Двамата полицаи, които стояха край входната врата, не му обърнаха внимание, тъй като и през ум не им минаваше, че младежът, който току-що бе тръгнал по алеята, се е съюзил с врага им.

Алберт ван Дайк стоеше в един тъмен ъгъл на Халите, на километри от университета, и се опитваше да си придаде вид, сякаш има някаква — макар и незначителна — работа тук.

Времето минаваше бавно, много бавно. Четири минути. Четири и половина.

Стискаше здраво телефона си, сякаш се боеше да не се отскубне и да избяга. Купил го бе заедно с предплатена карта от магазинче за електроника на няколко преки оттук. Беше втора ръка с издраскан екран и лепкави бутони и се налагаше да присвива очи, за да разчете дисплея. Но по всичко изглеждаше, че работи, а това бе най-важното.

Когато изминаха точно пет минути, Алберт набра номера на секретаря си.

Иззвъня само веднъж, след което гласът на младежа надвика обичайния шум в кафенето:

— Какво сте направили, по дяволите?

— А какво казват, че съм направил? — попита Алберт.

— Дойдоха да ви търсят.

— С костюми и вратовръзки?

— Някои да. А също и полицаи. Вярно ли е онова, което казват по новините?

Алберт затвори очи. Новините. Разбира се! Улицата бе достатъчно оживена и нищо чудно повече хора да се бяха обадили на горещите линии на новинарските емисии, отколкото на полицията или на бърза помощ. Медиите се бяха добрали до случилото се и ако някой го разпознаеше, щеше да е въпрос единствено на време лицето му да грейне от всеки новинарски сайт в интернет. А подобна перспектива никак не го радваше.

— Свързано е с Джанин — каза той. — Ще те разбере, ако не ми повярваш. Беше отвлечена. Нямам представа защо, но знаей, че сега преследват и мен.

Отговорът бе съвсем неочакван.

— Зная.

Секретарят на Алберт се огледа, за да се увери, че никой не го е проследил в кафенето. Заговори тихо, макар около него да бе доста шумно, и се наложи да притисне длан до ухото си, за да чуе какво казва шефът му.

— Не сте прочели бележката, която ви оставих на бюрото, нали?

Бележката на бюрото? Алберт се опита да си припомни разположението на документите върху бюрото, потърси в паметта си за бележка, която може би е пропуснал, но работното му място бе осеяно с толкова много бележки и съобщения, че нямаше как да се сети за коя точно става въпрос.

— Коя бележка? — попита той.

Момчето не отговори — бележката не бе толкова важна в момента.

— Една журналистка не е спряла да звъни от вчера следобед.

Алберт се сепна. Журналистка? Защо?

— От Швеция. Казва, че непременно трябва да се срещне с вас. Казва, че това, което се е случило с приятелката ви...

Да? Алберт го изчака да довърши.

— ... се е случило и със съпруга ѝ.

Полетът до Амстердам закъсня с четири часа, двамата с Лео бяха гладни и уморени, но нямаха възможност нито да се нахранят, нито да си починат. Минаха през митницата: Кристина теглеше след себе си лек куфар на колелца, а Лео носеше раница, която, ако се съдеше по вида ѝ, бе пропътувала половината свят.

Докато вървяха през огромния салон за пристигащи, осъзнаха, че някой ги заговаря.

Мъжът вървеше на крачка зад тях, държеше вестник и се преструваше, че го чете. Изобщо не ги поглеждаше.

— Гледайте право пред себе си — каза той, забил нос във вестника.

Нямаше никакво съмнение какво трябва да направят. Инстинктите обаче са си инстинкти и още преди мозъкът му да е издал съответното нареждане, Лео се обърна и погледна мъжа.

— Не се обръщайте! — каза мъжът, без да мърда устни. — Ще вървя на крачка зад вас. Говорете помежду си, но не и с мен.

Кристина кимна на Лео, за да потвърди, че е разбрала.

Добре. Поне единият от двамата бе схванал какво се иска от тях.

— Какво става? — попита тя.

— И аз искам да ви попитам същото — отвърна мъжът, после добави: — Как възнамерявате да стигнете в града?

— С кола под наем — отвърна тя и погледна Лео, който тъкмо се канеше да отвърне, че знае, когато се усети и кимна. Това би направил и ако Кристина наистина се бе обърнала към него. Ситуацията го караше да се чувства неуверен. Несигурен.

— Добре — каза мъжът. — Ще ви последвам. На изхода от паркинга спрете, за да се кача на задната седалка.

Продължиха в мълчание, следваха табелите с имената на компаниите за даване на автомобили под наем.

Кристина отново се обърна към Лео:

— А преди това... преди да се качите в колата ни? Имате ли нещо против да се представите?

Продължаваха да вървят.

Мъжът като че ли не искаше да произнесе името си на глас.

Покрай тях обаче минаваха хора, жени тракаха с токчета по лъснатия до блясък под. Мъжът все пак изчака, за да се увери, че никой няма да го чуе.

— Алберт ван Дайк. Разбрах, че се опитвате да се свържете с мен.

24.

Ако Кристина и Лео се бяха обърнали на изход D61, преди да се запътят към митниците и салона за пристигащи на летище „Шипхол“, щяха да видят капитан Адам Рибек да минава през проверката за сигурност и да бърза в обратната посока.

Влачеше куфар на колелца, а по петите го следваха хора с униформи като неговата.

Очакваше ги един боинг 747–400.

Щеше да лети до Лос Анджелис с почти пълен салон, беше ядосан, в ужасно настроение, а това не беше добро начало на деня.

Мразеше автомобилите под наем.

Единственото хубаво нещо в завръщането в онзи ад, наречен негов дом, с безкрайните разговори за конфликти, пламнали в негово отсъствие, със задължителното време, прекарано с цяла орда хлапета, появили се неизвестно как на този свят, при положение че Адам Рибек и съпругата му бяха прекарали по-голямата част от брака си в спорове какво куца в него, та единственото хубаво нещо бе обстоятелството, че щеше да има възможност да шофира собствената си кола. Обичаше тъмносиния си мерцедес, обичаше чувството, което изпитваше, когато потъваше в кожената седалка, обичаше шума на компресора, когато всичките онези абсурдно ненужни конски сили изкарваха колата от гаража. Щеше да изключи радиото и климатика, щеше да се наслади на тишината от предната седалка, да се заслуша в мъркането на двигателя под капака, което се опитва да проникне в купето, но без успех.

Ако трябваше да е откровен, колата бе единственото удоволствие, свързано с дома му.

А в този момент мерцедесът на Адам Рибек беше в сервиза.

Вината не беше негова. Той беше отличен шофьор и винаги следеше трафика, но заради някакъв умопобъркан, на когото изобщо не е трябвало да дават книжка, прекара почивния си ден в онзи проклет сеат, който вонеше на пури, макар от фирмата за даване на автомобили под наем да го бяха уверили, че никой никога не е пушил в колата. А сега се връщаше на работа и това би трябвало да го зарадва.

Екипажът се качи на борда на самолета в мълчание. Лошото настроение на капитана се отразяваше на всички, но така бе винаги преди да излетят от Амстердам и щом кацнеха на някое друго летище — където и по света да се намираше то — Адам Рибек щеше да се превърне в съвсем друг човек: мил, любезен, очарователен.

Докато заемаха местата си в кабината и закопчаваха коланите, вторият пилот се осмели да попита:

— Каква беше онази кола под наем?

— Не е зле да четеш вестници от време на време — сопна му се Рибек.

Изминаха една-две секунди преди вторият пилот да разбере какво означава това.

— Не може да бъде! — възкликна той. — Верижната катастрофа ли?

— Някакъв идиот с тойота скочи от моста и падна на пътя точно пред мен. Каза, че извадил голям късмет да се отърва без нищо.

— Кой го каза?

— Докторът. Онзи, който ме прегледа. А бе ти наистина ли не четеш вестници?

Вторият пилот не каза нищо и с това разговорът приключи.

Когато след няколко минути една от стюардесите дойде да остави две чаши кафе в поставките между креслата им, пилотите вече извършваха предстартовата проверка.

— Желаете ли нещо друго? — попита тя.

— Да — отвърна Рибек и стюардесата го погледна с очакване. — Някой да ме почеше по гърба.

Усмивката на стюардесата бе толкова кисела, че със същия успех би могла да му покаже и среден пръст. Не го направи само защото ги очакваше дълъг полет.

— Мисля, че това е задължение на втория пилот — отвърна тя.

— Такива са правилата на профсъюза, не съм ги измислила аз. — След което се обърна, излезе и остави пилотите да продължат с проверката.

Капитан Адам Рибек погледна подире ѝ, едновременно развеселен и разочарован. Не се беше пошегувал. Гърбът наистина го

сърбеше, при това толкова силно, че бе почти непоносимо. Всъщност го беше сърбял цялата сутрин.

Но не каза нищо. Само даде знак на втория пилот да продължат със задължителните процедури и докато колегата му щракаше ключ след ключ и записваше данните си, Рибек пъхна химикалката си под яката на ризата си в опит да достигне онази зона, която го докарваше до полуда.

Съзнанието му бе прекалено ангажирано със задължителните проверки, за да предположи, че топлината, която се разлива по гърба му, може да е кръв.

25.

Младежът зад волана бе толкова слаб шофьор, че Алберт ван Дайк се запита дали не би имал по-големи шансове за оцеляване, ако се бе предал на мъжете с костюмите, които го дебнеха пред апартамента му.

— Карай вдясно! — изкрещя той. Отчаянието в гласа му бе толкова очевидно, че Лео вдигна глава и срещна погледа му в огледалото за обратно виждане.

— Да завия? — попита той. — Сега?

— Не! Карай от дясната страна на пътя!

А! Лео погледна напред и видя, че наистина се е насочил право към идващите насреща коли, затова зави рязко вдясно. Продължи да шофира мълчаливо, ръцете му стискаха здраво волана, тялото му бе изпълнено до краен предел с адреналин, а дрехите му бяха подгизнали от пот, макар че парното едва успяваше да стопли купето.

Лео бе добър шофьор. Много добър. Наистина. Не го биваше обаче да прецени кога еднопосочната улица — напълно внезапно и без никакво предупреждение — прелива в двупосочна с насрещно движение. Неизменно разчиташе на пътните знаци да му предоставят подобна информация, но сега се бе озовал в град, в който имаше прекалено малко знаци и прекалено много трамваи. На всичко отгоре нямаше и най-малката представа къде отиват.

Алберт бавно извърна поглед от Лео.

На мястото до шофьора седеше жената, която се бе свързала с неговия секретар, затова Алберт се опита да се успокои и да се съсредоточи върху нея. Ако се вярваше на визитката ѝ, тя бе Кристина Сандберг, журналистка, но опитите им до момента да завържат разговор не сполучваха заради шофьора, който явно бе решил да ги убие и тримата.

— Защо ви издирват? — попита Кристина.

— Появиха се пред дома ми. Може да съм убил един от тях.

— Те? — попита тя. — Кои *те*?

— Надявах се вие да ми кажете нещо по въпроса.

Кристина поклати глава. Отново се възцари мълчание, нарушавано единствено от свиренето на гуми и ругатните на шофьора при острите завои.

Центърът на града остана зад гърба им. Късният следобед преливаше в сумрак и покрай тях започнаха да прелитат на равни интервали светлините на уличните лампи и фаровете на идващите насреща автомобили.

— Защо дойдохте тук?

— Какво знаете? — отговори тя с въпрос.

— Само онова, което сте казали на секретаря ми.

Добре. Кристина започна от самото начало. Изчезването на Уилям. Откритието на Лео. Сходствата между двата случая. И двамата са работили с кодове, макар и в различни области, от различна перспектива.

Алберт слушаше. Кимаше където трябва и не я прекъсваше.

Посрещна разказа ѝ със смесени чувства. От една страна, отчаяно копнееше да повярва, че двете отвличания са свързани. Това би улеснило нещата: щяха да сравнят информацията, с която разполагат, и евентуално да стигнат до заключение, което да им помогне да се придвижат напред в разследването. От друга страна обаче съвпаденията бяха прекалено малко. Да, и двамата бяха изчезнали, и двамата работеха в сходни области, добре. Но между двете отвличания имаше интервал от повече от половин година. Освен това бяха извършени в различни държави.

Кристина долови скептицизма му и каза:

— Не съм спала цяла нощ. Прегледах всички архиви и бази данни, в които успях да вляза, в търсене на информация. За разследването. За Джанин.

Лео я погледна. Това бе ново за него.

— Едно нещо в полицейските доклади привлече вниманието ми. Споменават го между другото... Обясняват го с обстоятелството, че според полицията изчезването ѝ е доброволно, тъй като... — опита се да открие подходящата дума, която да е максимално близка до термина, използван в онзи доклад, — тъй като според разследващите тя е взела всичките си лични вещи.

Дребна подробност, но ако Кристина се канеше да каже онова, което Алберт вече подозираше, че ще чуе, тази подробност се

оказваше много важна.

— Да? — подкани я той.

— Когато съпругът ми изчезна... — Тя се извърна и погледна Алберт, доколкото това бе възможно, без да разкопчава колана си. — Взе всичко със себе си. Като казвам всичко, нямам предвид само дрехи, паста за зъби... нали разбирате, онези неща, които човек взима, когато заминава някъде. Имам предвид *всичко*. Компютри, научна литература, данни от минали проучвания, бележки, неща, които няма никакъв смисъл да взима.

Лео я погледна с крайчеца на окото си. Очакваше да продължи, да спомене за снимките на дъщеря им, но тя не го направи. Не каза нищо повече. Чакаше да чуе отговора на Алберт.

— Все повтаряха, че ме е напуснала — каза бавно той. — Казваха, че сигурно го е планирала отдавна, че не било необичайно партньорите да си тръгват без предупреждение. Разбирали колко ми е трудно да го приема. Искаше ми се да ги пратя по дяволите. Но не го направих. — Замълча. — Просто знаех.

— Взела е прекалено много неща — отбеляза Кристина.

Той кимна, за да потвърди думите ѝ. Кимна, за да отговори на всички въпроси, които си бе задавал безброй пъти. Едва сега се осмеляваше да ги изрече на глас пред човек, който разсъждаваше като него:

— Защо ще го прави? Защо ще взима дрехи, които никога не е носила? Записки от стари лекции по предмети, от които изобщо не се интересуваше? Неща, които съм наследил от майка ми, но бях прибрал в нейния гардероб? *Всичко*.

— И до какъв извод стигнахте?

— Че някой е събрал багажа ѝ вместо нея.

Кристина кимна в знак на съгласие.

— Ако в двата случая са замесени едни и същи хора — каза той, като наблегна на *ако*, сякаш все още отказваше да приеме тази възможност, — какво означава това?

Изглежда, се колебаеше, водеше някаква вътрешна борба, сякаш искаше да ѝ каже нещо, но не бе убеден, че трябва да го направи. Накрая се приведе напред и попита:

— Бившият ви съпруг има ли някакви контакти с Швейцария?

— Не — отвърна тя. — Защо?

— Защото получих това.

Бръкна в джоба си и извади жълтия плик. Същият, който бе адресиран до Емануел Сфинкс и носеше пощенско клеймо от Берн. Същият, който бе показал в полицията и който бе причината да не може да се върне в дома си, в университета или на което и да било друго място, където биха могли да го причакват.

Тя го взе. Отвори го. Три листа. Изписани на ръка.

И хиляди въпроси. И тя отвори уста, за да ги зададе.

В същия миг обаче колата им излетя от пътя.

Реакцията на Лео бе напълно ирационална, неочаквана и нелогична, но тъкмо това спаси живота им.

Първата му мисъл бе, че някой ги е ударил, че най-вероятно е извършил нарушение, затова изви волана надясно, предполагайки, че се е озовал в насрещното движение, без да забележи.

Но всъщност Лео караше максимално вдясно.

И когато колата им прелетя над бордюра вдясно, колелата ѝ не откриха асфалт, а само трева и неравна земя, затова заподскача по буците пръст, докато Лео натискаше с всички сили педала на спирачката.

Осъзнаха какво се е случило едва когато колата спря.

Шумът от подскачането на колата в нивата се смени със страховит вой на двигатели, с вибрации с нарастваща сила, които не само не спираха, а ставаха все по-силни и по-силни. Небето над канавката, през която бяха минали в този късен мъглив следобед, грееше в жълтеникаво вместо в обичайното сиво.

Около тях се носеше миризма на кал и бензин. Всичко бе забулено в дим. Когато се качиха на крайпътния насип, замръзнаха.

Бяха извадили късмет.

Самолетът бе прелетял право над главите им, но все пак достатъчно високо, та колесниците му да не ги закачат. След няколко метра се бе стоварил на земята, помитайки всичко по пътя си без никакво намерение да спре.

Дървото, което бе накарало Лео да извърне рязко волана и да излезе от пътя, лежеше на асфалта. Около него лежаха и други дървета, прекършени, разпилени по пътя, редом с антени и телефонни

стълбове, пометени от връхлитащия самолет, който най-вероятно ги бе повалил с двигателите си или с някоя друга част от фюзелажа преди да продължи да лети ниско като фризби, да се забие в земята и да върхлети къщите в ширналото се предградие.

Шумът започна да стихва бавно. А може би причината бе в шока, който поглъщаше целия град и заглушаваше обичайните му шумове и звуци. Още преди някой от тях да посегне към мобилния си телефон, в далечината се появиха мигащи сини светлини.

Пейзажът около тях се промени за броени минути. Тъмнината и тишината отстъпиха място на ярки светлини и многолюдно множество.

Спокойната хладна вечер си бе отишла безвъзвратно.

26.

Джанин го поведе към стената, застана пред клинописните знаци и постави ръка върху една от страниците.

— Листът, който ти дадох. Погледни го.

Той се подчини. Последните няколко символа бяха идентични с изписаните върху листа на стената. Очевидно се отнасяха до събитие, заело своето място в хронологичния ред, и каквото и да бе написано там, очевидно я ужасяваше. Уилям обаче нямаше представа какво е съдържанието му.

— Нямам представа къде точно да поставя този текст — каза тя, — но той ме плаши. — И след кратка пауза добави: — Това е причината да сме тук.

Уилям я чакаше да продължи.

— Всичко, което се е случило до момента. Хелена Уоткинс. Опасенията, че двамата с теб може да сме се заразили. Вирусът. Сигурно е това.

Погледът на Уилям показваше, че не разбира какво се опитва да му каже.

— Знаели са, че ще се случи. Знаели са... и то вече е започнало.

— Но какво е то?

Джанин се поколеба, не знаеше как точно да го формулира. Не искаше да прозвучи прекалено наивно, глупаво или банално, не искаше да прозвучи и като реплика от някой комикс. Не успя обаче да измисли нищо, което да не звучи като комбинация от всички тези неща.

— Мисля, че ще умрем. Грешка. *Зная*, че ще умрем.

Уилям започна да разтрива слепоочията си, сякаш това можеше да му помогне да осъзнае чутото. Не му помогна.

— Как можеш да го кажеш? — попита той шепнешком. — Не те питам как, не ме интересува как си стигнала до това заключение, питам как можеш да го кажеш? Как можеш да стоиш тук и да гледаш тези стихове, както ги наричаш, как можеш да твърдиш, че това е

идеографски език и символите могат да бъдат тълкувани по различни начини, след което да заявиш, че *знаеш*. Как?

— Това е език. Не мога да ти нарисувам диаграма. Просто зная.

— Но как можеш да си сигурна, че не си допуснала грешка? Че не си стигнала до погрешно заключение? Защо да не е възможно да си права за *някои* неща, за последователността на историческите събития например, за всичко останало, но не и за това, което казваш в момента?

Джанин би дала всичко на света, за да се окаже, че греши.

Проблемът бе, че изводите ѝ бяха верни. Убедена бе, че текстовете, посветени на миналото, са свързани с онези, предсказващи бъдещето, че видяното на стената е в унисон със собствените ѝ мисли, и колкото и да се опитваше да ги обори, бе убедена, че е в състояние да защити логиката си и да му обясни как точно е стигнала до тези заключения.

Като учен би трябвало да е доволна от себе си. Вместо това се люшкаше между страх и нещо, което все още не бе в състояние да формулира.

Тъга?

Въздъхна, обърна се към стената и проследи разпечатките в обратен ред, сякаш търсеше определено място. Ето. Спря и посочи един лист.

— Тук. Четиринайсети век. Съгласни ли сме за това?

Уилям наклони глава встрани. Джанин разтълкува жеста му като: може би, може би, права си по отношение на хронологичната последователност, на реда, на събитията и прочие...

Разпери гневно ръце. За бога! *Знаеше*, че той я разбира, но че просто не иска да го приеме, а нямаха никакво време за подобни спорове.

— Възходът на Монголската империя — каза тя и посочи редицата листове вляво. — Разрушаването на Самарканд и Бухара^[1]. Ела, погледни сам, ако искаш.

Ръката ѝ остана върху четиринайсети век. Посочи надясно.

— Падането на Константинопол. Земетресението в Шънси^[2]. Новгород^[3]. Възражения?

Уилям имаше възражения, но предпочете да ги запази за себе си.

Джанин се върна към листа пред нея.

— Това означава, че тук е четиринайсети век. Черната чума. — Тя посочи няколко символа. — Плъхове. Болест. Зараза и смърт. Всепоглъщащ мор.

Произнесе последните думи, вперила поглед в него, сякаш току-що бе казала нещо важно, нещо ужасяващо, и той вече бе длъжен да разбере.

— А защо — попита Уилям, — защо това означава, че ще умрем?

— Затова — отвърна тя.

Хвана листа на стената и внимателно го свали. Започна да го сгъва като акордеон, при което редовете започнаха да изчезват един след друг, докато не остана само последният ред символи.

Мина покрай стената, покрай деветнайсети век, Втората световна война, цунамито в Индийския океан и стигна до ъгъла, където бе застанал Уилям до листа със символите, идентични на тези в ръката му. В самия край на стената вдясно.

Постави сгънатия лист под него.

Символите на двата реда съвпадаха напълно.

Думите бяха абсолютно същите. *Всепоглъщащ мор.*

Джанин го погледна. И видя, че е разбрал.

— Затова.

Ани Вагнер бързаше по коридорите, като слаломираше между раздрънканите носилки и колички с медицинско оборудване, оставени на места, където не би трябвало да бъдат.

Цареше истински хаос и ситуацията несъмнено щеше да се влоши още.

Цял ден бе помагала на доктор Йозеф Гросе, бе видяла напрежението в очите му, докато той тичаше от една операционна в друга, за да спаси пациент след пациент, досущ като някой бог, който снове сред мъртвите и им вдъхва отново живот.

Той първи бе пристигнал на местопроизшествието, погрижил се бе за пострадалите още на самата магистрала, дал им бе първа помощ, помогнал бе на колегите си да определят най-спешните случаи, погрижил се бе те да бъдат транспортирани до болницата „Столеваарт“ в оптималния ред. А после бе правил операция след операция, докато очите му не се измориха и вече не можеха да се фокусират, докато

изтощението не направи движенията му бавни и невнимателни и не му наредиха да легне и да поспи.

Когато писна алармата за спешни случаи, първата реакция на целия персонал бе смайване, изумление.

Това бе немислимо, това просто не можеше да бъде, не и в ден като този, сигурно бе грешка, някой бе решил да се пошегува, само че си бе направил жестока, много жестока шега. Трябваше да се проведат куп телефонни разговори, да се спазят определени процедури, а всичко това отнемаше много време. Всички крещяха и тичаха, линейките потеглиха с вой на сирени и доктор Гросе едва ли щеше да има възможност да дремне повече от два часа.

Тя му се възхищаваше. Не, нещо по-лошо. Падаше си по него. И ако това бе клише, какво толкова, ако подобно чувство бе незряло и сантиментално, какво толкова, нека е незряла и сантиментална. Нищо чудно именно тези чувства да ѝ вдъхваха сили да продължи да бърза по коридорите, да върви изправена въпреки налегналото я изтощение, да крачи с лека, ритмична стъпка по застлания с линолеум под към стаята, в която бе легнал да поспи.

Гордееше се с постиженията му. След миг щеше да сложи ръка на рамото му и да го събуди с новината, че се е случило нещо ужасно, че има стотици жертви, които пътуват насам. Той едва ли щеше да си спомни името ѝ, но направеше ли го, това щеше да е достатъчно, за да ѝ вдъхне сили, за да издържи още няколко часа.

Когато флуоресцентните лампи светнаха, Ани Вагнер нададе такъв писък, че всички лекари и сестри на етажа се сепнаха. Хукнаха по коридора право към вратата, където стоеше тя, взираше се с празни очи и се опитваше да си поеме дъх. Бе повърнала на пода и първата им реакция бе да я накарат да седне, да наведе глава между коленете си и да започне да диша бавно и дълбоко. Бе имала тежък ден. Предположиха, че причината се крие в умората, в натрупаното напрежение. Трябваше ѝ вода с малко захар и щеше да се оправи.

Това си мислеха всички, макар никой да не го изрече на глас.

Докато не видяха причината за този писък.

Един от санитарите го видя първи. В интерес на истината, първата му мисъл бе, че Йозеф Гросе е намушкан с нож. Откъде иначе

ще се вземе цялата тази кръв? Чаршафите бяха подгизнали и кръвта се стичаше на пода и се събираше край сифона в ъгъла.

Санитарят се втурна към него и го обърна настрани, за да премери пулса му.

Само че Йозеф Гросе нямаше врат и санитарят нямаше как да премери пулса му.

Когато санитарят го обърна, кожата му остана залепнала за леглото, остана върху чаршафа като полуизпечен кекс върху зле намазана тава. Само преди няколко часа доктор Гросе бе истински герой с бяла престилка, който тичаше от отделение в отделение, за да спаси живот след живот, а сега от него не бе останало нищо освен гротескно одран труп, сякаш тялото му е било изложено на въздействието на природните стихии в продължение на седмици, а не полегнало да поспи за два-три часа в тъмната прохладна стая на една от най-модерните болници в Европа.

Младият санитар се обърна и погледна колегите си на прага. Буквално не намираше думи, с които да опише видяното.

След няколко минути новината за случилото се стигна до правителството.

Дотогава обаче болницата вече бе поставена под карантина.

[1] През 1220 г. Бухара е превзета и разграбена от Чингис хан, който отвежда в плен цялото население на града, за да помогне при обсадните дейности срещу Самарканд. Малко по-късно Самарканд е превзет и разрушен почти изцяло. — Б.пр. ↑

[2] При земетресението в Шънси, Китай, през 1556 г. загиват над 800 000 души. — Б.пр. ↑

[3] През зимата на 1569/1570 г. войските на Иван Грозни разграбват Новгород и избиват 27 000 души, при население на града по това време от около 35 000. — Б.пр. ↑

Амстердам се бе превърнал в море от премигващи светлини.

На първо място бяха сините лампи на машините на аварийните служби, пожарните, полицейските коли, линейките... Тъмносините им лъчи пронизваха мрака, въртяха се и се отразяваха от всяка по-гладка повърхност. После идваше ред на белите светлини на прожекторите, някои монтирани върху аварийни машини, други — качени на кранове, за да осветят по-добре мястото и да подпомогнат работата на спасителните екипи.

Най-многобройни обаче бяха жълтите и оранжевите светлини. Огньове с всякакви размери — от буйни клади до едва тлеещи въгленчета — маркираха останките от къщи, коли, дървета или каквото е имало там преди да пламне след падането на самолета.

Амстердам бе в пламъци.

Останките от полет 601 до Лос Анджелис горяха в мрака, пръснати на стотици метри пред тях — почернели или обхванати от пламъци, на по-големи или на по-малки парчета, а над белия килим от пяна се издигаха гъсти стълбове дим.

Полицаяте предупреждаваха хората да отстъпят назад, да напуснат района, макар да имаха по-важни задачи от това да разгонват зяпачите.

Един полицаи пресече кордона, застана пред Лео и го попита:

— Добре ли сте?

— Извадих късмет — отвърна Лео.

— Трябва да ви прегледат.

Лео бе забил чело в страничния прозорец и сега получената аркада го болеше и той усещаше струйката кръв, която се стичаше по лицето му, но имаше толкова много хора в много по-тежко състояние от неговото. Затова измърмори нещо, отстъпи встрани и направи път на полицаия. Алберт, който стоеше малко зад него, направи същото, като през цялото време се молеше ченгето да е прекалено заангажирано със самолетната катастрофа, за да си спомни описанието

на заподозрения, който сутринта бутнал човек под колелата на връхлитащ автомобил.

— Няма ли да замръзнете? — попита го Лео.

Алберт се замисли. Вярно, студено беше, но определено не мръзнеше. Всъщност беше като вцепенен и не усещаше нищо, макар да бе само с блейзър и тънка риза.

— Облечете се — каза Лео. — Облечете си палтото. Идете и го вземете от колата. Ще замръзнете, повярвайте ми.

Когато Алберт се обърна и тръгна към колата, Лео огледа опустошението. Не пропусна нищо — включително острата миризма на гориво, овъглена дървесина, метал и човешка плът — но бе прекалено смаян, прекалено вцепенен, за да осъзнае какво точно вижда и помирисва, по същия начин както чуваше воя на сирените и ръмженето на двигателите, писъците и хлипанията, без всъщност да осъзнава какво чува.

Когато видя Кристина Сандберг да върви през покритата със скреж трева покрай синьо-бялата полицейска лента, осъзна, че няма представа колко дълго е отсъствала.

Телефонът ѝ бе притиснат до ухото и тя се опитваше да улови погледа на Лео, вдигнала пръст във въздуха, сякаш му казваше да стои в готовност. Не се отдалечавай, казваше му. Ще ми потрърбваш.

Напълно излишна инструкция.

Дори да бе в състояние да взема съзнателни решения, Лео пак не би имал и най-малката представа къде да отиде или какво да прави. Едва не бяха катастрофирали в мрака, в чужда страна, в покрайнините на непознат град и всеки човек, когото виждаха, бе също толкова смаян, вцепенен и объркан.

Кристина дойде при него. Бе приключила разговора си и му подаде телефона.

— Говорих с новинарския екип. Как изглеждат?

Лео можеше да даде няколко отговора на този въпрос, но нито един не му се стори подходящ в момента. От една страна, изглеждаше удивително привлекателна, но от друга наистина приличаше на човек, който току-що е оцелял в автомобилна катастрофа, видял е самолет да помита цял квартал, след което се е опитал да скрие емоциите си зад

журналистическата си карта в търсене на отговорника за спасителните операции с надеждата да превърне една ужасна катастрофа в първокласен журналистически материал.

Лео предпочете да не ѝ казва тези неща.

— Изглеждаш, как се казваше... Какво ще правиш?

— След пет минути предаваме на живо за уебсайта — отвърна тя, сякаш това бе най-нормалното нещо на света. Усмихваше се, без всъщност да се усмихва, умение, придобито в резултат на дългогодишни усилия да прикрие истинските си чувства. Пръстите ѝ въртяха къдриците на косите ѝ в неуспешен опит да си придаде по-спретнат вид. Взе си телефона, включи камерата и се взря в дисплея, от който я гледаше лицето ѝ. Не изглеждаше в кой знае колко добра форма, но щеше да свърши работа. Прекалено чистичкият и спретнат вид щеше да създаде впечатлението, че не е тук. Прекалено занемареният пък щеше да попречи зрителите да я вземат на сериозно. Плъзна пръсти по дисплея, откри това, което търсеше, и му върна телефона.

— Дай ми твоя.

Той се подчини машинално — все още се опитваше да се измъкне от зловещото бласто на шока и апатията. Бръкна в джоба си, извади телефона и ѝ го подаде. Вълнуваше се. Вълнуваше се, защото работеше с Кристина Сандберг, не за нея, а *заедно* с нея. Вълнуваше се, защото трябваше да предават на живо и репортажът им да стане достъпен за всички в мига, в който го запишеха. Разбира се, че това беше нелепо, светът се бе обърнал наопаки, половин Амстердам гореше и на никой нямаше да му пука дали Лео ще държи камерата както трябва, или не. За него обаче имаше значение.

Работеха за най-големия новинарски сайт в Швеция. Инцидентът бе толкова значим, че броят на посетителите щеше да счупи всички рекорди. Нищо чудно да бяха първият новинарски канал с репортер на мястото на събитието. По дяволите! Това наистина бе голям удар!

Кристина спокойно набра някакъв номер и постави слушалката в ухото си. Наблюдаваше Лео и сякаш четеше мислите му, докато чакаше да се свърже.

— Спокойно, не се притеснявай. Ти стой там, аз ще стоя тук, а за фон ще служи самолетът. Става ли?

Не изчака отговор, а вдигна пръст, този път за да му даде знак да мълчи.

— Аз съм. Наред ли е всичко?

Интересуваше се дали връзката е добра. После започна да отброява в микрофона, за да даде възможност на тонрежисьора да направи съответните настройки. Дебелата плътна маска на професионализма прикриваше факта, че тя изпитва същия шок и ужас като всички на мястото на трагедията.

Лео вече насочваше камерата към нея.

Гласът, прозвучал в ухото на Кристина, я уведоми, че всичко е наред и че може да започва. Имаха образ и звук, всичко изглеждаше наред и колегите в студиото очакваха началото на репортажа.

Тя успокои дишането си, овладя емоциите си.

Биваше я в това. Умееше да запазва спокойствието и професионализма си, когато всичко около нея потъваше в хаос. Именно в такива моменти обичаше работата си най-силно, тъй като тя се превръщаше в забрало на шлем, през който гледаше от разстояние, в щит, който я предпазваше. В такива моменти ѝ се струваше, че се превръща в своеобразен наставник на целия свят, който ще възстанови реда, като обясни всичко.

Знаеше какво да прави в такива моменти.

С кризите в личния живот се справяше много по-трудно. Там нямаше никаква маска и никакъв щит на обективност, който да я предпази от бушуващите емоции. Но тук и сега Кристина Сандберг бе професионалистът, тя бе подходящият човек на подходящото място и знаеше, че не само първа ще направи репортаж от мястото на най-голямата самолетна катастрофа в историята на Европа, но и ще се отърве от необходимостта да обяснява какво, по дяволите, прави в Амстердам.

Затвори очи, за да репетира за последен път думите си.

Добре. Беше готова.

Изправи рамене, излъчването ѝ бе сериозно, строго. Придърпа слушалката, за да доближи микрофона до устните си, кимна на Лео и впери поглед в обектива пред нея.

— Готова съм.

Минута по-късно, докато наблюдаваше на дисплея как Кристина предава информацията за случилото се, Лео осъзна мащабите на трагедията.

Зеленият символ в ъгъла на дисплея се смени с червен, придружен от надписа *live*, и колкото по-дълго говореше Кристина, толкова по-трудно му бе да държи телефона стабилен.

Браздата, изорана от самолета, е широка над сто метра, заяви тя. Започва като кратер от кал и сажди в северния край на Амстелпарк, където самолетът се е ударил в земята, след което продължава като широка ивица от руини, тъй като е прекосил магистралата и е навлязъл в жилищния квартал Шелдебурт.

Цели жилищни сгради, бизнесцентрове и дори едно училище бяха изравнени със земята в резултат от катастрофата. Спасителните екипи полагаха усилия да влязат в горящите сгради и разчистваха купчините руини в търсене на оцелели. Крилата, откъснали се от фюзелажа, се бяха плъзнали по земята като огромни бръсначи, като ту бяха отскачали, ту бяха падали върху нея, носейки се по равното поле, за да спрат на повече от километър и половина от мястото на сблъсъка.

Според оценките на спасителните екипи броят на жертвите ще бъде „много, много хиляди“, уведоми Кристина зрителите, преди да нарисува картина на обичайните занимания на жителите на Шелдебурт, предшествали трагедията. Деца на училище. Майки, които шетат в кухните, докато децата им играят. Хора, изпълнени с планове и мечти, които не подозират, че само след миг целият им свят ще бъде унищожен.

Лео стискаше зъби зад камерата, дори прехапа до кръв долната си устна, за да не се разплаче. Не, не тук, не и пред Кристина Сандберг! Не сега!

Би трябвало да си остане у дома, в леглото си в Съодермалм, би трябвало да остави телефона да звъни, защото кой нормален човек се обажда в пет сутринта? Но ето че се бе озовал тук, на това поле в покрайнините на Амстердам, и накъдето и да се обърнеше, виждаше ужасяваща реалност, почерняла от огън, изпълнена с миризма, която щеше да го преследва до края на дните му. За първи път в живота си не можеше просто да вземе дистанционното и да смени програмата с нещо по-добро.

Лео Бьорк бе на двайсет и четири години.

Това бе най-лошият ден в живота му.

И въпреки това бледнееше пред онова, което се случваше в другия край на града.

28.

Уилям не можеше да повярва.

Чума. Мор.

Взираше се в стената, в символите, опитваше се да зададе правилните въпроси, онези, които да разбият хипотезата на Джанин на пух и прах. Мислите му обаче отказваха да отидат отвъд нескопосаните идеи, които се разпадаха още в зародиш, и той не успяваше да постигне нищо. Исторически събития, кодирани в човешката ДНК. Смъртоносен вирус, създаден от Организацията. Ключ, който трябваше да им помогне да кодират отговор... на какво? На предсказанията?

Как, по дяволите, можеш да отговориш на нещо, което дори не е въпрос?

Изведнъж — най-неочаквано, сякаш от нищото — отговорът изникна.

Започна като догадка, но бързо прерасна в пълнокръвен анализ, издържал на всички проверки, а когато картината стана кристално ясна, прозрението се оказа толкова ярко, че чак главата го заболя.

— Зная каква е целта на вируса — заяви той. — И зная защо сме тук.

Джанин искаше да му зададе хиляди въпроси. Но преди да успее да формулира и първия, в коридора отекнаха стъпки.

Двамата млъкнаха. Застинаха в очакване.

Вратата се отвори и на прага застана Конърс. Покашля се, след което им каза да го последват.

Закрачи по каменните коридори, сбърчил вежди, над които тръгваха дълбоки бръчки и пронизваха цялото му чело.

Чуваше зад гърба си равномерните стъпки на Джанин и Уилям и до известна — макар и много малка — степен не можеше да не изпита задоволство, че най-сетне бяха стигнали дотук.

Той, а не Франкин се бе оказал прав. Нямаше никакъв смисъл да ги държат на тъмно — нямаше да постигнат нищо до момента, в който не научеха истината.

А сега най-после щяха да поговорят.

Единственият въпрос бе дали нямаше да е прекалено късно.

Защото Конърс се страхуваше, че вече е прекалено късно, за да променят каквото и да било.

Телефонът на Кристина Сандберг лежеше на масичката пред нея като елемент от зле аранжиран натюрморт — кутийка от стъкло и пластмаса между бутилки вода и чинии недокосната храна.

Навън бе нощ, но никой не спеше.

Прозорец след прозорец премигваха с отблясъците от включените телевизори и компютри, навсякъде хората се опитваха да обхванат мащабите на случилото се, да се свържат с близките си, за да проверят дали са се прибрали благополучно, или все още няма връзка с тях. И всеки път, когато някой въздъхнеше с облекчение в единия край на града, краката на друг се подгъваха и той падаше в несвяст в някой друг край на града.

Кристина нямаше представа от колко време е будна, но знаеше, че е уморена. Всеки път, когато помръднеше поглед, стаята пред нея се размазваше, превърната сякаш в гъста течност, а лицата на Лео и Алберт, които седяха срещу нея, изразяваха същото смайване като нейното — като на всички останали в заведението.

Заведението бе сумрачно, под нивото на улицата, в квартал, където сградите приличаха на къщи за кукли и приказни замъци. Зад бара бе монтиран голям телевизор с плосък екран, който излъчваше репортаж от мястото на катастрофата. Едни и същи кадри се повтаряха до безкрайност, а на лентата под тях течеше най-новата информация за трагедията. Думите сякаш тичаха една след друга и отблясъците им озаряваха бутилките по рафтовете.

Тримата седяха мълчаливо. Бяха гладни, но не бяха в състояние да сложат и хапка в устите си.

На масата между тях лежеше жълт плик.

Алберт го бе извадил веднага след като бяха поръчали вечеря и им бе преразказал съдържанието му, без да пропусне нито кодовите

думи, нито имена, нито страха, който лъхаше от писмото. Показал им бе и пощенското клеймо с името на града и Лео го бе снимал с телефона на Кристина и го бе изпратил в редакцията в Стокхолм с надеждата, че колегите им ще извлекат някаква информация за машината за франкиране.

Кристина пък бе позвънила на Палмгрен, който не бе вдигнал.

— Какво ще правим сега? — попита Алберт.

— Ще чакаме — отвърна Кристина. — Не ни остава нищо друго, освен да чакаме.

Така мина цялата вечер.

А на плоския екран пред тях новините, свързани с катастрофиралия самолет, бяха изместени от друга новина, оповестена с още по-едър шрифт. По това време обаче никой вече не гледаше телевизора.

Конърс ги водеше по каменните коридори и през стоманените врати в новата част на комплекса, която бе осветена от стерилни неонов лампи.

Спряха пред малка стълба със стъпала от перфорирана стомана, водещи към затворена врата. Единственият изход оттук бе пътят, по който бяха дошли.

Коридорът не се различаваше от другите коридори, по които бяха минали. С едно-единствено, но много важно изключение.

Вратата бе покрита с предупредителни надписи.

Огромни черни букви на жълт фон предупреждаваха за рисковете, които дебнат зад вратата, а графичните символи изобразяваха смърт, опасност и биологична зараза.

САМО ЗА ОТОРИЗИРАН ПЕРСОНАЛ. РИСК ОТ ЗАРАЗЯВАНЕ.

Вирусът.

Уилям и Джанин мълчаха. Очакваха Конърс да им обясни защо са тук, очакваха да си признае, че е подслушвал разговора им, че знае онова, което знаят те, и че намира това положение за неприемливо. Може би щеше да отвори вратата, да ги бутне през нея и да я затвори след тях, да ги остави вътре, където нищо на планетата не бе в състояние да им помогне.

Той обаче не го направи. Вместо това изрече с поомекнал глас:
— Съжалявам. Но мисля, че вече така и така сте разбрали.

Джанин погледна Уилям. Видя, че кима на Конърс.

— Така мисля — отвърна Уилям. — Нашият проблем е намирането на решение. Прав ли съм?

— Значи наистина сте разбрали — каза Конърс.

Погледът на Джанин сновеше между двамата. Уилям може и да бе разбрал, но не и тя.

— Какво решение? — попита тя. — На какъв проблем?

Уилям се обърна към нея и каза само две думи:

— Вирусни вектори.

Изчака Конърс да потвърди. Генералът обаче не каза нищо.

— Обясни — настоя Джанин.

Уилям се поколеба. После реши, че след като е започнал, трябва да продължи.

— Ето какво мисля аз — каза Уилям, вперил поглед в Конърс, за да следи дали е на прав път. — Нашият антидот е самият вирус.

— Срещу...? — попита Джанин.

— Срещу самите нас.

Джанин се намръщи. Срещу самите нас?

— Срещу предсказанията. Срещу чумата. Срещу нашата собствена ДНК.

Джанин не можеше да реши дали той говори с гатанки, или просто дрънка безсмислици. Каквато и да бе причината, това започваше да я дразни.

— Какви ги говориш? Искаш да кажеш, че се убиваме сами? — Гласът ѝ бе натежал от сарказъм и макар да съзнаваше, че това едва ли е най-конструктивният подход, бе прекалено уморена, прекалено изнервена, за да се овладее. — Искаш да кажеш, че нашата ДНК е пратила Хелена Уоткинс в онази стъклена кутия? Че тук се опитват да ни излекуват от собствената ни ДНК? Това ли се опитваш да ми кажеш?

Уилям не го заслужаваше и тя го знаеше. Но ѝ бе омръзнало да ѝ поднасят информацията парче по парче. Тя искаше да *знае*, да бъде информирана по начин, който да ѝ помогне да осмисли случващото се.

— Не — отвърна Уилям. — Причината е във вируса.

— В такъв случай не мисля, че от него може да излезе добър антидот. Нали?

— Да, не може. Затова сме тук — каза той и погледна Конърс за потвърждение.

— Сандберг е прав. — В гласа на Конърс прозвуча извинителна нотка, сякаш наистина съжаляваше, че Уилям е открил истината преди нея.

— Представете си — продължи той, — представете си, че един ден откриете документ. И че в този документ е описано всичко, което ще се случи с вас до края на живота ви. Какво ще направите?

— Ако ме бяхте попитали преди година, щях да ви отговоря, че ще смачкам този документ на топка и ще го изхвърля.

— Но ако се окаже, че всичко написано в него е истина? Ако се окаже, че той е написан много преди да се родите? Че е прав за абсолютно всичко, което се е случило до този ден? И че според него ще пострадате при автомобилна катастрофа?

Джанин не знаеше какво да отговори, затова го остави да продължи.

— Ще се опитате да промените бъдещето — каза Конърс. — Нали? Ще отворите документа, ще изтриете онази част, в която става въпрос за катастрофата, и ще я замените с нещо друго.

Джанин разбираше накъде отива разговорът. Но това не означаваше, че е съгласна.

— В средата на шейсетте — продължи Конърс — открихме, че човешката ДНК е пълна с предсказания. И какво направихме? Когато започнахме постепенно да откриваме какво ще се случи...

Той я погледна, сякаш това обясняваше всичко. Джанин обаче го изчака да продължи — принуди го да продължи.

— Трябваше да направим нещо. Изпратихме съобщение в космоса с надеждата някой да отговори, но, уви, нищо не се случи. Потърсихме отговори в писанията на древните цивилизации, потърсихме отговори във всяка религия и всяка вяра на планетата, направихме всичко по силите си, за да установим контакт, за да разберем как тези кодове са се озовали в телата ни, защо са там, какво трябва да направим, за да ги извадим. Където и да търсехме, не откривахме отговор. Накрая ни остана само една възможност. Да

променим документа. — Той замълча. После поясни: — Трябва да вложим в нашата ДНК нови предсказания.

— Как? — попита тя.

— С помощта на вирус — отговори Уилям. Говореше съвсем тихо, погледът му бе отнесен, все едно говореше на себе си.

Конърс кимна.

— Да. Как обаче да променим информация, която се съдържа в човешката ДНК? Или по-скоро, ако това е нашето общо бъдеще, кодирано в гените на всеки от нас — на всеки човек на планетата — как да си осигурим достъп до тези гени и да променим това бъдеще? Как можем да достигнем до всеки един екземпляр от един документ, който циркулира из целия свят? Как можем да сме сигурни, че мрачните предсказания ще бъдат заличени и сменени с нови?

Замълча за миг, преди да отговори сам:

— Вирусите притежават способността да проникват в човешките клетки. Един вирус може да вмъкне собствената си ДНК в клетката, след което да принуди организма да започне да произвежда клетки с новия код, вместо със стария. Представете си тогава, че имате вирус, който пренася генетичен код, проектиран от вас. Вирус, който може да проникне директно в клетките и да ги принуди да създават нови клетки, които да изглеждат по начина, по които ние искаме те да изглеждат — с новите гени вместо със старите?

Премести поглед от Джанин към Уилям.

— Сандберг е прав. Става въпрос за вирусни вектори. За съвременна генна терапия... всъщност именно така се появи тя, но това няма да го прочете в книгите.

Насочи вниманието си отново към Джанин.

— Веднага след като създадохме работещ метод, се захвем със следващата задача. Да направим вируса възможно най-заразен. Успеехме ли да я решим, щяхме да го пуснем извън лабораторията и да чакаме да се разпространи по цялото земно кълбо и да замени нежеланите предсказания, кодирани в човешката ДНК с... как да се изразя? С по-приемливи алтернативи.

— Това ли е целта на новите стихове? — Джанин разпери ръце. Все още се опитваше да асимилира чутото. — Онези, които искахте да преведа на шумерски?

Конърс не отговори. Но дори мълчанието му бе достатъчно потвърждение.

— С това се занимаваме тук. Опитваме се да подменим бъдещето на човечеството с бъдеще, което сме изковали сами.

— Не бих използвала тази дума.

— А коя?

Пауза.

— Разработили.

Стаята потъна в тишина.

— И сега проблемът е, че вирусът не работи? — попита Джанин.

— Нещо не е наред с него — призна Конърс. — Възможно е това да се дължи на езика, на начина, по който сме превели новите стихове на шумерски. Или на кода, на ключовете към шифъра, който сме използвали, в резултат на което създаденият от нас вирус ни застрашава, вместо да ни помага. Възможно е причината да се крие и в двата фактора.

Замълча отново. Събираше сили за следващата стъпка.

— Сигурни сме в едно — че все още не разполагаме с работещ вирус. Всеки опит, който сме направили до момента...

Погледна стоманената врата зад гърба си. Жълтите предупредителни надписи. Мигащата електронна ключалка.

Извади магнитната си карта и я поднесе към сензора.

— Вътре е малко студено. Това е единственото неудобство. Няма никаква опасност — добави през рамо, докато чакаше вратата да се отвори.

Поведе ги към вътрешността на центъра за наблюдение и контрол, където двамата с Франкин бяха прекарвали ден след ден, изпълнени с надежда, само за да получат едни и същи съкрушителни вести. Някой от двамата ахна зад гърба му, но той не се обърна. Не искаше да вижда лицата им в момента. Знаеше какви ще са реакциите им и не изпитваше необходимост да ги вижда с очите си.

Спря пред дебелия панел от стъкло, използвано на борда на космическите совалки. Пред морето от болнични легла в помещението.

Те стояха до него. Мълчаливо. Наблюдаваха безкрайните редици завити с чаршафи пациенти — някои не помръдваха, но гърдите на други се повдигаха бавно, с усилие. Навсякъде имаше петна кръв — от аленочервена до черна, вече съсирена.

Когато Конърс най-накрая се обърна и ги погледна, изражението му се бе променило. В очите му имаше безкрайна тъга. А може би и още нещо. Вероятно съжаление.

— Всички вируси, които успяхме да създадем до момента, причиняват смъртта на заразените клетки.

— Рак?

— Тази болест все още няма научно название.

— А кои са те? — попита Джанин.

Конърс поклати глава. Това не беше важно. Или пък не искаше да говори за него в момента.

— Как са се озовали тук? — попита отново Джанин. — Знаели ли са каква съдба ги очаква? Тук ли ще се озовем двамата с Уилям, след като прецените, че вече няма полза от нас?

Тишината беше потискаща.

Не се чуваше нищо освен съскането и писукането на медицинската апаратура в умовете им, на машините за изкуствено дишане и за измерване на пулса, задавеното кашляне или кихането на пациентите, свили се под завивките — всички звуци, които би трябвало да чуят, оставаха от другата страна на стъклото, докато самите те бяха обгърнати от стерилна тишина. Толкова всепоглъщаща тишина, че накрая Джанин реши да каже нещо само за да е сигурна, че е истинска и че не е оглушала.

— Не искам да участвам в това — каза тя, без да помръдне и без да откъсва поглед от болничната стая. — Не искам да имам нищо общо със смъртта на тези хора. Божичко! Колко са много! А колко са минали оттук? Колко са умрели тук, защото... защото какво? Защото се опитваме да подобрим нашето бъдеще?

— Мисля, че сте ни разбрали погрешно — каза Конърс.

— Така ли?

— Тук не става въпрос за създаването на по-добро бъдеще, а за...

Млъкна. За втори път днес за малко да каже нещо, което не биваше да изрича. Или поне не искаше.

— А за какво? — настоя тя.

— Трябва да направим нещо, преди да е станало прекалено късно.

— Да е станало прекалено късно за какво? *За какво?*

Конърс не отговори. Вместо това си погледна часовника.

Когато вдигна глава, стана ясно, че е взел решение.
— Съветът вече се събира. Трябва да видите нещо.

29.

Ларс-Ерик Палмгрен караше по тесния мост. От дясната му страна се простираше покритата с тънък лед крайбрежна уличка „Неглингевеген“, а в мрака отдясно се губеше скалистият бряг под Полнесвеген.

Пейзажът и атмосферата отразяваха чувствата му по-добре, отколкото бе готов да си признае.

Опитваше се да мисли за нещо друго; смени предавките, за да ускори, макар да знаеше, че пътят пред него е гладък като стъкло и че така излага живота си на риск. Като че ли обаче се опитваше да си внуши, че излагането на риск е неизбежно, а търсенето на сигурност е работа за страхливци.

Кристина го бе помолила за помощ. А той ѝ бе отказал.

Това го измъчваше още от мига, в който бе излязъл от кафенето, защото още тогава бе осъзнал, че не постъпва правилно. Но какъв избор бе имал? Онова обаждане го бе разтревожило, онзи анонимен глас, който бе заявил, че Сара е открадната, след което бе затворил. Знаел бе, че каквото и да се е случило, е неприятно, неуловимо и много, много голямо. А той бе малък и незначителен.

Погледна мобилния си телефон. Беше го оставил на дясната седалка и той се плъзгаше напред-назад при завоите. Не можеше да стои на едно място, също както мислите му, породени от срама, че бе позволил на страха да надделее над съвестта.

Лоялност. Смелост. Приятелство.

А сега тя бе в Амстердам.

Бе изгледал репортажа ѝ на екрана на компютъра, не на живо, а на записа, придружаващ големите черни заглавия. Бе предавала от мястото на самолетната катастрофа, но какво, по дяволите, правеше в Амстердам? Какво би могло да я отведе там освен издирването на Уилям?

От една страна, не ѝ дължеше нищо. Наистина.

Беше пенсионер, вдовец, оставил бе военната кариера зад гърба си, от време на време даваше консултации — и това бе всичко. Как

можеше да ѝ помогне, дори да искаше? Какво можеше да направи?

От друга страна обаче — как можеше да стои със скръстени ръце?

Ако не ѝ помогнеше, в какво щеше да се превърне?

Вече знаеше отговора.

Телефонът на седалката до него мълчеше. Палмгрен знаеше, че в тъмния екран се крият поне четири повиквания. Четири пропуснати повиквания от Кристина Сандберг.

Още няколко минути метра и щеше да се прибере у дома. И да ѝ позвъни.

Каквото и да поискаше от него, щеше да го направи.

Повече от час измина, откакто Лео изпрати снимката на плика в редакцията в Стокхолм. Изведнъж телефонът на Кристина завибрира на масата.

— Забавихте се — каза тя, когато вдигна. — Успяхте ли да откриете нещо?

Двамата мъже срещу нея я наблюдаваха внимателно. Видяха изражението ѝ да се променя. По лицето ѝ пробяга първо сянка на съмнение, след което то стана много сериозно. Тя замълча. Прекалено дълго.

— Ние сме... — започна тя в отговор на въпроса, зададен ѝ от нейния събеседник, но осъзна, че няма ясна представа къде точно се намират. Погледна Алберт и попита: — Къде сме всъщност?

— Харлем — отвърна той. — Западно от Амстердам.

— Намерили ли са...

Лео млъкна, когато Кристина вдигна ръка, поклати глава и разпери пръсти, за да го накара да замълчи. Не ставаше въпрос за плика.

— Харлем — каза тя по телефона. Сега седеше изправена на стола си, извърната с гръб към тях, за да избегне нови въпроси.

Слушаше. Кимаше. Слушаше.

— Кога е станало? — попита тя. И без да изчака отговора, каза високо: — Пуснете звука, ако обичате.

Говореше на бармана. Стана и повиши глас още повече:

— Усилете звука на телевизора. Веднага!

Настойчивостта в гласа ѝ накара мъжа зад бара да вдигне поглед към телевизора над главата си и щом видя какво има на екрана, той се сепна и затърси дистанционното.

Откри го под цяла купчина ключове и касови бележки, насочи го към телевизора и увеличи звука, без да откъсва поглед от екрана.

След секунда всички разговори в заведението секнаха.

Уилям и Джанин влязоха в голямата зала. Посрещна ги пълно мълчание. Никой не изрече нито дума, докато заемаха местата си край огромната кръгла маса и редицата тъмносини кресла, обърнати към голямата видеостена.

Погледите на хората с униформи в залата бяха устремени към Конърс и в тях се четеше въпрос. Той обаче само кимна леко, сякаш за да им каже: „Да, те са тук и са с мен“.

Никой не каза нищо, но атмосферата остана напрегната. Офицерите и генералите продължиха да се взират в него още няколко секунди, след което се извърнаха към екраните на стената.

Това бе против всички правила. Тук не биваше да се допускат цивилни. Не и в момент като този.

От друга страна обаче, ако това бе началото на онова, което всички подозираха, наистина нямаха друга възможност.

Нямаше какво повече да защитават, нямаше какво повече да пазят в тайна. Вече нямаше никакво значение дали Уилям Сандберг и Джанин Хейнс ще станат свидетели на тези събития, или ще научат за тях впоследствие.

— Разбират ли защо сме принудени да го направим? — попита Франкин.

Двамата с Конърс стояха в единия край на залата и разговаряха тихо. Не можеха да си позволят да демонстрират нищо друго освен единство, не можеха да си позволят някой да заподозре, че мненията им се разминават, не и в този момент.

— Никой няма да разбере — отвърна Конърс.

На Франкин не му оставаше нищо друго, освен да кимне в знак на съгласие.

Множеството новинарски канали и уебсайтове на екраните пред тях апелираха за вниманието им. Всичките отразяваха едно и също събитие.

Мегаболница под карантина. Болницата Столеваарт е изолирана от света.

Опасения за вирусна инфекция затварят болница.

Знаеха, че рано или късно ще се стигне дотук. Сценарият вече бе разработван, макар и само на хартия, където болницата нямаше име, а градът бе означен като СЕГ: средно голям европейски град. Бяха обсъждали подробностите, бяха анализирали вариантите и бяха взели решения, които бяха изключително трудни, макар по онова време ситуацията да оставаше чисто хипотетична.

— Знаете, че трябва да го направим — каза Франкин. — Няма смисъл да упорстваме.

Конърс не бе толкова категоричен. Как можеха да приемат, че анализът им е верен, че не изпитват и най-малкото съмнение? Нали затова бяха довели тук Хейнс и Сандберг. За да им помогнат да преведат и изтълкуват текстовете още веднъж, да направят още един опит да открият алтернативно решение.

Франкин знаеше какво си мисли Конърс.

— Винаги сме знаели, че ще се стигне дотук.

Конърс замълча.

— Просто не знаехме къде, не знаехме как, не знаехме кога. Сега го знаем.

— Така е. Но отговорността е наша — каза Конърс.

Но Франкин беше прав. Нямаше връщане. Решението бе взето.

— Колко души ще умрат? — попита Конърс.

— Колкото се може по-малко — отвърна Франкин. — На какво друго можем да се надяваме?

Конърс не отговори.

И Франкин повтори.

— Колкото се може по-малко.

Уилям и Джанин стояха в задната част на залата и гледаха как Конърс и Франкин си шепнат.

Очевидно бе какво се случва.

Цялата зала очакваше заповеди и всички знаеха какви ще бъдат те.

Уилям се обърна към Джанин и видя, че тя се е отказала от опитите си да овладее сълзите си.

В мига, в който завъртя ключа в бравата на входната врата на дома си в предградията на Стокхолм, Ларс Ерик Палмгрен разбра, че не е сам, но вече бе прекалено късно, за да направи каквото и да било.

Вероятно тънката снежна пелена бе заглушила шума.

Вероятно собствената му небрежност бе причината.

Преди десет години бдителността бе негова втора природа. По онова време бе в състояние да запамети всяко превозно средство, което срещне на път за вкъщи, отбиваше напълно ненужно, правеше спонтанни отклонения и през цялото това време се оглеждаше за коли, които се задържат прекалено дълго в огледалото за обратно виждане или се появяват в него на равни интервали.

Но това бе преди време. Отдавна бе изгубил този навик. Сега се бе прибрал право вкъщи, бе оглеждал пътя, но без да вижда, бе позволил на подсъзнанието си да поеме управлението на колата, докато активните му мисли бяха в Амстердам, при Кристина. Затова бе паркирал колата сякаш всичко е наред.

Ако се бе замислил, щеше да разбере, че това не е така.

Затова сега стоеше с ключ в ръка. А някакъв непознат бе сложил облечената си в черна ръкавица длан върху китката му.

— Ларс-Ерик Палмгрен — прозвуча гласът му.

Не беше въпрос, а констатация. И Палмгрен не отговори, а попита:

— А вие сте?

— Да поговорим вътре.

Без да каже нито дума, Палмгрен отвори вратата, изключи алармата и се приготви за най-лошото.

30.

Палмгрен включи скритото осветление на тавана, първо в антрето, а после и по стълбите към мазето, макар да очакваше непознатият да възрази.

Рано или късно той щеше да нареди на Палмгрен да престане да си играе с лампите. Щеше да го накара да ги угаси, да избере позакътана стая, да седне и да го изслуша внимателно, без да задава въпроси. Това обаче не се случи и двамата слязоха в добре изолирания сутерен. По пътя към него минаха през хола, като оставиха мокри стъпки по килима, и спряха от двете страни на ниския диван до големия панорамен прозорец, който гледаше към ширналия се залив. В далечината се виждаха светлините на Салтсъбаден.

Ситуацията бе необичайна, но колкото и да бе чудно, Палмгрен се чувстваше в безопасност.

Ако трябваше да разговаря очи в очи с човек, когото не познаваше, сутеренът бе изключително подходящ за целта.

Мъжът бе на не повече от четирийсет, гладко избръснат, но с обветрено лице. Бе облечен изцяло в черно — тънък спортен клин под също толкова тънко найлоново яке, чийто цип бе вдигнат чак до брадичката. Черни ръкавици, черни маратонки, черна плетена шапка, спусната над веждите. Облечен така, че да остане незабелязан, а види ли го някой, да реши, че е излязъл да потича.

Стояха, без да продумат, застанали един срещу друг в просторната стая. Първите коледни светлини се отразяваха в прозорците, а отвъд тях се простираше черната морска шир, наподобяваща потънала в мрак водна бездна.

Виждаха се добре отвън, и двамата го знаеха.

Не че по това време в залива щеше да има някой — беше нощ, зимата идваше, навън бе ужасно студено, но важното в случая бе, че все някой би могъл да ги види и ако непознатият бе дошъл, за да навреди на Палмгрен по някакъв начин, би трябвало да знае, че навън може да има свидетели.

— Не съм дошъл да ви причиня зло — каза мъжът.

— Много добре — отвърна Палмгрен. — Очаквам да останете верен на думите си.

— Извинявам се, ако не сте могли да използвате стационарния си телефон тази вечер — каза мъжът и вдигна поглед към тавана.

Палмгрен разбра отлично какво има предвид. Очевидно бе проучил охранителната му система и знаеше, че е свързана с компютър посредством телефонната му линия, затова бе взел предпазни мерки и я бе прекъснал още от разпределителната кутия на улицата. Като се имаше предвид кой бе инсталирал въпросната охранителна система, изводът можеше да е само един.

— Шведските въоръжени сили? — попита Палмгрен, за когото това бе повече от очевидно.

— Посещението ми е неофициално.

— Но идвате оттам.

— Имам различни работодатели. Армията не е уведомена за всички.

Палмгрен го огледа изпитателно. Странен отговор.

— Защо сте тук?

Мъжът се поколеба, сякаш се чудеше откъде да започне. Дори само с идването си тук бе нарушил повече правила, отколкото можеше да изброи, затова колкото по-малко кажеше, толкова по-добре. Вероятно изобщо не би трябвало да идва; част от него продължаваше да се съмнява, че си е струвало риска, но появата на съпругата на Сандберг в онзи репортаж го бе притеснила.

А истината бе, че той вече не знаеше кое е правилно и кое не.

— Искам да се свържете с нея — каза той. — Трябва да я измъкнете оттам.

— Кого?

— Не биваше да й позволявате да отива в Амстердам.

Палмгрен се вцепени. Кристина?

Не помръдваше от мястото си, но умът му работеше трескаво, опитваше се да събере и подреди всички парченца от пъзела. Човекът срещу него го остави да размишлява на спокойствие.

Когато Палмгрен проговори, гласът му бе доста по-уверен:

— Вие ми се обадохте по телефона.

Непознатият не отговори.

— Вие ми се обадохте и ми казахте, че Сара е изчезнала.

Отново никакъв отговор, което означаваше, че Палмгрен е свободен да прави каквито си пожелае заключения.

— Не сте открили, че е изчезнала, нали? Не е имало никаква инвентаризация. Вие сте взели машината.

Мъжът отново нито потвърди, нито отрече. Вместо това каза:

— Настъпва момент... Настъпва момент, когато човек не може да е сигурен.

— Сигурен в какво?

— В това, което върши.

Палмгрен го огледа изпитателно.

— Къде е Уилям Сандберг?

— Не зная.

— А какво знаете тогава?

Мъжът не бързаше да отговори. Не знаеше достатъчно, за да състави цялостна картина на ситуацията. Беше малка бурмичка в голямата машина, затова и не бе очаквал повече. Сега обаче за първи път бе доловил страх у своите шефове.

Чул ги бе да говорят за Амстердам. За опасността, за писмото. За опасенията им, че е Уоткинс е открила отговора.

Не отговори на въпроса на Палмгрен. Вместо това си напомни защо е поел риска да дойде тук и настоя:

— Обадете й се. Обадете й се още сега.

Лео Бьорк се тресеше целият, затова когато телефонът на Кристина завибрира в ръката му, първата му мисъл бе, че е получил някакъв тремор, предшестваш пълния му колапс.

Лео се страхуваше. Не просто се страхуваше, а бе ужасен.

Беше посред нощ, навън бе тъмно като в рог, а вятърът брулеше лицето му. Досега не бе подозирал, че се страхува от височини, но когато отвори вратата, бе обзет от първичен страх, който не остави място за съмнение. Стоеше на покрива на сграда с поне десет етажа и всеки път, когато вятърът намираще пролука и издуваше дрехите му, коленете му се подгъваха в знак на протест. Затова когато усети телефона да вибрира, реши, че е началото на някаква криза, че преди да я овладее, ще се претърколи през ръба, ще полети към земята и ще

умре пред погледите на полицаите, журналистите и зяпачите, събрали зад кордона долу.

Затвори очи. Каза си, че трябва да се овладее. Да събере сили и да остане на крака, все едно е застанал до Алберт долу на улицата или до Кристина, където и по дяволите да бе отишла тя.

Направи опит да овладее дишането си и погледна телефона в ръката си. Той продължаваше да звъни.

— Да?

Гласът от другата страна каза:

— Трябва да говоря с Кристина.

— Няма как... не е тук — отвърна Лео. Трепна раздразнен, донякъде заради собствената си неспособност да формулира цялостни изречения, донякъде заради ситуацията, стреса и въобще, как, по дяволите, се бе озовал тук?

„Тук съм, защото съм журналист“, каза си той. Да, беше журналист, истински при това, и сега пред очите му се разиграваше невероятна история, а най-хубавото бе, че на никого не му пукаше дали носи блейзър, или не.

— Казвам се Ларс-Ерик Палмгрен — представи се непознатият с такъв тон, сякаш името му бе от изключителна важност. — Къде се намирате?

Лео се огледа. Отговорът бе очевиден, но в същото време и достатъчно абсурден, тъй като можеше да си представи как ще реагира човекът на телефона.

— На един покрив — каза той.

— Къде? На покрив, но къде?

— В Амстердам. Нямам представа къде точно. Пред мен има една болница.

Човекът от другата страна замълча. Това бе тишина, пропита от страх.

— Искам да се махнете оттам — каза онзи, който се бе представил като Палмгрен.

— Тя е изолирана — отвърна Лео. — Под карантина. Болницата имам предвид.

Предполагаше, че тази информация едва ли говори нещо на Палмгрен, но беше объркан и искаше да я сподели с някого.

Полицейските автомобили долу, с включени сини лампи, бяха блокирали всички съседни улици. Колите, които се опитваха да минат през блокадата, биваха принудени да обърнат назад. Доколкото Лео можеше да види отгоре, някои бяха микробуси със сателитни антени на покривите и изрисувани отстрани лого. Подвижни телевизионни станции.

Кристина — като опитна, обиграна в подобни ситуации журналистка — бе убедила някого в студентското общежитие срещу болницата да им позволи да се качат на покрива. След което бе връчила телефона си на Лео и му бе наредила да намери удобно място, от което да снима.

— Зная, че районът е блокиран — каза Палмгрен. — Трябва да се махнете оттам.

— Какво става? — попита Лео. — Нищо не разбирам.

Долови колебанието на Палмгрен от другата страна.

А когато той заговори, думите му се оказаха много по-тревожни от мълчанието:

— Отчаяни мерки. Това става. Отчаяни мерки, продиктувани от паника.

31.

Сузане Акерман седеше зад волана на първата линейка, пристигнала в болницата „Столеваарт“, напълно убедена, че е станало някакво недоразумение.

Мъжът отзад бе оцелял противно на всяка логика. Сградата, в която бе работил, бе срината до основи, сплескана като омлет от крилото на разбили се самолет. Оцелият имаше множество фрактури и сериозни изгаряния, но бе жив и тя го бе докарала до най-близката болница. Щеше да е първият пациент от рухналата сграда, приет в болница, след него щяха да пристигнат и други, бог знае точно колко, непрекъснат поток от пострадали, който нямаше да секне през цялата нощ.

Само че пътят към болницата бе блокиран от мъж с армейска униформа.

Тя свали прозореца и каза:

— Идвам от мястото на самолетната катастрофа.

Очакваше военният да реагира бързо, да вдигне бариерата, да се извини за забавянето. Не се съмняваше, че единствената цел на военните е да улеснят работата на спасителните екипи, да контролират достъпа до болницата, за да не позволят персоналът ѝ да бъде ангажиран с дреболии като настинки или ожулвания, а всички ресурси да бъдат насочени към хората, които наистина се нуждаят от помощ.

Войникът обаче само поклати глава. Посочи назад. Завийте обратно. Намерете друга болница.

Зад гърба му се виждаше цяла колона военни камиони, спрели на улицата, сякаш болницата бе малка бананова република, а линейката бе партизански отряд, който я напада.

Сузане Акерман се опита да обясни отново. Отговорът оставаше един и същ.

Болницата е затворена. Намира се под карантина. Моля, обърнете.

Едва след като линейката обърна и подкара в обратната посока с включени светлини и още по-голяма скорост отпреди, Сузане Акерман

осъзна какво се е случило, осъзна го съвсем ясно, проумя цялата логика на събитията и това я изпълни с ужас.

Терористи!

Първо самолет, който се разбива в града, а сега и затворена болница.

Амстердам бе жертва на терористична атака.

Прогони страховете си, твърдо решена да се съсредоточи върху работата си. Нощта бе кошмарна, а денят нямаше да е по-лек, но тя бе положила клетва да прави всичко по силите си, за да спасява живота на хората, и щеше да я изпълни.

Докато парамедиците се опитваха да спасят живота на пациента в линейката, тя натисна още по-силно педала на газта, за да изстиска още малко мощност от двигателя, за да преминава на червен светофар кръстовище след кръстовище, без да знае, че мъжът, когото вози, ще умре преди да пристигне в следващата болница.

Ако Сузане Акерман имаше възможност да следи новините, щеше да осъзнае, че не е единствената, стигнала до подобни прибързани заключения.

Мониторите в огромната зала в недрата на Алпите предаваха новинарските емисии, посветени на поставената под карантина болница в Амстердам. Всички излъчваха едни и същи неясни кадри, заснети отдалеч, под различни ъгли, а коментарите на журналистите се придържаха към една и съща теория.

Канал след канал излъчваха тези кадри, а в долната или в горната част на екрана, на всяко място, където нямаше да закрият лицето на репортера или размазания силует на болницата, течаха текстове от рода на *Болница под карантина* или *Опасения за терористична атака затварят болница*. Никой не знаеше какво се случва, но всички искаха да бъдат първи.

Полицията мълчи относно заплахата срещу болницата.

Нито една терористична организация не е отправила искания.

Франкин стоеше по средата на залата, наблюдаваше безмълвното движение на устните на репортерите — звукът на мониторите бе изключен — и сякаш чуваше думите им. Амстердам е подложен на терористична атака.

— Това е добре — каза той.

И всички в залата го разбраха.

Беше добре, защото от всички възможни обяснения медиите бяха предпочели версията, че Холандия, а може би целият Запад или дори целият цивилизован свят е подложен на нападение от страна на неизвестна терористична организация.

Това бе най-удобният за тях вариант в светлината на онова, което щеше да последва.

Когато отвори вратата към стълбите и излезе на покрива, Кристина Сандберг се почувства така, сякаш бе отворила вратата към собствения си живот.

За втори път този ден реалността се стовари върху нея с цялата си мощ, за да ѝ напомни къде е мястото ѝ в този свят. Воят на вертолетни ротори, прожекторите на телевизионните оператори, сирените на пожарните и линейките, дори вятърът, който я брулеше и приглушаваше тези шумове, сякаш идваха някъде от много далеч, това я караше да се чувства жива, зареждаше я с адреналин и енергия, които изпълваха тялото ѝ и ѝ позволяваха да продължи напред.

Не знаеше повече от репортерите долу на улицата, онези, които стояха пред камерите и микрофоните и въртяха и сучеха едно и също — че нещо се случва, но какво точно, все още не се знае. Тя обаче можеше да заснеме истински репортаж, при това с такава продължителност, с каквато колегите ѝ от Стокхолм пожелаеха. Бе интервюирала студентите в общежитието, които през последните два часа бяха наблюдавали как кордонът от военнослужещи опасва болницата. Един от тях дори познаваше пациент в болницата. Говореше се, че човекът се свързал със семейството си по телефона и им признал, че е уплашен, нямал право да напуска стаята, натиснел ли бутона, за да повика сестрата, никой не се отзовавал. Оттогава изминали три часа и сега пациентът не отговарял на мобилния си телефон.

Да, Кристина Сандберг бе събрала добър материал. Затова когато застана до Лео, който се взираше в осветената от прожекторите на телевизионните оператори фасада на болницата, разбра, че това е идеалният фон, на който да заснеме следващия си репортаж.

Лео беше добър. Двамата бяха добър екип. Трябваше да го похвали.

Застана на ръба на покрива, обърна се към Лео и му намигна:

— Готов ли си?

Постави слушалката в ухото си, както бе направила по-рано, пренебрегна опитите му да ѝ каже нещо и се подготви за излъчването на живо.

Беше щастлива. Истински щастлива.

И макар да не го знаеше, щеше да умре щастлива.

Трийсетгодишният пилот, когото колегите му наричаха Топчо, понеже имаше само един тестис, летеше над Северно море. Седеше в кокпита на своя Ф-16, под чиито крила висяха гроздове ракети, и очакваше заповеди.

Беше тихо. Толкова тихо, че командирът му се обади отново, за да се увери, че Топчо е разбрал заповедите, че комуникационното оборудване работи нормално и че пилотът ще изпълни мисията си.

Топчо отговори, че не е сигурен, че е разбрал правилно заповедите, затова от контролната кула ги повториха. Възцари се същата тишина. Командирът нямаше нужда да пита каква е причината.

Когато гласът му прозвуча за пореден път по радиото, в него се усещаше сериозна, дори мрачна нотка. Командирът загърби протокола и обясни на Топчо, че когато е настъпил моментът да издаде тази заповед, той също е изпитал колебания. Моралът е странно нещо понякога, каза той. Ако за да спасиш живота на голям брой хора се налага да пожертваш по-малък брой хора, кой може да каже, че решението не е оправдано?

Пилотът в изстребителя виждаше Амстердам да се приближава, хилядите жълто-бели точки в далечината ставаха все по-големи и все по-ярки. Честно казано обаче, нямаше отговор на този въпрос.

Всяка фибра от тялото му крещеше да не се подчини на заповедта.

В същото време обаче знаеше, че трябва да я изпълни.

Когато точиците под него се превърнаха в къщи, в къщите на града, в който бе израснал и който обичаше толкова много, в главата му започна да ври и кипи от аргументи за и против.

Не можеш да бомбардираш болница, пълна с твои цивилни съграждани.

Просто не можеш.

Погледът на Уилям пробягваше от екран на екран, следеше различните новинарски канали и сайтове от всички краища на света, подредени като гигантска мозайка. И изведнъж застина.

Изпълни го страх, а тялото му сякаш стана безтегловно.

Бившата му съпруга се взираше в него от един монитор.

Не само в него, разбира се, а в очите на стотици хиляди хора в Швеция, а и не само там. В същото време обаче тя не се взираше в очите на никого конкретно, а в обектива на камерата някъде в Амстердам. Какво, по дяволите, правеше там? Стоеше на някакъв покрив, хеликоптери с монтирани под носовете им прожектори осветяваха нощното небе зад нея, а между нея и небето се издигаше огромен паралелепипед от стъкло и метал, чиито прозорци бяха озарени от леденосиня светлина. Не можеше да има никакво съмнение какво вижда.

— Това на живо ли е? — попита той, макар да знаеше отговора.

Никой не каза нищо.

— Това! Репортажът! На живо ли е?

Конърс направи връзката пръв. Видя името на жената до логото на шведския новинарски сайт и разбра напрежението в гласа на Сандберг. Кимна бавно. Лицето му беше безизразно като на генерал. И тъжно като на човешко същество.

— На живо е — отвърна той.

Уилям не отвърна нищо.

Кристина Сандберг беше в Амстердам. Стоеше пред болницата, която щеше да бъде сравнена със земята. Той знаеше какво ще се случи, а тя нямаше представа.

Алберт ван Дайк видя изтребителя още при първото му прелитане над града и мигом разбра какво ще се случи.

Седеше за волана на взетия под наем автомобил на Кристина Сандберг, вдигнал яка и нахлупил бейзболната шапка на нейния

помощник, за да скрие лицето си. За негов късмет, погледнеше ли го някой, щеше да реши, че му е студено, а не че се притеснява да не би някой от стотиците полицаи, от които гъмжеше районът, да мине покрай колата и да го разпознае. Всъщност и двете бяха истина.

Не искаше да е тук.

Кристина Сандберг бе убедила полицаите да я пуснат през кордона, като ги бе уверила, че е дошла, за да вземе дъщеря си от студентското общежитие. Рано или късно обаче ченгетата щяха да се зачудят защо се бави толкова. След което щяха да почукат на прозореца на колата и всичко щеше да свърши.

Само че Алберт нямаше къде да отиде. Затова седеше и чакаше Кристина и помощникът ѝ да приключат с онова, което правеха, и да се върнат колкото се може по-бързо, за да се махнат заедно оттук.

Чакаше ги вече двајсет минути, когато самолетът направи първия си заход.

Прелетя над главите им със смайваща скорост, почти плашещо ниско над покривите. Отначало той видя само силуета му, след което отекна и гърмът на двигателите, който разтърси нощта, преди да се разсее заедно с изчезналия в мрака изстребител.

Алберт впери поглед през стъклото, опитваше се да осмисли видяното. Какво правеше тук изстребител? Един вертолет спокойно би могъл да държи района под контрол, да подпомага усилията на полицията на земята, дори да държи останалите хеликоптери на разстояние, онези, наети от телевизиите и вестниците, за да отразят по-добре тази история.

Но боен самолет? С каква цел?

И тогава се сети. Имаше една задача, с която можеше да се справи само изстребител. Една-единствена задача.

Изправи се в седалката, извади телефона с предплатената карта и забърка в джобовете си за визитката с номера на Кристина Сандберг. Изскочи от колата и погледна нагоре към покрива. Пет пари не даваше дали ще го познаят. Ако беше прав, Кристина и Лео можеха да загинат там горе. Трябваше да ги предупреди дори с риск да бъде забелязан от някой полицай.

Изстребител.

Това беше лудост! Но пък лудост беше и всичко, случило се през последните двајсет и четири часа.

Не успяваше да открие визитката ѝ. Продължаваше да преравя джоб след джоб. Изпадна в паника.

Ако се бе послушал внимателно, щеше да чуе, че изстребителят захожда отново.

В голямата зала вреше и кипеше.

Униформените се споглеждаха трескаво, притискаха телефони към ушите си, за да чуват по-добре, едни излизаха, други влизаха, всички се опитваха да получат една и съща информация.

Самолетът току-що бе прелетял над целта, без да изпълни заповедта.

Болницата продължаваше да е на мястото си, макар да трябваше вече да е срината със земята, въпросите следваха един подир друг, но нямаше кой да им отговори. Какво се бе случило? За някаква повреда ли ставаше въпрос? Или пилотът бе отказал да изпълни заповедта? Какво трябваше да предприемат сега и колко време щеше да мине преди да направят втори опит?

Уилям наблюдаваше всичко това.

До момента не бе имал представа за могъществото на Организацията, за близките ѝ контакти с правителства от цял свят или най-малкото с военните им министерства. Само за няколко часа бяха локализирали мишената, бяха съставили стратегия и бяха мобилизирали ресурсите, необходими за изпълнението ѝ.

Самата стратегия смайваше и вдъхваше страхопочитание.

Беше плувнал в пот. Стискаше юмруци толкова силно, че вече не чувстваше пръстите си. Сякаш бе седнал на електрически стол и някой бе включил шалтера, но не се бе случило нищо. И сега се канеха да опитат отново.

А от видеостената продължаваше да го гледа жена му, редом с безброй други журналисти, озовали се на мястото на събитието.

Нейните кадри от болницата обаче бяха по-ясни, по-контрастни, по-близки.

Кристина Сандберг винаги бе искала да е най-добрата. И бе успяла за пореден път.

Само че това го ужасяваше, тъй като можеше да коства живота ѝ.
— Конърс? — каза той.

Конърс го погледна. Не бе чул кога е застанал до него, тъй като стоеше с телефон, притиснат до ухото, и с поглед, вперен в компютъра.

Сандберг обаче го гледаше настойчиво, отказваше да извърне очи.

— Това е последното, което ще поискам от теб — каза той, — но направиш ли го...

— Сандберг, моментът не е...

— Това там е жена ми — каза Уилям и посочи мониторите. — Сега е моментът.

— Прекалено късно е да го спра — отвърна Конърс.

— Тя няма нищо общо с това! На какво разстояние е тя... на петдесет метра? Или по-малко? На такова разстояние взривната вълна... За бога, Конърс! Остави я да се измъкне оттам! Да се скрие някъде! Тя е невинна...

Конърс го прекъсна с толкова остър глас, че отекна в цялата зала:

— *Всички са невинни!*

Погледите на всички в залата бяха насочени към тях, всички следяха размяната на реплики като болезнено предисловие към същинската трагедия.

Конърс понижи тон и позволи на отчаянието и колебанието да проличат в очите му. Това не бе основният план, който бяха разработвали, не бе дори резервният вариант. Ако първият бе план А, а вторият — план Б, сега бяха стигнали толкова надолу в азбуката, че сигурно се бяха спрели на някоя от последните букви, макар да не знаеха на коя точно. Конърс знаеше само, че е започнал играта с купчина жетони пред себе си и добри шансове за успех, но сега парите им бяха изчезнали и те щяха да загубят всичко без дори най-малката възможност да спечелят.

А сценарият бе изцяло негов. Именно той го бе разработил, макар никога да не бе очаквал, че един ден ще му се наложи да го приведе в действие.

— Всички са невинни — повтори Конърс. — Всички в тази сграда, всички на борда на полет 601, всички, които са били на земята по време на сблъсъка. Всеки един от милионите, които ще бъдат поразени от вируса и ще го предават един на друг, докато накрая не остане жив човек, на когото да го предадат. Затова трябва да го спрем.

Без значение колко жестоко или нечовешко може да ни се струва това, то трябва да се направи.

Бе възвърнал самообладанието си. Погледът му умоляваше Уилям да прояви разбиране. Не искаше да издава заповеди, не искаше да остане сам в това. „Разбери ме.“ Не искаше да каже нищо друго. „Прости ми и се опитай да разбереш.“

— Нищо не мога да направя, Сандберг.

— Можеш да ми върнеш мобилния телефон.

Смяташе, че го е казал съвсем спокойно, хладнокръвно дори, но ако съдеше по тишината, настанала в залата, явно бе изкрещял.

Усети колебание, но после осъзна, че все още има шанс. Все още имаше минута, секунди, а може би дори по-малко, все пак имаше още време и с всяка секунда то ставаше все по-малко и по-малко.

— Телефонът ми е у вас — каза бавно той, всяка сричка трептеше от напрежение, от гняв, от заплахата, че не отговаря за действията си, ако Конърс не се подчини.

Гледаше Конърс право в очите.

— Телефонът ми е у вас. Върнете ми го. *Веднага!*

Лео Бьорк бе толкова съсредоточен върху това, което правеше, че не просто се сепна, а буквално подскочи от страх.

В един момент гледаше сериозното делово изражение на Кристина, следеше как устата ѝ се движи, без да чува нито звук заради вятъра, хеликоптерите, движението по улицата долу, старееше се да задържи в кадър и нея, и болницата зад гърба ѝ.

А в следващия миг видя Уилям Сандберг.

Усмиваше му се, огрян от лъчите на спусналото се ниско слънце, небето зад гърба му бе лазурносиньо, а лицето му изпълваше екрана, от който допреди секунда го бе гледала Кристина. Контрастът с реалността около него бе толкова голяма, че в първия момент Лео не разбра какво вижда.

Входящо обаждаме. Уилям Сандберг.

За първи път гласът на Кристина надвика хаоса.

— Лео! Какво става?

Той вдигна поглед от екрана на мобилния телефон и я видя да оправя слушалката в ухото си. Разговаряше с някой колега от

редакцията.

— Казват, че са изгубили връзка!

— Той се обажда! Уилям!

Отначало Кристина не разбра какво й казва.

Беше потънала в собствените си мисли, изговаряше текста си, в който всяко изречение следваше логично и гладко предходното, излъчваше в ефир... а в следващия момент цялата апаратна й се разкрещя в слушалката, че връзката е пропаднала.

Това беше ужасно! Да се случи точно по средата на великолепия й монолог за страха и несигурността! На всичко отгоре Лео крещеше името на бившия й съпруг и я объркваше допълнително.

Той завъртя телефона.

И тя разбра.

„Сега намери да ми се обади това копеле! Точно в този момент!“

Част от нея искаше да приеме разговора. В края на краищата тъкмо Уилям беше причината да дойде в Амстердам. Репортерът в нея обаче знаеше, че не може да го направи, не и при положение че колегите от апаратната продължаваха да крещат в ухото й, не и при положение че се намираше в епицентъра на същински информационен ад, а вятърът развяваше косите й и сякаш заглушаваше мислите й.

Трябваше да вземе решение.

Вече знаеше какво ще бъде то.

— Да се обади по-късно — извика тя.

— Но това е *Уилям*! — възрази Лео.

— И е жив. Това е чудесно. Да ми се обади по-късно!

Пристъпи към Лео, като продължаваше да крещи, грабна телефона от ръката му, отхвърли повикването и насочи всички входящи повиквания към гласовата си поща. Когато подаде телефона на Лео, камерата вече работеше. Върна се на мястото си и вдигна микрофона към устата си:

— Прекъснаха ни. Отново сме на линия. Започваме по ваш сигнал.

Топчо прелетя над целта, което не остана незабелязано от контролната кула.

Виковете, прозвучали по радиото, едва не го проглушиха.

Командирът му повиши тон и започна дълга тирада за дълга и съвестта, която сломи последните му угризения.

Топчо завъртя изстребителя на сто и осемдесет градуса в широк плавен полукръг и се понесе над плетеницата от магистрали и улици в предградията. Полетя право към целта с ясното съзнание, че този път ще я порази.

Никога през живота си не бе изричал молитва. Но когато бутна нагоре капачето на лоста за стрелба, се помоли за прошка.

Разнесе се гласът на Кристина Сандберг. Той обаче долетя от миналото, от времето, когато всичко беше наред, и от място, където единственият шум идваше от компютрите, телефоните и журналистите по бюрата.

Гласът произнесе името ѝ и заяви, че не може да приеме разговора. Няколко секунди по-късно прозвуча сигнал, който уведоми Уилям, че може да остави съобщение, ако желае.

— Слез от покрива! Там е опасно! — каза той. — Обади ми се! Аз съм добре! Обади ми се!

Затвори и направи опит да я набере отново. Нямаше да се откаже толкова лесно. Телефонът извънтя няколко пъти, преди отново да се включи гласовата поща, което означаваше, че тя е прехвърлила разговорите си към нея.

Зелен бутон. Секунда мълчание. И отново нейният глас.

Същият делови глас, записан в същия момент, и когато прозвуча същият сигнал, Уилям затвори ядосано очи и прекъсна връзката.

Този път нямаше сигнал.

Бе изключила телефона.

Явно работеше и не искаше да я безпокоят. Тази упорита жена бе изключила телефона си. Той вдигна очи в знак на отчаяние — и тогава я видя отново.

Джанин протегна ръка, докосна го, за да привлече вниманието му към видеостената, но той вече гледаше натам. На един от екраните пред тях, който само допреди секунда излъчваше черна празнота, се бе появил образ. Отново Кристина: също толкова сериозна и делова, колкото и преди, вперила поглед и в неговите очи, и в очите на всички зрители — сякаш репортажът ѝ никога не е бил прекъсван, сякаш не бе

отхвърлила обажданията му — предаваше от центъра на събитията, както винаги бе искала.

Той стоеше тук и я гледаше.

Тя стоеше там и не го виждаше.

Нямаше какво повече да направи.

Дори не се обърна, когато в залата влезе униформен офицер, приближи се до тъмносините кресла и се покашля, вперил поглед право във Франкин.

— В зоната е.

— Заповедта е в сила — отвърна Франкин.

Офицерът кимна и излезе. Никой друг не помръдна.

Погледите им бяха приковани в екраните.

В Амстердам, който се виждаше на тях.

В залата имаше двайсет души и всички те стояха и гледаха със затаен дъх.

Алберт най-сетне откри визитката. Набра номера с разтреперани пръсти, с надеждата, че греша, че грохотът от двигателя на изтребителя не предвещава онова, от което се опасяваше.

Заговори веднага щом чу гласа ѝ, но се оказа, че това е гласова поща с уведомление на език, който той не разбираше, няколко къси думи, последвани от сигнал да запише съобщението си. Той обаче не го направи.

Вместо това свали телефона. Изкрещя името ѝ сред грохота и хаоса, завладели тази нощ. Знаеше, че няма да го чуе, но какво друго можеше да направи?

Не бе в състояние да промени нищо.

Вдигна поглед към небето, потърси светлините на изтребителя и зачака.

Хората, събрали се в голямата зала, гледаха как се нижат секундите, но не можеха да решат дали всяка от тях отброява частица от мига, или цяла вечност.

Никой не бе в състояние да направи каквото и да било.

Времето летеше.

И все пак като че ли се точеше достатъчно бавно, за да позволи всяка нова секунда да се запечата с ледена яснота в съзнанието на присъстващите.

Конърс бе вперил поглед в Уилям.

Уилям в Кристина.

А всички останали — в екраните.

Секундите идваха, застиваха за миг и си отиваха и всяка им се струваше последната, преди да се случи неизбежното, сега, или може би сега, или пък сега...

Лекият новинарски хеликоптер се носеше над болницата, операторът се бе долепил до плексигласовия прозорец в търсене на подобър ракурс, а обективът на камерата му следеше фасадата на болницата с надеждата да заснеме макар и нищожна част от случващото се вътре.

Не успя да забележи и следа от движение. Никой не поглеждаше през прозорците, никой не сновеше по коридорите, не се виждаше всъщност дори силует, дори сянка зад нито един прозорец, по нито един коридор, зад нито един ъгъл на сградата.

Възможно бе всички да са заключени в друга част на болницата. Това бе едната възможност, а другата... другата бе слуховете да са се оказали верни. Разправяха, че всички вътре вече са мъртви и това е причината никой да не вдига телефона си — нито пациенти, нито лекари, нито посетители.

Операторът нареди на пилота да се приближи максимално.

Само ако можеше да увеличи, да види какво се случва вътре в някое отделение, щеше да разполага с доказателство, което да потвърди или да отхвърли всички спекулации, а кадрите му щяха да бъдат откупени от всяка медия по света. Затова обективът му продължи да следи фасадата на болницата, докато хеликоптерът увисна пред нея като насекомо, открило току-що разцъфнало цвете.

И тогава всичко се промени.

Прозорците на болницата станаха млечнобели и операторът разбра, че нещо не е наред.

Уилям издиша бавно. Не защото напрежението го бе напуснало, а защото тялото му се нуждаеше от кислород. Позволи си за миг да изпита надеждата, че пилотът отново няма да се подчини на заповедите и ще подмине целта.

Всичко свърши преди да успее да довърши мисълта си.

Ударната вълна изби всички прозорци.

Забеляза най-напред как огромната сграда зад Кристина потреперва едва забележимо, след което — за частица от секундата — грейва във възможно най-яркото бяло и преди да осъзнае, че това бяло е породено от милионите пукнатини в прозорците на болницата, които са се пръснали едновременно, то изчезна, заменено от непрогледен мрак, тъй като вътрешността на сградата рухна, последвана от фасадата, и на мястото ѝ остана голяма черна дупка.

Кристина падна на земята пред камерата, но се обърна инстинктивно, за да види какво става. Етажите на болницата зад гърба ѝ бяха озарени отвътре от ослепително ярка огнена топка, пламнала дълбоко във вътрешността на сградата, на мястото, където се бе взривила ракетата, след което се бе разширила, разпространила като концентричен облак навън, нагоре и надолу през всички етажи, докато най-сетне бе достигнала отворените прозорци и бе полетяла навън, за да обвие сградата със стена от златист дим.

Кристина се обърна отново към камерата и погледът ѝ се спря върху Лео.

На другия край на европейския континент Уилям стоеше като вцепенен и се взираше в очите на съпругата си. Искаше да ѝ каже толкова много неща.

Ударната вълна събори оператора на пода на хеликоптера. Той потърси отчаяно нещо, за което да се хване — дръжка, седалка, каквото и да било — преди да се успее да се изправи и да види, че плексиглас има и над главата му, и под краката му, а това определено не беше добре, тъй като означаваше, че хеликоптерът лети настрани.

Бяха се преобърнали.

Перките на роторите продължаваха да се въртят, но сега вече прорязваха въздуха вертикално, в резултат на което машината се въртеше странично около собствената си ос. От задната седалка, за която се бе уловил, видя как пилотът се бори с лостовете за управление. Видя и как светът преминава покрай тях, как се върти и върти с ужасяваща скорост, а когато видя сградата на студентското общежитие да се приближава към тях, затвори очи.

Последната му мисъл бе, че ако хеликоптерът не спре, ще падне точно върху жената, застанала на покрива.

Ако Лео не бе втренчил поглед в екрана на мобилния телефон, сигурно щеше да го види навреме.

Щеше да види как хеликоптерът пада върху сградата.

Витлата му се забиха в зидарията и я разрязаха като масло.

Настъпи същински хаос от дим и летящи отломки, секунди по-късно всичко свърши и Лео знаеше, че би трябвало да е мъртъв, но не беше.

Стоеше сам на покрива.

Опита се да вдъхне искрица живот на надеждата, че това, което е видял току-що, всъщност не се е случило, че е било зрителна измама, която на екрана изглежда по един начин, но реалността е съвсем различна.

Вдигна поглед от телефона. Видя облаци прах, отломки и горящо гориво. Видя, че корнизата, на който бе стояла Кристина, вече го няма и че на мястото му има голяма дупка.

Масивната бетонна повърхност бе изчезнала. Вместо тръбите, антените и вентилационните отвори в ъгъла на сградата зееше празнота, сякаш огромно чудовище току-що бе отхапало къс от нея. И този къс бе отхапан точно на мястото, откъдето Кристина бе предавала репортажа си.

Вятърът развяваше дрехите му, около него се носеше страховито бучене, но всичко това му се струваше някак си далечно, целият този вой на сирени, рев на двигатели и прашене на пламъци. Той стоеше наред целия този хаос, без някой да може да види, без някой да разбере, че е оцелял.

Стоеше и не помръдваше. Нямаше представа колко време е стоял така.

Накрая изключи телефона.

Кадрите, заснети от камерата на Лео, изчезнаха от екрана в голямата зала, както изчезнаха от мониторите на хиляди компютри в Швеция и по целия Скандинавски полуостров, както и на безброй други места. На съседните екрани обаче потокът от новини не секваше.

Сградата, в която се бе разбил хеликоптерът, бе загубила голяма част от единия си ъгъл. Стените и прозорците бяха изчезнали — при това от покрива до земята — етажите бяха срязани като с нож и във въздуха се носеха хартии и дрехи, които бавно падаха към пламналите останки на хеликоптера.

Репортерите започваха да се надвикват колкото глас имат, по екраните се появиха ленти с крещящи анонси с главни букви, които съобщаваха, че холандската болница „Столеваарт“ е унищожена от самолет на холандските военновъздушни сили. Че може би изстребителят е бил отвлечен и това е дело на терористи. Всички се надпреварваха да правят догадки и журналистите — притиснали ръце към слушалките си — започнаха да всяват паника — приказваха неща, за които нямаша никаква представа.

Никой не видя младия мъж, който стоеше сам на покрива. Никой не спомена жената, която бе стояла на ръба в мига на удара.

Само тук, само в тази зала с тъмносини кресла, само тук хората разбираха какво означава това.

Джанин се обърна към Уилям...

Но Уилям Сандберг беше излязъл.

32.

Откриха го на бюрото му.

Преди това обаче бяха претърсили целия замък, включително параклиса и външната тераса, дори се бяха свързали с Евелин Кийс по радиостанцията, за да провери кои врати е отворила магнитната му карта, откъде е минал и къде е отишъл.

Нямаше да му е първият опит.

Пропастта под терасата бе дълбока поне сто метра. Освен това замъкът предлагаше безброй первази, балкони, прозорци на кулите и параклиса, така че ако някой искаше да сложи край на живота си, местата, където можеше да го направи, бяха в изобилие.

Когато Кийс се обади с информацията за местонахождението му, всички се сетиха за прозорците. Джанин хукна по стълбите и по каменните коридори, както го бе правила неведнъж и преди. Този път обаче тичаше не защото се боеше за живота си, а защото се боеше за живота на друг човек.

Стигна секунди преди Конърс.

Двамата се хвърлиха към вратата на кабинета му. Очакваха да е заключена отвътре, но тя се отвори, те влетяха в стаята и видяха, че не е имало причина да бързат.

Уилям стоеше по средата на кабинета. Взираше се в стената с празен поглед, очите му пробягваха от лист на лист, държеше бележник. Държеше и химикалка, готова да запише мислите му, ако, разбира се, те не бяха неясни, неуловими дори, объркани от шока от видяното.

Дори не ги бе чул да влизат.

Сякаш гледаше кодовете през фуния, която му пречеше да види цялостната картина, сякаш всяка нова мисъл в главата му го караше да забрави две други, сякаш колкото повече усилия полагаше, за да разбере, толкова по-бързо му се изплъзваше всичко.

Тя беше мъртва.

И той бе видял смъртта ѝ.

Знаеше, че Кристина е само една от хилядите жертви, една от милионите, които щяха да загинат, но фунията продължаваше да е пред него и колкото и да се опитваше да види голямата перспектива, не успяваше да види нищо освен тесния ѝ край.

Дълбоко в себе си знаеше. Знаеше, че това е само началото.

Отчаяно искаше да овладее паниката, да намери решение, все някъде в тези числа пред него трябваше да има решение. Задачата бе да намери този ключ преди да е станало прекалено късно. Сега вече добре разбираше какво означава *прекалено късно*. Сърцето му биеше толкова силно, че чак ушите му пищяха, заглушаваха мислите му и го принуждаваха да затвори очи.

Контекстът. За това говореше Джанин. За цялата картина.

Нищо обаче не бе в състояние да промени факта, че не я виждаше...

Числовите редици на стената бяха избрани от други, от хора, които бяха решили, че са важни, фундаментални дори, а може би достатъчно незначителни, за да му ги покажат.

Въпросът обаче бе другаде. С какво бяха запълнени празнотите? С фрагменти от изходния материал, с които той не разполагаше, с числа, които не бяха закачени на стената, които предхождаха или следваха окачените пред него, с участъци от ДНК, които някой бе решил, че не са част от кода. Откъде бяха сигурни, че ключът не е свързан с някоя стойност от тези празноти?

Кои числови редици липсваха? Кои пророчества бяха запазили за себе си? Защо от целия човешки геном бяха избрали тъкмо тези участъци, в които се взираше в момента?

Мислите му спряха, прекъснати от нечие докосване.

Беше Джанин.

— Как си? — попита го тя.

Въпросът беше глупав, и двамата го знаеха. Но Уилям знаеше, че зад него се крие нещо друго. Въпросът означаваше, че тя се тревожи за него, че разбира как се чувства. И той го оценяваше.

На крачка зад нея стоеше Конърс.

— Моите най-искрени съболезнования — каза той.

— За какво? — отвърна Уилям. — За това, че убихте жена ми? Или за това, че бомбардирахте болница, пълна с хора?

Конърс можеше да му отговори. Можеше да му каже: „Убихме само жена ти. Хората в болницата бездруго бяха мъртви“.

Но не го каза.

— Какво става? — попита Уилям.

— Много добре знаете какво става — каза генералът.

— Прав сте, затова ще перифразирам въпроса. Кога възнамерявате да ни кажете всичко?

— Съжалявам — отвърна Конърс. — Но вие знаете това, което знам и аз.

Уилям извърна глава, не като проява на слабост, а за да събере сили да заговори с по-рязък, по-настойчив глас.

Конърс предугади намерението му и го прекъсна още в зародиш:

— Настъпи моментът, от който всички се страхувахме. Да, може би трябваше да ви кажем по-рано... може би трябваше, но предпочетохме...

Поколеба се. Решението бе взето от Франкин, не от него, но той също бе отговорен за него и нямаше смисъл да се преструва.

— Заради вас, заради вашето собствено...

Не. Спря и промени подхода си.

— Има знания, които не ни е съдено да постигнем. С които не би трябвало да разполагаме. Колкото по-малко от нас живеят с това знание...

Трясъкът, с който вещите върху бюрото на Уилям се стовариха на пода, го сепна, накара го да замълчи, както всъщност се бе надявал Сандберг.

— По дяволите! — извика той. — По дяволите!

Листа, папки, химикалки, всичко се бе озовало на каменните плочи и Уилям усети как сетивата му се събуждат отново, сякаш гневът и адреналинът бяха намерили вярната посока, вместо да се лутат безцелно из вените му.

— Вие сте виновни за случилото се! Знаели сте какво предстои, но сте го допуснали! Решили сте да си поиграете на Господ, затова сте пуснали онзи проклет вирус... Направили сте така, че пророчеството да се сбъдне! *Вие!*

Стаята потъна в тишина.

— А сега ми заявявате, че не трябвало да зная? — Пое дълбоко дъх. Впери поглед в Конърс. — Доведохте ме тук, за да ви помогна да

спрете тази чума. Нали?

Конърс не бе сигурен какво ще последва.

— На първо място, доведохме ви тук, защото се надявахме това да не се случи.

— Кажете ми в такъв случай — Уилям застана толкова близо до Конърс, че усещаше дъха му, — кажете ми защо не трябва да зная.

Конърс не отвърна нищо.

— Кажете ми как да разбия вашия код. Как да намеря ключ към шифър, който се базира на собственото си съдържание, как да направя това, ако не ми давате целия материал, с който да работя? Как?

Отново не последва отговор.

Уилям отиде до стената, постави ръка на един от стиховете, същия, който Джанин бе превела като „чума“ и „мор“ и който бе окачен възможно най-вдясно. После посочи ъгъла. Ъгълът, който бележеше края на стената.

— Какво? Става? След? Това? — попита той, като натъртваше на всяка дума.

Измина секунда. Втора.

Уилям чакаше. Бе готов да чуе какъвто и да било отговор.

Освен един.

Когато Конърс отвори уста, думите сякаш отказваха да излязат, сякаш Уилям ги чуваше, но не ги разбираше. Стаята бе потънала в тишина и той знаеше, че трябва да каже нещо, но около него се възцари такава празнота, толкова студено безмълвие, че ако Конърс наистина бе казал онова, което му се бе сторило, че казва, нищо друго нямаше да има значение.

— Съжалявам — каза Уилям. — Съжалявам. Можете ли да повторите?

И Конърс повтори. Бавно.

— *Нищо*. След това не става *нищо*. Предоставихме ви всички предсказания. — Погледна Уилям. Изчака го да осъзнае значението на думите му.

И Уилям го направи.

Пролича си от позата му, от погледа, от увисналите рамене. Отвори уста, сякаш се опитваше да си поеме дъх, но не успяваше, после се обърна към Конърс и гласът му трепереше от страх и съмнение:

— Лъжете!

— Искан ми се да лъжех! — отвърна Конърс.

До тях стоеше Джанин и в погледа ѝ се четеше същият страх. Тя пристъпи крачка напред, сякаш скъсяването на дистанцията щеше да ѝ помогне да възприеме чутото по-лесно.

Това беше. Това беше тайната, която Организацията толкова старателно се опитваше да скрие. И сега тя най-после бе научила онова, което вече ѝ се искаше да не бе научавала.

— Чумата е започнала — каза тя.

И нищо повече. Не посочи стената, не посочи листа с изписаното върху него предсказание. Не бе необходимо да посочва, защото всички знаеха какво има предвид.

Уилям бе зареял поглед някъде между тях двамата. Оставаше един въпрос. Не се съмняваше, че ще научат отговора, но все още не му се искаше да го задава, защото се боеше именно от отговора.

— Какво следва след чумата? — попита той.

Джанин погледна Конърс. Очите ѝ го умоляваха да даде приемлив отговор. Надяваше се да е сгрешила.

Конърс обаче само затвори очи. Затвори очи, защото отговорът оставаше същият.

И Джанин сведе глава.

— След чумата — каза тя — остава само едно пророчество.

— И какво гласи то?

Тя нямаше сили да го погледне в очите. Извърна поглед встрани, опита се да го фокусира другаде, сякаш това щеше да облекчи товара ѝ.

Облекчение обаче не последва. И когато отвори уста, гласът ѝ бе едва доловим.

— Огън — каза тя. — Огромна буен огън ще сложи край на всичко.

Никой от тях не пророни нито дума. Следващите няколко минути изминаха в пълна тишина. Накрая Конърс се обърна и излезе, без да каже нито дума. Не можеше да им помогне да преодолеят шока от чутото. А и как би могъл, след като самият той не можеше да го превъзмогне?

Джанин пристъпи към Уилям. Не каза нищо, но въпреки това той ѝ кимна.

После я прегърна. Силно. И я задържа така дълго, много дълго.

Държеше я в ръцете си и мислеше колко хубаво би било да държи в ръцете си дъщеря си.

Не бе изминала и седмица от деня, в който бе пожелал да сложи край на живота си.

А сега по всичко изглеждаше, че този край ще настъпи за всички хора на земята.

ЧАСТ III

НУЛЕВ СЦЕНАРИЙ

*Никога, никога не можеш да си готов.
Всъщност как може да си готов?
След като няма начин да узнаеш истината?*

*Никой не знае накъде сме се запътили. Дори времето.
Дори то не знае, защото времето изведнъж се е свело само до
настоящето. Нещо се случва и не можеш да направиш нищо друго,
освен да стоиш безучастно, да наблюдаваш, да се опитваш да го
проумееш, но без да разбираш абсолютно нищо. Защо аз? Защо сега?
Защото как може да разбереш?
Няма правила.
Не можеш да кажеш какво ще се случи. Ако отляво
изневиделица изскочи камион, ами, това просто се случва, после
всичко потъва в черна празнота и никой не би могъл да го предвиди.
Никой не може да се подготви.*

*А сега ми казват, че греша.
Че времето знае къде отива.
Че имало път, който отдавна бил предначертан.
Дори това да е истина, тя не променя нищо.*

*26 ноември, сряда вечер
Казват, че приближава краят на света.
А аз още не съм готов.*

33.

Церемонията се състоя в параклиса и продължи само четири минути.

Вместо ковчег имаше бял найлонов чувал с цип, на мястото на цветята стояха празни лавици от неръждаема стомана, на мястото на роднините и близките стояха Конърс, Уилям и още двама униформени, които вероятно не бяха анонимни мъже с пагони, а личности с имена, характери и прочие, макар Уилям да не ги възприемаше по този начин.

И Джанин.

Тя стоеше до прозореца, толкова близо, че можеше да усети горещината от огъня въпреки дебелилото стъкло. Очите ѝ бяха приковани в белия чувал, в който би могло да има какво ли не, но в който почти сигурно бяха тленните останки на Хелена Уоткинс.

Единствено тя от присъстващите плачеше.

Пламъците от другата страна на стъкления панел създаваха невероятна горещина, нещо като малко частно чистилище, вградено в нишата на съседната стена. Огънят озаряваше тясното помещение, огряваше мрачните лица на хората, които очакваха церемонията да приключи. През цялото това време Франкин говореше неща, които трябваше да бъдат казани, но не защото искаше, а защото работата му го изискваше.

Когато свърши, автоматичният конвейер се издигна нагоре, застана под ъгъл спрямо металния улей и се наклони така, че тленните останки на Хелена Уоткинс да се плъзнат по лентата и да се понесат като покупки на касата в супермаркета към бушуващия синкав огън в другия край. Когато чувалът се озова на местоназначението си, пламъците го погълнаха за броени секунди.

Огънят в правоъгълния отвор затанцува в цяла палитра от багри. Същински фойерверк от хиляди огнени езици, светлини и сенки, които променяха цвета си с разтопяването и изгарянето на всеки нов слой от чувала.

Миг по-късно капакът на пещта се затвори.

И вътре останките от онова, което някога бе била Хелена Уоткинс, се превърнаха в пепел.

Когато след няколко часа пещта бе отворена и почистена, от тялото и от вируса, който то бе носило, не бе останало абсолютно нищо.

Единственият въпрос бе къде ще се прояви следващия път.

— Ако имаме късмет... — започна Конърс и спря.

С тези думи бе решил да открие срещата.

Стоеше в голямата наподобяваща парламент зала и безмълвно оглеждаше униформените мъже, насядали около масата. Пред всеки имаше бележник, химикалка и бутилка минерална вода, сякаш това беше най-обикновена конференция, провеждана в някой хотел.

Но не беше.

Преди по-малко от час бяха отдали последна почит на Хелена Уоткинс, преди по-малко от ден пътнически самолет бе превърнал голям европейски град в горяща кална пустош, а споменът за болницата бе надвиснал над тях като пелена от тъга, която замъгляваше разсъдъка им, макар точно в този момент да имаха отчаяна нужда именно от ясна мисъл.

Никой не му повярва. Никой не вярваше, че ще имат късмет.

Разбра го в секундата, в която изрече тези думи, но въпреки това продължи, тъй като реши да се придържа към предварително обмислената си теза. Затова дори ги повтори. В края на краищата бе длъжен да се преструва на оптимист.

— Ако имаме късмет — продължи Конърс, — сме успели да сложим край на разпространението на вируса.

Никакви коментари. В залата цареше безмълвен скептицизъм, смразяващ като квестор по време на студентски изпит.

— Мъжът, който успя да избяга от нас, бе открит преди шест дни в Берлин. Не разполагаме с информация да е контактувал с друг, освен с шофьора, който го е качил на автостоп. Поне не след като е станал заразен.

На видеостената пред него се появи огромна карта на света, заела всички монитори като електронна мозайка, образуваща една

обща картина. Конърс натисна няколко клавиша на компютъра пред себе си и фокусира плавно върху Европа, за да илюстрира думите си.

— Самият шофьор обаче ни създаде доста проблеми. — Той посочи картата. — Николай Рихтер загива при катастрофата в Бадхьоведорп, но това не му пречи да продължи да разпространява вируса. Знаем, че вирусът се появява отново в болницата „Столеваарт“, пренесен там от лекаря, установил смъртта на Рихтер. Знаем, че участник във въпросната катастрофа е бил и капитанът на полет 601, който е бил прегледан на местопроизшествието от същия лекар, след което е бил освободен.

Въздъхна и продължи:

— Нещата в момента опират до късмет. Нуждаем се от него, и то в големи количества.

Никой не възрази. Залата продължаваше да мълчи.

— Ако имаме късмет — потрети Конърс, — това означава, че сме локализирали и унищожили всички огнища на зараза, за които знаем. Ами ако нямаме късмет?

Огледа аудиторията. Почувства се глупаво, макар и само за частица от секундата. Тези хора знаеха много повече от него, това бяха лекари, биолози, изследователи, а той стоеше пред тях и им повтаряше неща, които му бяха казали самите те. Вярно, информацията бе събрана и компилирана от различни източници, поднесена така, че всеки да може да разбере какво се случва извън неговата тясна специалност, но въпреки това Конърс не можеше да се отърси от усещането, че колективното познание, с което разполагат слушателите му, многократно надхвърля неговото собствено. За частица от секундата се почувства отново дете, за първи път от десетилетия се бе върнал в онова английско градче, което миришеше на въглища, а той бе толкова малък, че всички останали бяха по-големи от него. Какво си въобразяваше?

Споменът отмина също толкова бързо, колкото го бе връхлетял. Обаче го извади от равновесие, накара го да замълчи по-дълго от планираното. Той се помъчи да се върне към настоящето, напомни си къде се намира, напомни си, че единственият човек в тази зала, който може да подложи на съмнение властта и авторитета му, е той самият.

Обърна се към екраните зад гърба си. Върху тях вече се бяха появили числа и колони данни.

— Както знаем, не разполагаме със задълбочени проучвания върху самия вирус. Основната причина за това е обстоятелството, че той съществува съвсем отскоро. Както и предишните поколения на вируса, това също не биваше да напуска лабораториите и трябваше да бъде унищожено в мига, в който разберем, че не ни върши работа. Този път ние не успяхме да го направим.

Ние. Не. Успяхме.

Три простички думи. Всички знаеха какво означават. Бяха се провалили. Всичките им правила и протоколи се бяха оказали недостатъчни, за да спрат вируса, и сега ситуацията бе извън контрол и те бяха безсилни.

Компютърът бълваше нови и нови таблици с числа, а Конърс посочваше и обясняваше с неутрален делови тон, който сякаш влошаваше ситуацията.

Уилям и Джанин седяха в задната част на залата. Мълчаха като всички останали. Следяха картата, слушаха Конърс, чуваха термини, чието значение разбираха, и числа, чието значение не разбираха, но въпреки това те ги плашеха, тъй като бяха свързани с неща като индекс на възпроизвеждане и патогенност. Стойностите им бяха високи и хората, които знаеха какво означават те, клатеха мълчаливо глави.

— Наричаме този вирус Поколение 7 или Седмия щам — каза Конърс. — Разпространява се по въздушно-капков път, което означава, че е ограничен на сравнително малко разстояние от преносителя. Това е добрата новина. Лошата е, че досега не е документиран нито един случай, в който човек, изложен на вируса, да не е развил симптомите и да е оцелял.

На екраните се появиха нови таблици.

— Времето от заразяването до появата на първите симптоми на болестта варира от един до четири дни. Вероятно зависи от приемника. Възможно е да има и други параметри, но какви са те, все още не знаем. Знаем обаче, че започне ли веднъж, процесът се развива много бързо. Мисля, че е излишно да ви напомням картината на болестта.

Никой не възрази. Всички я познаваха. И то прекалено добре.

Конърс се обърна с гръб към видеостената. Бе стигнал до същината на изложението си, онова, което ги тревожеше най-много.

Таблиците на екрана изчезнаха и ги смени отново картата на Европа. В центъра бяха Амстердам и Берлин, на юг бе разположено

Средиземноморието, а на север — Полярният кръг.

— Ако имаме късмет, разпространението на вируса е овладяно. Но...

Пръстите му докоснаха мишката.

Над Амстердам се появи точка.

Съвсем малка точка, чието ярко пурпурно контрастираше рязко с останалата част на картата.

— Ако има дори един-единствен човек, за когото не знаем? Един човек, който е бил на мястото на катастрофата на магистралата или се е срещнал с някого в болницата и си е тръгнал преди тя да бъде поставена под карантина, или пък е разговарял с капитан Адам Рибек на летището?

Пауза. Последвана от думите, които Конърс не искаше да изрича.

— И ако този човек зарази десет други, преди да умре? А те на свой ред заразят още десет?

Картата. Пурпурните точки. Ръката на Конърс, протегната към компютъра, едно, две, три движения, в резултат на което точките започнаха да растат, да се умножават, да светят във все по-наситени нюанси на пурпурното и да се разстилат все по-далече и по-далече от Амстердам. Точките се превърнаха в кръгове, които покриха нови и нови градове, тъй като компютърът продължи да симулира пътувания между отделни населени места, сетне бягство от тях, паника, търсене на убежища, заразяване на нови и нови жертви... Ситуацията се влошаваше, вместо да се нормализира.

Това все още не се бе случило, но въпреки това на хората в залата им струваше доста усилия да следят симулацията.

Ужасяваше ги най-вече обстоятелството с колко малко движения на ръката Конърс бе постигнал този ефект. Колко малко стъпки бяха необходими, колко бързо пурпурните кръгове покриха картата, колко бързо цялата карта стана пурпурна и как в рамките на две седмици миниатюрната точица, появила се в Европа, покри целия свят.

След което — наистина изненадващо — кръговете започнаха да се смаляват.

А когато картата възвърна обичайните си цветове, когато пурпурното изчезна и кръговете се превърнаха отново в точици, всичко като че ли стана каквото беше преди.

Всички в залата се изпълниха с надежда. Но само за миг.

Защото — макар и бавно, много бавно — осъзнаха какво означава това.

Кръговете не се бяха свили, защото епидемията бе спряла да се разпространява или защото интензивността ѝ бе намаляла по някакъв чудодееен начин.

Тъкмо обратното.

Не бе останал кой да разпространява вируса.

В крайна сметка компютърът избипка, за да покаже, че симулацията е приключила. Нямаше повече стъпки. Колкото и пъти Конърс да докоснеше мишката или клавиатурата, нищо нямаше да последва.

Светът грееше с удивителни подробности на екрана пред тях — държави, градове, места, където живееха техни познати, където знаеха, че има чудесна гледка и уютно малко кафене.

В света на компютърната симулация не бяха останали хора. Нито в уютните малки кафенета, нито по местата, от които се откриваше чудесна гледка. Животът бе загинал. По цялото земно кълбо.

Реализирането на този сценарий изобщо не бе далеч. Няколко команди с мишката или клавиатурата.

Срещата приключи, но никой не стана.

Бележниците останаха недокоснати, бутилките с минерална вода неотворени. Задачата на всички тук бе да спасят света, но нямаха представа откъде да започнат. Затова над всички тях като тежка черна пелена бе надвиснало усещане за безпомощност.

— Ако имаме късмет — повтори някой думите на Конърс.

Всички си го мислеха, но само един от присъстващите го изрече на глас и всички в залата се обърнаха към него.

— А каква е вероятността да сме извадили късмет?

Конърс го погледна и поклати глава.

— Ще разберем след три дни. Дотогава искам да предадете на Сандберг и Хейнс всички материали, с които разполагаме.

34.

Мъжът, който не след дълго щеше да умре в уличката, имаше име, но от доста време не бе чувал някой да го произнася. То бе избледняло до забрава, бе изгубило значението си през всичките тези години на самота, затова когато чу военните да го изричат, не разбра, че говорят на него.

Щефан Краус живееше на улицата, откакто се помнеше. Спеше по асансьорни шахти и тунели, понякога направо под открито небе, а нерядко прекарваше нощта в непрестанно движение, за да не замръзне във ветровития леденостуден Берлин. Ако се съдеше по датата му на раждане, неотдавна бе навършил трийсет. Всеки който го видеше обаче, щеше да му даде поне петдесет. Самият той водеше някакво лишено от възраст съществуване между живота и смъртта. Имаше дни, когато не бе сигурен дали е жив, или мъртъв.

Бяха го открили в килията на полицейския участък.

Утрото бе прекрасно. За първи път от много време бе прекарал нощта на топло, бе ял истинска храна, а не такава, която е била изхвърлена в кофите за боклук. Нещо повече, храната бе пристигнала във вакуумирана опаковка, така че не се бе притеснявал, че може да е отровена. И макар да знаеше, че арестът е само временно убежище, мимолетно бягство от реалността, която бавно, но неуморно го съсипваше, той полагаше всички усилия да не мисли за това, а да се наслади на мига.

Бе изпитал благодарност.

Благодарност, че е оцелял и тази нощ.

Вероятно това бе една от причините да каже да.

Обясниха му, че ще вземе участие в научноизследователски проект. В замяна на това щеше да получи храна и подслон. Щеше да получи шанса да води истински живот, да се радва на неща като физически упражнения или образование, а нощем да разполага със своя собствена стая, в която да чете или да гледа телевизия, а дойдеше ли лятото, щеше да се разхожда по тераса с такава приказна гледка, че никога нямаше да му омръзне.

Това му бяха казали.

В резултат на това щеше да види хора, които се разболяват изневиделица, без никаква видима причина. Хора, които биват отвеждани в изолирани отделения, хора, за които се грижи персонал, облечен в костюми за биологична защита. Хората, които попадаха в тези отделения, не излизаха от тях. Щефан Краус не беше глупак. Вярно, беше бездомник, но не беше глупак, разбираше, че и неговото време ще дойде, че всеки изминал ден го приближава към този момент.

Щеше да умре и ако можеше да избира, щеше да предпочете да замръзне до смърт на улицата, но свободен, щеше да предпочете да заспи в някой тунел на метрото и да не се събуди, вместо да се превърне в някое от онези окървавени тела, които бе зървал, докато го бяха водили от лаборатория в лаборатория, за да прави физически упражнения или диша в разни машини. Това трябваше да го подготви за ролята на опитно зайче.

Не бе направил правилния избор.

Бе казал да и сега бе обречен.

Затова когато онази жена — Хелена Уоткинс — бе дошла при него и го бе помолила за помощ, той го бе приел като втори шанс.

Тя също бе затворничка като него, но затворничка с привилегии. Знаеше доста неща, разполагаше и с магнитна карта. Той нямаше представа какво е научила, но виждаше, че е уплашена и че се нуждае от помощта му.

Хелена Уоткинс бе обещала да му помогне да избяга. В замяна той трябваше да изпрати по пощата едно писмо, голям дебел плик, чието съдържание явно бе изключително важно. Щефан Краус не се интересуваше какво има в плика, важното бе, че щеше да се превърне в неговия билет за навън. Тя му даде имена и инструкции и след два дни му заяви, че моментът е дошъл.

Извела го бе от стаята му посред нощ. Превела го бе през безкрайните коридори, отваряла бе врати и люкове, отвела го бе до една ниша, в която го скри в очакване на камионите за доставки, които пристигаха по изгрев-слънце.

Тогава му бе връчила онзи плик.

После се бе поколебала, явно бе преценявала плюсовете и минусите, вземала бе решение дали да му се довери, или не. А Щефан Краус бе стоял в безмълвно очакване.

— Има още нещо — каза тя накрая.

Помнеше думите ѝ, помнеше колко трудно бе взела това решение, сякаш пликът бе от първостепенна важност, но имаше и нещо друго, което не биваше да пропуска. Нещо човешко, нещо специално, нещо лично. И тогава тя взе решение.

Помоли го да предаде едно съобщение.

Не заради нея самата, а заради друг човек. Само две думи. Обясни му това и му прошепна съобщението. Беше съвсем кратко, но той разбра всичко. Беше толкова трогателно, че нямаше как да откаже. Хелена Уоткинс му благодари и му пожела късмет, след което го остави сам.

Щефан Краус се скри в мрака. Трепереше от страх да не го открият. Утрото дойде, а с него и камионите. Когато един от тях мина покрай него, той се покатери в каросерията му и вятърът отново лъхна лицето му. За миг, за един съвсем кратък миг, той се почувства щастлив.

Беше свободен.

Скита пеша часове. Утринният сумрак го правеше невидим, караше го да се чувства спокоен и в безопасност, макар да нямаше от кого да се крие. Пътят зад гърба му водеше към полите на планината и единственото превозно средство, минало покрай него по време на бягството, бе камионът, който караше разни продукти, храна, поща, медицински консумативи — абе каквото ще да е... Не го беше грижа, защото напускаше това място. Камионът мина покрай него на връщане от замъка, точно когато първите лъчи на слънцето прорязаха утринното небе, само на два метра от скривалището му, но без шофьорът да го забележи.

Планината постепенно остана зад гърба му.

Тръгна по тесния лъкатушен път с една-единствена лента, мина покрай селце с къщи в алпийски стил, покатерили се по хълмовете досущ като на плакат на някой бирен фест с тази разлика, че това пред него бе съвсем истинско, а не снимка. След като повървя няколко часа, пътят се разшири, появи се втора лента, а трафикът в двете посоки стана по-натоварен.

И там, на една бензиностанция, той открадна камион. Стигна с него до Инсбрук, където спря на стоп червена тойота. Така се добра до Берлин.

И тогава всичко се обърка.

Човекът, когото търсеше, се казваше Уоткинс, също като нея.

Апартаментът му се намираше точно срещу онзи парк с триъгълна форма във Фридрихсхайн, един от парковете, служили му като дом за известно време, преди да се прехвърли в следващия. Затова веднага разпозна какво е наред и какво не. На улицата бяха паркирани два автомобила в тъмни цветове. Зад воланите им седяха мъже и се преструваха, че четат вестници.

Наблюдаваха дома на Уоткинс.

Вероятно подозираха, че Краус ще го посети. Несъмнено бяха открили бягството му, нищо чудно и да я бяха принудили да им каже къде отива. Затова го очакваха.

И все пак не колите бяха причината да се поколебае. А едно странно предчувствие.

Предчувствие, което се опитваше да пренебрегне. Чувството, което се бе появило в колата на път от Инсбрук, онова, което му подсказваше, че е настинал, макар дълбоко в себе си да знаеше, че става въпрос за нещо съвсем друго.

Затова не се приближи. Наблюдаваше мъжете, които наблюдаваха сградата.

Държеше плика, който щеше да спаси света.

Това бяха нейните думи.

Той беше бездомник, а не глупак. Знаеше, че няма как да спаси света, ако вече се е заразил.

Беше сутрин, а часът... часът нямаше значение.

Телевизорът им бе включен само защото никой не си бе направил труда да го изключи. По новините се въртяха едни и същи кадри от болницата, мястото на самолетната катастрофа и представители на правителството, които отказваха коментар, предъвкваша едно и също като преживящи крави, изговаряха все повече думи, в които имаше все по-малко смисъл.

Бяха дремнали, макар и за кратко, седнали във фотьойлите, сякаш им се бе сторило неуместно да легнат в леглата. Сякаш фактът,

че бяха останали будни, имаше някакво значение, сякаш миналото можеше да бъде променено в подходящия момент и те не биваше да спят, за да не изпуснат този миг.

Когато слезе от покрива, Лео завари Алберт да седи в колата.

Не можеше да спаси Кристина. Сградата бе оградена от полицейски кордон и не им позволиха дори да се приближат, но видяха спасителните екипи, които копаеха, и кучетата, които душеха. Кристина бе паднала от покрива и бе погребана под тонове отломки. Нямаше никаква надежда.

Освен това полицаите бяха започнали да ги питат какво правят тук. Алберт се притесни и в крайна сметка побързаха да си тръгнат.

Поеха на изток по магистрала А10. Целта им бе да се измъкнат час по-скоро от Амстердам. И когато клепачите им натежаха от умора, когато адреналинът си отиде и мястото му бе заето от парализираща умора, когато никой от тях не посмя да седне зад волана, спряха в един мотел. Посрещнаха утрото във фотьойлите, в които бяха седнали, след като се бяха настанили.

Никой от двамата не бе продумал от часове.

После тишината бе нарушена от душовете в съседните стаи, от стъпките в коридора на гостите, тръгнали да закусят, от куфарите на колелца, търкалящи се навън, тъй като притежателите им се отправяха към други мотели край други магистрали.

Лео заговори първи.

— Виждам Алпите.

Алберт го погледна. Знаеше какво има предвид, но не каза нищо.

Писмото на Джанин. Той също мислеше за него. За Алпите, за всички онези имена и за онова *намери ме*. Но как, по дяволите, да я намери?

— Единственото, за което сме сигурни, е, че трябва да продължим на юг — каза Лео.

— Не е нужно да го правиш — отвърна Алберт.

Погледна го. Видя същия млад мъж, когото бе видял и вчера, със същата шапка, същия блейзър, вярно, толкова поомачкан, че ако човек реши да прояви любезност, ще каже, че това му придава характер — в противен случай ще каже, че е мърляв и противен. Лицето му обаче се бе променило. Бе съзряло. Бяха се запознали едва вчера, но Алберт

виждаше, че събитията са принудили младежа да съзрее, да се превърне в по-възмъжал, по-уравновесен и по-тъжен човек.

Причината бе или в случилото се предния ден, или в умората. Което също не бе изключено.

— Какво... друго ми остава?

Така говореше Лео. Дори сега не успяваше да сглоби цяло изречение. Думите му все пак изразиха онова, което трябваше да изразят, и Алберт го погледна отново, видя умората в очите му, немитата му коса, къдриците, които предния ден може и да бяха изглеждали стилни, но сега му придаваха такъв вид, сякаш е метнал небрежно перука на темето си...

И все пак решението му го трогна.

— Добре ли я познаваше? — попита Алберт.

Лео не се бе замислял върху този въпрос. Кристина бе загинала пред очите му и той бе съсипан от шока и от последвалите емоции и от този момент бе приел ролята си, без да се замисля. Не, вероятно не я бе познавал. Но ако той не се опитахе да довърши започнатото от нея, кой щеше да го направи?

Не. Подобна формулировка не бе правилна. Ако той не го направеше, що за човек щеше да бъде?

Това бе неговото пътуване. Той бе открил онази история за изчезването на Джанин, той бе открил и Алберт. Всъщност единствената причина да дойдат в Амстердам бе именно за да се срещнат с Алберт. Така че в известен смисъл той също носеше вина за смъртта ѝ.

Дължеше ѝ го. Трябваше да продължи заради нея. Заради нея и заради самия себе си. И това нямаше нищо общо с въпроса колко добре я е познавал.

— Не — отвърна Лео. — Не я познавах, не и така, както бих искал.

Сега бе ред на Алберт да заговори.

— Държа да ти обясня нещо. Издъних се. Причиних смъртта на човек. Полицията ме издирва, претърсили са кабинета ми. Издирват ме не само полицаите, но и хора, които нямам представа кои са, но — поколеба се за миг — смятам, че са свързани с изчезването на Джанин. И ако трябва да съм съвсем откровен, нямам никаква представа какво да правя.

Лео кимна. С жеста си искаше по-скоро да каже, че това не го притеснява, отколкото да потвърди думите му. Знаеше къде отива Алберт и знаеше, че е място, на което не иска да се озове.

— Ти си на дваайсет и четири — продължи Алберт. — Трябва да си довършиш стажа. А само за последните дваайсет и четири часа си видял повече, отколкото ще ти е необходимо, за да пълниш някой вестник до края на дните си. Ако си добър, а аз подозирам, че си добър, ще получиш всяка позиция, за която кандидатстваш. Поправи ме, ако греша.

Лео не го поправи.

— Разбира се, че съм ти благодарен за това, което направи. Без теб, без твоята кола, никога нямаше да се измъкна от Амстердам. Ти обаче свърши своето. Сега аз трябва да продължа, трябва да намеря Джанин. Ти не трябва да правиш нищо. Можеш да се прибереш у дома.

Макар и съсипан от умора, Лео много добре знаеше какво трябва да направи.

Стана. Взе телефона на Кристина. Онзи, който бе останал у него, след като собственият му телефон бе изчезнал с Кристина. Обърна се към Алберт и каза:

— Трябва да проведе няколко разговора. След което ще планираме следващия ни ход.

Алберт проследи с поглед Лео, който излезе в коридора. Остави вратата откритата и Алберт чу тихите стъпки на младежа, който ходеше бос по мокета. Последваха реплики на език, който Алберт не разбираше.

Каквото и да казваше обаче, намеренията му бяха ясни.

Лео Бьорк нямаше да се връща никъде.

И Алберт ван Дайк бе доволен от това.

Надеждата, припламнала у Ларс-Ерик Палмгрен, когато видя името на Кристина Сандберг изписано върху екрана на мобилния си телефон, бе напълно необоснована и той го съзнаваше отлично.

Невъзможно бе да е оцеляла.

Въпреки това разочарованието се стовари като юмрук върху слънчевия му сплит, когато гласът, който чу, не бе нейният.

— Казвам се Лео Бьорк — представи се непознатият. — Разговаряхме вчера.

— Жива ли е? — попита Палмгрен. Не каза нищо друго. Нищо друго не го интересуваше.

— Не — отвърна Лео. — Не.

Сигурно би могъл да го каже и по друг начин. Лео обаче не успя да се сети за друг начин. И двамата замълчаха, а тишината бе превърната в нули и единици, които се носеха в двете посоки между Стокхолм и Амстердам и изпълваха ефира с данни, които да бъдат дешифрирани от приемника, за да се окаже, че не съдържат нищо.

— Мога да позвъня по-късно... ако... може би — каза Лео. Каза го с надеждата, че логиката ще запълни празнотите. Ако моментът не е подходящ, това искаше да каже.

— Мога да говоря — отвърна Палмгрен.

— Опитях се да я предупредя — каза Лео. — Ако това ще ви помогне...

Палмгрен разбираше. Кристина бе упорита и той се съмняваше, че би послушала това хлапе, колкото и да се е опитвало да я разубеди. Най-вероятно е била така погълната от репортажа, че изобщо не го е чула какво ѝ казва.

— Благодаря — отвърна той. Благодаря, че ми го казахте, имаше предвид. Благодаря, че сте опитали. А може би благодареше и за това, че Лео не го бе оставил сам с чувствата му, за това, че му бе позволил да ги сподели по телефона, макар и с човек, когото не бе срещал никога. Това му помогна да се почувства малко по-добре.

— Имам само още един въпрос — каза Лео. — Откъде знаехте какво ще се случи?

— Получих информация — отвърна Палмгрен.

— От кого?

— Не зная. Служи в армията. Заема висока длъжност. Не зная повече.

— А той откъде е разбрал?

— Работи за тях.

— Кой са те?

— Не знаеше — отвърна Палмгрен. После се поправи. — Или поне *каза*, че не знае. Аз обаче му вярвам.

Замълча за миг, поколеба се до каква степен да навлезе в подробности. Не бе длъжен да пази тайните на онзи непознат, облечен в черно. Ако по време на разговора им в сутерена онзи бе разкрил секретна информация, проблемът си бе негов, не на Палмгрен. В същото време обаче не искаше да излага други хора на опасност. Не бе успял да предупреди Кристина, не бе успял да предотврати трагедията. Не искаше да загине и още някой.

От друга страна обаче, ако хлапето на телефона успееше да открие Уилям, това можеше да се окаже шансът му да проумее случващото се, да разбере какво толкова безпрецедентно и ужасяващо става. Трябваше ли да му попречи да го направи?

— Зная, че съществува една организация — каза той. — Не ме питайте къде да я откриете, защото нямам представа, не ме питайте и кой стои зад нея или пред кого се отчита. Не бе сигурен в нищо, освен че не е единственият.

— Не е единственият?

— Не е единственият „на тяхно разположение“. Това бяха точните му думи. Разполагат с хора навсякъде. Все на високи постове. Полицейски структури. Военни министерства. Вероятно в правителствата.

— И с какво се занимават?

Палмгрен се поколеба.

— Лео, нали така? Чуй ме внимателно. Този човек дойде при мен, за да ви предупредя.

— Но защо? — попита Лео. — Защо да ни предупреждава? Ако той, нали разбирате? Е един от тях?

Отговорът бе съвсем прост.

— Защото се страхува — каза Палмгрен.

Изчака да чуе отговора на Лео, но отговор не последва. Следващите думи на Палмгрен прозвучаха като молба. Всъщност бяха молба.

— Трябва да напуснете Амстердам. Да избягате колкото се може по-далеч от този град. Там ще се случи нещо. Не зная нищо повече. Нямам представа какво се случва, но зная, че вчерашните събития са само началото.

— Вече напуснахме Амстердам — отвърна Лео.

— Не съм сигурен, че това е достатъчно.

— Ще видим.

Почувства, че разговорът им е към края си, почувства, че сякаш нищо не се е променило.

По-възрастният мъж се бе опитал да ги предупреди, макар да не бе имал представа срещу какво, а по-младият го бе чул, но не го бе послушал. Ако Палмгрен трябваше да е честен със себе си, на негово място той също не би послушал.

— Мога ли да ви помоля за услуга? — попита той.

Лео мълчеше, може би в очакване.

— Ако го откриете. Ако откриете Уилям. Кажете му, че тя винаги го е обичала. — Палмгрен помълча, после добави: — Не защото иска да го чуе, а защото е самата истина.

Лео преглътна.

— Зная.

Останаха на линия, но мълчаха, всеки от тях чуваше единствено дишането на човек, когото никога не е срещал.

Палмгрен се поколеба. Имаше още нещо. Но дори и така бе казал прекалено много.

— Човекът, който ме посети... — каза той най-после. — Чул ги е да говорят за някаква *катастрофа*.

— В Амстердам?

— Не зная. Зная само, че се страхуват. Страхуват се, че решението е изгубено... — Не. Замълча отново. Опита се да предаде възможно най-точно думите на непознатия. — Страхуват се, че отговорът е в Уоткинс.

Миг по-късно Лео извлече името от дълбините на паметта си.

Името от писмото. Писмото на Джанин.

— Хелена Уоткинс? — попита той.

— Не — отвърна Палмгрен. — Сол.

Някой бе засякъл Щефан Краус на излизане от голямата чакалня. И този някой бе вдигнал тревога, но късно, прекалено късно.

Снимката му бе разпратена навсякъде, при това с най-висок приоритет. Никой не знаеше какво е извършил, но всички знаеха, че

трябва да бъде заловен на всяка цена. Затова цялата информация за него бе разпратена на съответните хора, които бяха обучени да изпълняват заповеди, без да задават въпроси.

А междувременно Щефан Краус старателно избягваше контакти с други хора.

Познаваше всички улички, алеи и пътеки в този град. Бе прекарал по-голямата част от живота си в криене, за да се предпази от околните. Сега обаче ролите бяха разменени — той предпазваше околните от контакт със себе си и това бе причината да изпитва едновременно и гордост, и страх. Но нямаше избор. Искаше да успее.

И преди се бе озовавал на крачка от смъртта, но сега за първи път изпитваше страх. Тя му бе възложила две задачи. И той много искаше да изпълни и двете.

Сърцераздирателното съобщение вече не бе негов проблем. Бе го предал на шофьора на тойотата и не му оставаше нищо друго, освен да се надява, че онзи ще удържи на думата си.

Продължаваше обаче да носи отговорност за жълтия плик. А нещата не се развиваха по план. Краус се бе озовал в положението, в което се бе намирал винаги — човек без възможности, без бъдеще, човек, който бяга, а времето му изтича все по-бързо и по-бързо.

А това бе най-добрата алтернатива, след като не можеше да направи онова, за което го бе помолила тя.

Тичаше с празни ръце, като заобикаляше редиците паркирани автомобили.

Бе оставил плика.

Сега той бе на сигурно място, не завинаги, но поне за известно време. На излизане от паркинга Щефан Краус извади белия пощенски плик, който бе взел от някаква будка за вестници, и го пхна в една пощенска кутия. Не му оставаше нищо друго, освен да се надява. Да се надява, че не я е подвел и че е направил нещо добро в последните си дни на тази земя. Че краят на живота му е добил някакъв смисъл.

Кашлицата и температурата имаха приемливи обяснения.

Сърбежът по гърба можеше да се окаже просто... сърбеж.

Но когато се появи кръвта, а кожата му започна да се покрива със ситни капчици, сякаш самата тя се превръщаше в кръв, разбра, че не може да отрича истината.

Видял бе телата върху онази дълга редица болнични легла. Сега се бе превърнал в един от тях. Не искаше да умре, но нямаше избор.

Още същата вечер Шефан Краус щеше да бъде открит в една уличка в Берлин, да бъде застрелян от мъже, маскирани като парамедици, и откаран с линейка, която не бе никаква линейка.

Тялото му щеше да бъде изгорено на изоставен военен полигон в подножието на Алпите.

А жълтият плик, който трябваше да спаси света, щеше да остане заключен в багажна клетка в мазето на Хауптбанхоф, централната гара в Берлин.

И никой нямаше да знае къде да го открие.

35.

Жуженето на вентилаторите му напомни за живота, който бе водил преди.

Именно този звук го бе посрещал всяка сутрин, когато включваше компютрите си във внушителната каменна сграда в Кунгсенген, затова сега този звук го върна години назад.

Седеше в стария си стол. Колелцата му се търкаляха с недоволно скърцане по ламинирания под, а той отпиваше предпазливо от горещото кафе, от което се носеше аромат на утро и нови възможности, само дето бе малко по-горчиво на вкус. Изпълнен бе с усещането, че прави нещо важно, че е добър в работата си, че на плещите му тежи огромна отговорност, но не се съмняваше, че ще се справи.

Именно в онези години се пренесе за секунда-две.

Знаеше, че когато отново отвори очи, ще се озове далече, много далече.

Беше в кабинета си в замъка. Бяха изминали само няколко часа от последното му идване тук, но имаше чувството, че се е върнал след продължително пътуване. Бе напуснал тази стая с твърдото убеждение, че бъдеще има, след което бе видял неща, разтърсили вярата му из основи, а сега се бе върнал тук с ясното съзнание, че не разполага с онова, от което се нуждае най-много. Време.

Нямаше да може да работи по начина, по който би искал. Налагаше се да съкрати някои процедури, да претупа материала, с който разполага, да пропусне цели етапи от процеса и да стиска палци, че въпреки това ще намери решението.

Налагаше се да остави машините да направят изчисленията, а бе прекалено рано за това. Предпочиташе сам да се занимава с кодовете, да прекара повече време с тях, да ги обработи на ръка, да вникне в тях, да опознае числовите редици отвътре, след което да използва машините като най-обикновени инструменти, а не като черни кутии, които обработват подадената им информация и изплюват резултат, който няма как да провери.

Нямаше време за това.

Харддиските пред него забръмчаха, което означаваше, че компютрите са започнали да четат данните, че операционните системи са готови да поемат потока от числа и да го превърнат в нещо логично.

Накрая включи и тежката сиво-зелена кутия на края на бюрото.

Сара.

Долови познатото изпукване на монитора, което сигнализираше, че катодно-лъчевата тръба е включена и изпраща сноп електрони към изпъкналата повърхност на екрана. На монитора се появиха ред след ред яркозелени знаци, знак, че машината навлиза в работен режим.

Беше стара, не, направо архаична. И въпреки това най-големите си надежди възлагаше именно на нея. Вярно, беше стара, но бе проектирана с една-единствена цел и той бе нейният създател. След като не разполагаше с достатъчно време, за да обработи сам числата, най-доброто, което можеше да направи, бе да ги въведе в нея.

В него, поправи се Уилям. Все пак това беше компютър. Нищо повече.

И тъй като нямаше време за изчисления на ръка, нямаше време и за спомени от миналото, прогони всяка друга мисъл, изпразни съзнанието си, застана срещу стената и огледа за последен път окачените върху нея листове.

Кодовете.

И стиховете.

Чумата. Краят. *Всепоглъщащ огън.*

Опита се да не губи надежда, но не беше лесно.

Бе видял точиците, точиците, превърнали се в кръгове върху картата на Конърс, бе узнал съдържанието на пророчествата и бе открил логиката във всичко това. Настъпило бе началото на края. Ако всичко бе предназначено предварително, кой бе той, Уилям Сандберг, че да го промени?

Това е положението.

Не разполагаше с отговори, а само с въпроси, и колкото и пъти да ги задаваше, неизменно стигаше до един и същи извод. Колкото повече питаше, толкова по-детински му се струваха въпросите и толкова повече се изморяваше от това търсене на отговори. Защото му ставаше все по-ясно, че то е безсмислено.

Защо? Защо в човешката ДНК имаше кодове?

Кой ги бе заложил там?
Така стояха нещата.
Уилям бе разбрал *как* ще настъпи краят.
Нямаше никакво значение *защо*.

Студената зала, от която можеха да наблюдават помещението с пациентите, се бе превърнала в предпочитано място за редовните им неофициални срещи.

Конърс и Франкин отново бяха дошли тук и стояха, вперили погледи в болничните легла от другата страна на стъклото. Окървавените тела бяха по-малко от предния ден и повече, отколкото щяха да бъдат на следващия. Времето им изтичаше пред очите им, стичаше се в кървавочервени струи на пода и те не можеха да направят нищо, за да го спрат.

И двамата размишляваха върху един въпрос, който час по-скоро трябваше да получи отговор, но Конърс все избягваше да го зададе, а продължаваше да се взира пред себе си.

— Не трябваше да включваме цивилни — каза той. — Това беше първата ни грешка.

Франкин не отговори.

— Трябваше да използваме професионалисти — продължи Конърс. — Трябваше да им позволим да работят *директно с нас*, да им предоставим цялата информация, да им обясним какво се очаква от тях...

Франкин вдигна ръка. Пет пръста, една длан. Жест, който казваше на Конърс да замълчи.

— Не работиш тук от вчера — каза той. — Каква беше Хелена Уоткинс?

— С Хелена Уоткинс поехме риск — отвърна Конърс.

— Именно. И какво се случи? — попита Франкин, но не изчака отговор, а продължи: — Тя не се справи. Привличането ѝ се оказа голяма грешка. Ако не беше тя...

Млъкна наскоро изречението. Конърс го прие като проява на неувереност и настоя:

— Сигурен ли си? Какво щеше да се случи, ако не беше тя?

Франкин му обърна гръб. Конърс обаче не се отказа.

— Ако не бяхме *ние*! Ако не беше ти, ако не бях аз, тя никога нямаше да се озове тук! Онзи бездомник нямаше да избяга, нямаше да се зарази, тъй като никой нямаше да е създал вируса и да го е тествал върху хора с надеждата, че може спре онова, което тя започна.

Бе повишил глас, ядосан както от проблемите, пред които бяха изправени, така и от постоянната необходимост да прибегва до този аргумент.

Франкин поклати глава. Не виждаше никаква логика в думите на Конърс.

Именно *тя* бе нарушила всички протоколи, съзнателно или не. Тя се бе възползвала от предоставената ѝ свобода, злоупотребила бе с познанията си относно граfiците и маршрутите на охраната, в резултат на което вирусът се бе озовал на свобода. Дори да не бе имала подобно намерение, дори да не бе знаела, че е заразен, пак бе нарушила всички правила. Вината за случилото се бе нейна.

Тя бе дала на Хейнс магнитната карта, тя ѝ бе помогнала да изпрати писмо до приятеля си. Кой знае какви щеше да ги свърши още, ако не я бяха спрели навреме.

И Франкин каза на Конърс всичко това.

— Нима случилото се не доказва, че Уоткинс бе една огромна грешка? — попита Франкин. — Нима това не показва колко опасно е да предоставяме на външни хора знанието, свободата, отговорността? Не зная какво друго доказателство ти трябва.

Конърс въздъхна дълбоко.

— Това вече няма значение. Защото дори да е успяла да открие нещо, дори да е намерила решение, отнесла го е със себе си в гроба.

— Възможно е — каза Франкин. — Но ще видим.

Това сложи край на разговора им. И двамата добре знаеха какво е направила Хелена Уоткинс, така че нямаше смисъл да спорят по този въпрос.

Когато заговори отново, Франкин се обърна не само към Конърс, но и към самия себе си.

— Доникъде не сме стигнали. Нямаме време. Ако разполагахме с десет години или с двацет, можехме да продължим. Сега обаче не можем. Нуждаем се от резултати. А не от щастлива работна атмосфера.

Обърна се към Конърс и попита:

— Имам ли одобрението ти?

— Имам ли избор? — отвърна на въпроса му с въпрос Конърс.
— Не — призна Франкин. В очите му имаше тъга. — Не, вече не.
Конърс не помръдна. Не каза нито *да*, нито *не*.
Това бе достатъчно.

Не се разделиха като приятели, но от друга страна, никога не бяха били приятели. Бяха колеги, а в определени периоди и колеги, които гледаха в една и съща посока, но като цяло гледаха на света по различен начин. В кризисни моменти това ставаше по-ясно от всякога.

Съобщението щеше да бъде разпратено още на следващата вечер.

Конърс бе дал мълчаливото си съгласие. Остана в залата, вперил поглед в редиците болнични легла отвъд прозореца. И разбра.

Разбра, че на хората в тази стая не им остава много време.

Освен ако Уилям не измислеше нещо, освен ако не успееша да създадат нов вирус, който да тестват и в който да вложат всичките си надежди... Не се ли случеше това, всичко бе изгубено.

Предишните им опити се бяха провалили. Казаното от Франкин, преди да напусне залата, бе самата истина.

— След три дни ще разберем дали вирусът е на свобода. — След което бе добавил: — И ако дотогава Сандберг не е открил ключа...

Устата му сякаш пресъхна. Дрезгавият му глас като че ли искаше да подчертае онова, което и двамата вече знаеха. Че шансовете това да се случи клонят към нулата.

— Не открие ли ключа, преминаваме към втората фаза.

След което Франкин се бе обърнал и бе излязъл.

Конърс знаеше, че Франкин е прав.

Не можеха да чакат повече.

Уилям прекара часове във въвеждане на данни в компютрите, след което зачака да обработят числовите редици, в които се бе взирал дни наред.

Нищо не се промени.

Колкото и умни да бяха компютрите, с които разполагаше, те бяха лишени от интуиция. Предъвкваха едни и същи числа в продължение на часове, без да открият нищо ново.

Той се зае с папките, останали от Хелена Уоткинс.

Прочете бележките ѝ. Почувства се така, сякаш чете собствените си мисли. Всяка стъпка, всяка формула, всяко уравнение, всяка стрелка, която водеше от едно разсъждение към друго, всичко, което тя бе написала, бе хрумнало и на него. А това можеше да означава само едно.

Че си губи времето.

Вървеше ли по утъпканата пътека, по която са вървели и други преди него, нямаше да постигне нищо. Уилям знаеше това и се подразни, когато Джанин го попита как вървят нещата.

— *Знаеш* как вървят — отговори сърдито.

Не, не сърдито, а по-скоро вбесено, очите му бяха помътнели, но не от гняв, а от съжаление, от яд и от още нещо.

— Нали си тук? Виждаш го също толкова ясно, колкото и аз. Всичко отива по дяволите. Всичко отива по дяволите, при това с максимална скорост, и не мога да направя нищо!

Разпери ръце в толкова мелодраматичен жест, че заприлича на оперетен герой, но като че ли не му пукаше. Не му пукаше дали гневът му изглежда комичен, или не.

Това като че ли отключи някакъв шлюз, през който се изля същински порой от мисли и чувства. Всичко излезе на повърхността, раздразнението, продиктувано от собствената му неадекватност, след което раздразнението се превърна в обвинение, сякаш тя бе виновна, че кодът изглежда по този начин, че той не разполага с достатъчно време или че няма да успее да предотврати катастрофата, както не бе успял да предотврати и нещата, случили се до момента. Започна да ги отброява на пръстите на едната си ръка: самолетната катастрофа, болницата, Кристина... и млъкна, защото гласът му започна да му изневерява.

Джанин стоеше и го гледаше.

И изведнъж разбра.

Неясно как бе успяла да убеди самата себе си, че е също толкова разстроена като него. Че двамата са еднакво шокирани от случилото се, защото правят едно и също. Но...

Но неговата скръб бе несравнимо по-силна. Той бе под напрежение, причината за което не бе в нея, а в самия живот. Човек обаче не може да се развика на живота, а в момента тя му бе подръка.

— Нямахте откъде да знаеш — каза Джанин. — Нищо не можеше да направиш.

— Това ми е *работата*! — изкрещя той. — Работата ми е да узная, да направя нещо. Това е причината да съм тук! Ако не мога да го направя, какво, по дяволите, търся тук?

Тя замълча, просто защото нямаше какво да каже.

Уилям се овладя и заговори по-тихо:

— Всеки път, когато в живота ми се случи нещо, казват, че вината не е моя. Всеки път ми казват, че не бива да се обвинявам, че не е имало какво да направя, че нямало как да зная. Имаш ли представа колко ми е омръзнало да слушам тези думи?

Тя не помръдна.

— Всеки път? — Каза го тихо, сякаш за да го накара да разбере, че е негов приятел. — Не знаех, че е имало и други такива случаи. Ако искаш да поговорим...

Отговорът му връхлетя като гръмотевична буря. Това бе мъката на зрял мъж, набъбвала цели пет години.

— Защо? За да влезеш в ролята на състрадателния изповедник, който да ме изслуша, да ме посъветва, да ме утеши? За да се почувстваш по-добре, когато излезеш от тази стая? Разговарял съм с достатъчно хора, за да знам, че това не ми помага.

— Не — отвърна тя. — Не заради това. А защото виждам в теб човек, който носи огромен товар. И защото съжалявам за това, което се е случило. — Говореше спокойно и уверено, с тих, но и рязък глас, без да откъсва поглед от него. — Съжалявам и понякога видя ли човек, който носи прекалено тежък товар, питам дали мога да му помогна, дали мога да споделя този товар с него.

Той поклати глава.

Започна със същия тих, спокоен и тъжен глас, с който бе говорила тя, след което повиши тон и даде воля на чувствата си. Позволи на гнева си да се надигне, а на пламъците в очите си да се разгорят бурно. Нямахте представа какво е това, но нямаше намерение да спре.

Защото за коя, по дяволите, се мислеше тя? Коя беше тя, че да му казва как се чувства? Да го разпитва за жена му, за дъщеря му? Какво знаеше тя? Именно! Нищо не знаеше! И как можеше да му помогне? Като стои пред него и се преструва на разстроена?

Думите се лееха като порой, пропит от болка и обида. Почувства се по-добре, като даде воля на чувствата си, почувства се по-добре, като обвини някой друг, почувства се по-добре, сякаш Джанин бе отговорна за злочестините му, сякаш тя бе виновна за случилото се в миналото. Знаеше, че не е прав, знаеше, че ще съжалява, но точно в този момент изпитваше неизразимо, почти болезнено облекчение и нямаше никакво намерение да спре да крещи.

— Тя умря — извика той с глас, изпълнен с гняв и укор, сякаш искаше да каже: доволна ли си сега, а? — Дъщеря ми умря, а аз не успях да го предвидя. Трябваше да го предвидя, но не успях. Не бях там, когато се случи. Не можах да направя нищо, преди да стане прекалено късно. След което не успях да се отърся от чувството си за вина и това съсипа живота ми. Не само моя, но и този на Кристина. А сега и нея я няма. Да не би да искаш да споделиш с мен този товар? Толкова ли си добра? Смяташ ли, че можеш да поемеш целия ми товар, да го пренесеш на няколко преки и да смяташ, че всичко ще е наред?

Никой не е в състояние да крещи дълго. Неизменно настъпва момент, в който започваш да чуваш собствения си глас, започваш да се осъзнаваш. Уилям достигна този момент. Стисна зъби. Нямаше какво повече да каже. И ако избухването му бе равносилно на алкохолно опиянение, а самосъжалението му на махмурлук, то сега вече започваше да изтрезнява.

Той обаче не искаше да изтрезнява. Нямаше нищо против да обвинява някой друг. Разпери отново ръце, махна ѝ да си тръгне, да излезе, преди да е престанал да я обвинява. „Махай се, преди аз отново да стана виновен.“

Джанин обаче остана. Продължи да се взира в него. В погледа ѝ нямаше гняв. Само тъга. Тя тъгуваше заради него. Заради мъжа, който стоеше пред нея и ѝ бе изкрещял хиляди неща, които бе искал да изкрещи на себе си, но не бе намерил сили. Заради мъжа, когото познаваше от по-малко от седмица, но когото чувстваше по-близък от хора, които познаваше от години.

Заради мъжа, който току-що ѝ бе казал да се маха, макар да бе видяла, че не е искрен, че не го мисли.

Погледите им се срещнаха. И двамата разбраха. Разбраха, че ще ѝ каже колко много съжалява, но не сега, а след време. Знаеха, че тя ще

прояви разбиране, защото бе простила и разбрала много преди той да понечи да ѝ се извини.

Казаха си всичко това, без да изрекат нито една дума.

После тя се обърна и излезе. А Уилям — за първи път откакто се помнеше — седна на един стол и заплака.

36.

Не ставаше въпрос за едно съобщение, а за много.

Бяха написани много отдавна и запечатани в пликове, заключени в сейф. Различните пликове имаха различни надписи и съдържаха различни сценарии, които Конърс бе разработил преди години.

В друга епоха.

Не, в друг свят. Така се чувстваше. Вярваше, че този свят продължава да съществува там някъде, където всичко все още не се е случило. Вярваше, че този свят може да бъде наблюдаван от разстояние, сякаш бе партия шах, след която всички можеха да вечерят, да пийнат уиски и да се наспят добре.

Въпреки това се бяха озовали в друг свят. В един немислим свят, който не би трябвало да съществува. Сега той бе тяхната реалност и затова Франкин ровеше в сейфа в търсене на един определен плик.

Той бе голям и тежеше около килограм.

Нулев сценарий.

Това гласеше надписът му. Бяха го запечатали и прибрали при останалите, с надеждата никога да не им се налага да отворят който и да било плик.

Особено този.

Той го остави на масата, прибра останалите пликове в сейфа и го заключи.

Впери поглед в плика, сякаш се взираше в капсула на времето, която бе изпратил на самия себе си. Още помнеше мига, в който двамата с Конърс го бяха запечатали в същия този кабинет. Помнеше важността на момента, но също и надеждата, която бе изпитал тогава. Вярата, че обсъждат някакво далечно бъдеще, толкова далечно, че сякаш не съществуваше. И въпреки това сега седеше тук и въпросното бъдеще се случваше пред очите му. А онова настояще, в което се бяха намирали тогава, онова настояще, което им се бе струвало толкова естествено, логично, реално, изведнъж се бе отдалечило толкова много, сякаш никога не го бе имало.

Така въздействаше то. Времето.

Летеше.

И нищо не можеше да се направи.

Франкин остана неподвижен няколко минути, вперил поглед в тежкия плик. Добре знаеше какво ще последва.

Щеше да счупи печата. Да разкъса външния плик.

Вътре щеше да открие спретнати купчинки по-малки пликове, надписани със съответните имена и адреси. Всеки от тях съдържаще определен набор числа.

Тези числа щяха да заминат за съответните адреси.

И нямаше да има връщане назад.

Конърс излезе през тежката дървена врата на студената тераса. Беше само по тънката си униформена куртка, макар мразовитият вятър да навяваше ледени кристалчета, които не бяха нито сняг, нито дъжд, а нещо по средата.

Застана до Уилям, опря се на парапета до него, сякаш искаше да подиша чист въздух, сякаш не можеше да устои на порива да излезе навън, да изложи лицето си на този студен, хапещ вятър и да се наслади на гледката.

Разбира се, че не това бе причината да дойде тук. Беше дошъл, защото знаеше, че Уилям й се е разкреццал.

Сега се чудеха как е той. Но не защото ги бе грижа, а защото се притесняваха да не би да изгуби разсъдъка си.

Двамата се спогледаха. Мълчалив поздрав, официален, любезен. След което Конърс попита Уилям дали се нуждае от нещо, дали могат да му помогнат по някакъв начин, дали е открил нещо ново.

И двамата помълчаха, опрели ръце на каменната балюстрада, зареяли погледи в планините и езерото, докато вятърът продължаваше да запраща ледени кристалчета в лицата им.

— Притеснявате се за мен — каза Уилям.

— Казвате го така, сякаш в това има нещо лошо.

— Зависи. Зависи дали се притеснявате за мен. Или че няма да се справя с работата.

Конърс наклони глава, жест, който бе равносилен на едва загатната усмивка.

— Не мога ли да се тревожа и за двете?

— Трийсет години — каза Уилям, за да избегне отговора на въпроса. Не откъсваше поглед от езерото и върховете на хоризонта.

Конърс го погледна. Не разбра какво се опитва да каже.

— Оттогава сте тук. Нали? От трийсет години.

О! Да! Конърс кимна.

— Как успявате?

В първия момент Конърс не разбра какво има предвид. След което си напомним, че Уилям е тук от няма и седмица. Събитията от последните два дни се бяха развили с такава главоломна бързина, че му се струваше, че са изминали месеци, а не часове. Уилям обаче не бе имал време да се приспособи. А и как би могъл?

Конърс не бе сигурен какво да му отговори.

Върна се към първите дни след идването си тук, във времето, когато бе толкова смаян от чутото, че не бе в състояние да разсъждава. Във времето, когато биваше обзет ту от пристъпи на паника, ту от пристъпи на апатия, когато му се струваше, че нищо няма смисъл, а от работата им няма никаква полза. Простичката истина гласеше, че не се бе справил, не бе свикнал. Бе разбрал обаче, че трябва да превъзмогне тези неща, и малко по малко бе открил начин да се приспособи.

А годините минаваха.

Годините минаваха, а ето докъде я бяха докарали. Винаги бе знаел, че краят ще настъпи рано или късно, но се бе вкопчил в надеждата, че това няма да стане. Продължаваше да се надява и в този момент. С всички сили.

— Свиква се — отговори той.

— Мислите ли, че ще имам време да свикна? — попита го Уилям с горчива усмивка.

Конърс осъзна, че до този момент никога не е виждал Уилям да се усмихва... всъщност никога не го е виждал да се усмихва истински, без гняв, а с искрена, топла ирония. Остра болка прониза гърдите му. Мъжът до него можеше да му бъде приятел. Можеха да пият бира, да играят дартс или каквото там правят хора в истинския, външния свят, стига, разбира се, да се бяха срещнали при други обстоятелства, да не бяха уловени в този капан тук.

Искаше да му даде смислен отговор. Но не успяваше да се сети за такъв.

— Ще ви оставя да работите — каза той. Какво друго можеше да каже?

— Сгрешихте — каза Уилям подире му.

Обърна се. Облаците, планините, вятърът дори останаха зад гърба му, а тъжният му поглед — искрен и изпълнен с болка — се устреми към Конърс.

— За какво съм сгрешил? — попита Конърс.

— По време на първата ни среща... онази в голямата зала с масата и проекторите. Когато казахте кое е най-важното за мен. Кое ме крепи. Казахте, че това са хората.

Конърс вдигна вежда.

— И?

— Сгрешихте.

Той, който не можеше да понася хората. Който предпочиташе да върви пеша в дъжда, за да избегне претъпкания автобус, който предпочиташе да пресече улицата, за да избегне някоя група ученици. Който се чувстваше най-добре, когато останеше сам, и който година след година развиваше убеждението, че останалите хора са необходимо зло, неизбежни дразнителни във филма на неговия живот, досадни препятствия, които все му пречат, все му се бъркат, все го спират по улиците, за да му продадат неща, които не му трябва.

А ето в какво положение се бе озовал. Изведнъж бе обзет от желание да ги прегърне. Всички до един.

Всички онези хора, които не познаваше, които нямаше да престанат да го дразнят дори само със самия факт на своето съществуване... чието съществуване би приел само защото без тях животът му на този свят би станал несравнимо по-труден, макар на моменти да се изкушаваше от мисълта как ли би изглеждал светът без тях.

Всички.

Изведнъж бе обзет от желанието да спаси живота на всички тях. Да ги разтърси, да изкрещи, че са в опасност. Искаше да им каже, че ще се погрижи за тях, че не знае как ще го направи, но в крайна сметка ще открие начин да го спре, заради тях, заради самия себе си, заради всички.

Каза всичко това, без да откъсва очи от Конърс. Лицето му бе толкова безизразно, че не остави съмнение каква огромна тъга се опитва да прикрие.

— Опитайте се да откриете някаква логика, ако можете — каза Уилям накрая.

А Конърс се усмихна. Топла усмивка, усмивка между приятели или поне на човек, който прониква в душата на другия и вижда, че тя не е толкова черна, колкото си я представят всички останали.

— Много е просто — каза Конърс. — Не ние сме сгрешили. А вие.

И продължи към вратата.

Двама мъже, които биха могли да станат приятели.

В следващия миг Уилям отново се върна към онзи живот, който бе водил преди, онзи с ламинираните подове и същите компютри като тук, но със значително по-лошо кафе, с разговорите с колегите, със съзнанието, че работата му е важна, макар и не кой знае колко вълнуваща, че животът като цяло не е чак толкова лош.

— Дори да открия свършения ключ към шифъра — каза Уилям — и дори вашите колеги в стоманените тунели там долу да създадат нов вирус и да го разпространят по света? Как можем да сме сигурни, че това ще помогне? Той няма да е ваксина срещу вируса, който вече върлува.

Настъпи тишина.

— А сигурен ли сте в това? — отвърна Конърс. — Ако човечеството наистина следва предварително начертан план? И ако успеем да променим този план? Това само по себе си няма ли да е един вид ваксина?

— Но как можем да сме сигурни, че ще се разпространи достатъчно бързо? Как можем да сме сигурни, че онзи вирус навън няма да убие новия, „добрия“ вирус? Ами ако ключът ми към шифъра не се окаже достатъчно добър и изведнъж се окажем изправени не пред един, а пред два вируса, които превръщат онези пурпурни точици в кръгове и убиват наред? Тогава какво?

Конърс си пое дълбоко дъх.

— Честният отговор на всичките ви въпроси е...

— Да?

— Че не можем да сме сигурни.

Гласът му бе толкова тих, че думите му се смесиха с шепота на вятъра и снега, все едно бяха едно.

А после Конърс въздъхна и добави:

— Но съм сигурен какво ще се случи, ако не опитаме.

Уилям кимна. Това беше ясно.

Никой не можеше да им даде гаранции, но нямаше какво да губят — освен време. Уилям знаеше, че трябва да продължи да работи, докато не изчерпа всички възможности.

На прага Конърс спря и се обърна, за да отговори на един въпрос, който Уилям бе забравил, че е задал.

— Водя си дневник.

Уилям го погледна изненадано.

— Как се справям. Как оцелявам през всичките тези години. Това е най-добрият отговор, който мога да ви дам.

Не бе направил този избор съзнателно, просто се бе случило от само себе си. Един ден бе започнал да пише, да излива мислите си върху хартия. Това не би трябвало да промени нещо, но промяната бе факт.

— Защо? — попита Уилям.

— Не зная — отвърна Конърс.

Отвори вратата отново, обърна се за втори път. Стоеше точно на прага и част от него вече бе погълната от мрака, който цареше в коридора.

— Стори ми се за предпочитане пред това да не правя нищо.

Уилям се върна в кабинета си и остана там, докато бледото слънце не мина над планините от единия до другия им край, толкова сиво и мъждиво, че когато започна да залязва, не настъпи почти никаква промяна. Нощта се спусна преди Уилям да я забележи, а когато погледна през прозореца, вече бе тъмно като в рог.

Отиде си още един ден.

Отиде си още един безплоден ден.

Кодовете продължаваха да висят на стените, бележниците му продължаваха да стоят разтворени, а компютрите — да бръмчат

тихичко. На мониторите им се нижеха колона след колона зелени числа, но това не го бе приближило дори на сантиметър към разгадаването на ключа, към намирането на решението или на каквото и да било, което да им помогне да постигнат някакъв напредък.

Бе пропилял още един ден. А броят им бе толкова ограничен.

На бюрото му лежаха всички книги и записки, които бяха донесли от апартамента му. Отиде при тях, разлисти ги. Търсеше нещо. Ако наистина бяха взели всичко, онова, което търсеше, трябваше да е някъде тук. Продължи да рови сред стари доклади, чернови, документи, спомени от предишния си живот — и най-сетне го откри.

Бележникът беше с черна корица и чисто бели страници, без редове или квадратчета. Подвързията му бе кожена, а тънка плоска лентичка служеше за отбелязване на страниците. Уилям знаеше, че в този бележник няма нищо особено.

Или по-скоро — *не би трябвало* да има нещо особено.

Стига споменът да не бе запечатан така упорито в паметта му.

Тя.

Спомни си как бе застанала до леглото, докато той се преструваше, че се събужда, как му бе поднесла пакета, преизпълнена с гордост, как очите ѝ бяха грейнали от нетърпение. Грейнали, защото тя го бе наблюдавала да работи на бюрото си, да пише на ръка някакви бележки, след което сама бе стигнала до тази идея и бе похарчила от своите пари, за да бъде част от живота му дори когато той е зает и работи.

Тогава тя бе на пет години, а Уилям бе щастлив човек. Бе отворил пакета, споглеждайки се тайно с Кристина, с усмивки, скрити в ъгълчетата на очите им, усмивки, които Сара не трябваше да вижда. Кристина, която бе застанала зад гърба на дъщеря им, вече му бе казала какво е купила Сара, но той не пропусна да се престори на много по-развълнуван, много по-щастлив, отколкото изискваше ситуацията. А тъкмо от това се нуждае едно петгодишно момиченце, за да започне да прелива от щастие.

По онова време това бе бележник.

Най-обикновен бележник. Нищо повече. В красива опаковъчна хартия, която зашумоля между краката му и чаршафите на спалнята, когато Сара се покатери, за да го прегърне неловко с късите си

ръчички, да му честити рождения ден и да е щастлива така, както може да е щастливо само едно малко дете.

Това беше всичко.

Но времето минаваше, разстоянието се увеличаваше и този миг се превърна в нещо, което никога нямаше да се повтори.

Превърна се в спомен за един живот, който той не искаше да забравя, но който вече не съществуваше, на застинал миг от времето, в който искаше да се озове и да каже нещата, които не бе казал, нещата, които не бе знаел тогава, но които бе преживял по-късно. Този спомен току изникваше през очите му, толкова близък, сякаш можеше да го докосне, но винаги толкова далечен, че бе невъзможно да го достигне.

И всичко това бе събрано в един малък черен бележник.

Стоеше в бележника в ръка. Черната кожа се бе съсухрила с годините. Състарена. Променена. Като човек.

Накрая отвори бележника. Взе химикалката и я допря до белия лист.

Нищо не е в състояние да ме накара да си водя дневник.

Това бяха първите думи, които написа.

Нощният влак от Мюнхен за Берлин потегли малко след десет, точно по разписание.

Младото семейство, което току-що се бе настанило в малкото тясно купе, бе уморено, но щастливо — почивката им не бе оправдала очакванията, но в крайна сметка бяха отишли там, където искаха да отидат, бяха видели всичко, което искаха да видят, и сега щяха да разгледат Берлин за няколко дни преди да се върнат у дома.

У дома. Този израз пораждаше у тях тревога.

Преди три дни бяха изпуснали влака си, след като колата им бе попаднала в онази катастрофа на магистрала А9.

Положението бе достатъчно тежко за двамата възрастни. А за децата — особено когато едното е на четири, а другото на седем — които са изпълнени с очаквания, срещата с братовчедите е много по-важна от някаква си автомобилна катастрофа. Наложил се да летят до Мюнхен. Самолетните билети им струваха цяло състояние, но какво можеха да направят?

А докато бяха там, сякаш адът се стовари върху главите им. Седяха в удобните кресла пред телевизора в топлия уютен дом на своите роднини и наблюдаваха как родният им град се превръща в руини, при това два пъти за един ден. В Амстердам се бе случило нещо немислимо и те бяха извадили невероятен късмет, но какво от това? Мисълта за онова, което ги очакваше у дома, мисълта за приятелите и познатите, които никога нямаше да видят... просто не бяха в състояние да се отърсят от тези мисли.

А децата? Децата са си деца. За тях животът е онова, което се случва тук и сега. За тях няма никакъв смисъл да разсъждават какво ги очаква, когато се приберат у дома.

Възприемаха случващото се като приключение, а пътуването с влак бе най-голямото от всички приключения. Затова тичаха с блеснали очи по коридора, разговаряха с кондуктора, който перфорира билетите им, с жената от вагон-ресторанта, която им продаде

шоколадчета, и с всички пътници, които непременно трябваше да бъдат информирани колко вълнуващо пътуване им предстои.

Накрая младите родители отведоха децата си в купето, уморени, но щастливи, с извинителни усмивки на лицата.

Леглата в купето бяха меки, а завивките прохладни.

Скоро вече спяха.

След единайсет часа, точно в девет часа и осем минути сутринта, влакът щеше да пристигне по разписание на берлинската Хауптбанхоф. И всичко щеше да е както обикновено, хората щяха да слязат от влака, да се порадват на утринното слънце, да напуснат гарата и никой нямаше да обърне внимание на купето със заключена врата и спуснати завеси.

И това щеше да продължи около час.

Докато чистачките не отключиха вратата, за да си свършат работата.

Операцията с кодовото название „Нулев сценарий“ се бе превърнала в нещо като постоянна шега в замъка.

Наричаха я специален бонус на служителите.

Това, разбира се, бе един от начините да се справят с ужасяващата перспектива, със сценария, който — в случай че планът бъдеше задействан — спокойно можеха да нарекат Сценарий на деня на Страшния съд. Защото те щяха да са част от онази малка група, която щеше да оцелее, докато човечеството загиваше.

В плановите и протоколите нямаше абсолютно нищо забавно. Именно затова единственият начин да се справят с тях, бе, като прибегнат до чувството си за хумор.

Сега, когато се бе превърнала в реалност, шегата не изглеждаше забавна.

Състоя се спешна среща, на която всички получиха заповедите си. На срещата присъства целият персонал на базата — от командирите до пазачите и медицинските сестри, общо петдесет и четирима души, събрани в голямата зала, въздухът в която сякаш прашеше от напрежение.

Всички знаеха какво ще им съобщят.

Въпреки това новината предизвика страх и объркване, вдигане на ръце и стотици въпроси. Нямаше значение откога някой работи за Организацията — от три години или от трийсет, или някъде по средата — случващото се бе толкова значимо, ужасяващо, парализиращо. Нулевият сценарий бе навлязъл в първия си етап. И това бе последното доказателство, че нещата са излезли от контрол.

Заповедите за всеки служител бяха строго индивидуални.

Нямаше време за губене.

Трябваше да съберат и да опаковат провизии, лекарства, материали.

Трябваше да сортират и подберат личните си вещи, мястото бе ограничено и никой не знаеше какво ги очаква, а искаха ли да оцелеят, без да полудеят, трябваше да запазят някаква връзка с предишния си живот. Никой не знаеше колко време ще прекарат откъснати от света, а дори да успееш да се спасят от пандемията, оцеляването им нямаше да има никакъв смисъл, ако междувременно изгубеха разсъдъка си.

Конърс сам бе написал сценария. На теория дори се гордееше с него. На практика обаче стоеше в голямата зала с тъмносини кресла, четеше заповеди и съжеляваше, че се е стигнало дотук.

Всички го слушаха със затаен дъх.

Всички, освен заразените, които лежаха в леглата си и които щяха да бъдат изоставени, когато останалите напуснеха базата.

И освен двамата цивилни.

Жалко, но това изискваха протоколите, които той сам бе написал.

И колкото и да съжеляваше, не можеше да направи нищо.

Защото ако реалността бе логична и предвидима, на никого нямаше да му се налага да пише предварително подобни сценарии.

Когато срещата завърши, започна същинската работа. Трудният, напрегнат процес на привеждане на плана в действие.

Пазачи. Медицински персонал. Учени. Офицери.

Всички се заеха със задълженията си.

Приготвяха. Опаковаха. Тичаха насам-натам.

От време на време някой изпускаше нещо, друг се луташе объркано, но всички следваха протокола.

Работеха със съзнанието за страшната опасност, надвиснала над главите им.

Шегата относно бонуса на служителите вече не бе смешна.

Сол Уоткинс бе много слаб, но той открай време си беше слаб.

Сакото висеше на раменете му като на закачалка. Под него се виждаше риза, набрана по тялото му и затъкната в панталоните му, чиято обиколка изглеждаше доста по-голяма от тази на кръста му. Коланът му пък бе така стегнат, че панталоните му приличаха на набрани завеси в дома на покоен роднина. Целият му вид бе на човек, изпрал дрехите си при неподходяща температура, но като че ли единствено той не го забелязваше.

Бе отслабнал. Много. При това много бързо. Приличаше на човек, преживял нещо, което се е отразило сериозно на здравето му.

Точно това се бе случило.

Сол Уоткинс свърна от широкия булевард и пресече широкото открито пространство пред парламента, пресече пожълтелите тревни площи пред пешеходния мост и свръхмодерната сграда, която се издигаше на другия бряг на реката.

Намираще се на открито. Виждаше се отдалече. Не го бе направил случайно.

Следяха ли го, нямаше начин да го пропуснат.

От друга страна обаче той също щеше да ги забележи.

Невъзможно бе да го проследят през откритото пространство между сградите, а после и на площада отсреща, без той да ги види.

Стъпи на моста. Погледна тънкия лед, който се опитваше да покрие реката. Зарей поглед над водата. Изражението му бе тъжно, като на човек, налегнат от тежки мисли, опечален вдовец, излязъл на разходка в търсене на нов смисъл в живота.

Умът му обаче бе нащрек. Оглеждаше се за познати лица, за мъже, които седят сами на някоя пейка или се шляят привидно безцелно, или пък се преструват, че чакат някого. Мъже като онези, които се бяха появили пред дома му, които наблюдаваха входната му врата и които нямаше начин да не са свързани със случилото се. Не знаеше каква точно е връзката и се страхуваше да разбере.

Пощенските ѝ картички продължиха да пристигат дълго.

Бяха кратки и семпли, не можеше да има никакво съмнение, че някой друг също ги чете, затова тя бе писала само неща, които са позволени. Въпреки това обаче тези картички бяха изпратени от нея и това му служеше като утеха. Ужасно му липсваше, но твърдеше, че е добре... какво повече можеше да иска?

В един момент обаче картичките секнаха.

След което се появиха *те*.

Мъжете. В техните коли. Стояха пред дома му, не го следваха, когато излизаше сутрин, но не помръдваха от мястото си през цялата нощ. Сякаш търсеха друг човек, но защо го правеха?

После просто изчезнаха. Скоро след това той получи съобщение, че жена му е загинала при нещастен случай.

Колите бяха изчезнали от улицата, но би било прекалено нелогично да предположи, че са снели наблюдението над него. Продължаваха да се крият наоколо, не се съмняваше в това, а тънкият бял плик, пристигнал в офиса му, затвърди убеждението му, че е просто пешка в някаква голяма игра, която не разбира, игра, от която нямаше търпение да се измъкне.

Стоеше на моста и гледаше леда, който ту се натрупваше, ту се пропукваше, и накрая реши, че никой не го следи. Тръгна по моста към постройката от стъкло и стомана на отсрещния бряг.

В джоба си носеше бележката от онзи тънък плик.

Единственото му желание бе да се отърве час по-скоро от нея.

Нещо ставаше. Нямаше представа какво, но знаеше, че то го плаши, и не искаше да има нищо общо с него.

Надяваше се двамата мъже, които му бяха позвънили от колата си на път от Амстердам, да могат да му помогнат да научи повече.

38.

Нощта обиколи земното кълбо в обичайния си ритъм. За онези, които тръпнеха в очакване, това бе една от най-дългите нощи в живота им.

В различни ъгълчета на различни учреждения в различни страни мъже — а тук-там и някоя жена — крачеха нервно напред-назад, скрити зад различни врати, но настроили телевизорите си на едни и същи новинарски канали. Никой от тях не знаеше всичко, но всеки от тях бе достатъчно умен, за да събере две и две.

Организацията се бе свързала с тях.

Беше им изпратила неособено ясни инструкции.

Бяха минали години и някои от тези хора дори бяха забравили за този си ангажимент.

До този ден.

В различни кабинети в различни парламентарни и правителствени сгради и различни щабквартири мъже — а тук-там и някоя жена — крачеха нервно напред-назад и макар да не знаеха всичко, правеха различни догадки.

Бяха получили номерирани пликове. След което бяха отворили старите си инструкции.

И бяха започнали да разбират.

Осъзнаха, че случилото се е само началото.

Време бе да се приготвят.

Затова сега стояха в очакване на телефонния разговор, който никой от тях не би искал да проведе.

39.

— Мисля, че са я убили — каза той. Вперил бе поглед някъде между хора, които минаваха около тях. Въртеше трескаво очи като птиче, които търси храна, а Хауптбанхоф е маса, осеяна с трохи, където всеки момент може да се появи някой, който да го прогони.

Куполът от стомана и стъкло над главите им наподобяваше катедрала с хиляди прозорци, гигантска оранжерия, в която хората — в очакване да пристигнат влаковете им, които да ги отведат някъде надалеч — сновяха от магазин на магазин както насекомите сноват от цветете на цветете.

Стрелките на часовника току-що бяха отбелязали девет сутринта. Началото на работния ден. Навсякъде гъмжеше от хора.

Един от тях бе и Сол Уоткинс. Беше се слял с тълпата, бе станал невидим, поредният човек, който тича по някакви си свои задачи, но е решил да се отбие тук, за да изпие чаша кафе. Обикновен, невидим човек, който с нищо не изпъква сред тълпата.

Въпреки това бе неспокоен. Всъщност бе уплашен. Изпълнен със скръб. В чинията пред него имаше сандвич, който щеше да си остане неизяден... както се бе случило с всяко друго ястие през последните няколко седмици. Това бе част от ролята му, нищо повече, детайл, който трябваше да подсили образа му, да внуши, че това е най-обикновена закуска, да му помогне да се слее с тълпата.

Не искаше да се замесва. От друга страна обаче знаеше, че вече е замесен.

— Кой са *те*? — попита Алберт.

Уоткинс поклати глава. Нямаше представа. Можеше да им каже само, че *те* са наели жена му, че *те* са наблюдавали дома му, че *те* са му се обадили по телефона, за да го уведомят — кратко и делово — че съпругата му е загинала при нещастен случай.

Съпругата му. Беше петнайсет години по-млада от него, но никой не го забелязваше или поне никой не го бе коментирал през всичките години на брака им. И двамата бяха професори, той имаше докторска степен, а тя — две, бяха преподавали заедно в Потсдамския

университет, но различни предмети. Той бе специалист по литература и хуманитарни науки, нищичко не разбираше от числа, но знаеше какво е усещането, когато изядеш кексче с пълнеж, и можеше да го опише на колкото си иска страници. Тя бе теоретик. Логиката и системният анализ бяха нейната стихия. Изглеждаше напълно немислимо две толкова различни натури да се погаждат добре и още по-немислимо — да живеят заедно. Въпреки това те бяха щастливо женени двайсет години.

— После се случи това — заяви той. — Случиха се *те*.

Настъпи кратка пауза.

— Съпругата ви е била теоретик? — попита Алберт. — В каква дисциплина?

— Висша математика. Кодове, шифри... Продължи да преподава в университета, но в свободното си време разработваше *комерсиална кодираща система за трансфер на данни по интернет*. — На устните му грейна иронична усмивка, но бързо угасна, преди пламъчето да достигне очите му. — Така ме бе инструктирала да отговарям. Единствените думи, които разбирам от това изречение, са предложите.

Алберт се приведе напред и попита:

— Чували ли сте името Уилям Сандберг?

Сол поклати глава.

— А смятате ли, че е възможно съпругата ви да го е познавала? Знаете ли дали е работила за някоя военна организация?

— Какво се опитвате да кажете? Да не би да знаете кои са *те*?

Беше ред на Алберт да поклати глава. А Уоткинс продължи да пита:

— И така, кой е Уилям Сандберг?

Алберт му обясни накратко. Разказа му за Уилям. За Джанин. За писмото от Джанин, което споменаваше съпругата на Сол. За отвличанията. За мъжете с тъмни костюми в Амстердам.

Сол го слушаше и кимаше.

— Това са *те*.

Помълчаха, след което Алберт каза:

— Има разлики, които ме озадачават.

Уоткинс и Лео го погледнаха в очакване да обясни какво има предвид.

— Съпругата ви сама е постъпила на работа при тях.

— Да, отиде доброволно, след което я задържаха против волята ѝ.

— Откъде знаете това?

— Това е едно от предимствата да изучаваш литература. Ставаш много добър в четенето между редовете. — Още една усмивка, помръкнала в зародиш. След което поясни думите си: — Поддържахме контакт. Изпращаше ми пощенски картички, макар и не всеки ден. Кратки безлични текстове, посветени на времето. Буквално. Ако има нещо, за което не сме разговаряли никога, това е времето. Тези текстове означаваха, че е жива, но и че нещо ѝ пречи да напише каквото иска.

— Пощенското клеймо от Берн ли беше? — попита Алберт.

Уоткинс го погледна, после каза:

— Понякога. Но също и от Инсбрук, от Милано... Никога два пъти поред от едно и също място. Дори да е имало някакъв модел, така и не успях да го открия.

— Все места около Алпите.

Забележката дойде от Лео. Той вече бе извадил телефона на Кристина, заредил бе карта на екрана и се опитваше да открие пресечната точка между трите града.

— Това поне ни дава представа за местоположението. Донякъде.

Сол въздъхна отчаяно и каза:

— Кое е нищо. Да, там някъде е. Но къде?

Срещна погледа на Лео и зашепна отново:

— Съжалявам. От една година не мисля за нищо друго.

Седяха сред обичайната за една гара какофония от гласове, тракане на пристигащи и заминаващи влакове, скърцане на спирачки, съобщения за часове и номера на перони по радиоуредбата, които заглъхваха преди някой да разбере какво точно казват.

Алберт се приведе напред.

— Възможно ли е да знаете още нещо? Вероятно дори без да го съзнавате?

— Например?

— Не зная. Но ми се струва, че *те* се страхуват именно от това.

— *Те*? Да се страхуват?

— Да, страхуват се. Страхуват се от някаква катастрофа и подозират, че решението може би е у вас.

Уоткинс се огледа преди да заговори отново.

— Както вече ви казах, не зная нищо.

Натърти на *нищо*. Погледът му бе искрен. И все пак май криеше нещо.

— В такъв случай — попита Алберт — защо се страхувате?

— Защото не искам да си помислят, че зная нещо.

Гласът му прозвуча уверено, а погледът му бе прикован в тях. Приведе се напред и сложи ръка върху масата.

И там, под пръстите му, под тънките кокалести пръсти с огромни стави — единствената част от тях, която не се бе свила и съсухрила — които изпъкваха като мъниста върху връв, под тези пръсти лежеше лъскаво листче.

„Всичко е наред — говореха очите му. — Вземете го.“

Отмести ръка, без да откъсва поглед от Лео и Алберт. Изражението му бе толкова сериозно, драматично дори, сякаш им даваше не просто лист хартия, а документ от съдбоносна важност.

Алберт сложи ръка върху листчето, придърпа го към своя край на масата и му хвърли бегъл поглед преди да го прибере в джобчето на гърдите си.

Баркод. Друго не успя да види. Миниатюрни печатни букви, час, вероятно цена и... още нещо.

— Получих писмо — обясни Уоткинс. Гласът му бе стихнал до шепот, сякаш се канеше да сподели тайна, която не знае никой друг. — Два дни преди да се обадят и да ми кажат, че е починала... може да са били и повече, не съм сигурен, дните ми се губят... Та тогава получих тънък бял плик с нечетлив адрес на получателя. Сякаш...

— Сякаш какво? — попита Алберт.

— Сякаш онзи, който го бе написал, не бе държал химикалка от много, много отдавна.

Поколеба се. Най-вероятно тази подробност не бе от значение. Но за него тя бе едно от нещата, които не разбираше. Със сигурност знаеше само, че някой се опитваше да се свърже с него. Но каквото и да имаше да му каже този човек, той не искаше да го чуе.

— Нямаше писмо. Нито съобщение. Само това — каза той и посочи гърдите на Алберт. Листчето.

— Това е разписка — каза Алберт. — Нали? Разписка за багажна клетка?

Уоткинс го погледна. Не отговори на въпроса.

Но все едно бе казал *да*.

— Аз съм почти на седемдесет — обясни той. — Съпругата ми е мъртва. Страхувам се.

Отново посочи джобчето на Алберт и каза:

— Каквото и да е това, вече нямам нищо общо с него.

Мъжът с черния костюм не бе очаквал да види Сол Уоткинс. Въпреки това Уоткинс бе тук.

Преди двайсетина минути мъжът бе стоял в подножието на ескалаторите, един етаж под уличното ниво, и се бе преструвал на обикновен пътник, погълнат от разписанието на влаковете и картата на централната гара, но задачата му всъщност бе да наблюдава хората, които слизаха на това ниво.

Регистрираше всяко лице, всяка среща, всяка промяна на посоката и въпреки това в първия момент не го забеляза. Сякаш разумът му отказваше да възприеме онова, което виждаха очите му.

И все пак това бе Уоткинс. Наистина бе той.

Видя главата му да преминава след морето от глави, да подскача в такт с крачките му на път към входа, към чакалнята, после да изчезва в тълпата. Мъжът с тъмния костюм се втурна по стълбите, като лавираше между куфарите и пазарските чанти, за да не го изпусне.

През цялото това време си повтаряше, че това е невъзможно.

Трябваше да има някакво друго обяснение. Сигурно бе съвпадение, защото в противен случай нещата не се връзваха.

Преди по-малко от седмица бяха забелязали бездомника да напуска Хауптбанхоф. Преследваха го много километри, преди най-накрая да го приклепят в една уличка.

Документите, които трябваше да носи в себе си обаче, бяха изчезнали.

Документите, които трябваше да предаде на Сол Уоткинс, но които — поради неизвестна причина — не му бе предал.

Имаше само едно логично обяснение.

Това бе причината Шефан Краус да отиде на гарата.

За да остави документите в багажна клетка.

Според мъжа с черния костюм вариантите бяха два. Единият бе Шефан Краус да е оставил там документите като един вид застраховка с намерението да ги вземе по-късно или да ги използва като разменна монета, с която да откупи живота си. Ако това бе планът му, определено се бе провалил.

Този вариант означаваше, че нещата ще се подредят от само себе си. Щеше да измине едва седмица, след което електронната ключалка автоматично щеше да уведоми отдела за изгубени вещи, че времето за ползване на багажната клетка е изтекло. В този случай персоналът щеше да изпълни ясните и категорични инструкции, които бе получил: в случай че в някоя багажна клетка бъде открит пакет с документи, най-вероятно — но не задължително — дебел жълт плик, адресиран най-вероятно — но не задължително — до Сол Уоткинс, трябваше да позвънят на номера, който бяха получили. В този случай мъжът с черния костюм — или някой негов колега — щеше да дойде незабавно и да вземе плика.

Вторият вариант бе по-проблематичен. И тъкмо той бе причината мъжът с черния костюм да наблюдава гарата, той бе причината да се втурне по ескалатора, причината да открие какво, по дяволите, прави Сол Уоткинс в Хауптбанхоф.

Защото Шефан Краус не бе носил разписка. И това ги тревожеше.

Тревожеше ги, защото по пътя си от багажните клетки до улицата бе минал поне покрай три пощенски кутии. Следователно спокойно би могъл да изпрати разписката като писмо. Това бе причината мъжът с черния костюм да наблюдава жп гарата.

В случай че някой се появи тук.

В случай че някой отиде при багажните клетки и извади оттам нещо, което да наподобява пакет с документи.

Струваше му се немислимо това да е самият Уоткинс.

Бяха следили пощата му, както у дома, така и в университета, а това означаваше, че е невъзможно да са пропуснали дори едно писмо. Нямаше начин да е получил разписката. Нямаше как да стане!

Разбира се, появата му тук можеше да е чиста случайност. Нищо чудно да бе дошъл да напазарува или да си купи билет, но подобни съвпадения рядко бяха плод на случайността, както обичаше да казва

мъжът с черния костюм. Каквато и да бе причината, факт бе, че Сол Уоткинс се бе появил в Хауптбанхоф. Това му бе достатъчно.

Инструкциите му бяха ясни и трябваше да ги изпълни.

Мъжът с черния костюм извади мобилния си телефон и се обади на първия номер в списъка за бързо избиране.

Колегите му щяха да пристигнат след броени минути, за да поемат нещата в свои ръце.

40.

Очакваше да го заvari в кабинета му, но не го откри там. Не се отказа толкова лесно и почука на вратата на спалнята му. Уилям отвори и ѝ кимна да влезе.

Джанин бе останала без дъх. Затвори вратата и огледа помещението от стена до стена, за да се увери, че са сами.

Едва сега забеляза, че Уилям не е съвсем облечен. Беше с джинси и тениска, но не се беше бръснал. И Джанин разбра, че се е случило нещо. Той беше на ръба да се откаже, да се предаде, енергията, която бе забелязала в погледа му, бе угаснала. Не можеше да му го позволи, не и в този момент.

— Облечи си сако — каза тя. — Трябва да поговорим.

Отиде до прозореца, дръпна резетата, които го държаха затворен, и вятърът разтвори рязко крилата. Нахлу студен въздух. Много студен.

Вятърът носеше миниатюрни ледени кристалчета, които спокойно биха могли да се превърнат в сняг и дори да натрупат дебела покривка, стига вятърът да не бе толкова силен. Кристалчетата влетяха в стаята и затанцуваха покрай прозорците, докато воят на вятъра ту се усиляваше и преминаваше в страховит тътен, ту стихваше и преливаше в шепот.

— Какво има? — попита той.

— Нямам представа дали могат да ни чуят тук — каза тя и му направи знак да се приближи. Говореше достатъчно тихо, та вятърът да заглушава думите ѝ, така че дори някой да ги подслушва, да не чуе нищо друго освен поривите на вятъра и да реши, че са постъпили прекалено глупаво, като са отворили прозореца.

— Какво е станало? — попита пак Уилям.

Напрежението, което излъчваше Джанин, го плашеше.

— Не е станало — каза тя. — А става. Нещо става точно в този момент.

Вратата бе останала отворена само за секунда-две, колкото да пропусне един от пазачите, но и това бе достатъчно за Джанин, за да види, че в най-строго охранявания коридор кипи оживена дейност.

Част от персонала товареше сандъци и кашони на колички, а мъже с униформи сравняваха и отбелязваха нещо в списъци. Вратата се затвори преди Джанин да види повече, но тя бе прекарала в замъка достатъчно време, за да е запозната отлично с обичайната рутина.

Видяното тази сутрин бе съвсем ново.

Затова хукна по стълбите, които водеха нагоре, към стаята на Уилям, с една-единствена мисъл в главата.

Сигурно се случваше онова, за което я бе предупредила Хелена Уоткинс.

Сега, до отворения прозорец, Джанин разказа всичко това на Уилям и обясни какво е споделила с нея Хелена в нощта, когато е дошла пред вратата на стаята ѝ. Нощта, в която бе плъзнала магнитната си карта под вратата на Джанин. След което Джанин не я бе видяла повече до мига, в който я бе открила на прага на смъртта в онзи стъклен ковчег.

— Тя каза, че има резервен план.

— Обясни ми — каза Уилям.

— Не мога. Трябваше да я разпитам за подробности, но тя бе много уплашена, говореше несвързано и не знаех какво да кажа. Не каза *резервен план* или *план Б*, а спомена някакво име, не помня какво. Твърдеше, че ще го задействат всеки момент. Не разбрах нито думичка. Сега обаче започна да ми се изяснява.

— За какво говориш?

— Няма да се борят до края.

Замълча, погледна Уилям и продължи:

— В това има логика. Разполагали са с десетилетия, за да се подготвят за този момент, така че защо да нямат резервен вариант? Очаквали са, че могат да изпуснат нещата от контрол. Мисля, че се е случило тъкмо това. Мисля, че се опитват да спасят кожата си.

Той я изглежда невярващо.

— И защо да го правят?

— Има ли значение? — попита Джанин. — Важното е, че ще оставят вируса да се разпространява. Загубили са вяра в нас.

— И какво ще правим?

— Ще трябва да им кажем.

Направи несъзнателен жест към отворения прозорец, ръката ѝ сочеше към вятъра, за да покаже кого има предвид. Всички. Целия свят. Хората, които умираха, без някой да им обясни защо.

— Вероятно е прекадено късно двамата с теб да ги спасим. Но така ще им дадем шанс да се спасят сами.

— Как? — попита той.

— Трябва да се измъкнем.

— Не можем.

— Трябва да опитаме — каза Джанин. И след миг добави. — Не можем да се предадем.

А Уилям сви рамене. Чувстваше се като инатливо хлапе, но знаеше, че е прав. Предложението ѝ не би променило нищо.

— Защо не? — каза той. — Защо да не се откажем, след като бездруго не можем да направим нищо?

— Защото никой друг няма да опита.

Тя го изгледа предизвикателно.

— Ще оставят света да загине. Не можем да го позволим!

Джанин си тръгна, а Уилям остана до прозореца. Взираше се в езерото, наблюдаваше как вятърът накъдря повърхността му, как ледените кристалчета се разтапят върху перваза и образуват миниатюрни ручейчета, които променят посоката си с всеки порив на бурния вятър. През цялото това време изобщо не помръдна, продължи да се взира в далечината с надеждата, че гледката ще му донесе вътрешен мир.

Не откри никакъв мир.

А само несигурност, мъка и страх.

Джанин бе отчаяна и можеше само да ѝ съчувства. Стратегията, която му бе изложила, беше изненадващо добре обмислена и определено щеше да им спечели известно време. Но колкото и оптимистично да се опитваше да гледа на нещата, не виждаше как ще успеят.

Краят бе само един.

Остана край прозореца още десетина минути, без да мисли, без да вижда.

После отиде в банята и взе несесера си.

41.

Всички бяха убедени, че чистачката преувеличава.

Тримата охранители, които си проправяха път по перона, не бързаха. Крачеха небрежно, ключовете и ланците им подрънкваха в бедрата им. Не бързаха не защото не й вярваха, а защото бе обикновена чистачка и едва ли бе виждала пролята кръв. Когато работи като охранител на гарата в голям град, човек вижда много неща и престава да обръща внимание на сцени, от които една чистачка би изпаднала в истерия. Най-вероятно ги очакваше поредното местопрестъпление, което трябваше да отцепят до пристигането на полицията.

Качиха се във вагона.

И разбраха, че жената е била права.

От четиримата пътници не бе останало почти нищо. Кръвта бе навсякъде и ако това бе убийство, то те никога не бяха виждали подобна проява на жестокост. И макар да бяха опитни охранители, един от тях хукна обратно към перона, тъй като стомахът му отказваше да задържи закуската, а колегата му остана в кататоничен ступор, неспособен не само да действа, но и да мисли. Наложиха се третият да се свърже с полицията и да я уведоми, че ще имат нужда от по-голям екип.

Полицаяте пристигнаха, екипът от съдебни медици отметна завивките и някой реши да се обади на Центъра по заразни болести, с което предизвика падането на същинска лавина, устремила се надолу под собствената си тежест.

Лавина от страх.

И когато тя тръгна надолу и започна да расте, нищо вече не бе в състояние да я спре.

Разговорът им бе приключил много преди Уоткинс да стане от масата. Няколко пъти взимаше ръкавиците и шала си и се канеше да си тръгне, но всеки път зърваше сред морето от хора нещо, което го стряскаше — човек, който се шляеше безцелно или пък се връщаше

обратно, по същия път, по който бе минал току-що — затова променяше решението си, оставяше ръкавиците си на масата и продължаваше да разговаря с тях за най-различни маловажни неща, докато не се увери, че човекът, привлякъл вниманието му, си е отишъл.

Алберт и Лео нямаха нищо против да си побъбрят с него. Проявяваха търпение и разбиране. Но не успяваха да скрият скептицизма си.

— Не съм параноик — увери ги той. — Разбирам защо ме смятате за параноик. Аз обаче вярвам на очите си.

Те не възразиха. И въпреки това той се почувства задължен да им обясни.

— Винаги можеш да разбереш кога някой следи пощата ти. Винаги можеш да разбереш кога някой е отварял писмата ти и отново е залепвал пликовете. Това продължи около седмица както у дома, така и в офиса. Освен това ги видях да ме следят.

Алберт го изгледа изпитателно и попита:

— В такъв случай как са пропуснали разписката?

Уоткинс се усмихна. Първата усмивка, огряла лицето му от началото на техния разговор.

— Защото жената, за която се ожених, е по-умна от тях — отвърна той и кимна усмихнат. Тази усмивка трябваше да прикрие чувствата му, но въпреки това те успяха да се прокраднат през маската.

Имаше нещо трогателно в това. По-голямата част от лицето му бе отслабнала и се бе съсухрила като тялото му, но устата, зъбите, очите му бяха запазили предишните си размери, затова когато се усмихнеше, Сол Уоткинс се превръщаше в тъжна карикатура на самия себе си, две големи очи, които се усмихват на фона на тънката му сбръчкана кожа.

А може би усмивката му им се стори трогателна, защото ги изгледа с такава гордост, с такава любов към жената, която вече бе напуснала този свят, но с която искаше да се похвали за последен път.

— Забравили са, че и мъртвите могат да получават поща.

С тези думи Уоткинс стана от стола си и изчезна сред тълпата. Желанието му бе час по скоро да се слее с нея.

Разписката за багажната клетка остана да лежи в джоба на Алберт ван Дайк. Разписката бе пристигнала в Потсдамския

университет в бял плик. Изпратен до математическия факултет. Адресът бе изписан с грозновати разкривени букви.

По молба на Уоткинс Алберт и Лео останаха в кафенето още пет минути, след като той си тръгна.

Кафето му остана недокоснато на масата пред тях, сандвичът му също. Дори не си бе направил труда да развие целофанената му опаковка.

Седяха мълчаливо, но пък думите бяха излишни. И двамата мислеха за едно и също.

Разписката. Багажната клетка. И онова, което ги очакваше там. Това ли бе отговорът, за който бе споменал Палмгрен?

И ако това бе отговорът, какъв бе въпросът?

Вероятно бе свързан по някакъв начин със самолета и болницата, вероятно щеше да ги отведе до Уилям и Джанин, вероятно щеше да им помогне... но нищо чудно и да не им помогне.

Скоро щяха да разберат.

Колата им бе паркирана недалеч от помещението с багажните клетки. Позицията им бе идеална от логистична гледна точка: щяха да излязат от кафенето и да тръгнат към колата, като пътьом щяха да направят малко отклонение и да огледат багажните клетки, разположени около стълбите, за да открият онази, която търсеха.

Нищо не предполагаше, че мястото се намира под наблюдение.

Каквото и да смяташе Уоткинс.

Когато петте минути минаха, Алберт и Лео останаха още две, докато си изпият кафетата. После станаха и потънаха в тълпата. От Уоткинс нямаше и следа.

На една от терасите, разположена на няколко нива над главите им, стоеше мъж с черен костюм и наблюдаваше всяка тяхна стъпка.

Мъжете, които влязоха през стъкления свод на главния вход, разполагаха с оскъдна информация. Гарата бе пълна с хора, които се движеха в най-различни посоки, хора с напрегнати лица, които бързаха да се качат на влака или се шляеха пред информационните табла, обикаляха магазините, мъкнеха чанти, раници и куфари на колелца...

Всички те пречеха на мъжете. И всеки от тях можеше да е човекът, когото търсеха.

Видяха своя колега в мига, в който чуха гласа му в слушалките си. Бе застанал на стоманената платформа, от която се виждаше целият приземен етаж. Нареди им да се разделят: Уоткинс е тръгнал в едната посока, двамата мъже в друга и нямаше как да знае у кого точно е разписката.

Мъжете на партера потвърдиха получаването на съобщението и продължиха да си проправят път сред тълпата. Надигаха леко глави над околните, сякаш се надяваха, че зрителното им поле ще се изкриви в съвършена парабола, която ще им покаже мястото, на което щяха да се появят двамата.

Не ги откриха никъде. Затова продължиха да оглеждат стълбите и ескалаторите, да се взират в пролуките между тълпата и да си разменят тайни сигнали, че са покрили всички изходи.

Не биваше да им позволят да се измъкнат.

Часовникът обаче показваше десет часа и няколко минути. Гарата гъмжеше от народ и придвижването им бе изключително затруднено.

А не след дълго щеше да настъпи и същинският хаос.

* * *

Името на командира на специалния отряд бе Петер Тресинг. Подполковник Петер Тресинг. Когато слезе от голямата бронирана машина пред централния вход на Хауптбанхоф, изражението му бе повече от мрачно.

Невъзможно бе да изпълни получените заповеди. Можеше да се каже, че се е провалил, преди още да се заел с изпълнението им.

Влакът бе пристигнал на гарата преди повече от час и колкото и изходи да затвореха сега, нямаше начин да задържат всички пътници от заразения влак и да им попречат да напуснат терминала. Всъщност тук можеше да не е останал нито един пътник от въпросния влак.

Пътниците вече бяха на път към домовете си, където ги очакваха техните семейства, или бяха поели към следващата си дестинация, или седяха в някой автобус на път за някъде... Дори един от тях да е бил в

контакт с онова семейство, дори един от тях да е разговарял с тях или да е бил наблизно, когато някой се е изкашлял, дори впоследствие само двама или трима да са пипнали вируса и да са го разпространили, ситуацията можеше да бъде описана само с една дума.

Катастрофа.

Подполковник Петер Тресинг не се съмняваше в това, както не се съмняваше и че шансът това да не се е случило е нулев.

Въпреки това започна да раздава заповеди на мъжете в зелени униформи, слезли от същите бронирани машини като неговата. Нареди им да блокират всички изходи и да поставят гарата под карантина. Онова, което щеше да последва, щеше да прилича на гражданска война и да създаде единствено паника.

Защото Петер Тресинг знаеше, че всичките им усилия ще отидат на вятъра.

Подобно на всеки друг транспортен терминал по света, и берлинската Хауптбанхоф бе проектирана с безупречна логика. Всички транспортни терминали на света имат още една обща черта, за която обикновеният пътник обикновено не се досеща.

В тях цари същински хаос. Същински хаос, изпълнен с хора.

Лео и Алберт лавираха между стълбите, прекосяваха окачени пътеки, играещи ролята на нещо като надлези, които сякаш се рееха във въздуха между пероните и влаковете или между магазините и следващите стълби. От време на време забелязваха ниша и ъгълче с поставени там багажни клетки, но номерът върху нито една вратичка не съвпаднаше с номера върху тяхната разписка.

Вървяха бързо. Бързо, но не нервно или нетърпеливо, стараеха се да изглеждат така, сякаш знаят къде отиват, макар всъщност да нямаха никаква представа. Притесненията на Уоткинс като че ли се бяха предали и на тях, затова от време на време поглеждаха през рамо, за да проверят дали не ги следят, макар да знаеха, че подобно поведение е прекалено очевидно за всеки, който би ги следвал.

Тъкмо се канеха да се откажат от търсенето и да го продължат на следващия ден, когато осъзнаха, че стоят пред редица багажни клетки, чиито номера бяха много близки до онзи върху разписката.

А, ето я клетката, която търсеха!

Беше най-малката по размер, скрита в най-далечния ъгъл. А пред нея стоеше възрастен мъж.

Беше се привел над съседната клетка и внимателно поставяше багажа си в нея — куфар, хартиени торбички и... не, не, почакайте, дали не е по-добре тази хартиена торбичка да стои върху куфара... или предишният вариант е за предпочитане?

Алберт и Лео стояха на разстояние. Стояха край стълбите и изгаряха от нетърпение мъжът да си тръгне.

Най-накрая той затвори вратичката. Завъртя ключалката. И си тръгна.

Кодът върху разписката.

Въведоха го на клавиатурата, разположена в центъра на редицата багажни клетки.

И зачакаха.

Стори им се, че целият свят е затаил дъх в този миг, сякаш номерът, който бяха набрали, щеше да промени като с вълшебна пръчка всичко около тях.

Но не промени нищо.

Разнесе се тихо изщракване и една от вратичките се отвори. Не докрай, а само сантиметър-два.

Наведоха се, отвориха я и надзърнаха вътре.

В нея имаше жълт плик.

За частица от секундата Алберт изпита познато усещане. Именно такъв плик му бе изпратила Джанин. Изправи се и погледна Лео. Приближаваха се към отговора. От този момент насетне всичко щеше да е наред.

Лео ги видя първи.

Появиха се от другия край на чакалнята.

Мъже с тъмни костюми. Единият ги посочи, притисна слушалката към ухото си и хукна към тях.

Лео сграбчи Алберт за ръката.

Можеха да направят само едно.

Да бягат.

Казват, че хората не си приличат, че всеки притежава уникална индивидуалност, но когато са изплашени, стадният им манталитет ги превръща в тичаща тълпа от безброй тела, които действат като едно.

Централният вход бе затворен.

Хората, запътили се към Ойроплац, бяха посрещнати от въртящи се врати, които не се въртяха, а отвън ги очакваха мъже с военни униформи и оръжие в ръце. Никой не знаеше какво става, но паниката се разпространи като пожар.

Досуц като ято рибки в сянката на акула, хората се обърнаха и побягнаха в обратната посока; всички се страхуваха и искаха да се измъкнат час по-скоро. Достатъчно бе един да хукне нанякъде, за да го последват мигом и останалите. Противници на подполковник Петер Тресинг бяха времето и географията. Невъзможно бе да подсигурят всички изходи, преди някой да се измъкне.

Но такива бяха заповедите му.

Той остана на място, навън, под студеното зимно слънце. Наблюдаваше морето от хора, което се люшкаше зад стъклената фасада. Следеше как хората му заобикалят сградата и се насочват към другите врати. Зачуди се след колко ли време хората вътре ще изпаднат в паника. И какво ще се случи тогава.

Мъжът с черния костюм, който стоеше в галерията високо над тълпата, не пропусна нищо от онова, което се случваше долу.

Разигралата се сцена приличаше на улична корида, но без биковете — шеметно паническо бягство, озвучено от крясъци и писъци. Хората бяха уплашени от нещо, което не можеха да видят, но то ги караше да се блъскат напред, водени от отчаяното желание да се измъкнат навън.

Видя и военните машини отвън.

Видя, че тълпата започва да открива алтернативни изходи, видя, че онези най-отпред са притиснати към стъклата, тъй като новите врати също не искаха да се отворят. Видя човешката вълна първо да се надига, а сетне да се отдръпва като при отлив и да се насочва в друга посока, да се разлива из чакалнята като лава върху планинско плато.

Гарата бе поставена под карантина. Но защо, по дяволите?

В слушалката му звучаха виковете на неговите колеги. Колегите му бяха приклепени от движещата се тълпа, в която никой не желаше да промени посоката си от страх да не бъде премазан, затова не

успяха да открият нито Уоткинс, нито двамата млади мъже. Освен това не разбираха причината за цялата тази паника.

Изведнъж чу виковете на тримата си колеги на приземния етаж. Бяха ги забелязали.

Двамата мъже с жълт плик.

Бяха толкова близо, на хвърлей място от тях, виждаха се съвсем ясно, но в следващия миг тълпата се спусна по ескалаторите, всички започнаха да крещят, тълпата отново изпадна в паника и двамата мъже изчезнаха.

Мъжът с черния костюм стоеше безпомощен в галерията. Нямаше какво друго да направи, освен да нареди на колегите си да не се отказват, да се опитат да си проправят път през тълпата и да продължат преследването. Не биваше да позволят плячката им да се измъкне, залогът беше прекалено голям.

Затвори очи и се замоли каквото и да се случваше...

Каквото и да беше причината за блокадата на гарата...

Каквото и да ставаше, то да попречи на младите мъже с жълтия плик да се измъкнат навън.

Алберт ван Дайк се сви на предната седалка и покри главата си с ръце, докато Лео ускоряваше из подземния паркинг.

Не защото се пазеше да не го видят.

А защото не смееше да вдигне поглед.

Знаеше, че Лео Бьорк е лош шофьор, но въпреки това с изненада установи, че спътникът му не притежава не само елементарни умения, но и инстинкт за оцеляване. Резкият завой притисна Алберт към вратата и единственото, което заглуши виковете му, бе ревът на двигателя — Лео продължаваше да ускорява на втора — който бучеше, докато теглеше автомобила нагоре по витата рампа, която трябваше да ги изведе навън.

Зад гърба им се бе развилнял същински ад.

Началото му бе поставено от трима, най-много четирима мъже, които ги преследваха, но когато най-сетне успяха да се доберат до колата, видяха, че по петите им се носи цяла тълпа.

Преди да ускорят по рампата, Алберт видя един от преследвачите им да докосва слушалката в ухото си.

Това не вещаеше нищо добро.

Явно викаше подкрепление.

Намираха се на броени метри от края на рампата. Лео взе последния завой преди да излязат на улицата и Алберт тъкмо се канеше да го предупреди за възможността навън да ги чакат още мъже с тъмни костюми и автомобили, които да ги преследват, когато Лео изкрещя:

— Дръж се!

Алберт се вкопчи с две ръце в таблото и тъкмо се канеше да отвори уста, за да изкрещи, когато разбра какво има предвид Лео.

Навън цареше невъобразим хаос.

Напряко на улицата бе паркирал военен камион с размерите на автобус, а зад него тъкмо спираха още два такива. Войници с камуфлажни униформи опъваха по асфалта лента с метални шипове. Какво, по дяволите, беше това?

— Внимавай! — изкрещя той.

Ако съдеше по воя на двигателя обаче, последното нещо, което интересуваше Лео, бе да кара внимателно.

Огледа входа на паркинга с надеждата да открие начин да се измъкнат и забележа свободно пространство отстрани на един от камионите. Там нямаше нито лента с шипове, нито други автомобили. На отсрещната страна имаше само бордюр и тротоар. На теория мястото би трябвало да се окаже достатъчно широко, за да минат, но на практика тази възможност не изглеждаше особено привлекателна.

Алберт разбра какво се кани да направи Лео, затова се вслуша в предупреждението му и опря краката си в пода с такава сила, че се уплаши да не поддаде. Колата се разтресе цялата, заподскача и проскърца, когато две от колелата се озоваха на тротоара, а другите две останаха на асфалта. Алберт се молеше гумите да издържат на напрежението.

От всички посоки към тях се втурнаха мъже с униформи, но Лео продължаваше да натиска педала на газта и миг по-късно войниците останаха зад гърба им. Алберт се смъкна ниско на седалката, тъй като се опасяваше, че могат да открият огън.

Никой обаче не стреля по тях. „По дяволите! Измъкнахме се!“

Облекчението му продължи само секунда.

Защото осъзна какво ги очаква.

На броени метри пред тях минаваше оживен булевард с четири ленти, заети от автомобили, движещи се с висока скорост.

А Лео възнамеряваше да се включи в трафика, без да изчака някой да му направи път.

Прелетяха покрай няколко пътни знака, които ги предупреждаваха да дадат предимство. Лео обаче продължаваше да форсира двигателя, за да направи рязък завои под прав ъгъл, в резултат на което скочиха от тротоара и се включиха в уличното движение, заемайки празнина, появила се едва преди секунда.

Светът се сля в концерт от надути клаксони и свирещи гуми, колите прелитаха на сантиметри от тях и Алберт изкрещя нещо на холандски, което знаеше, че Лео няма да разбере — а и няма да го е грижа какво точно означава — миг преди да се разнесе стържене на метал в метал. Помисли си, че ако изобщо успеят някога да се измъкнат оттук и да върнат колата на фирмата за автомобили под наем, ще остави Лео да го направи лично.

В следващата секунда обаче всичко свърши.

Лео превключи скоростите, двигателят се успокои, колата спря да поднася и продължи спокойно в една-единствена посока — напред. Алберт едва сега осъзна, че е стиснал здраво очи и вече може спокойно да ги отвори.

До него Лео стискаше здраво волана и се взираше отчаяно в пътя.

— Какво става, по дяволите? Какво беше всичко това? — попита той през стиснати зъби, докато ускоряваше отново.

Алберт също се опитваше да намери някакво логично обяснение за появата на мъжете с тъмни костюми в гарата, за войниците отвън, за блокадата, през която като по чудо бяха успели да се промъкнат.

Не успя. Само дваайсет минути преди това бяха пили кафе в бистрото на гарата. А сега по петите им бяха мъже с тъмни костюми, цяла армия...

— Зад нас са!

Това бе собственият му глас! Викът му бе резултат от рефлекс, от подсъзнателна реакция, продиктувана от страх и паника, затова изкрещя по-силно от обичайното.

Лео погледна в огледалото за обратно виждане. Нямаше представа как са успели да ги настигнат, но Алберт беше прав.

Следваше ги черно ауди, материализирало се неизвестно как зад гърба им. Явно бе изскочило от гаража и профучало покрай войниците, принуждавайки ги да се хвърлят на земята. След това обаче, вместо да се включи директно в трафика, както бе направил Лео, шофьорът на аудито бе продължил по тротоара, премазвайки няколко велосипеда, преди една автобусна спирка да го принуди да слезе на пътното платно. Така се бе озовал в редицата автомобили зад Лео и Алберт.

Лео погледна напред. Трябваше да се измъкнат по някакъв начин.

И тогава отново чу гласа на Алберт.

— Червено! — изкрещя той.

Високо над кръстовището пред тях висяха светофари, окачени на стоманени въжета, други бяха монтирани на улични стълбове от страни. Всички до един светеха в червено и забраняваха навлизането в кръстовището. Лео ги видя, когато вече бе прекалено късно.

Липсата си на концентрация обаче компенсира с отлични рефлексии.

Натисна рязко спирачките.

Автомобилът реагира по доста изненадващ начин. Движеха се с прекалено висока скорост, в резултат на което колата продължи да се плъзга напред и навлезе в кръстовището. Отляво идваше колона от превозни средства, отдясно също. Авантюрата им със сигурност щеше да приключи зле, много зле. Разнесе се вой на спирачки и Алберт се сви на предната седалка до лоста за скоростите с надеждата, че колата има въздушни възглавници, които да спасят живота им в предстоящата катастрофа. Не виждаше път, но ръката на Лео смени предавките пред очите му. Единствената мисъл на Алберт бе: „О, господи, какво прави?“.

Лео ускоряваше.

Защото нямаше друг избор. Имаше само един начин да се измъкнат и той изискваше да са по-бързи и да прелетят през кръстовището.

Колата поднесе въпреки тракането на спирачките, предизвикано от антиблокировъчната система, двигателят ревеше, а Лео въртеше волана ту наляво, ту надясно. Дали го правеше, за да спаси живота им, или от паника, Алберт не можеше да каже, тъй като лицето му бе заровено в подлакътника и той не виждаше какво се случва.

Стърженето на спирачки и свиренето на гуми около тях се усили.

Миг по-късно се разнесе един звук, който не можеше да бъде сбъркан — сблъсък на автомобили, които не са успели да спрат, а са се ударили един в друг и са се завъртели.

Този звук би трябвало да прозвучи откъм тях.

Но им се размина.

Трясъкът прозвуча някъде отзад.

И си остана отзад. Нещо повече, разстоянието между тях и източника на звука се увеличаваше. За втори път през последните една-две минути Алберт отвори с усилие очи. Изправи се в седалката. Огледа се.

Погледът на Лео бе вторачен в огледалото за задно виждане.

Ръцете му стискаха волана. Пътят пред тях бе чист.

Бяха минали през кръстовището.

Далеч зад тях бе черното ауди, което ги бе преследвало от гаража. Шофьорът му бе направил опит да пресече кръстовището като Лео, но не бе успял. Предницата на автомобила приличаше на смачкано алуминиево фолио, а едно от колелата се бе откъснало и цялата кола се бе наклонила към асфалта. В резултат на това аудито бе връхлетяло едно сиво такси, чиято предница се бе забила така дълбоко в него, че не можеше да се види къде свършва едната кола и започва другата.

— Браво! — похвали го Алберт. — Но никога, ама никога, не прави това отново!

Лео кимна.

И продължи напред.

Дълго време не продумаха.

На арматурното табло пред тях лежеше жълтият плик.

И подскачаше в синхрон с всяка неравност по пътя.

Алберт не откъсваше поглед от него нито за секунда.

42.

Конърс вървеше по тесния лъкатушеш коридор, навел глава, за да не се удари в ниския таван. Забързаните му стъпки отекнаха по витата стълба.

В широкия вътрешен двор стоеше хеликоптер, готов да излети всеки момент. Когато Конърс излезе, екотът от тракането на роторите между каменните стени го връхлетя като удар с чук. Късо подстриганият пилот седеше зад щурвала и барабанеше нервно с пръсти по лоста, сякаш на него, а не на Конърс бе възложена толкова важна мисия. Изчака нетърпеливо командирът му да заеме мястото си, след което машината се издигна към сумрачното небе, замъкът започна да се смалява под тях, а после, когато хеликоптерът се насочи на запад, над долината, изчезна зад планините.

Замъкът.

Замъкът бе предмет на повече съвещания, отколкото Конърс искаше да си спомня.

Имаха толкова много причини да останат. Мястото бе труднодостъпно, малцина подозираха за съществуването му.

Замъкът изглеждаше надежден. Но думи като *изглежда* не им вършеха работа. Вярно, бе скрит сред планините и добре защитен, но все пак не бе съвсем невъзможно някой да се добере до него. И тъй като щяха да имат само един шанс, не можеха да разчитат на думи като *изглежда*.

Нуждаеха се от място, където епидемията със сигурност да не може да ги достигне.

До което никой да не може да се добере и което да бъде мобилно, тоест да може да бъде преместено, ако някой се опита да се добере до него.

Това място вече ги очакваше. Товарният отсек бе натъпкан с оборудване и материали, които трябваше да бъдат доставени в базата, и този полет бе първият от много, които Конърс щеше да направи през следващите два дни.

Това не му харесваше. Но това беше положението.

От птичи поглед всичко изглеждаше нормално. Пейзажът под тях — безмълвен, спокоен и безгрижен — приличаше на макет от детска железница. Въпреки това скоро в някоя от тези къщи долу някой щеше да започне да кашля. Тиха, но дълбока кашлица, която наподобява началото на настинка, но ще се окаже симптом за нещо несравнимо лошо.

Нямаше право да се отказва. Най-малкото, което можеше да направи, бе да продължи да опитва.

Но не можеше.

Решението не зависеше от Конърс. Протоколите и записаните в тях правила определяха следващите им стъпки. Нямаше никакво значение кой ги е съставил. Хората там долу щяха да умрат, но нищо не можеше да се направи. Той самият бе брънка от веригата и трябваше да изпълнява взетите вече решения.

Така поне се успокояваше.

Наблюдаваше покривите на сградите, над които прелитаха.

Усещаше с всяка фибра от тялото си, че греши.

И се чудеше какво ли наказание ще му отреди съдбата.

43.

Алармата се включи в осем и десет вечерта. По каменните коридори отекна тропот, прозвучаха ругатни, всички се чудеха как е възможно.

Знаеха, че го е правил и преди.

И въпреки това му бяха предоставили всичките му лични вещи, дрехи, обувки, тоалетни принадлежности, всичко. Вярно, бяха ги проверили, но явно не достатъчно старателно.

Тичаха по стълбите и мъкнеха Уилям към медицинското отделение долу, в дълбините на планината. Франкин тичаше от едната страна, Родригес от другата, а зад тях — двама пазачи.

На няколко крачки зад тях тичаше и Джанин.

Беше притеснена.

Но и благодарна, че двамата безименни пазачи най-сетне я бяха чули.

Джанин бе открила Уилям на пода в банята с безжизнен поглед, вперен в тавана, в съзнание, но неконтактен. До него лежеше празна картонена опаковка и блистер, в който бе имало хапчета, но сега всички гнезда бяха празни.

Общо дваисет. Хапчета против нервни разстройства и безсъние.

Нямаше как да знае кога ги е погълнал, но положението не изглеждаше добро.

Джанин се втурна да доведе помощ, но с изненада откри, че магнитната ѝ карта не действа. Електронната ключалка отказа да отвори вратата, в резултат на което тя загуби няколко безценни мига. Когато пазачите най-сетне я чуха и дойдоха до стаята на Уилям, той вече бе в безсъзнание.

В момента пазачите предаваха цялата тази информация на медицинския екип, докато лекарите настаняваха Уилям на леглото, проверяваха жизнените му показатели, скачваха шишета, торбички и

маркучи, поставяха леген от неръждаема стомана и... Джанин разбра какво ще последва и извърна поглед.

Долови миризмата на съдържанието на стомаха му. Замисли се колко ли много страда, надяваше се да си е струвало усилието. Изведнъж всичко приключи. Лекарите провериха отново кръвното му налягане, преди една от сестрите да отиде при Джанин и да постави ръка върху нейната.

— Спря да се покачва.

— Какво означава това? — попита тя, макар да знаеше.

— За щастие, извадихме по-голямата част от хапчетата, преди да са проникнали в кръвта му. — Погледна Джанин и добави: — Не се притеснявайте, ще се оправи.

Джанин я дари с поглед, изпълнен с благодарност.

Той бе добре отрепетиран, както всичко, което бе направила през изминалия час.

Измъкнаха се преди военните да блокират целия град.

Напуснаха Берлин по възможно най-сложния и заплетен маршрут, който някой може да си представи, но не за да се отскубнат от евентуални преследвачи, а защото Лео не се ориентираше достатъчно добре. Най-накрая успяха да стигнат до аутобана и щом потеглиха по него, не посмяха да спрат.

Съобразиха скоростта си с околните автомобили, стараеха се да не привличат внимание и продължиха да карат на юг часове наред. Непрекъснато поглеждаха тревожно в огледалата, като трепваха от страх всеки път, когато покрай тях преминеше нов автомобил в тъмен цвят.

Не се съмняваха, че продължават да ги издирват. Или защото бяха профучали през военния кордон и бяха предизвикали катастрофа, или заради жълтия плик върху арматурното табло, а най-вероятно и заради двете.

Ставаше нещо голямо.

Нещо голямо, което нямаше нищо общо с тях, но бе съвпаднало с пребиваването им в Берлин. И то най-вероятно ги бе спасило.

Всички радиостанции предаваха новини. Нито една не излъчваше музика, само новини, телефонни обаждания на изпаднали в

паника свидетели и репортажи от мястото на събитието с уличното движение за фон. Нито Лео, нито Алберт знаеха немски достатъчно добре, за да разберат нещо повече от откъслечни думи. Берлин. Хауптбанхоф. Geschlossen^[1]. Спогледаха се, после хвърлиха поглед и към огледалата. Докато новинарските сайтове не започнеха да отразяват събитията, можеха само да гадаят какво се е случило.

Набраха телефона на редакцията в Стокхолм, но никой не вдигна. Позвъниха и на Уилям, но телефонът му бе изключен. Всъщност той не бе включван след онова позвъняване на покрива на онази сграда.

Оставаше им да направят само още едно нещо.

Да отворят плика.

Да отворят плика, който можеше да им даде отговора... но на какво?

Той продължаваше да лежи на арматурното табло пред Алберт. Накрая, когато се озоваха достатъчно далеч от града, Алберт се пресегна, като междувременно погледна към Лео, за да се увери, че няма нищо против. После го отвори, бавно и внимателно. Лео едва овладя желанието си да откъсне поглед от пътя и да види какво има в него.

Листове. Цяла купчина листове.

Алберт ги прелисти. Веднъж, втори път. Прегледа целия куп, като спираше от време на време, опитвайки се да разбере за какво става въпрос.

— Какво е това? — попита Лео.

— Нямам представа — отвърна той. И наистина нямаше.

Върху листовите нямаше нищо освен числа. Безкрайни редици числа, страница след страница, а срещу тях — някакви символи, неразгадаеми шумерски символи, с каквито работеше Джанин. Тези символи обаче бяха получени с помощта на пиксели и ако му хрумнеше да ги преброи, щеше да установи, че ширината им е 23, а височината 73 пиксела. Пространството между тях бе изпълнено с изчисления, направени на ръка.

И те му изглеждаха напълно неразгадаеми. Алберт не беше математик; не виждаше нищо освен безкрайни уравнения със скоби и математически знаци и символи, които му изглеждаха смътно познати, но нямаше никаква представа какво означават.

Тук-там някое уравнение бе подчертано или пък отбелязано с удивителна. Имаше и стрелки, които сочеха от едно уравнение към друго, сякаш се опитваха да проследят логическите връзки между тях. Алберт ван Дайк обаче продължаваше да не разбира абсолютно нищо.

— Това са кодове — каза той, — кодове, символи и формули.

— И какво ни казват те?

— Нищо.

Мълчание. Алберт зарея поглед през страничното стъкло.

— И какво ще правим? — попита Лео.

— Нямам представа — отвърна Алберт и след кратка пауза добави: — А, да! Остава ни само едно. Да се надяваме, че има двама души, които знаят повече от нас по въпроса.

Родригес излезе от стаята на Сандберг. Криптологът бе заспал, състоянието му се бе подобрило, драмата бе приключила. Докато се връщаше по коридора, видя Джанин още отдалеч, но едва когато тя приближи, забеляза колко тъжна изглежда.

Когато чу стъпките му, тя вдигна поглед. Стоеше до една от вратите, сякаш изведнъж се бе вкаменила, стоеше и чакаше някой да дойде.

— Забравих — каза тя. — Целият този хаос... Забравих, че не мога да вляза.

В първия момент той не разбра какво иска да каже.

А, магнитната карта! Така бе започнало всичко. Неизвестно защо, но картата ѝ вече не работеше, което не го изненада. Не защото магнитните карти обичат да създават проблеми, а защото компютрите са си компютри и рано или късно все нещо се обърква.

— Това, както знаете — каза тя, — е моят коридор.

Той кимна. Джанин имаше право да бъде в тази част от замъка, затова той извади своята карта и тръгна към вратата, за да ѝ помогне. Но вместо да я отвори, спря.

Видя умората в погледа ѝ и реши, че вината за това е негова. Не заради онова, което се бе случило току-що, не заради Сандберг, който бе направил нов опит да сложи край на живота си; нямаше нищо общо с това. А заради факта че тъкмо той бе причината Джанин да се озове тук. Родригес се чувстваше отговорен, а това никак не му харесваше.

Затова остана неподвижен с магнитната карта в ръка. Изминаха няколко секунди.

— Той ще се оправи — каза накрая Родригес.

— И аз чух същото — отвърна тя с все същия унил глас.

Думите ѝ сякаш влошиха нещата. Искаше да я утеши, но не можеше. „Не това е причината да съм тъжна“, сякаш казваше тя, което на свой ред можеше да означава само едно: „Тъжна съм, защото съм тук“.

— Ще ви помогна — каза той.

Но въпреки това не помръдна. Поколеба се. Не отвори вратата. Прехапа долната си устна, сякаш се чудеше какво още да каже.

— Вижте какво — започна Родригес. Гласът му звучеше искрено. — Можете да приемете думите ми както искате. Зная, че няма да ви донесат утеха...

Ето, започна. Нямаше връщане назад. Започваше труден разговор, но какво пък толкова, това бе самата истина. Бездруго най-вероятно щяха да умрат, така че едва ли имаше значение дали ще го вземат за глупак, или не.

— Иска ми се да не го бях направил — каза той. И продължи, като избягваше да я погледне в очите. — Когато седяхме там, в Амстердам, през пролетта. Когато се превърнахте от цел на мисията ми в човешко същество, което седеше пред мен и... което ту се дразнеше от нещо и се сопваше, ту изглеждаше неустойимо забавно. — Сви рамене. — Понякога съжалявам, че се наложи да преживеете всичко това. Съжалявам, че не можахме... — Продължи след кратка пауза: — Че не можахме да поседим още малко, да изпием още една чаша вино, да продължим да си бъррим.

Това беше. Каза го. След което замълча. Не знаеше дали трябва да каже още нещо, или просто да ѝ отвори вратата. А може би трябваше да си държи устата затворена и да не казва нищо?

— Извадихте късмет — отвърна тя. — Още десет минути и щях да изчезна с портфейла ви.

Това бе толкова неочаквано.

Джанин се усмихваше. Или по-скоро го гледаше с безизразно, пусто лице, зад което се криеше същата онази загатната усмивка, която го бе очаровала в онзи ресторант в Амстердам. Беше като акт на

опрощение. Изглежда я със същата невъзмутима искреност и пое подадената му топка.

— Щяхте да останете разочарована от съдържанието му — отвърна той. — Все пак съм държавен служител.

— Да, разбира се — отвърна тя. Престори се — доста театрално при това — че му влиза в положението. — На пробен срок, нали? По някоя социална програма? Или са ви възложили тази задача от съжаление... за да има какво да правите?

— Спряха да ме съжаляват, когато видяха, че съм по-умен от вас.

„Нямаш си представа“, помисли си тя. Но не го изрече на глас.

Вместо това го удостои с поглед, приятелски, но изпълнен с тъга поглед между двама души, които са се оказали в една лодка и които ще споделят една и съща съдба.

Въздъхна. Топла, искрена въздишка.

— Всичко е толкова объркано — каза тя, — нали?

Той не би могъл да се изрази по-добре.

— Накратко — каза Родригес, — съжалявам.

— Има за какво да съжалявате.

Стояха на прага на стаята и се взираха един в друг. В някой друг свят това би могло да бъде мълчанието, предшестващо целувка. Този свят обаче бе далеч, много далеч, освен това никой от тях нямаше да го види отново и макар да бяха две самотни души, не бяха чак толкова самотни, че да позволят това да се случи.

Джанин позволи тишината да се проточи още малко, докато стане неловка. Сетне я наруши.

— Ако чакате да отворя вратата, ще трябва да почакате доста.

Той се усмихна извинително, сякаш бе забравил причината тя да се засуеи пред вратата. Извади магнитната си карта и когато пристъпи към прага, тя махна ръката си от вратата, за да му направи път.

Сблъсъкът обаче бе неизбежен.

Магнитната карта се изплъзна от пръстите му, двамата отстъпиха инстинктивно назад и тя падна на пода.

Джанин го погледна. Наведе се, взе я и му я подаде.

Нищо повече. Просто, любезно, с онази своя усмивка, която уж не бе усмивка, която му подсказа, че се кани да каже нещо двусмислено.

— Ако това беше покана, ще изпадна в глупаво положение, ако ви я върна.

Той я погледна. Сваляше ли го, или просто си играеше с него? Невъзможно му бе да прецени.

Взе картата. Потърси отговор.

— Обещавам следващия път да бъда по-ясен. Зная, че понякога схващате по-бавно.

На лицето ѝ грейна престорено неволна усмивка. Той я прие като признание, че току-що е отбелязал точка.

Бе предложил извиненията си и тя ги бе приела.

Разговорът им обаче бе приключил. Тя искаше да мине през вратата. Затова той допря картата си до електронния четец, монтиран в стената — което се канеше да направи от цяла минута — и, както можеше да се очаква, ключалката се отвори с леко бръмчене.

Картата работеше идеално, светодиодът грейна в зелено и вратата се отвори. Нямаше никаква причина някой да заподозре, че не е отворил вратата със собствената си карта. А в съвсем близко бъдеще щеше да съжали, че не е бил по-прозорлив. Но не и сега.

— Ще помоля Кийс да се свърже с вас — каза той. — Сигурно е забравила да я активира.

И посочи картата в ръката ѝ.

Джанин се усмихна.

— Трябваше да се сетя, че няма да ми помогнете.

— Мисля, че мога да ви помогна много повече, отколкото си представяте — отвърна той.

— Не знаете какво си представям.

С тези думи се разделиха.

Родригес остана отвън, докато Джанин прекрачи прага и се озова в следващия коридор. Когато вратата помежду им се затвори, те продължаваха да се взират един в друг.

Секунди по-късно Джанин тичаше по коридора към стаята си. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Оставаха ѝ само няколко часа, за да подготви всичко.

Преди седем месеца той бе успял да я очарова, накарал я бе да сваля гарда и всичко се бе объркало. Намразила го бе за онова, което ѝ

бе сторил, намразила бе и себе си за това, че го бе допуснала.

Сега обаче тя го бе надхитрила, беше си отмъстила.

В джоба на Родригес се намираше картата на Франкин.

Със същите права на достъп като тази, която току-що бе свила от него.

Което означаваше, че най-вероятно Родригес няма да забележи разликата. Всъщност щеше да я забележи в момент, когато това нямаше да има никакво значение.

Трийсет минути преди това — докато лекарите го настаняваха внимателно на леглото — Уилям Сандберг усещаше горчивия послевкус от промивката на стомаха.

Погледът му бе отнесен, но само защото той искаше да изглежда така.

Мисълта му работеше на бързи обороти, регистрираше всичко, което се случваше около него; той анализира ситуацията и стигна до извода, че всичко е под контрол. Бе се справил със своята част от задачата. Сега се намираше в стаята си, заобиколен от трима души — Родригес и още двама, чиито имена не знаеше, а до стената бе застанала Джанин и наблюдаваше как мерят пулса му и проверяват дали всичко е наред.

Наблюдаваше ги мълчаливо. Изглеждаше разтревожена, но не прекомерно, идеално балансиран избор предвид факта, че се познаваха от по-малко от седмица, и предвид факта, че в подобни ситуации човек лесно може да преиграе.

Двамата мъже дръпнаха завивката му, а Родригес провери банята за хапчета, които може би са пропуснали, но не откри нищо и в крайна сметка тримата си тръгнаха доволни от проверката.

Две хапчета. Толкова бе взел Уилям Сандберг.

Останалите осемнайсет вече пътуваха в канализацията на път към пречиствателната станция, а ступора, в който бе изпаднал, бе изиграл с лекота благодарение на налегналата го умора. В интерес на истината изиграването на тази роля му бе доставило удоволствие и по никакъв начин не бе изложило живота му на опасност.

Само бе направило илюзията свършена.

Бе изчакал достатъчно, за да може съдържанието на двете таблетки да проникне в кръвта му, и това си бе проличало при направените му изследвания. А когато лекарите и сестрите в медицинския център бяха пъхнали онази тръба в хранопровода му, за да изпразнят съдържанието на стомаха му, когато концентрацията на вещества от двете таблетки бе спряла да се покачва, лекарите бяха решили, че са направили промивката му точно навреме.

След като въздъхнаха с облекчение, лекарите, пазачите и Франкин се спогледаха уморено. Една от сестрите премери пулса му, след което го оставиха под наблюдение, докато опасните нива спаднат. Всички продължиха да разговарят тихо и в крайна сметка му обърнаха гръб, защото рано или късно гледката на пациент в леглото омръзва на всички.

След като настъпи неговия миг, Уилям не пропусна да се възползва.

Франкин бе метнал куртката си на стола, а това бе същински дар божи, тъй като улесняваше неимоверно задачата на Уилям. Трябваше само да се пресегне от леглото. Всичко зависеше от удачния избор на момента. Ако някой се обърнеше в този миг и го видеше да се надига от леглото, ако някой видеше, че нито е в безсъзнание, нито е замаян, а ръката му бърника в куртката на Франкин, това щеше да сложи край на малкото му приключение, а заедно с това и на последния им шанс да се измъкнат.

Но никой не се обърна.

Никой не го видя да пъха собствената си магнитна карта в разкопчания джоб, никой не го видя и да изважда картата на Франкин оттам.

Защото никой не очаква човек в безсъзнание да краде магнитни карти.

Дори Морис Франкин.

След като пазачите покриха Уилям с меката завивка в собствената му стая, Джанин остана да го наблюдава, докато не дойде време да си тръгва.

Направи го, когато прецени, че Родригес също се кани да напусне стаята, и изчисли времето, необходимо ѝ да го пресрещне в коридора и

да осъществи своята част от плана. Когато този момент настъпи, тя се извини и излезе.

Планът бе доста рискован, много неща в него можеха да се объркат, но всичко мина отлично.

В джоба на Франкин се намираше картата на Уилям.

А Джанин бе взела картата на Франкин, елегантно и незабележимо за останалите, когато хвана Уилям за ръката и го попита как се чувства.

Идеята бе изцяло нейна и Уилям трябваше да признае, че е чудесна.

Успее ли Джанин, това щеше да им спечели допълнително време, в случай че нещо се обърка.

Единственото препятствие оставаше Родригес, но Джанин увери Уилям, че знае как да се справи с него.

Уилям затвори очи под завивката и си каза, че не би искал да знае какво точно възнамерява да прави Джанин.

* * *

Изминаха още десет минути, преди Родригес да реши, че Сандберг е потънал в тих, спокоен и здравословен сън и не може да му се случи нищо лошо. Стана от стола си, премери пулса му за последен път и излезе.

В коридора се натъкна на Джанин и макар очевидно да го подозираше, тя се канеше да размени неговата карта с тази на Франкин.

А Уилям продължаваше да лежи в стаята си и да си мисли, че сега е моментът.

Щяха да имат само една възможност да се измъкнат.

И щяха да се възползват от нея още тази вечер.

[1] Затворен (нем.) — Б.пр. ↑

44.

Когато напуснаха стаите си, беше тъмно и щеше да остане тъмно още много часове.

Беше нощ. Ако успееха да се доберат до входа, до онези места, които никога не бяха виждали, но които се надяваха да са там, вероятно щяха да потънат в мрака и да избягат.

Тичаха безмълвно по коридорите, Джанин отпред, отначало на десетина стъпки пред него, за да му показва пътя, но разстоянието между тях все нарастваше, затова се налагаше Уилям да събира сили и да ускорява темпото от време на време, за да не я изгуби зад някой ъгъл.

В интерес на истината, тя не притежаваше неговите умения, нито бе преминала през обучение като неговото, но от друга страна, притежаваше качества, с които Уилям не можеше да се похвали.

Или с други думи, тя бе в отлична форма, а той не.

Дробовете му пареха, гърлото го болеше сякаш някой бе изсипал в устата му цяла лопата нажежени въглени. С всеки спазъм обаче вдишваше свеж въздух, освен това нямаше избор. Не бе тичал от години, а сега тичаше за живота си.

Да, много точно казано. Тичаше за живота си. За собствения си живот, а може би и за живота на всички останали.

Затова не обръщаше внимание на болката, на мъчителния допир на меките си пети по твърдите каменни плочи. Тичаше бос, за да не го чуят. Не обръщаше внимание и на вибрациите, които се разнасяха нагоре към коленете, бедрата и излишните килограми на кръста му. Не обръщаше внимание и на парливия дъх, който си поемаше, на крещящите от болка бели дробове, които го умоляваха да спре, сякаш от това щяха да се почувстват по-добре. Не обръщаше внимание на болката, защото знаеше, че рано или късно някой ще открие какво правят и ако дотогава не са напуснали замъка, никога няма да успеят да го направят.

Затова тичаха, без да спират, Джанин с тренирана, ритмична стъпка и развята дълга коса, Уилям подире ѝ, напрегнал всички сили

да не изостава прекалено.

Минаваха през врата след врата.

Поднасяха картата на Родригес към ключалка след ключалка.

Както би могло да се очаква, картата не им създаваше никакви проблеми.

И двамата се молеха безмълвно да продължи да работи по същия начин.

Понякога и малкото камъче обръща колата и в този случай малкото камъче бе една папка с инструкции.

Папката принадлежеше на Морис Франкин и лежеше на масата в голямата зала с тъмносините кресла.

Беше полунощ, а по това време обикновено никой не четеше инструкции.

Франкин обаче беше буден.

Бездруго спеше малко, само по няколко часа. Сега обаче проблемите, стоварили се на главата му, бяха повече от обичайното, затова умът му работеше трескаво и отказваше да почива, макар и да се нуждаеше от поне малко отдих. Накрая се отказа от опитите си да заспи и реши да прочете отново дебелата папка, събрала всички правила и процедури, които вече бе задвижил и които щеше да следва дословно през идните дни.

Едва тогава се сети, че папката не е в стаята му.

Само след секунда си спомни къде я бе видял за последен път, но остана още няколко минути под топлото одеяло, опитвайки се да се спазари със самия себе си.

Струваше ли си усилието? Щеше ли да заспи, ако останеше в леглото? Или беше по-добре да стане и да я вземе?

Вече знаеше отговора.

Затова стана, облече ризата и панталоните си, почувства как студеният плат жули кожата му — нещо, което дрехите винаги правеха нощем — взе магнитната си карта и тръгна по дългия път към подземната част на комплекса.

Забравената папка промени всичко в мига, в който Франкин застана пред масивните стоманени врати в недрата на планината, на много етажи под земната повърхност.

Защото изведнъж се оказа, че магнитната му карта не работи.

Поднесе я към електронния четец, както бе правил ден след ден, година след година. Зеленият диод обаче не светваше. Ключалката протестира с тихо досадно жужене, а червеният диод мигаше ли мигаше. Какво ставаше, по дяволите?

Франкин не беше в настроение. Бе прекалено уморен, за да си губи времето с подобни глупости. Вярно, не можеше да заспи, но това не означаваше, че не е уморен. Затова последното, от което имаше нужда, бе да слезе посред нощ в дълбините на планината и да застане пред врата, която не иска да се отвори.

Прелисти указателя на телефона си, за да открие номера ѝ.

Знаеше, че ще я събуди, но какво пък толкова.

Това ѝ беше работата.

Евелин Кийс се събуди от звъна на телефона и когато видя, че я търси Франкин, вдигна незабавно.

— Нещо не е наред с ключалките — каза той, без да си губи времето с любезности.

— Не е наред ли? — попита тя. Не защото не го беше чула, а защото не бе напълно будна и се опитваше да спечели малко време.

Франкин повтори думите си, след което обясни, че се намира в централната част на комплекса и не може да отвори една от вратите. Продиктува ѝ цифра по цифра кода, изписан върху метална табела встрани от вратата.

Кийс го слушаше внимателно. Удържа отворени очите си, които не искаха нищо друго, освен да се затворят и да продължат да спят. Но изпълни задълженията. Включи терминала до леглото си, свърза се с охранителната система и започна да анализира състоянието ѝ. Знаеше, че ако част от нея е блокирала, няма да може да се справи с проблема оттук, а ще трябва да отиде в контролния център. „Ох, дано не ми се налага, дано да е нещо дребно, дано да се върна в леглото час по-скоро“, замоли се тя.

Седна на края на леглото, без да включва лампата. Лицето ѝ грееше в леденосиньо, озарено от студеното сияние, излъчвано от терминала.

В следващия момент замръзна. После се изправи рязко. Сякаш осъзнаваше, че това е затишие пред буря, и се опитваше да задържи този миг колкото се може по-дълго.

— Къде се намирате? — попита тя.

Макар вече да знаеше.

Франкин отново ѝ продиктува номера на вратата, а той, разбира се, съвпаднаше с номера, който тя бе въвела. Не че Кийс бе очаквала нещо друго.

— Картата е наред — каза тя, скочи на крака и започна да облича униформената си риза върху тънкото потниче, с което спеше. — Просто... вие не сте вие.

— Какво искаш да кажеш? — попита Франкин.

— Пред тази врата стоите не вие, а Уилям Сандберг.

Кийс позвъни на Родригес секунди след като приключи разговора си с Франкин. Първата мисъл, която му хрумна, бе, че шефовете му са идиоти.

Разбира се, че не трябваше да им предоставят пълна свобода да се движат из комплекса, разбира се, че бе повече от глупаво да им дават магнитни карти, разбира се, че бе наивно да смятат, че онези двамата ще работят за тях, освен ако не бъдат принудени.

Може би, разсъждаваше той, докато тичаше по коридорите, може би нещата щяха да се получат, ако от самото начало бяха сключили сделка с тях. Ако ги бяха наели напълно доброволно и им бяха предоставили цялата информация. Защото направиш ли някого затворник, макар и за кратко, той винаги ще си остане затворник. Това е положението. Дори да замениш килията със свобода, не бива да се изненадваш, ако рано или късно бившият затворник направи опит за бягство.

Тичаше по коридорите, които водеха към стаята на Уилям Сандберг, макар да знаеше какво ще заvari в нея.

Ако наистина бе успял да размени картата си с тази на Франкин — а той очевидно го бе направил, което бе толкова глупаво от страна на шефа му — едва ли щеше да седи кротко и да чака някой да открие какво се е случило. Тъкмо обратното, Сандберг щеше да хукне да бяга,

придружаван най-вероятно от Хейнс. Не им оставаше нищо друго освен да се молят двамата все още да не са напуснали замъка.

Както бе очаквал Родригес, стаята на Уилям Сандберг се оказа празна.

Отвори вратата на банята, надзорна и в гардероба, просто за да е сигурен, но не откри никого нито на едното, нито на другото място, затова хукна към кабинета на Уилям.

Щом отвори вратата, замръзна.

И впери поглед в стената пред себе си.

Опипа слушалката в ухото си. Ръцете му трепереха от напрежение.

— Сандберг е изчезнал — каза той.

Изрече думите, които всички очакваха да изрече.

Следващите му думи обаче изненадаха всички.

Франкин и Кийс тичаха из лабиринта от коридори, разположен на няколко етажа под този, на който се намиреше Родригес. Франкин го чу съвсем ясно в слушалката си, но не успя да каже нищо друго, освен да го помоли да повтори.

Колкото и пъти да го караше да повтаря, това нямаше да промени нищо. Думите си оставаха същите.

Изчезването на Сандберг не би могло да се случи в неподходящ момент. Половината охранители вече бяха напуснали замъка, а хеликоптерът — с Конърс на борда — се намиреше някъде над Франция. Не им оставаше нищо друго, освен да използват максимално ресурсите, с които разполагаха.

Кийс не откъсваше очи от Франкин, чуваше думите на Родригес в собствената си слушалка, но сега очакваше заповедите на генерала, макар добре да знаеше какви ще са те.

Франкин вдигна микрофона към устата си. Задъхан, изморен от тичането, възбуден. Думите му обаче прозвучаха съвсем ясно.

Уилям Сандберг и Джанин Шарлота Хейнс не бива да напускат комплекса. При никакви обстоятелства. Никакви!

Родригес потвърди, че е разбрал заповедта, и прекъсна връзката.

Кийс и Франкин продължиха да тичат с всички сили по облицованите със стоманени панели коридори на най-долните етажи, които водеха към наблюдателния център. В главите им продължаваха да отекват — отново и отново — думите на Родригес.

— Взели са всичко. — Това бяха точните му думи.

Всичко.

След като получи заповедите на Франкин, Родригес изключи радиостанцията.

Трябваше да събуди хората от екипа си. Макар и в намален състав, те си оставаха неговия екип.

И когато ги вдигнеше по тревога, те щяха да тръгнат по петите на двамата бегълци и този път нямаше да се провалят.

Въпреки това изчака няколко секунди преди да събуди хората си.

Стоеше наред кабинета на Уилям Сандберг.

Покрай една от стените се намираше масата с компютрите.

А покрай другата нямаше нищо.

Всички листове с кода, всички листове с клинописните знаци, всичко, което бе закачено на стените, разпечатките в червено и черно, пред които Уилям крачеше замислено... Всичко бе изчезнало.

Уилям и Джанин се опитваха да избягат.

И бяха взели със себе си информация, пазена в тайна в продължение на повече от петдесет години.

* * *

С всеки метър, който Уилям и Джанин изминаваха, комплексът им се струваше все по-голям и по-голям.

Тичаха по коридори, които никога не бяха виждали, стигнаха отвъд голямата, наподобяваща парламент зала, подминаха помещенията със сървърите, медицинския център със заразените хора, които очакваха смъртта си в болничните легла. Отваряха нови врати, спускаха се по нови стълби, навлизаха все по-дълбоко в недрата на планината и се надяваха това да ги приближава към свободата.

Всяка крачка, която правеха, им разкриваше нови глави от историята на Организацията. Разказваше им за хората, които някога са работили тук, провеждали са изследвания, блъскали са си главите над поставената им задача, за хората — колко ли бяха те на брой? — които бяха загинали през осемдесетте, когато вирусът плъзнал за първи път из комплекса.

Минаваха покрай кабинети, заседателни зали, пространства, проектирани да подслонят стотици; протъркани офис столове пред празни бюра, озарени от студения блясък на флуоресцентните лампи, реликви от една отминала епоха.

Минаваха покрай помещения, превърнати в складове. Уилям им хвърли едно око, докато тичаше, и видяното го изненада, макар да знаеше, че не би трябвало.

Склад след склад, натъпкани със сандъци.

Някои бяха дървени, други бяха метални. Някои бяха сиви, други бяха боядисани в маслинозелено или в различни оттенъци на зеленото и кафявото. Върху всички имаше надписи, някои в бяло, други в жълто, както и числа, указващи количества, тегло, размери... Надписите бяха на руски, понякога на английски, имаше дори на арабски и японски.

Оръжия. Муниципии. Гранати. Какво още? Безкрайни резерви от огнева мощ. Това, разбира се, не би трябвало да го изненадва.

В края на краищата ставаше въпрос за международна организация. Създадена с цел да защитава света.

Срещу какво точно? Никой не знаеше.

Сигурно бяха разиграли хиляди въображаеми сценарии срещу хиляди въображаеми врагове. Та нали бяха изпратили сигнал чак в космоса. Ами ако някой вземеше, че отвърне? Да, Земята трябваше да се защити, а ако не складираш оръжия във военна база, къде другаде да ги складираш?

Военна база, команден пункт, научноизследователски пункт. Всичко на едно място. На едно огромно място.

Огромно и пусто.

Нямаше как да не обърнат внимание на онова, което това място им разказваше за хората, които са били изложени на вируса и са умрели тук, за онова, което можеше да се случи сега.

Всеки път когато се сетеше за вируса, Уилям правеше едно и също: стискаше здраво тениската си.

Не, не ставаше въпрос за тениската, която бе облякъл, а за онази, която бе превърнал в импровизирана чанта, която бе прегърнал като раница и която бе натъпкал с листове и папки.

Папки с материалите, върху които бе работил. Кодовете и числата.

Всичко, което бе окачил по стените в кабинета си и което — надяваше се — може да бъде разгадано от някой друг.

Това беше планът им: да се измъкнат от замъка и да предадат цялата информация в подходящите ръце с надеждата, че по-големият брой специалисти ще свърши по-добра работа от самия Уилям, Хелена Уоткинс, Джанин и всички останали, които се бяха опитвали да разгадаят кодовете преди тях. Надяваха се, че все някой там, навън — или пък няколко души, много хора, работещи заедно — ще открие решение, докато все още има надежда.

Преди пурпурните кръгчета да се превърнат в реалност.

Затова продължиха да тичат през недрата на планината, като спираха само за да допрат картата до поредната електронна ключалка. Тичаха, тичаха, тичаха, нямаха представа къде отиват, но се надяваха.

Надяваха се, че тичат в правилната посока.

Евелин Кийс използва последните крачки до кабинета си, за да планира следващия си ход.

Вече не чувстваше умора, мисълта ѝ се носеше към компютърната система, за да състави план: кои монитори да включи първи, кои менюта да зареди и кои команди да даде.

Най-напред щеше да открие уникалния код на картата на Франкин. Беше дълъг и сложен, но такива бяха параметрите на системата, затова тя щеше да го въведе и да блокира картата.

Следващата ѝ стъпка щеше да е да установи къде е била използвана за последен път. Така щеше да разбере къде се намират бегълците и да изпрати екип, който да ги хване. С това работата ѝ щеше да бъде свършена.

Това бяха първите ѝ мисли. После ѝ хрумна нещо друго. Идея, от която не можеше да се откаже с лека ръка.

Ами ако тъкмо това не биваше да прави?

Деактивирането на картата на Франкин би било най-очевидният ѝ ход.

Толкова очевиден дори, че нищо чудно бегълците да искаха тъкмо това.

Защото можеше да разполагат с алтернатива.

Да, това определено бе възможно. Възможно бе да не използват картата на Франкин.

След като са успели да разменят картите веднъж, какво би им попречило да го направят и втори път? Да, това би означавало да се изложат на излишен риск, но би им предоставило две стратегически предимства, в случай че бягството им бъде открито.

Първото щеше да им помогне, когато Франкин осъзнаеше, че разполага с картата на Уилям вместо със своята собствена.

Ако Кийс постъпеше според очакванията на бегълците и деактивираше картата му, всички щяха да се почувстват уверени, че от този момент насетне Уилям и Джанин няма да могат да преминат през нито една врата. И това щеше да е тяхното първо преимущество.

След което Кийс щеше да изпрати пазачите да ги хванат и това щеше да е тяхното второ преимущество.

Защото хората, които пазачите щяха да намерят, нямаше да са Уилям и Джанин.

След като бяха успели да разменят картата на Франкин, тя спокойно би могла да се озове в джоба на трети човек, което означаваше, че някой друг ще стои някъде с блокирана карта и пазачите ще тичат към него с извадени оръжия.

А междувременно Хейнс и Сандберг щяха да продължат да отварят врата след врата и преди някой в базата да се усети, че са ги пратили за зелен хайвер, щяха да стигнат много далеч, дори да се измъкнат от замъка в най-лошия случай.

Макар че това бе малко вероятно.

Но все пак бе възможно.

Двамата бяха хитри и изобретателни, нали това бе основната причина да са тук — защото бяха умни.

Единственото, което ѝ оставаше, единственият ход, който можеше да направи преди да разбере кой коя карта носи, бе да блокира всички врати за всички карти едновременно.

Това бе идеалното решение. И бе много по-бързо от въвеждането на кодовете един по един. И най-важното — щеше да спре Хейнс и Сандберг, която и карта да използваха.

Това си мислеше Евелин Кийс, докато завиваше по коридора, който водеше към кабинета ѝ.

От умората ѝ не бе останала и следа.

Когато видя вратата пред себе си, вече знаеше какво точно трябва да направи и в какъв ред.

Именно миризмата им показва, че вървят в правилната посока, и след като я доловиха, ускориха крачка. Бяха толкова близо, че нямаше начин да се провалят. Това би било непростимо, истинска катастрофа, която не биваше да допускат.

Лъхаше на свеж планински въздух.

Спарената миризма на прах, мръсотия и застояла вода започна да отстъпва на много по-приятния аромат на трева. Отнякъде ставаше леко течение, което можеше да означава само едно — изходът не бе далеч.

Затичаха още по-бързо по наклонената рампа, усетиха температурата да спада. Това ги изпълни с надежда, но и ги направи още по-нетърпеливи.

В резултат на което едва не го пропуснаха.

Беше тъмен и необозначен и приличаше на тунел без изход. А и защо да завиват, след като коридорът, по който тичаха, се спускаше право напред? След няколко крачки обаче прохладният полъх изчезна и те осъзнаха какво означава това.

И се върнаха обратно.

Ръцете им зашариха по стената, за да открият ключа за осветлението.

Тунелът се оказа дълъг, прав и леденостуден. Флуоресцентните тръби на тавана премигнаха и осветиха пътя им; подът бе протрит, с черни дири, които чезнеха в далечината.

Гумени колела. Може би товарни колички.

Джанин и Уилям се спогледаха. Тя възкликна: „Доставките!“, а той кимна в знак на съгласие. Оттук се осъществяваха доставките в замъка — храна, компютри, поща, жълти пликове. Бяха на прав път.

Ако доставките наистина минаваха оттук, това означаваше, че непременно има изход.

Коридорът завършваше с метална врата.

И когато диодът светна в зелено и вратата се отвори, студеният въздух ги лъхна така, сякаш бяха разтворили прозорец.

Зад вратата имаше пещера. Трудно им бе да преценят дали е природно образувание, или е изкуствено прокопана, но наподобяваше огромен хангар и от вратата се излизаше направо на товарната платформа.

Миришеше на масло, гума и бензинови пари.

Никъде не се виждаха камиони, но миризмата показваше, че обикновено има превозни средства. Вероятно бе чиста случайност, че в момента пещерата бе празна.

Или по-скоро — предвид сандъците, които Джанин бе видяла — командването евакуираше замъка и всички камиони и коли пътуваха нанякъде.

Каквато и да бе причината, от свободата ги делеше само една врата.

Подът на пещерата непосредствено до платформата бе покрит с асфалт. Бели линии очертаваха зоните за товарене, разтоварване и паркиране, а стрелки показваха на шофьорите накъде да карат, къде да спрат или да дадат предимство. В далечния край на хангара имаше огромен свод, затворен с висока ръждясала ролетна врата.

Вратата към свободата.

Изработена бе от метални профили, съединени с тежка верига, които се плъзгаха по ръждясали релси. Самите релси се издигаха чак до тавана, където се огъваха назад, за да може вратата да се отвори.

Джанин хукна по товарната рампа. Надолу по стоманените стълби. Спринтира по асфалта.

И за последен път извади синята магнитна карта от джоба си.

Франкин осъзна, че е затаил дъх от доста време.

Стоеше зад Кийс и наблюдаваше как пръстите ѝ танцуват по сиво-зелената клавиатура. Тя превключваше от екран на екран и

работеше методично, без да промълви нито дума.

Нужно ѝ бе време. Изглеждаше лесно, но изискваше да се извършат определен брой процедури, да се натиснат няколко клавиша в съответния ред. Никой от двамата не промълви нито дума, никой не се оплака от техниката, от нейното състояние или възраст, защото и двамата знаеха, че ситуацията е прекалено критична, за да си губят времето в подобни обсъждания.

Ситуацията бе повече от критична.

Редицата монитори над главите им показваше изображенията, предавани от охранителните камери, разположени из комплекса. На тях обаче нямаше и следа от Сандберг, нямаше и следа от Хейнс и докато мониторите продължаваха да превключват от камера на камера, Франкин продължаваше да си повтаря една и съща мантра.

Трябва да са някъде тук.

Трябва да са някъде между камерите.

Трябва. Но се притесняваше, че вече не са.

Накрая Кийс се наведе над микрофона върху контролния пулт и каза:

— Говори Кийс. Деактивирам магнитните ви карти...

Но не посегна към клавиатурата.

Защото вече ги бе деактивирала.

Всички карти бяха блокирани и нито една от тях не бе в състояние да отвори нито една врата, не и преди Кийс да активира отново съответната карта.

— Докладвайте местоположението си от най-близката врата — нареди тя. — Ще активирам картите ви една по една. Край.

Облегна се на стола си.

Пръстите ѝ не потракваха по клавиатурата. Седеше неподвижно и мълчеше. Компания ѝ правеха празните изображения на мониторите.

Никой не проговори. Бяха прекалено ангажирани да наблюдават образите, които прескачаха по екраните.

Коридорите. Заседателните зали. Кабинетите.

Транзитният коридор. Товарната рампа. Хангарът.

И навън, макар и едва забележими в нощта:

Ролетната врата. Подходът. Стръмните планински склонове.

Кадри — светлосини, премигващи, в ниска резолюция — от всяко кътче, покрито от камерите.

Нищо. Нито признаци на живот, нито следи от движение.

Не откъсваха погледи от мониторите. Накрая Кийс се обърна към Франкин и каза:

— Вариантите са два. Може да се намират някъде в комплекса, където няма камера. В такъв случай рано или късно ще ги хванем.

Франкин не отговори. Този вариант бе ясен. Проблемът бе в другия.

— Или са се измъкнали навън. В такъв случай не разполагаме с много време.

Франкин вече бе взел решение.

— С колко души разполагаме?

— Шестима. Плюс Родригес.

— Добре — каза Франкин. — Нареди им незабавно да докладват позициите си.

Тя предаде заповедта му по радиото.

Пазачите съобщиха позициите си един по един, след което поднесоха магнитните си карти към най-близката врата и когато информацията за всеки от тях се появи на екрана като нов червен ред, Кийс можа да потвърди кой от тях кой е.

Активира картите им една по една и пазачите хукнаха в следващата секция, надолу към товарната рампа и единствения изход навън. През цялото това време Франкин стоеше, без да помръдне, вперил поглед в мониторите.

От време на време някой пазач минаваше покрай някоя камера и Франкин и Кийс го виждаха как тича в съответствие с получените заповеди.

Въпреки това нямаше и следа от Сандберг. Нито от Хейнс.

И това ставаше броени седмици след инцидента с Краус.

Това не биваше да се повтори. Не биваше да им позволят да се измъкнат на свобода.

В никакъв случай.

45.

Уилям тичаше бос по леденостудения асфалт и не спираше да се смее.

Беше свободен.

И двамата бяха свободни.

Джанин тичаше отпред с уверени равномерни крачки, покрай бялата линия отстриани на пътя. Гърбът ѝ бе изправен досущ като на бегач на средни разстояния, който се намира в отлична форма. Нямаше и следа от умора след пробегата из подземията на комплекса.

Той също не издаваше умората си. Изоставаше едва на двацет, най-много трийсет метра от нея, но тичаше с всички сили. Болката и стресът, с които му се бе наложило да се бори, мислите и съмненията, които се бе опитвал да прогони — всичко това бе изчезнало. Тя можеше да поддържа тази скорост в продължение на часове и той нямаше да изостане, толкова добре се чувстваше. Можеше да тича до края на живота си, защото бяха навън, на свобода, където всичко бе толкова великолепно, толкова опияняващо.

Бяха успели!

Планът на Джанин бе проработил! Размяната на картите, взимането на документите... това бе пълна лудост, не би трябвало да се получи. Но това е животът — нищо не се случва според очакванията.

Нощната слепота, причинена от светлините в коридорите, постепенно започна да отшумява и пейзажът около тях изкристализира с ледена яснота. Тесният път, по който тичаха, бялата прекъсната линия, липсата на осветление... Ефирната пелена на мразовитата мъгла, чиито капчици блещукаха под звездното небе. Планините зад тях, устремените надолу склонове, които заедно с пътя щяха да ги отвеждат към разположената в подножието им долина, където ги очакваше светът...

Свободата.

В далечината светеха лампи, които сигурно осветяваха главния път.

Там щяха да намерят хора. Там щяха да намерят кола.

Рано или късно все някой щеше да ги качи на автостоп и да им помогне да се измъкнат оттук.

След което щяха да спасят света.

Щяха да се доберат до някой град, да направят стиховете и кодовете обществено достояние, да ги разпратят до университети, болници, правителства, компании от цял свят, до всеки, който би могъл да помогне. Нямахше начин да не успеят.

Все някой някъде щеше да открие ключа, а лабораториите по света щяха да създадат необходимия им вирус, защото ако човечеството получиеше шанс да се спаси от унищожение, непременно щеше да се възползва от него.

Всичко друго би било немислимо.

Джанин и Уилям щяха да се погрижат планът да проработи.

Наклонът на стръмния скалист склон намаля и той преля в поплавен скат, което позволи на Уилям и Джанин да свърнат от пътя, където някой можеше да ги види, и да тръгнат направо пред ливадите, където земята беше неравна, студена и подбиваше петите им.

Съвсем скоро щяха да открият отсъствието им. И щяха да вдигнат тревога.

Но дотогава те щяха да са далеч от замъка.

Така щеше да стане просто защото трябваше да стане така.

Продължиха да тичат още петнайсетина минути, когато наближиха храсталака, чийто черен силует се очертаваше на фона на нощното небе.

Все още бяха боси, страхуваха се да спрат и да се обуят не защото се опасяваха, че някой ги преследва, а защото искаха да са сигурни, че никой няма да ги настигне.

Можеха само да се надяват, че няма от какво да се притесняват.

Можеха само да се надяват, че никой не е открил бягството им. Можеха само да се надяват, че това ще стане чак сутринта, когато някой щеше да почука на вратите на стаите им, за да им поднесе закуската. Първо щяха да проверят леглата им, после баните, накрая кабинетите. Едва тогава пазачите щяха да вдигнат тревога. Но по това

време те щяха да са далеч, много далеч. И ако имаха малко късмет, никога нямаше да ги открият.

Проблемът обаче не бе в утрешния ден, а в настоящето. Сега.

Защото сега тичаха през ливадите, а двама души, които тичат през широко открито пространство, лесно могат да бъдат забелязани.

Джанин се взираше в храстите. Дали бяха достатъчно гъсти, за да им осигурят прикритие? Дали бе възможно да се скрият в тях? Вероятно щеше да се наложи, ако се появеше някой и ако не успееха да стигнат по-далеч.

Чуваше Уилям зад себе си. Не изоставаше. Въпросът обаче бе колко време ще може да поддържа това темпо.

Трябваше да вземе решение. Или да избере прикритието на храсталака и да рискува да разрани босите си крака в клоните и корените, или да продължи да тича на открито и да рискува да бъде забелязана.

Намали темпо. Тъкмо се канеше да го извика, да го попита какво мисли...

И тогава ги чу.

Стъпки. Идващи от различни посоки.

Не само Уилям тичаше по петите ѝ.

Затаи дъх, завъртя се безшумно и огледа мрака.

И когато го направи, видя лицето на Уилям Сандберг.

Озарено в бяло на фона на черното нощно небе.

А това бе лошо, много лошо.

Уилям проумя какво се случва още в мига, в който първият лъч се заби право в очите му.

Реагира инстинктивно: хвърли се встрани, гигантски скок, който едва не го извади от равновесие, но все пак остана на крака и продължи да тича все по-бързо и по-бързо. На зигзаг, за да не могат лъчите на фенерите да го засекат отново.

Бяха ги открили.

Първият лъч бе последван от още няколко. Появиха се един след друг и сега Уилям трябваше да се пази от четири, не, от пет лъча, които кръстосваха полето като крайбрежни фарове над черно море.

Това очевидно не бе достатъчно, но Уилям просто не се сещаше какво друго да направи.

Светлината го бе поразила право в очите. И нощната слепота, която си бе отишла преди малко, сега го връхлетя с пълна сила.

Той тичаше, тичаше с всички сили, бос по замръзналата земя. Тя бе твърда и неравна, всяка стъпка го изненадваше с нова дупка или буца и всеки път, когато кракът му стъпваше по пръстта по-рано или по-късно от очакваното, остра болка пронизваше цялото му тяло. Продължаваше да мисли за Джанин и за нищо друго.

Присви очи.

Някъде пред него имаше храсталак.

Не беше далеч; бе забелязал тъмните му очертания преди да светнат фенерите. Джанин се бе отправила към него, най-вероятно защото разсъждаваше по същия начин като него — че ако имат късмет, ще успеят да се скрият там, че най-вероятно храстите са единственото им спасение.

С периферното си зрение забеляза, че лъчите светлина продължават да се движат напред, да шарят по полето, видя, че храстите приближават... още два метра... това щеше да е единственият му шанс. Затича още по-бързо, впусна се в нещо като финален спринт, защото си каза, че не успее ли сега, няма да успее никога. В същия миг зад гърба му прозвуча вик:

— Там!

След частица от секундата разбра какво означава викът.

Джанин.

Засечена от лъч светлина.

Вече се бе добрала до храсталака, но клоните му бяха толкова рехави, че все едно бе застанала на открито.

Лъчите се събраха върху нея. Вече следваха всяка нейна стъпка.

Джанин разбра, че всичко е загубено. И спря.

Зачака.

Уилям наблюдаваше случващото се, скрит в мрака.

Видя как пазачите тичат към нея, един, втори, трети, четвърти, как се хвърлят върху нея и я притискат към земята, как крещят на френски неща, от които не разбираше нито дума, но добре знаеше какво означават.

Стоеше останал без дъх, вперил поглед в храстите, които трябваше да ги спасят, но изобщо не оправдаха очакванията им.

Рано или късно лъчите светлина щяха да открият и него и тогава всичко щеше да свърши.

Най-напред видя собствения си дъх.

Изведнъж се откри в мрака, появи се пред очите му — сивкави облачета на фона на черното небе.

В първия миг не осъзна какво става, сякаш очите му го бяха видели първи и бяха забравили да попитат мозъка. Осъзна го след секунда, но тогава вече бе прекалено късно.

Някой бе осветил дъха му с фенерчето си.

Собствените му бели дробове го бяха издали.

Стоеше неподвижен напред полето. Нямахте как да го пропуснат, затова миг по-късно дотичаха, събориха го на земята и се разкрещяха.

Уилям Сандберг се бе провалил.

Всичко бе в неговите ръце, но въпреки това се бе провалил.

Мразеше се толкова силно, че когато иглата на спринцовката се заби във врата му и го лиши от съзнание, го прие почти с облекчение.

46.

Срещнаха се рано сутринта, както го изискваше протоколът.

Срещата им трябваше да е емоционална. И да им вдъхне надежда.

Не се случи нито едното, нито другото.

Колите се върнаха от нощната си мисия и сега стояха в очакване пред вратата; хората им товареха последните сандъци в камионите, заемаха местата си и очакваха сигнала за потегляне.

Никой не задаваше въпроси, защото нямаше какво да питат.

Инструкциите им бяха пределно ясни, всеки знаеше какво трябва да направи, нищо не бе оставено на случайността. Огромната метална врата се затвори зад тях и Кийс потвърди, че планинската база е запечатана.

Отпращаха се към ново място, където щяха да започнат нова глава.

Но не изпитваха нищо освен страх.

Дълбоко в планината, в залата със сървърите, Конърс, който слушаше бръмченето на вентилаторите и компютрите, сякаш почувства планината да въздъхва.

Само той бе останал вътре.

Следваха протокола буква по буква, направиха четири курса, за да подготвят пристигането на останалите. Сега той трябваше да свърши една последна задача. Компютрите продължаваха да бръмчат тихичко около него, сякаш нищо не се бе променило. Не подозираха, че нещата, които правят... ами, правят ги за последен път.

Оставаше да прехвърли още малко данни. Всичко щеше да бъде съхранено върху външни устройства, които да отнесе със себе си — кодовете, ключът към текстовете, клинописните символи...

Стиховете. Пророчествата. Всичко това трябваше да бъде спасено и съхранено за идните поколения. Трябваше да ги опазят, докато всичко свърши. Ако успееш да оцелеят, ако успееш да преминат този Рубикон за човечеството, щяха да пренесат това знание в новата епоха.

То не биваше да бъде изгубено. Сценарият, разработен от Конърс, се бе погрижил за това. Той лично щеше да се заеме със задачата.

И още нещо.

Съжаляваше, че се бе стигнало дотук, но това беше положението. Отговорност. Качество, което май всички надценяваха.

Пилотът го очакваше на хеликоптерната площадка.

Но преди да отидат в новата база, Конърс трябваше да свърши още нещо, този път на изоставения военен полигон.

Когато конвоят от черни автомобили пристигна на летището, грееше ясно слънце. Самолетът на Организацията ги чакаше на пистата. Колите продължиха по асфалта и спряха успоредно на самолета.

Родригес не помръдна от мястото си, откъдето наблюдаваше как колегите му изкачват вибриращите под тежестта им метални стъпала и влизат в самолета. Между пръстите си въртеше синята си магнитна карта, която никога вече нямаше да използва, но която бе решил да запази за спомен.

Стига да имаха бъдеще, разбира се. Стига да имаха шанс да доживеят момент, в който да си спомнят това като далечно минало.

— Между другото...

Беше Кийс. Върнала се бе при колата, за да вземе багажа си, и сега се бе подпряла на вратата и го гледаше иронично.

— ... нали знаеш, че това не е твоята карта?

Родригес я погледна.

— Тази е на Франкин. Измъкнали са се с твоята карта. Оставям те сам да откриеш как точно се е случило.

Усмивката ѝ дращеше болезнено — като шкурка по гола кожа. Беше подигравателна и злобна, тя явно се наслаждаваше на неудобството му. После се обърна и тръгна към самолета.

Родригес не помръдна от мястото си.

Джанин го бе надхитрила, притъпила бе бдителността му по същия начин, по който той бе притъпил нейната. А си бе въобразил, че е по-умен от нея. Как ли му се бе подигравала за тези думи? Представи

си я как се усмихва и... И не можа да сдържи своята усмивка при тази мисъл.

Хейнс. Джанин Шарлота Хейнс.

Оказа се достоен съперник.

От това обаче не му стана по-леко, предвид участието, която я очакваше.

Мотелът, разположен встрани от тесния път, не изглеждаше кой знае колко представително, направо си бе занемарен, но пък имаше доста клиенти и всички заведения и магазини работеха, а това бе най-важното.

Бяха ужасно уморени.

Лео бе шофирал цяла нощ и когато се показаха първите лъчи на слънцето, зърнаха крайпътни табели, които водеха към Лайпциг, Кулмбах и Нюрнберг, а нито бяха сложили хапка в устата си, нито бяха дремнали поне за малко. Рано или късно щеше да им се наложи да го направят.

Въпреки това подминаха хотела с пилоните с развети знамена, неоновите реклами и светлинното табло с цените. Алберт дори настъпи педала на газта и продължи на юг, подминавайки два изхода от магистралата, преди да свърне по тесен страничен път и да се озове в някакво задрямало селце.

Нямаха избор.

Колкото и да им се искаше да спрат пред мотела, да се чекират незабавно и да се строполят върху леглата, не можеха да рискуват да задържат колата.

Бяха извадили голям късмет, че бяха стигнали незабелязани чак дотук. И трябваше да действат преди късметът да им изневери.

Паркираха пред един супермаркет. Взеха си билет за паркиране от автомата и го оставиха на арматурното табло. Поредната кола, която очаква своя собственик, сред множеството други коли. Вместо да влязат в магазина обаче, тръгнаха на север и излязоха на пътя, от който бяха свърнали преди малко. Разстоянието, което изминаха за десет минути с колата, преодоляха за около час пеша.

Взеха стая на партера. Гледката, която предлагаше прозорецът им, се изчерпваше с купчина топящ се сняг, вместо минибар получиха хладилник, чиято врата не се затваряше, и можеха само да се надяват, че шарките на завивките, с които бяха застлани двете легла, са дело на

някой дизайнер, а не са резултат от личния живот на многобройните гости на мотела.

Излегнаха се на леглата и включиха телевизора. Бяха прекалено уморени да разговарят, прекалено уморени да ядат, прекалено уморени дори да чувстват каквото и да било.

Без съмнение ги издирваха. Най-вероятно полицията, а може би и още някой. Нямаше как да узнаят.

Нуждаеха се от почивка.

Веднага щом се събудеха, щяха да наемат нова кола с кредитната карта на Лео.

След което щяха да продължат на юг и с малко късмет щяха да открият Уилям и Джанин, и с още малко късмет щяха да им помогнат да предотвратят чудовищната катастрофа, за която никой не подозираше.

Лео разсъждаваше тъкмо върху това, когато Алберт седна в леглото и протегна ръка с вдигната длан.

Тихо, казваше дланта му. Сякаш Лео бе казал нещо.

Той погледна Алберт, видя лицето му и проследи погледа му, вперен в телевизионния екран. И осъзна, че Алберт не му казва да замълчи.

Спри. Това означаваше жестът му. Почакай.

Освен това жестът не бе насочен към Лео, а към целия свят, към времето, реалността и всичко останало.

Почакай, това не може да се случва, това не може да е истина!

Светът обаче не пожела да спре, да почака.

Седяха в леглата, вперили очи в телевизора и потока новини, който течеше на екрана.

Случило се бе онова, от което всички се страхуваха.

Катастрофата.

Трагедията вече бе започнала.

48.

Всяка пурпурна точица върху картата на Конърс означаваше човек.

Човек, който седи на бюрото си.

Човек, който пазарува в кварталния супермаркет, който придумва малкото си дете да си изяде пюрето, който пие кафе с мляко и две бучки захар. Който участва в делово съвещание, прави секс в хотелската си стая или си поръчва още една чаша вино на летището, за да преодолее страха си от летене.

Който е водил нормален живот до мига, в който някъде е започнало да го сърби.

Те бяха пръснати по цялото земно кълбо, някои бяха пътували и сега се прибираха у дома, други пък току-що бяха стегнали багажа си и заминаваха, а сърбежът ставаше все по-силен, все по-непоносим и продължаваше да преодолява граница след граница. Така хората, означени с пурпурни точици, се появяваха в държава след държава.

А властите седяха и наблюдаваха случващото се.

Защото получените заповеди гласяха едно и също. Навсякъде.

Така трябва. Това е неизбежно.

Естественият резултат от всичко това бе хаос.

Не на едно или друго място. А по целия свят.

Пероните на железопътните гари кънтяха от тропот на крака, в чакалните тракаха колелца на куфари, помъкнати от техните собственици, уплашени хора размахваха билети и настояваха за обяснение какво точно се случва. Надпреварваха се да задават въпроси, скупчваха се около портиерите, кондукторите, полицаите, войниците, всички искаха отговори, но никой не бе в състояние да им ги даде.

Информационните табла на летищата и жп гарите, пристанищата и автогарите показваха дестинации, градове, транспортни терминали... Часовете на заминаване обаче бяха сменени с една-единствена дума — ОТМЕНЕН.

А всички чакаха някого, всички бързаха за някъде и искаха да се качат и да пътуват. Но не им позволяваха.

Новината започна да се разпространява като лавина, а с нея и паниката.

От държава след държава долитаха информации за появата на страховита болест, която никой не бил регистрирал до този момент. С всяка информация отчаянието и ужасът нарастваха. Никой не искаше да бъде изоставен, каквото и да означаваше това.

Хората бягаха. Никой не знаеше накъде. Както никой не знаеше и от какво всъщност бяга.

Магистралите бяха задръстени от автомобили, хората правеха отчаяни опити да се измъкнат, само за да открият, че са попаднали в задръстване заедно с още няколко хиляди души, от които гледаха да стоят колкото се може по-далеч. В един момент някой решаваше, че вината е в другите, виждате ли, имам деца, затова пуснете ме да мина, по дяволите!

Започнаха сбивания. Над задръстените кръстовища и магистрали полетяха хеликоптери. В градовете засвириха сирени, а болниците освободиха пациентите си, за да се подготвят за същинската буря.

Всичко това се случваше с шеметна бързина. Случваше се навсякъде по света, бързо, неумолимо и едновременно. С потвърждаването на всеки нов случай хората изпадаха във все по-голяма паника и започваха да действат все по-нерационално.

Слуховете се разпространяваха по-бързо от самия вирус.

Хората подпалваха домовете на съседите си, защото, видите ли, те били болни.

Плячкосваха магазини, защото се страхуваха да не би да останат без храна.

Телевизионните говорители призоваваха за спокойствие. Това бяха същите онези репортери и водещи, които само допреди няколко дни бяха крещели с всички сили, за да разтръбят случващото се, а сега — заговорили изведнъж с трезвия глас на разума и спокойствието —

умоляваха всички да не се подават на паниката и да останат по домовете си. Разбира се, беше късно за това.

Беше късно, прекалено късно.

Франкин извърна поглед от екрана.

Не искаше да вижда нищо повече.

Знаеше, че това е само началото. Ситуацията щеше само да се влошава в идните дни, седмици, месеци... щеше да става по-тежка, по-отчаяна, по-тъжна.

Затвори очи.

Останалите трябваше да пристигнат всеки момент.

Очакваше ги още много работа.

* * *

Отвори тежката стоманена врата и влезе.

Долови ритмичния шум на двигатели, миризмата на масло и метал.

Мразеше лодките, яхтите...

В интерес на истината това не бе яхта, а кораб, и макар да бе прекалено голям, за да причини на пасажерите си морска болест, Франкин си каза, че най-добре знае какво изпитва. Затова мразеше лодки, яhti и корабите, при това ги мразеше от дъното на душата си. От друга страна обаче — каква ирония на съдбата, нали? — разчиташе именно на кораб да спаси живота му.

Извади телефона си и тръгна забързано по тесните коридори от сив метал. Подминаваше заоблените в краищата си врати на каюти, после се изкачи по тракащите стоманени стълби, които водеха към горната палуба.

Първият номер в списъка с последните повиквания беше на Конърс.

Следващите позиции бяха заети отново от телефона на Конърс. И по-следващите, и по-следващите.

Франкин му бе звънял, звънял, а Конърс не бе вдигнал нито веднъж. Нещо не беше наред.

Трябваше вече да е приключил.
Трябваше вече да е на борда.
Франкин натисна клавиша, за да му позвъни отново.
Безпокойството му се усили.

49.

Уилям Сандберг се събуди от воя на вертолетни ротори.

Не бяха далеч, това поне бе сигурно, но шумът бе приглушен. По-тих, по-глух, отколкото ако бе навън, но по-силен, отколкото ако долиташе през дебели стени. Инстинктивно понечи да се изправи, да седне, но не успя.

Беше тъмно. Тъмно като в рог. Не се виждаше абсолютно нищо.

На два сантиметра над главата му имаше таван и опитите му да се изправи доведоха до това, че удари главата си в него. Заболя го, но не толкова, колкото го заболя миг по-късно, когато падна назад.

Ръцете му бяха вързани на гърба. При това под доста неудобен ъгъл, а онова, което стягаше китките му, бе доста тънко, твърдо и се връзваше в плътта му.

— Уилям?

Гласът на Джанин.

Прозвуча съвсем отблизо.

— Уилям, какво става?

Чу дишането ѝ. Беше накъсано, сякаш бе плакала или изпитваше болка, а може би и двете. Почувства тялото ѝ до своето, докато си поемаше дъх, и осъзна, че лежат един до друг в много тясно пространство, като краката ѝ са събрани пред неговите, а гърбът ѝ е опрян в гърдите му. Всеки път, когато телата им се докоснеха, усещаше как цялата трепери.

Не беше от болка. А от паника, която едва успяваше да овладее.

— Не мога да помръдна — проплака тя. — Не мога да дишам.

Гласът ѝ бе сдържан, но говореше бързо и всяка дума излъчваше страх.

— Дишай спокойно — посъветва я Уилям с невъзмутим, сдържан глас. — Виждаш ли нещо?

Тя не отговори. Може би не знаеше. А може би не искаше да знае.

— Джанин? Джанин, къде са ръцете ти? Усещаш ли нещо около себе си?

Тя го чуваше, искрено искаше да се успокои, но в същото време не успяваше да преодолее паниката си, сякаш именно паниката бе неин приятел, който можеше да ѝ помогне да се измъкне оттук.

Бе в състояние да понесе много неща. Не се страхуваше от височини, издържаше на физическа болка, но това... тесните пространства, усещането, че не може да диша — макар всъщност да можеше, чувството, че някой е поставил възглавница върху устата ѝ и натиска ли натиска, всичко това пораждаше у нея паника, която я оставяше без кислород много преди това наистина да се случи.

— Ръцете ми са вързани зад гърба — отвърна тя. — Мисля, че ми тече кръв.

— Спокойно — каза Уилям. — Ще се справим.

— Как? — попита Джанин със същия обзет от паника глас.

Той не отговори.

Нито пък тя.

Той отново удари главата си в металния таван. Миришеше на масло и мокет от изкуствени влакна. Нямаше никакво съмнение къде са затворени.

А хеликоптерът продължаваше да кръжи над главите им.

Гласът на Джанин прозвуча отново.

— Какво правим тук? Уилям? Какво ще направят с нас?

Уилям не отговори.

Не отговори, защото се страхуваше, че знае отговора.

Младият късо подстриган пилот стискаше зъби, за да запази мисълта си ясна, и продължи да насочва хеликоптера в кръг след кръг над обезобразеното поле. Земята бе осеяна с метални скелети. Залинели хрусталаци и пожълтели треви напразно се опитваха да скрият всички кратери и дупки.

Нищо не беше наред. Нищо.

Разбра го още в мига, в който стана от леглото. Сигурен бе, че денят ще е отвратителен. Това предчувствие бе оформило събуждането му, ставането му от леглото, цялата му сутрин. Всичко около него бе покрито с невидима, но осезаема пелена на недоволство. Затова сега кръжеше във въздуха и безпокойството му се засилваше, колкото и да се опитваше да го прогони.

Ето го там. Точно под него.

Едно от собствените им аудита.

Едно натискане на спуська, едно-единствено натискане на спуська и колата щеше да изчезне в огнено кълбо. Знаеше, че не би трябвало да е го е грижа, знаеше, че ще се превърне в миниатюрна точица на хоризонта, че ще бъде далеч-далеч, преди да успее да види какво е останало от колата.

Не. Не от колата. От тях.

И дори да не можеше да види, щеше да *знае*.

Така че какво значение имаше дали ще види, или не?

Тя, която бе живяла редом с тях няколко месеца, която едва ли бе много по-възрастна от него, с която така и не бе имал възможност да поговори, дори да бе проявил желание... Както и онзи, по-възрастният, който се бе появил преди няколко дни и който се бе оказал прекалено възрастен, прекалено умен, за да бъде манипулиран и контролиран по начина, по който бяха възнамерявали да го направят.

Те бяха там, долу. Не можеше да ги види, но знаеше, че са там. Здравно завързани и заключени в багажника без никакъв шанс да се измъкнат. Това го смущаваше до такава степен, че изпитваше почти физическа болка, безпокойството му бе толкова силно, че помръдна неловко в седалката. Трябваше да вземе решение, макар да бе получил съвсем ясни заповеди. Започваше да се поти от напрежение, но какво му оставаше, освен да ги изпълни?

Заповедите му бяха ясни и категорични.

Сега обаче бе сам, сам с получените заповеди, и това не му се струваше редно. Конърс също трябваше да е тук, да седи до него, само че не се бе появил и Франкин му бе наредил по радиостанцията да излети и да изпълни проклетите заповеди. Разбира се, присъствието на Конърс не би имало кой знае какво значение, генералът щеше само да му кимне и той щеше да натисне спуська, точно както се канеше да направи това и в момента, но поне нямаше да е сам.

Те бяха там долу. В колата.

И нямаше начин да се измъкнат.

Пръстът му спря над спуська. Терзанията му обаче бяха толкова силни, че направо го разкъсваха.

Нямаше търпение да се махне оттук.

Продължаваше да кръжи над черното ауди. Знаеше какво трябва да направи, но не намираше сили.

Франкин влезе в комуникационния център и Евелин Кийс, която седеше пред редицата монитори, го удостои с бегъл поглед.

— Хеликоптерът тръгна ли насам? — попита той.

Кийс погледна към младия мъж, който седеше в другия край на помещението. Носеше униформа, каквато Франкин не бе виждал — най-вероятно гръцка или италианска. Нямахме представа откъде са реквизирали кораба, но това всъщност не го интересуваше.

Видя само, че младежът поклати глава. А Кийс повтори жеста му, сякаш Франкин вече не го бе виждал.

— Свържи се с пилота по радиото — нареди той. — Къде да седна?

Кийс посочи слушалки, които висяха окачени между разни лампички, копчета и нова порция от вездесъщия сив метал. Франкин намести слушалките на главата си и изведнъж светът около него притихна.

Нищо! Нищо освен статичен шум. Отговорът, който очакваше, така и не идваше.

Повика го отново. Отговори му статичен шум.

— Кога го чухте за последен път? — попита Франкин и когато мъжът с непознатата униформа отвърна от другия край на комуникационния център, думите му се забиха с пронизително скърцане в мозъка на генерала. Едва след миг осъзна, че разговарят по радиостанцията.

— Не сме го чували след като му съобщихме заповедите — каза гласът.

Франкин затвори очи. Това не беше добре. Нямахме причина да се бави толкова много.

— Свържете се с него — нареди той.

И се заслуша. Но отново не чу нищо освен статичен шум.

Не, не и отново. Бяха на косъм от подобен сценарий в Амстердам, когато пилотът на изстребителя се разколеба и едва не провали мисията, която изискваше болницата да бъде унищожена. Сега собственият му пилот се въртеше в кръг над полигона, където Шефан

Краус бе вдигнат във въздуха в онази линейка. Да не би и неговият пилот да страдаше от угризения на съвестта?

Ами проблемът с Конърс? Той също трябваше да е в хеликоптера. Трябваше да е там, за да проследи изпълнението на заповедта, но бе изчезнал някъде.

Всичко ставаше прекалено бавно.

Задачата трябваше да бъде изпълнена, и то на момента!

Не, нямаше нищо против двамата, просто часовникът тиктакаше прекалено бързо, освен това бяха стигнали до етап, на който не можеха да си позволят никакви емоции. Това бе само една брънка от дългата верига рационални решения, които бяха взели и които трябваше да изпълнят.

Уилям Сандберг и Джанин Хейнс бяха изложили на риск цялата мисия. Двамата вече не представляваха интерес за тях. Бяха се превърнали в излишен баласт.

Колкото и малко да знаеше за корабите, чувал бе, че първото нещо, което моряците изхвърлят зад борда, е именно баластът.

Нареди на безименния млад мъж пред радиостанцията да включи и своя микрофон. След което заговори.

Именно изпълненото със страх и ужас дишане на Джанин го бе навело на мисълта, че нещо не е наред, много преди да определи какво точно. Първата му задача бе да отвлече вниманието ѝ, да я измъкне от лапите на страха. А втората — да избягат, ако това изобщо бе възможно.

— Опитай да се претърколиш — каза той. — Обърни се с гърба нагоре.

Не беше лесно. Все пак Джанин се опря в него и след малко каза, че е застанала както ѝ е казал. Каза го през стиснати зъби, което означаваше, че все още не е овладяла страха си: така че, Уилям, каквото и да си намислил, прави го по-бързо.

— Можеш ли да протегнеш ръце? — попита я той.

— Шегуваш ли се?

— Опитай. Гледай да опреш тавана, след което да достигнеш ръба.

И тя го послуша.

Изви тяло, в китките ѝ експлодира непоносима болка, когато тънките пластмасови връзки се забиха в кожата ѝ, а когато раменете ѝ се изправиха и болката намалѐ, Джанин осъзна, че паниката я напуска, и се почувства много по-добре.

Пръстите ѝ докоснаха тавана. Метал. Тънки метални профили, които се кръстосват над главата ѝ. Едва успяваше да ги докосне с върховете на пръстите си, но и това бе достатъчно, за да потвърди подозренията ѝ.

— Намираме се в багажника на автомобил — каза тя.

— Зная — отвърна Уилям. — Опитай се да стигнеш края.

Тя разбра какво се иска от нея. Уилям искаше да намери ключалката. След което щяха да отправят безмълвна молитва към небето да успеят да я отворят отвътре. Сигурно щеше да я заболи много, но Джанин нямаше никакво намерение да се предава.

Пръстите ѝ запълзяха от вътрешната страна на капака, ръцете ги последваха, макар и под неудобен ъгъл, в резултат на което тя притисна тяло към пода, диагонално на Уилям. Всеки мускул, всяко сухожилие крещеше от болка, но тя отказваше да ги чуе.

Най-сетне напипа ключалката.

Нямаше какво друго да е.

Откри тънкия процеп между две парчета пластмаса, докосна метала между тях. Вероятно това бе резето, което я затваряше, а може просто мозъкът ѝ да се опитваше да си спомни как изглежда ключалката на един автомобилен багажник и да създаде образ, който да съответства на размерите и формата, предавани от пръстите ѝ.

И в двата случая това не ѝ помогна никак.

Едва успяваше да докосне металната част с върха на единия си пръст. Отворът бе прекалено малък.

— Не мога! — каза тя.

— Опитай! — настоя Уилям.

А тя поклати глава. Болката и паниката се смениха с прилив на адреналин. Джанин изкрещя на Уилям, но не от гняв, а защото нямаше никакъв смисъл да спорят.

— Прोцепът е много тесен. Не мога да бръкна вътре. Трябва ни план Б.

Уилям не отговори. Нямаше план Б.

— Не съм факир или акробат — извика тя.

Той не можеше да я види, но я разбираше отлично.

Чу я да охка от болка. Можеше само да си представи агонията, която изпитваше.

— Добре — каза Уилям. — Отпусни се.

— А после какво?

Джанин остана в същата неудобна поза. Не искаше да се откаже, защото знаеше, че после ще ѝ е много трудно да убеди тялото си да повтори всичко това; не искаше да се отпусна, докато не се увери, че Уилям няма да я помоли да направи нов опит.

— Не зная — призна той.

Тишина.

Хеликоптерът продължаваше да кръжи над главите им.

Какво чакаше? Защо не можеше да ги избави от мъките им, да изпълни заповедите си, вместо да ги остави да лежат и да се мъчат?

Това си мислеше Уилям. Но не го каза на глас.

Вместо това повтори:

— Не зная, Джанин.

В крайна сметка тя се отказа и се свлече надолу.

Изпъшка от болка.

Трябваше да има и друг начин.

Насочи мислите си към вътрешността на всеки багажник, който бе виждала. Опита се да си спомни всяка подробност, всеки механизъм, всяка извивка, но колкото и да се стараеше, не откри начин да се измъкнат.

Докато не осъзна, че усилията им са насочени в погрешна посока.

Франкин нямаше представа дали пилотът на хеликоптера го чува.

Но се държеше така, сякаш го чува; убеден бе, че думите, които се канеше да изрече, ще променят ситуацията. Зарея поглед над водата, намести слушалките и вдигна към устата си тъничкия микрофон, който периферното му зрение регистрираше като неясна бледа сянка. Започна да говори.

Нямаше нужда от гръмки думи. А по-скоро от честност. От откровен разговор за дълга, верността и спасяването на света.

Вместо това обаче Франкин заяви, че добре разбира младия пилот.

Заяви, че разбира страховете му, нежеланието му, невъзможността да си обясни необяснимото.

Говореше в ефир и изразяваше чувствата на всички около себе си.

Никой никога не бе предполагал, че нещата ще стигнат дотук.

Той също знаеше какво е да лежиш буден посред нощ. Това бе едно от нещата, които Франкин не споделяше с околните, но това не променяше истината.

Заяви, че цели трийсет години е знаел, че ще се стигне до този момент, цели трийсет години е знаел... но въпреки това се е разколебал, когато той е настъпил.

После призна, че не е имало към кого да се обърне.

Че не е имало с кого да сподели съмненията си, защото е трябвало да демонстрира решителност, да раздава заповеди и никога да не трепва пред никакви трудности.

Че по цели нощи не е мигвал.

Че е убивал хора в хода на опитите на Организацията да създаде вирус. Че невинни хора са служили като опитни зайчета. Че е гледал смъртта им и че образите им го преследват и че не може да се отърве от тях колкото и силно да стисне очи.

Че е убивал цивилни. Че лично той е наредил ракетния обстрел на болницата в Амстердам и макар това да е било предвидено в плановите за действие, останали да лежат недокоснати в папките си цели трийсет години, това не е направило ситуацията по-лека за него.

А сега... Сега там, в едно поле, стоеше едно ауди. Франкин разбираше какво иска от пилота, разбираше колкото му е трудно да изпълни заповедта.

Но въпреки това му нареждаше да я изпълни.

Не, не му нареждаше — молеше го.

Умоляваше пилота на хеликоптера, който може би чуваше думите му, а може би не, умоляваше го да направи каквото се иска от него не защото това бе правилното решение — кой може да каже кое е правилно и кое не — а защото не разполагаха с по-добър план от този

и дори отказът да изглеждаше най-лесното решение, оцеляването им зависеше именно от придържането към плана.

Каза всичко това с поглед, вперен в хоризонта.

Усещаше погледите на колегите си, но не се обърна. Бе извадил наяве най-съкровениите си мисли. Те обаче не знаеха дали думите му са искрени, или това просто е предварително подготвена реч, която да убеди пилота да изпълни заповедта.

Франкин нямаше никакво намерение да им каже истината.

Когато най-сетне свали слушалките, можеше само да се надява, че думите му ще направят на пилота същото впечатление, което бяха направили и на хората до него.

* * *

Джанин бе по-дребна от него. По-ниска, по-слаба, по-гъвкава. А това означаваше, че само тя може да се справи със задачата. Сигурно щеше да боли ужасно, но нямаше друг избор.

Именно тя бе поела командването. Наредила бе на Уилям да легне на пода, след което се бе притиснала към него, бе му наредила да си разменят местата и той ѝ бе помогнал да пропълзи от другата страна.

Уилям не разбираше какво се опитва да направи Джанин, но се обърна тронаво на другото си рамо, а тя плъзна тялото си върху неговото. Това затрудни дишането им, а телата им опряха в стоманени профили и болтове. Всяко движение им причиняваше болка, но тъй като ръцете им бяха вързани, трябваше да се опрат един в друг, за да намерят опората, от която се нуждаеха.

Най-сетне тя успя да се прехвърли от другата страна.

Усети дъха ѝ до главата си, докато Джанин се намърда с гръб към купето на колата.

— Какво правиш? — попита той.

— Задната седалка.

Уилям разбра мигновено.

Никога нямаше да успеят да отворят капака на багажника. С малко късмет обаче можеха да се измъкнат от другата страна. Нищо чудно да имаше някакъв луфт между багажника и задната седалка... вярно, можеше да не успеят, но какво друго им оставаше освен да опитат?

Джанин протегна ръце зад гърба си. Прокара длани по задната повърхност на седалките, пренебрегвайки болката, докато пръстите ѝ опипваха твърдата плоскост и пълзяха нагоре в търсене на дръжките или лостовете, които би трябвало да са разположени в горната им част.

Зашари с поглед, макар да не виждаше нищо, премигна, сякаш това щеше да помогне на ръцете ѝ да прогледнат, опита се да си представи всяка кола, която бе виждала през живота си, с надеждата това да подскаже на пръстите ѝ къде да търсят.

Ето я! Миниатюрен процеп на мястото, където седалката бе закрепена за шасито. Джанин пхна пръсти вътре, принуди ръцете си да се изпънат още малко, а ноктите си да се забият в тапицерията и да пропълзят милиметър по милиметър към мястото, където смяташе, че се намира лостът.

В следващия миг изпищя.

Изпищя от болка, изпищя с всичкия въздух в дробовете си, изпищя, за да увеличи притока на адреналин, изпищя, за да накара тялото си да се извие още мъничко, след което изпищя от радост.

— Намерих го! — извика, когато пръстите ѝ докоснаха парчето твърда пластмаса. Беше го открила.

Миниатюрния лост.

— Можеш ли да го бутнеш? — попита Уилям.

Джанин не отговори.

Събра сили, затвори очи и застави пръстите си да продължат да търсят. Да, тази извита пластмасова ръчка, монтирана в собствена ниша, определено бе лостът за сваляне на задните седалки, лостът, който трябваше да дръпне. Осъзна обаче, че това е невъзможно, защото как би могла да предаде повече енергия на ръцете си, когато цялото ѝ тяло е извито под неестествен ъгъл? От друга страна обаче това бе единственият им шанс, затова Джанин се опита да обхване лоста, защото... защото трябваше.

Почти успя! Почти! Още един сантиметър!

Захватът ѝ бе съвсем слаб, върховете на пръстите ѝ едва докосваха пластмасата. И когато се опита да го дръпне, лостът може би помръдна няколко милиметра, а може би само ѝ се бе сторило, тъй като в следващия момент пръстите ѝ се плъзнаха по него и тя го изпусна.

Нямаше смисъл. Ръцете я боляха ужасно. Не издържаше повече. В главата ѝ нахлуха отчаяни мисли.

Мисли, свързани с Алберт, със света навън, със смъртта на всички хора на планетата... Ами ако успееш да я предотвратят? Ако наистина можеха да я предотвратят?

— Бутни ме! — извика тя.

Уилям се поколеба.

— Бутни ме към седалката, бутни ме с всички сили!

Той разбра какво се опитва да направи, разбра, че това сигурно ѝ причинява болка, но Джанин очевидно съзнаваше какво прави. Затова Уилям изпълни молбата ѝ.

Опря се в срещуположния край на багажника. А Джанин затаи дъх, протегна се максимално, напрегна всеки мускул и когато Уилям опря крака в стоманената стена и я притисна с всички сили към задната седалка... Уви, седалката отказваше да ѝ се подчини, Джанин не можеше да си поеме дъх, а болката бе непоносима, но въпреки това тя извика на Уилям да продължи да бута.

И Уилям продължи да бута. Все по-силно и по-силно, и по-силно. Ръцете ѝ се извиваха все повече и повече зад гърба ѝ. Тя се опита да не мисли кое ще поддаде първо — седалката или някоя кост — а продължи с опитите си да мръдне лоста, да създаде по-добър контакт между върховете на пръстите си и пластмасата, с надеждата триенето да е достатъчно, за да помръдне лоста. Възможно бе натискът, оказван от Уилям, да помогнеше, възможно бе той да накара лоста да изщрака, възможно бе седалката да поддаде и най-сетне да успеят...

— Хайде! — изкрещя тя.

Колкото по-силно буташе Уилям, толкова по-пронизително крещеше Джанин, защото усещаше, че седалката отстъпва под натиска и може би...

Може би щеше да се получи.

А не се ли получи, щеше да умре в багажника на тази кола. Е, тогава нямаше да има никакво значение дали ръцете ѝ са счупени, или

не.

И тогава се получи!

Лостът изщрака.

Облегалката падна върху задната седалка и двамата си поеха жадно въздух, сякаш изскачаха на повърхността след продължително гмуркане в морските дълбини. В този момент...

В този момент колата грейна, озарена от слънчевите лъчи.

И дневната светлина нахлу в широко отворените им зеници.

В този момент видяха през прозорците хеликоптера. Сянката му на фона на ослепително яркото небе. Това обаче бе достатъчно.

В този момент разбраха.

А в следващия момент избухна експлозията.

Горивото бе причината нещата да се развият с подобна скорост.

Горивото бе причината пламъците да се разпространят за частица от секундата, след което се изпари от горещината и се смеси с кислорода във въздуха, образувайки кълбо от червени, жълти и черни пламъци, които се впуснаха в лудешки танц, който сякаш нямаше свършване.

Горещината огъна метала, пръсна стъклата и ги превърна в прах, който се разтопи още преди да падне на земята. Капките стъкло щяха да си останат завинаги в тревата и да блестят, огрени от слънчевите лъчи, но никой нямаше да ги види.

Животът, който бе съществувал на това място, се изпари.

На мястото на тревата се появи нов кратер, нажежен до червено и покрит с пламъци, и към сбирката от ръждясали танкове, използвани някога за мишени в учебните стрелби, но превърнати днес в забравени от всички купчини желязо, към шрапнелите от бронебойни снаряди и гранати, към линейката, която бе вдигната във въздуха с надеждата, че това ще спре едно бъдеще, което вече бе тук, се прибави още един стоманен скелет.

След време кратерът щеше да изстине. Щяха да покълнат и да пуснат корени нови растения, щяха да покрият земята и всичко щеше да започне отначало в този извечен танц на живота.

За растенията, покрили изоставения полигон в подножието на Алпите, това нямаше кой знае какво значение.

За Уилям Сандберг и Джанин Шарлота Хейнс обаче това бе разликата между живота и смъртта.

ЧАСТ IV

ОГЪН

*Нямам представа кой си ти.
Истината е, че нямам представа дали дори съществуваши.
Единственото, което зная, е, че продължавам да се надявам. И
това ме крепи.*

*Може би това е причината да пиша.
Защото докато има някой да крещи, трябва да има някой да го
чува. Защото може би ще успееш да създадеш бъдеще, като се
привържеш към него като към пристанище, като хвърлиш котва или
като забиеш знаме на върха на някоя планина и обявиш, че тя е твоя,
че това място съществува и никой не може да ти го отнеме.
Като да планираш събитие в календара, за да си сигурен, че
този ден ще настъпи, така че дори светът да върви към края си,
нищо да не може да се случи до тази дата.*

*28 ноември, вторник. Полунощ.
Тази вечер ще избягаме.
Последен опит да спрем това, което вече се случва.
И който и да си ти, иска ми се да вярвам в твоето
съществуване.
Иска ми се да вярвам, че четеш тези редове.
Иска ми се да вярвам, че това означава, че всичко е минало
добре.*

50.

Събудиха се с усещането за празнота.

И мислите им се завъртяха в кръг, както правят мислите понякога.

Първа бе тревогата, породена от случилото се. Второто — осъзнаването, че всичко е било само сън, защото... трябваше да е било сън, нямаше друг начин. И накрая мъчителният опит да си припомнят що за сън е било това, къде се е разиграло действието му и кой е участвал в него, защо усещането за реалност е останало, а не си е отишло.

В случая обаче не ставаше въпрос за сън.

А търсенето им бе направило пълен кръг и ги бе отвело до началната точка.

Бяха заспали сред кадри от хаос и улични бунтове, всевъзможни теории и специалисти, които обясняваха какво да направи човек, за да се предпази, карти, които показваха докъде е стигнал вирусът и как се разпространява.

Телевизорът им повтаряше едни и същи лица, същите, които бяха гледали преди да заспят, само че сега им се струаха още по-отчаяни, по-ужасени, по-уплашени.

Алберт и Лео седяха смълчани в леглата си и гледаха репортажите, без да включат звука.

Усещането за празнота бе изчезнало.

Заменено от усещането, че всичко е обречено.

Светът просто бе... затворил.

Училища, библиотеки, супермаркети... бяха заключени, а вратите им заковани с дъски. Същото се отнасяше и за жп гарите и летищата, както и за всяко друго място, където можеха да се срещнат много хора, да вдишват един и същи въздух и да разпространяват вируса.

По улиците патрулираха бронирани машини и от техните високоговорители звучаха призови хората да останат по домовете си. Болниците приемаха само заразените с вируса, лекарите и сестрите, облечени в защитни костюми, полагаха отчаяни усилия да ги излекуват, но не знаеха как. Болестта протичаше с ужасяваща бързина, а в лаборатории по цял свят учени и изследователи сновяха трескаво между образците от вируса и апаратурата, с която разполагаха, но никой нямаше представа какво всъщност вижда под микроскопа.

В град след град местните власти реквизираха ледените пързалки. Същите ледени пързалки, на които допреди броени дни десетгодишни хлапета бяха гонили шайбата или упражнявали пируети и където родители бяха скачали на крака, ръкопляскали, мръзнели от студ или пили горещ шоколад в очакване да отведат децата си у дома. Сега ледените пързалки бяха превърнати в хладилни съоръжения, а ледът бе покрит с черни найлонови чували, наредени един върху друг. В някои от тези чували лежаха трупове на същите тези хора, които до неотдавна бяха правили пируети или пили горещ шоколад.

А там, където ледът не достигаше, пламваха клади.

Пламъците поглъщаха тяло след тяло, тъй като трупове на жертвите биваха изгаряни с цел да се унищожи вирусът. Стълбове черен дим, устремили се към небето, бележеха местата, където биваше унищожено поредното огнище на заразата, но другаде по света се появяваха нови и нови.

Всичко се движеше в една посока.

И единственото, което можеше да направи човечеството, бе да се опита да забави темпото.

С надеждата, че ако го забави достатъчно дълго, все някой ще открие лекарство.

Не всички обаче щяха да доживеят този момент.

Нямаха основания да предполагат, че полицията е установила самоличността на Лео или че е блокирала кредитната му карта. Въпреки това ръцете му трепереха от напрежение, докато заплащаше престоя им на рецепцията.

Колата, която бяха зарязали, бе взета под наем на името на Кристина. И дори някой да я бе обявил за издирване, нямаше как да го

свърже с нея. Вярно, щяха да търсят Алберт, но двамата се бяха погрижили да се отърват от всичко, което би могло да разкрие самоличността на Лео.

Лео бе просто един млад мъж, който напускате мотела. Изключително неспокоен на вид млад мъж, но това не бе незаконно, нали?

— Опитвате се да избягате, нали? — попита го мъжът на рецепцията.

Лео го погледна. Погледът му издаваше паника.

Откъде бе разбрал? Да не би кредитната му карта да бе го издала?

— И ние обсъждаме същото — продължи мъжът. — С жена ми. Но къде да избягаме?

Въпросът бе реторичен, осъзна Лео. Всички говореха само за едно — за заразата.

А смъртоносният вирус беше много по-голяма заплаха от възможността да бъдеш заловен от полицията за това, че си преминал на червен светофар в Берлин. Въпреки това Лео въздъхна от облекчение, когато осъзна, че мъжът говори за заразата.

Само за нея.

Усмихна му се, измърмори нещо, което дори самият той не разбра, а мъжът се оказа прекалено възпитан, за да го помоли да повтори, след което двамата се сбогуваха, обзети от чувство на взаимна симпатия.

Искрена симпатия, която съществува единствено в условията на надвиснала трагедия.

Началник-щабове и политически съветници по цял свят отговаряха на телефонни повиквания, които съдържаха едно и също послание.

Задействан е Нулевият сценарий.

Те предаваха съобщението нагоре по веригата, докато то стигне до върха на пирамидата на властта. В резултат на което най-висшестоящите събуждаха семействата си, качваха се на очакващите ги автомобили и потегляха през обезлюдените градове към летищата, където ги очакваха самолети.

Президентите и министър-председателите имаха правото да вземат със себе си членове на семейството, роднини, близки съветници и помощници. Включените в тази група бяха печелившите в своеобразната лотария, а останалите бяха губещи, макар да нямаше да го узнаят никога. Висшестоящите събираха тайно важни документи, които щяха да им помогнат да управляват страните си от разстояние, и ги опаковаха заедно с детски играчки, семейни снимки или каквото там преценяха за важно, след което натоварваха всичко това в багажниците на автомобили или в каросерията на камиони. Кортежите потегляха с висока скорост и никой в тях не обелваше нито дума.

На хоризонта се издигаха стълбове дим от кладите.

Навсякъде по света държавните ръководители изоставяха своите домове, своите приятели, своите сънародници и поданици и... вируса, който упорито отказваше да бъде излекуван.

И се устремяваха към своето бъдеще в морската шир.

Сами. Изолирани от целия свят.

Всички бяха уплашени и тъжни.

Но това бе малка цена, която трябваше да платят, за да оцелеят след края на света.

Когато от редакцията върнаха обаждането на Лео, Алберт вече бе в колата.

Лео се опитваше да се свърже с тях от сутринта, но никой не бе отговорил на позвъняванията му. Оставил бе няколко съобщения, но никой не му се бе обадил, макар да бяха минали поне два часа. Не можеше да им се сърди.

Представяше си обстановката във вестника, трескавата дейност, която кипеше там, напрегнатите телефонни разговори, импровизираните планьорки, потока информация, който заливаше колегите му... Всичко това трябваше да бъде превърнато в заглавия, които да се появят в интернет, преди да го е направила конкуренцията. Журналистите вършеха най-важната работа на света — в собствените си представи поне — и това възприятие успяваше да задържи страха на разстояние, да им създаде усещане за неуязвимост, сякаш не бяха част от този свят, а странични наблюдатели, които не могат да умрат...

Същото се отнасяше и за Кристина. И тя бе вярвала, че не може да ѝ се случи нищо... докато не бе загинала.

Освен това Лео знаеше, че случаят му не се ползва с приоритет. Един заминал в командировка стажант изглеждаше наистина незначителен в сравнение с глобалната епидемия и рухването на цивилизацията.

Затова когато най-сетне отвърнаха на позвъняванията му, той говори кратко, ясно, стегнато.

Пъхна телефона между ухото и рамото си, с едната си ръка се опитваше да плати за новата кола под наем, а с другата стискаше хартиен плик със закуски, които най-вероятно само щяха да повишат нивото на захар в организма му, но понякога човек няма избор.

Заговори веднага щом редакторът от другия край на линията каза името си.

— Машината за франкиране — попита Лео. — Открихте ли я?

Отговорът бе отрицателен.

Последва порой от думи, но Лео го прекъсна, без дори да го изслуша. Нямаше време за обяснения или извинения, човекът, с когото разговаряше, би трябвало да е наясно с това.

— Изпратих ви снимка — каза той. — Някой трябва да я е получил, попитайте хората на Кристина. Открихме плик, още един плик... няма значение. Мисля, че случващото се е свързано с Уилям. Преследват ни. Мисля, че е заради плика. Преследват ни...

Гласът от другия край го прекъсна раздражено:

— Лео! Чуй ме!

Лео си повтори наум това, което бе казал току-що, и осъзна, че говори несвързано. Голям недостатък за един журналист.

— Лео, слушай — каза гласът.

— Съжалявам. Трябва да тръгвам.

Въпреки това гласът от другия край на линията започна да говори. И Лео изгуби всякакъв интерес към машината за франкиране.

След секунди Лео отвори вратата, седна до Алберт, хвърли хартиения плик на задната седалка и закопча предпазния си колан с едно-единствено движение.

— Тръгвай.

Алберт, който седеше зад волана, реагира мигновено.

Изморен, тъй като бе успял да поспее само няколко часа, той си бе позволил да се отпусне и сега осъзна какъв глупак е бил. Някой ги бе проследил или кредитната карта на Лео бе предизвикала подозрения. Каквато и да бе причината, не искаше да губи време. Запали двигателя и напусна паркинга със свирене на гуми. Пригответи се да чуе лоши новини.

— Какво се е случило?

— Нищо — отвърна Лео. — По-скоро имаме новини. Тръгваме на юг.

Алберт го погледна. Сега пък какво се беше случило?

Лео кипеше от енергия. Нямаше представа откъде се е взела или накъде да я насочи, но все пак реши преди да заговори да подреди мислите си в някакъв що-годе логически поток.

— Обаждането — каза той. — Обаждането на Уилям. Когато с Кристина бяхме на покрива и той се обади и прекъсна излъчването.

— Да? — каза Алберт.

— Проследили са го — каза Лео. — Зная къде да ги открием.

Младият пилот с късо подстриганата коса продължаваше да кръжи с хеликоптера над черното ауди.

Бореше се с колебанията си. От едната страна бе дългът, който изискваше от него да изпълни заповедта, а от другата бе мъчителното безпокойство, което му напомняше кое е правилно и кое — не.

Сети се за онзи пилот в Амстердам.

Онзи, който не се бе подчинил на заповедта и бе прелетял над целта, след което бе размислил и се бе върнал, за да довърши работата си.

После чу гласа на Франкин в слушалките.

Генералът сякаш бе прочел мислите му, сякаш знаеше какво става в ума му. Да, ситуацията е досущ като тази в Амстердам, каза си пилотът, само мащабите са по-малки, но въпреки това ситуацията е същата... След като един пилот на изстребител се бе вслушал в собствената си съвест, защо и той не би могъл да направи същото?

А Франкин продължаваше да говори.

Да говори за трудностите, пред които са изправени всички.

Пилотът се поколеба, понечи да възрази, да заяви на Франкин, че трябва да има и по-приемлив начин, но съзнаваше, че не може да го направи, съзнаваше, че ще изгуби в момента, в който подеме този разговор. Франкин щеше да заяви, че е прекалено късно да се откаже. Щеше да му напомни, че е натискал спусъка и преди и че е негов дълг да го натисне отново.

Но пилотът знаеше, че това е лъжа.

Стрелбата по линейката бе едно, човекът в нея бе вече мъртъв, докато хората в аудито бяха живи, не бяха заразени, а просто се бяха изпречили на пътя им. А това го разкъсваше. Буквално го разкъсваше. До този момент никога не бе изпитвал подобно чувство, но това бе чувство, което не можеше да сбърка. Как да не се вслуша в него?

Направи усилие да не позволи думите на Франкин да достигнат съзнанието му, направи последен кръг над аудито, изправи курса и полетя далеч от полигона, далеч от долината, планините и замъка. Полетя надалеч, макар да не знаеше накъде точно.

Намираще се на много километри от полигона, когато думите на Франкин успяха най-сетне да пробият защитата му.

Заповедите му може и да не бяха правилни, но това, което вършеше, бе още по-лошо. Чу Франкин по радиото и макар да не му отговори, разбра дълбоко в себе си.

Разбра, че няма избор.

Разбра, че не може да откаже.

И в крайна сметка направи единственото, което трябваше да направи.

Обърна хеликоптера.

На хоризонта отново се появи полигонът с черното ауди. Пилотът се ощипа, за да прогони болезненото чувство, което изпитваше. Ризата му бе подгизнала от пот, прониза го остро безпокойство, което продължи да нараства. Разтри чело с надеждата това да му помогне да разсъди по-добре, потри и гръб в седалката, потри кожата си под ризата. Сърбеше го, сякаш нещо го пробождаше,

не — сякаш хиляди иглички го пробждаха, болката не спираше, заплашваше да го докара до лудост...

И в този момент видя кръвта, пропила през униформата му. И разбра.

Онова неразположение, което бе почувствал сутринта.

Същото, което бе взел за безпокойство.

Е, оказа се нещо съвсем различно.

Не можеше да спре да се чеше, тялото му сякаш крещеше, изгаряше от болка, сякаш се разпадаше, и пилотът се нуждаеше от двете си ръце, за да спре тази агония. Вятърът нахлу в пилотската кабина, хеликоптерът се завъртя все по-бързо и по-бързо в лудешки танц...

Пилотът отдавна бе пуснал спусъка, когато машината се заби в земята и експлодира в огнено кълбо от горящо гориво и разтопено стъкло.

На стотина метра от черното ауди.

Очакващо неизбежната си участ, която така и не го сполетя.

За Уилям и Джанин това бе разликата между живота и смъртта.

51.

Уилям и Джанин се измъкнаха от колата и я зарязаха на полигона. Зарязаха я заедно с експлозивите вътре и заедно с черния дим, който се издигаше от катастрофирания хеликоптер.

Помогнаха си един на друг, за да се освободят от пластмасовите връзки, стегнали китките им, след което тръгнаха през полигона, без да промълвят нито дума. Нуждаеха се от храна. От храна, топлина и сън.

Отне им час, за да стигнат до най-близкото село. Приличаше на оживяла снимка от туристическа брошура, стига, разбира се, някой да правеше рекламни брошури за места, в които не бе останал нито един жител.

Всички бяха избягали, също като много други хора от цял свят, които бяха събрали багажа си и се бяха качили в колите си, водени от мисълта, че тук не са в безопасност. Тук безопасност нямаше, но щяха да я намерят някъде другаде.

Името на селцето бе образувано от немската дума за хълм и гледката напълно го оправдаваше. Шепа къщи с дървена облицовка на фасадите бяха пръснати от двете страни на лъкатушна улица, покрита с асфалт, осеян с пукнатини и дупки на местата, където бе изгубил вечната битка със снега и леда.

Острият силует на Алпите в далечината се очертаваше рязко на фона на небето.

Някъде отвъд тези далечни хребети, от другата страна на тези проходи и дерета, някъде там, се намираха замъкът, езерото и всичко останало, от което бяха избягали с толкова усилия.

Никъде не се виждаше кола. Всички врати бяха затворени. Прозорците бяха заковани с дъски. Тук не бе останало нищо друго освен едно селце, пълно със спомени, но лишено от човешко присъствие.

Тръгнаха покрай къщите. Стари очукани табели им подсказваха къде какъв бизнес е имало. Минаха покрай магазин за хранителни стоки, фризьорски салон, магазин за дрехи, обувки и оборудване за

планинари. Тропаха по вратите, натискаха звънците, но всичко бе заключено и никой не им отвори.

Започваше да се мръква.

Нощта бе ясна, но леденостудена, земята, разтопила се от слънчевите лъчи през деня, започваше да се покрива с лед, който хрущеше под босите им пети.

Температурата падаше. Трябваше им място, където да прекарат нощта.

В крайна сметка се спряха на една къща със стара разхлопана врата, тъй като прецениха, че няма да ѝ нанесат кой знае какви щети, ако я разбият.

Измиха се в нечия баня. Почистиха раните си от камъчета с кърпи, които миришеха на праха за пране на някой непознат, кърпи, които бяха сгънати грижливо на една лавица и очакваха не тях, а някой друг, който може би никога нямаше да се върне.

В кухнята намериха кафе и консерви. Вечеряха, без да промълвят нито дума — Уилям на дивана в дневната, а Джанин на креслото до него. Хранеха се внимателно, сякаш бяха любезни гости, които внимават да не изцапат, сякаш искаха да могат да погледнат своите домакини в очите, да им се извинят, че са нахлули в дома им, и да ги уверят, че са положили всички усилия да го запазят във вида, в който са го заварили.

Храната вероятно имаше някакъв аромат, но и двамата не усещаха нито мирис, нито вкус.

Телевизорът пред тях предаваше едни и същи кадри.

Градове. Села. Провинциални пейзажи.

Хора в защитни костюми, купчини тела в полето, клади, отчаяни опити да се спре разпространението на заразата.

— Огън — каза тя.

А той не отвърна нищо.

— Това ще сложи край на всичко.

Не чу последните ѝ думи. Толкова тихо ги бе изрекла, недоловими почти като шепот.

Не бе необходимо да ги чува. Вече знаеше какво иска да каже.

Това беше.

Огромен буен огън ще сложи край на всичко.
Последният ред от пророчеството.

Първият хеликоптер пристигна по-късно същата вечер, а през нощта щяха да го последват и други. Франкин щеше да се здрависа с президенти, министър-председатели, с техните съпруги и членове на семействата им. И макар да знаеше, че от време на време ще се зачуди кой е човекът пред него, знаеше и още нещо — че никога няма да попита.

Никога нямаше да попита защо този или онзи.

Защото така стояха нещата. Да се спасят всички бе невъзможно. Все някой трябваше да избере кой да живее и кой не и Франкин можеше само да е благодарен, че задачата да направи този избор се е паднала на другиго.

Нямаше смисъл да разсъждава дали това е правилно, или не. Никой не заслужаваше това, което се случваше в момента, и никой не можеше да реши кой заслужава да бъде спасен и кой не. Това беше отчаян опит да се спаси човешката раса. Отделните личности нямаха никакво значение.

Големият самолетоносач можеше да остане в открити води толкова дълго, колкото се налагаше. В крайна сметка заразата щеше да отшуми и тогава, само тогава, корабът щеше да акостира в някое пристанище.

Може би планът им щеше да проработи. Шансовете не бяха големи. Затова Франкин казваше *може би*.

Все нещо трябваше да се направи и това *нещо* бе планът, който Организацията бе разработила. Франкин вече бе чул екипажа да кръщава кораба *Ковчега*, а зад гърба му да го наричат *Ной* и това не му харесваше.

Не защото подобно сравнение бе лишено от основание.

А защото бе ужасяващо точно.

Времето минаваше. Настроението на кораба бе мрачно и лицата на всички хора, които продължаваха да пристигат, бяха зачервени от

плач, а телата им — сковани от страх. Никой не им задаваше никакви въпроси, но те можеха да са само благодарни за това.

Когато се спусна нощ и изминаха първите двайсет и четири часа, Франкин се увери, че всичко се развива според плана.

С две изключения.

Собственият им хеликоптер бе изчезнал от радара.

И Конърс продължаваше да не отговаря на повикванията.

Всяко кътче на земята притежава своя собствена, уникална тишина.

А когато се спусне нощ и новините станат непоносими, се появява нов вид тишина, която заменя старата.

Уилям запали огън в камината не защото беше студено, а защото почувства нужда да чуе прашенето на дървата в пламъците. Намираше някаква утеха в обстоятелството, че някои неща продължават да действат както би трябвало, че ако не друго, то поне огънят, въздухът и гравитацията продължават да действат и че дори човечеството да измре, някои неща ще си останат неизменни.

Седяха пред камината и слушаха прашенето на дървата в огъня.

Скоро щеше да настъпи краят на живота. И не можеха да направят друго, освен да седят и да чакат.

— Канехме се да празнуваме първата ни годишнина — каза тя.

Не се опитваше да подхване разговор, просто мислите ѝ бяха стигнали до тази точка. Впери поглед в огъня с надеждата, че самотата се понася по-леко, когато можеш да я споделиш с някого.

Уилям не отговори.

И тя му разказа всичко: за Алберт, за живота, който бяха водили заедно, за вечерта в ресторанта, за това колко е била ядосана заради закъснението му и за това колко безсмислен ѝ изглежда този гняв в момента. За плановете им за бъдещето. За местата, където са искали да живеят, за работите, които са искали да работят, за ваканциите, на които са планирали да заминат.

За бъдещето. Как винаги говорели за него. Колко били сигурни, че ще имат бъдеще.

— След което щяхме да си родим дете.

Каза го съвсем спокойно, равнодушно дори, без следа от емоция. Нито намек за самосъжаление. Просто едно от хилядите неща, които имаше нужда да изрече, сякаш изричането им на глас щеше да им даде шанс да оцелеят, вместо да умрат в мълчание, погребани в душата ѝ.

Уилям я погледна иззад полираната дървена маса. Иззад масата и покривката върху нея — тъкана, плетена или какъвто там метод бе използван, за да свърже в едно нишките с цвят на горчица, занимание, навремето несъмнено важно за някого, но изгубило смисъл сега, когато всичко се разпадаше.

— Щяхме да го кръстим на някой велик учен или откривател — продължи Джанин. — Винаги сме смятали, че бъдещето ни дете ще е момче.

Сви виновно рамене, сякаш имаше нужда да се извини.

— Александър — на Бел. Или Исак. На Нютон. Христофор като Колумб... Все такива имена, нали разбираш. Искахме да го кръстим на човек, който е променил света.

Уилям продължаваше да мълчи. Но атмосферата сякаш се изпълни с думи, които трябваше да изрече.

Думи, създадени именно за подобни моменти. Думи, които може би щяха да прозвучат като клише, но какво от това, стига да свършеха работа? Думи, превърнали се в клише, защото успокояват, но пък кой не търси успокоение, когато всичко около него е потънало в страх, несигурност, хаос?

Той обаче не ги изрече.

Щом го желаеш толкова силно, непременно ще се сбъдне.

Това трябваше да каже.

Ще имаш възможност, бъдещето е пред теб.

Но знаеше, че не е вярно.

А той бе сигурен, че Джанин не иска да слуша лъжи.

Вместо това отмести поглед към огъня; взира се в него, докато пламъците не се превърнаха в безформени цветни петна, границите между тях не изчезнаха и те не се сляха в едно.

— Какво ли искаха да направят с него? — каза най-сетне.

Тя го погледна объркано.

— Кои?

— Организацията. Какво ли искаха да направят с бъдещето. Новите пророчества, които си превела на шумерски... какво гласяха те?

Тя се замисли за миг.

— Нищо изненадващо. Обилна реколта. Нови находища на петрол... — Усмихна се тъжно. — Кой го интересува? Това не е нашето бъдеще и никога не е било.

Той кимна. Седяха пред огъня, без да промълвят нито дума.

Тишината ги стопляше с не по-малка сила от пламъците в камината, обгръщаше ги като с воал от спокойствие.

Изпълваше ги.

С мир.

Уилям осъзна, че това е същото чувство, което бе изпитал в онази нощ: мир, спокойствие, тишина. Тогава просто не бе разбрал какво всъщност изпитва.

Онази нощ усещането бе предизвикано от топлината на водата, водата, която бавно бе пълнила ваната, докато не преля и не го накара да се почувства в безтегловност. Водата го бе освободила от всички онези мисли, които го бяха преследвали упорито и които не бе успял да прогони от главата си.

Този път не бе водата. А топлината на стаята. И този път нямаше да умре.

А може би щеше?

Но не по свой избор.

Продължи да мълчи.

После почувства, че ако иска да каже нещо, сега е моментът.

— Осиновихме я — започна той.

Не бе изричал нито дума толкова отдавна, че гласът му отекна гръмко, макар да не бе по-силен от шепот. Джанин го погледна. Видя очертанията на лицето му, тънкия контур от светлина там, където отражението от пламъците го озаряваше в мрака.

Мигом разбра какво има предвид. Това бе мъката, която не искаше да споделя. Мъката, родена от трагедия, за която всички му бяха казвали, че не е настъпила по негова вина, че не е могъл да направи нищо, че не бива да се обвинява... Мъката, родена от

трагедия, за която всеки изказва някакво мнение, а ти не искаш никакви мнения. Мъката, за която отказваш да говориш.

Сега обаче той искаше да говори за нея.

Тихо, бавно, с поглед, зареян в далечината.

— За нас тя винаги бе нашата дъщеря — продължи Уилям. — Но за нея...

Замълча за миг, за няколко секунди, които прераснаха в минути, но Джанин не го подкани да продължи.

— Реши, че сме я подвели — каза той след известно време. — Сякаш довчера сме били нейни родители, а сега изведнъж сме решили да се откажем от нея. Просто не я разбяхме. За нас нищо не се бе променило. Тя продължаваше да е част от нас... нямаше *преди* и *след*. Но за нея...

Той сви рамене.

— Мисля, че това беше началото на края.

Джанин не каза нищо.

— После тя умря.

Каза го просто така. И това бе всичко.

Огънят в камината продължаваше да пращи. Тишината никога не е толкова абсолютна, колкото в случаите, когато се чува звук, който да подчертае колко е тихо.

— Как? — попита тя.

— Не видях признаците — отвърна той.

Всички онези неща, които никога не бе споделял, които бяха прекалено болезнени, за да се изправи лице в лице с тях. Всички онези неща чакаха. Чакаха на един дъх разстояние.

И той задържа този дъх. В един момент обаче го изпусна. Най-сетне.

— Спря да говори с нас. Изнесе се. Едва бе навършила шестнайсет, но опразни стаята си и заяви, че няма да се върне при нас. После спря да се вижда с нас. Не само с нас, а постепенно спря да се среща с приятелите си. Те започнаха да звънят, да се тревожат за нея. Ние също се разтревожихме. Но дали се бяхме разтревожили достатъчно?

Поклати глава.

— Казвахме си, че сигурно има нужда от това. Че е част от развитието ѝ като личност. От намирането на собственото аз, от

създаването на свое собствено бъдеще. Всеки има право на това, нали?

Замълча.

— Всички признаци бяха налице. А ние не ги видяхме.

— Какви признаци?

— На онова, което предстоеше да се случи.

Разказа ѝ с кратки, накъсани изречения, с откъслечни думи, сякаш пишеше телеграма и всяка излишна дума струва пари.

За кражбите. За нещата, които бяха започнали да изчезват от дома им — пари, спомени... Отначало дреболии, но впоследствие предметите бяха станали по-големи и по-скъпи и отсъствието им не можеше да бъде обяснено по никакъв начин. Знаеха, че е идвала в апартамента, но как можеха да ѝ забранят да го прави, след като толкова много искаха да се върне?

Идваше, когато бяха на работа. Преспиваше в гостната или на старото си легло, хранеше се на тяхната маса и всеки път това разпалваше у тях искрица надежда, сякаш дълбоко в себе си тя искаше да е тук, с тях, а всичко останало бе просто фаза, през която преминаваше... и която непременно щеше да отmine.

Но не отмина.

Нещата, които изчезваха, ставаха все по-скъпи. Вече не можеха да се преструват, че всичко е наред.

И един ден тя го забрави.

Несесера си.

Бяха заминали в чужбина за уикенда, а тя се бе върнала в апартамента, както всъщност се бяха надявали, че ще направи. Бе прекарала нощта на старото си легло и си бе направила сандвичи с продуктите, които бяха купили специално за нея. Вярвах, че дори да не я заварят у дома сега, може би ще я заварят следващия път и може би този следващ път тя ще реши да остане. Нещо, което винаги бяха искали.

И тогава го намериха.

Чист, грижливо подреден, оставен до леглото. Несесер. Малък черен несесер, който приличаше на голямо портмоне или на чантичка за тоалетни принадлежности, но вместо това бе пълен с игли и спринцовки. Вцепениха се, като разбраха какво е, не знаеха какво да направят.

Собствената им дъщеря!

Защо?

Подробностите, които бяха важни за него, едва ли интересуваха Джанин, затова той спести разказа за това как стояха в очакване в мрака. Как я чакаха да се прибере, как заключиха вратата, като превъртяха езичето на бравата два пъти, как изключиха осветлението, преместиха дори колата, за да създадат илюзията, че ги няма.

А също и за погледа ѝ, когато ги завари да я чакат. Поглед, изпълнен с презрение, с тъга, с копнеж да ѝ простят за всичко сторено от нея. За заплахите, които им отправи, за нещата, които ѝ казаха, за затръшнатите врати... Не бе видял признаците дори когато тя хукна по стълбите онази нощ, когато стъпките ѝ заглъхнаха и външната врата се тресна зад гърба ѝ. Не бе разбрал, че това е моментът, в който всичко се бе променило за последен път и нищо нямаше да се върне такова, каквото е било.

Сложиха на вратата допълнително резе. Допълнително резе, което да ги предпази от собствената им дъщеря. Ужасно нещо. Сърцата ги заболяха, но смятаха, че постъпват правилно.

Оказа се напълно излишно.

Тя така и не се върна.

Откриха я заключена в тоалетната на един влак. Дъщеря им лежеше на пода на тоалетната. Разбира се, това бе тоалетната на вагон първа класа, което бе доста красноречив избор от нейна страна. Сякаш искаше да им каже, че отвъд маската от лъжи, отвъд времето, пространството и живота... те са именно това. Мрак, самота, грозота сред фалшивото лустро, безплатното кафе и вестници. Това му казваше тя, но без думи. В това се е превърнал животът ми.

Лежеше на пода свита на кълбо. Ръцете ѝ бяха под главата, косата ѝ бе разпиляна по раменете, коленете ѝ здраво свити към корема, както винаги бе обичала да спи. А в сънищата му бе заспала на мръсния под, сред отпечатъците от стъпки и влагата, в очакване той да дойде и да я събуди, да я прегърне, силно, продължително, да не я пусне, както я прегръщаше някога преди да тръгне за работа, а тя седеше будна в пижамата си на цветчета и грееше от щастие.

Само че не беше заспала. Никой не можеше да я събуди, никой не можеше да я спаси. Тя лежеше в тази поза, защото в нея бе настъпил краят на живота ѝ, в кръвта ѝ имаше свръхдоза наркотици и организмът ѝ бе отказал, но това не го спря да я прегърне, отчаяно и

силно. Сега той бе този, който не искаше да я пусне. Полицаяте стояха и гледаха мълчаливо. А тя не бе отвърнала на прегръдката му и това сложи край на неговия живот.

Не ѝ разказа всичко, изобщо не ѝ разказа всичко, но ѝ разказа това, разказа го спокойно, обективно, като страничен наблюдател, и когато свърши, помълча няколко минути.

— Не видях признаците — каза след известно време.

— А смяташ ли, че е трябвало да ги видиш?

Той сви рамене.

— Защото такава е била работата ти?

— Не. Защото беше моя дъщеря.

Простичко.

— А аз не успях да ги видя, не успях да разбера какво става в душата ѝ, не видях признаците, а бях длъжен. Кой трябваше да ги види, ако не аз? Ако бъдещето е там някъде и разполагам с всичко необходимо, за да го спра, а не успея да видя отговора? Кой ще бъде виновен?

Джанин впери поглед в него. Разбираше какво иска да каже, но не съвсем.

Сякаш бе слял двете неща в едно, сякаш се наказваше както за смъртта на Сара, така и за кодовете, сякаш едното можеше да предотврати другото, сякаш успее ли да открие ключа към шифъра, това щеше да върне и Сара, и Кристина. Същият този ключ, който никой не бе успял да открие цели петдесет години. И това бе единственото нещо, което имаше връзка със случващото се около тях.

Тя му каза всичко това, но той не отвърна.

— Тя не е била код, който да разгадаеш. Не бива да смяташ така.

Той ѝ отвърна с едва доловимо вдигане на рамене.

— Не си можел да знаеш какво ще се случи. Нито тогава, нито сега. Нещата са свързани, едно води към друго, към трето и така. Нищо не започва и не свършва само с теб.

Може би имаше право. Но Уилям не отговори. Бе казал всичко, което искаше да каже, и погледът му отново се върна към огъня.

А с това се върна и тишината.

— Какви бяха плановете ти? — попита тя най-сетне.

Той я погледна.

— Ако не беше тук? Ако вирусът не беше плъзнал? Какво щеше да правиш с живота си?

Уилям не избърза с отговора. Прехапа долната си устна и я задъвка, сякаш това бяха думи и той искаше да се увери, че вкусът им е както трябва.

— Никога не съм смятал, че съм част от каквото и да било бъдеще.

Затвори очи и добави тихо:

— Сега мога само да съжалявам за това.

Не промълвиха нито дума часове наред. Джанин седеше в креслото и гледаше как Уилям се взира в огъня, докато цепениците не се превърнаха във въглини. През цялото това време той не отмести поглед от пламъците и продължи да гали черната кожена подвързия на бележника, сякаш без да съзнава къде се намира.

Черният бележник означаваше толкова много за него. Той бе в джоба му, когато се измъкнаха от аудито, единственото нещо, което пазачите му бяха оставили, след като отнеха магнитните им карти и записките с кодовете и символите. Джанин стоеше и гледаше как държи черния бележник като родител, който прегръща детето си, и когато реши, че не издържа повече на тази сцена, стана и се премести на дивана.

Седна до него. Той я прегърна през раменете, а тя сложи ръка на коляното му.

Заспаха така, седнали един до друг на дивана, който миришеше на други хора. И тъй като не можеха да намерят друга утеха, трябваше да се задоволят с това.

Събуди ги шумът на автомобилен двигател.

Вече почти бяха свикнали с тишината, с нежния полъх на вятъра и чуруликането на птичките, които търсеха храна и си нямаха представа за ужаса около тях.

Изведнъж, наред цялата тази тишина, се разнесе ръмжение на двигател. Приглушеният рев на двигател при смяна на скоростите. Форсирането, характерно за изкачването на стръмен склон. Шумът ги събуди едновременно и те останаха един до друг на дивана, без да помръднат. Спогледаха се и чуха бученето да се усилва.

Някой идваше. В селце, което бяха заварили пусто предния ден, изоставено... а сега някой идваше и най-вероятно търсеше тъкмо тях.

А те нямаха оръжие.

Не разполагаха с нищо, с което да се защитят.

Мълчаливо застанаха от двете страни на прозореца и се приготвиха за най-лошото.

Пристигналите трябваше да претърсят само няколко къщи. А въглените в камината бяха още топли; вероятно и димът от комина се виждаше отдалече.

Бяха се измъквали от преследвачите си повече пъти, отколкото бяха смятали, че е възможно. Сега обаче нямаха никакъв шанс.

Видяха фаровете на колата, видяха ги да се приближават и да осветяват улицата.

Джанин го видя първа.

Силата на вика ѝ изненада дори нея.

Имаха посока, но не и цел.

Предполагаха, че след като се озоват на мястото, ще знаят къде да потърсят. Само че така и не успяха да стигнат, защото не знаеш ли къде точно се намира това *там*, няма как да стигнеш до него.

Лихтенщайн.

Само това знаеха.

А сега, след като бяха пристигнали в Лихтенщайн, какво следваше?

Уилям Сандберг бе направил два опита да се свърже с Кристина от собствения си мобилен телефон, като първия път тя бе отхвърлила повикването, а втория се бе включила гласовата ѝ поща. Телефонът бе останал включен почти цял час, преди някой да го изключи, и оттогава не бе включван.

През това време сигналът на телефона бе преминал през три антени.

И трите се намираха в Лихтенщайн.

На няколко километра една от друга.

А сега, когато пристигнаха тук, Алберт и Лео осъзнаха, че не могат да претърсят района, очертан от трите антени. Това бе все едно да търсят игла не в купа сено, а в цяло поле, осеяно с купи сено. Никой не искаше да го признае, да го изрече на глас, но и двамата бяха изгубили всяка надежда.

И тогава Лео видя знака.

Вероятността бе малка, но поне бе нещо.

Нямаха друг вариант.

Името бе същото, така че... защо не?

Свърнаха от магистралата преди изгрев-слънце и поеха по селския път, който се виеше между хълмовете, белязани от дългогодишна ерозия, и в края на пътя се натъкнаха на няколко къщи с дървена облицовка по фасадите и остри алпийски покриви.

И видяха крайпътната табела. Изписаното върху нея име.

Това бе една от антените, използвана от телефона на Уилям.

Името бе немската дума за хълм.

Викът бе първото, което чуха.

Той ги ужаси, а още повече ги ужаси жената, която хукна право към фаровете на колата, като махаше лудешки с ръце.

Първата им мисъл бе, че жената търси помощ. Че е заразена и търси спасение. Затова Алберт натисна рязко спирачката и се огледа, докато превключваше на задна. Жената беше болна и не можеха да ѝ помогнат с нищо. Не им оставаше друго, освен да избегнат контакта с нея, затова той се огледа къде да обърне колата, огледа се за други

хора, ужасен, че могат да се окажат заобиколени от цяла тълпа, преди да успее да обърне и да се измъкне.

И тогава я чу да крещи името му.

Обърна се, погледна...

И я видя.

Алберт ван Дайк дори не изключи двигателя. А направо отвори вратата.

И изскочи навън.

Невъзможното се бе случило. Беше я намерил.

53.

Оставаше им да направят две неща, но не можеха да решат кое да е първо.

Трябваше да предадат плика.

И трябваше да наваксат седемте месеца пропусната любов.

Джанин и Алберт се прегръщаха. Тя бе жива и той я бе намерил, писмото ѝ бе стигнало до него и той бе разчел скритото в него послание. Това бяха единствените мисли, които ги вълнуваха, и никой не очакваше друго от тях.

Стояха пред колата и се прегръщаха под лъчите на утринното слънце.

Улицата бе пуста, четиримата бяха единствените живи същества в цялото село и когато Джанин и Алберт заплакаха, не разбираха защо го правят, може би плачеха заради натрупаното напрежение, заради чувството за загуба, което бяха потискали повече от половин година.

Плачеха от облекчение, плачеха от щастие — и това бе толкова красиво и истинско.

И невъзможно за гледане.

Толкова силно го заболя.

Болеше го, че е част от това.

Болеше го, защото в тази кола можеше да има още някой, *трябваше* да има още някой, но го нямаше и това болеше.

Лео също го болеше. Видя мъжа, застанал на входната врата, същия, чийто образ се бе появил на екрана на телефона преди няколко дни, но по-възрастен, отколкото на снимката, по-сбръчкан, по-уморен, по-тъжен. Видя го да стои там и да наблюдава срещата, която трябваше да бъде *неговата* среща.

И Лео разбра, че трябва да ги прекъсне, и викна:

— Алберт?

Алберт прегърна Джанин още по-здраво и вдиша мириса ѝ, сякаш това щеше да му даде сили да заговори за нещо друго. Откъсна се бавно от прегръдката ѝ и погледна над рамото ѝ към Лео, за да му даде знак, че го е чул.

— Извинявай — каза Лео.

Нямаше за какво да се извинява.

Алберт се покашля.

— Взехме един плик.

Изрече думите тихо, като обяснение в любов към жената, която държеше в ръце, но се обръщаше и към Джанин, и към Уилям. Тя го чу, но не го разбра и попита:

— Какво сте взели?

— Не знаем какво да правим с този плик — каза Алберт. — Но бяха готови да ни убият, за да се доберат до него.

Тези думи сложиха край на тишината и спокойствието.

Развалиха магията. Налагаше се любовта да почака, защото имаше по-важни неща от нея. Уилям слезе по дървените стъпала на къщата и тръгна към тях. Всички заговориха едновременно, защото всеки искаше да каже, да обясни, да сподели...

Как Лео бе пътувал до Амстердам с Кристина. Как тя бе изчезнала пред очите му. Джанин и Уилям също го бяха видели, но на един от екраните в замъка. Където бяха отведени от тайна организация със задачата да превеждат текстове и да предотвратят разпространението на вируса, но сега вече бе прекалено късно.

Алберт и Лео едновременно изрекоха едни и същи думи:

— Може би не.

Алберт им разказа за онзи съсипан от мъка човек в Берлин, за хората, които го бяха следили, в случай че разполага с решението, с *отговора*, и когато изрече тази дума, пулсът на всички се ускори и Уилям го прекъсна с куп въпроси, на които бездруго трябваше да отговорят, но чиито отговори той искаше да получи *сега*.

Какво решение? Защо смятаха, че има решение? И защо то ще е в Берлин?

Отговорът на Лео обясни всичко:

— Знаем само, че е изпратено от Хелена Уоткинс.

Сърцето на Уилям биеше толкова силно, че той се притесни да не умре от сърдечен удар, преди да е отворил плика.

Втурна се в гостната със закованите прозорци, разчисти масата от свещи, покривки и всякаква украса и сложи жълтия плик пред себе

си.

Джанин застана до него, а Лео и Алберт — на крачка зад тях.

Решението. Това можеше да означава само едно.

Това означаваше, че Хелена Уоткинс е успяла там, където Уилям се бе провалил, но поради някаква причина бе изпратила резултатите, за да станат публично достояние, тъй като не е имала доверие в Организацията.

Беше ги изпратила, за да разбере светът.

Куриерът ѝ обаче бе загинал, а съпругът ѝ се бе уплашил и сега материалите ѝ бяха направили пълен кръг и се бяха озовали в ръцете на Уилям. Ръце, които трепереха, докато отваряха плика. Разбира се, щеше да е много по-добре решението да бе стигнало до медиите или дори да бе публикувано онлайн, но поне бе у тях, а това също бе добър вариант.

Уилям разстла листовете на масата.

На масата, на която стопаните на изоставената къща бяха вечеряли, бяха пили вино... Сега масата се превръщаше в просторно бюро. Той се наведе над него и погледът му затанцува от лист на лист.

Това бе решението.

Прегледа го набързо, почувства възбудата да нараства в гърдите му, нямаше търпение да открие какво е пропуснал. Прелистваше страниците, оглеждаше ги една по една и нетърпението му се усилваше.

Страница след страница с изписани върху тях кодове.

Техните кодове. Същите кодове, които бе работил.

Стиховете. Стиховете на Джанин. Отново същите.

Страниците бяха изпъстрени с изчисления, алгоритми, променливи, погледът му сновеше между тях като слаломист, прескачаше от число на число, без да пропусне нито един математически символ, докато не стигна до последната страница.

Със затаен дъх.

Имаше чувството, че е пропуснал нещо.

Имаше чувството, че е трябвало да види още нещо, нещо, което е останало скрито, но което поради прекаленото си вълнение е пропуснал да забележи. Затова запрелиства листовете отново, търсейки онзи ключов детайл, който бе пропуснал при първия преглед.

Отново.

И отново, за да е сигурен.

И отново, страница по страница. Ръцете му вече трепереха от отчаяние, докато прелистваше изчисленията и ги вдигаше към очите си. Дишането му стана накъсано. Взираше се в страниците, оглеждаше числата, опитваше се да открие някоя стойност, може би дори едно-единствено число, драскулка в полето, която е пропуснал, или може би тъкмо обратното, детайл, който би трябвало да е тук, но не бе.

Четеше, четеше, четеше.

По дяволите!

Прочете ги отново.

И тогава — бавно, много бавно — разбра.

— Какво търсиш? — попита Джанин.

— *Нещо* — отвърна той. Бе ядосан и тонът му можеше да означава само едно.

Продължи да търси, да търси, но колкото и да се стараеше, не откриваше нищо.

Обърна се към Джанин.

И тя видя лицето му.

Очите му, блеснали от енергия, фокусирани само допреди минута, грейнали от нетърпение да отвори плика и да проучи материалите...

Сега същите тези очи бяха помръкнали от отчаяние. Цялата надежда, желание, устрем си бяха отишли и когато останалите го погледнаха, го видяха да въздиша, видяха ръцете му да увисват, а листата в тях да се разпиляват на пода. Видяха, че не му пука за тези листа.

Уилям поклати глава.

— Всичко е абсолютно същото.

Стоеше прав пред разстланите върху масата страници. Надеждата го бе напуснала, от него не бе останало нищо освен една безмълвна празна черупка. Стоеше и търсеше думи, с които да обясни какво е открил.

Материалите, изпратени от Хелена Уоткинс, по нищо не се отличаваха от неговите разработки.

Документите в плика бяха напълно идентични с листата, покрили стените на кабинета му в замъка, идентични с числата, пред които бе крачил ден след ден, които бе изучавал, които бе опитвал да разбере без никакъв успех. Това бяха същите изчисления. Същите стрелки, същите предположения и същите екстраполации. Които не водеха доникъде.

Тук нямаше нищо ново. Решението, което Алберт и Лео смятаха, че са донесли. Отговорът, който смятаха, че са открили.

Той не бе нищо повече от копие на въпроса.

Нищо повече.

— Защо? — попита Джанин.

Гласът ѝ прозвуча толкова тихо, че тя самата едва го чу.

— Защо, по дяволите, ще изпраща подобно нещо?

Уилям сви рамене. Откъде би могъл да знае?

Възможно е да си е *помислила*, че това е правилното решение, възможно е да е вярвала, че това е отговорът и че изчисленията ѝ ще решат всичките им проблеми, стига, разбира се, да станат публично достояние. Възможно бе това да е поредният парадокс — в края на краищата тя бе загинала от същия този вирус, в чието разработване бе участвала и за който бе вярвала, че ще изпълни предназначението си.

Или пък бе стигнала до същия извод като тях. Може да е видяла, че краят наближава, и да е решила да действа. Може да е осъзнала, че не е в състояние да се справи сама, и да е решила, че единственият начин да успее, е като разпространи информацията извън стените на замъка.

Нали те се опитваха да направят тъкмо това.

Защо и Хелена Уоткинс да не бе направила същото?

Документите, изпратени от нея, бяха направили пълен кръг от замъка до Берлин, където Алберт и Лео ги бяха взели, след което отново се бяха озовали тук. Междувременно бяха загинали хора, които се бяха опитвали да предадат тайните в други ръце, докато Организацията бе направила всичко по силите си, за да ги спре. И сега пликът се бе озовал в подножието на планините, където бе започнало всичко.

Тези ужасни иронии на съдбата следваха една след друга.

Сякаш животът бе решил да се изсмее в лицето на Уилям Сандберг за последен път, сякаш бе решил да му каже, че няма да спре

да се смее, докато всичко не свърши.

Иронията се състоеше в това, че решението... не бе никакво решение.

Иронията се състоеше в това, че в стремежа си да спре вируса Хелена Уоткинс сама бе изпратила куриера, който да го разпространи извън замъка.

Иронията се състоеше в това, че този развой на събитията бе предсказан в гените на всички хора на планетата.

Иронията се състоеше в това, че случилото се бе станало възможно благодарение на усилията на хора, които си бяха поставили за цел да предотвратят сбъдването на пророчествата.

Дълго време никой не проговори.

Все пак Уилям бе казал какво имаше за казване.

Всички си мислеха едно и също, всички видяха как последната искрица надежда угасва... сякаш наистина е имало някаква надежда, а не е била само плод на тяхното желание.

Нямаше никаква надежда.

Никой не го изрече на глас, но всички го знаеха.

Уилям се обърна и излезе от стаята.

Хелена Уоткинс знаеше, че умира.

Лежеше в стъкления саркофаг, усещаше, че времето ѝ изтича, и едно от чувствата, които изпитваше, бе благодарност.

Бяха ѝ предоставили самостоятелна стая далеч от тъжната редица болнични легла, където мъже и жени лежаха, докато кръвта им изтичаше.

Бяха ѝ осигурили най-доброто лечение, бяха облекчили страданията ѝ в далеч по-голяма степен, отколкото бяха направили с останалите, бяха забавили развитието на болестта. Това обаче нямаше да промени крайния резултат и тя го знаеше. Знаеше, че всичките им усилия само ще забавят настъпването на неизбежното.

И знаеше, че всичко това се случва по нейна вина.

Бе убедена, че той е здрав. Не бе показал каквито и да било симптоми. А след като той бе здрав, това бе доказателството, че е

успяла.

Въпреки това Франкин и останалите искаха да изчакат. Хелена обаче не можеше да чака: беше намерила решението, решението, което трябваше да стигне до света навън още *сега*, в този момент, да стигне до молекулярни биолози, учени, изследователи, институти от цял свят. Да стигне до всички, които биха могли да го разберат и да създадат работещ вирус, преди предсказанието да се сбъдне.

Защото там, навън, имаше цял един свят, който трябваше да бъде спасен.

И един мъж, който бе решил, че е загубил годеницата си.

Затова Хелена Уоткинс се бе нагърбила със задачата да оправи нещата. Така виждаше ситуацията тя. И когато онзи бездомник изчезна с формулите, плика и онова кратко съобщение, което трябваше да успокои някакъв университетски преподавател, когото никога не бе виждала, но чието име — доколкото знаеше — бе Алберт, да му каже с няколко думи, че приятелката му е жива, че е добре... та когато онзи бездомник изчезна, тя почувства, че сега най-после всичко ще се нареди.

Вместо това бе поставила началото на трагедията.

От нея бе започнало всичко.

Събудиха я стъпки, които приближаваха стаята ѝ. От другата страна на акрилното стъкло, което очертаваше границите на нейната вселена, стоеше жената, която бяха отвлekli и довели тук, за да преведе клинописните знаци, която имаше приятел и която — както би могло да се очаква — изпадна в депресия по време на своя плен.

Джанин. Само на сантиметри от нея, но всъщност безкрайно далеч. А до нея стоеше някакъв непознат, който би трябвало да е нейният наследник.

Искаше да му каже хиляди неща, но нямаше сили да изрече нито едно.

Опитала бе веднъж, но нямаше представа какво е успяла да каже, тогава бе толкова уплашена, а сега бе още по-уплашена и не искаше нищо, освен да ги предупреди.

За вируса, за кодовете, за времето, което изтичаше за всички тях.

За проекта, който официално никой не наричаше „Ноев ковчег“, но който вече бе в ход.

За това как никой не вярваше, че краят може да бъде предотвратен, за това как се бяха отказали от опитите си да спасят света и бяха започнали да подбират хората, с чиято помощ да изградят нов свят.

Искаше да им каже всичко това.

Устата ѝ обаче я предаде, езикът ѝ бе толкова подут, че колкото и да искаше, не бе в състояние да говори.

Затова прошепна само една дума и тя бе *бягайте*.

Видя как вратата зад Джанин изхвърква от пантите, видя и пазачите със защитни костюми и насочени оръжия. Възможно бе да се искали да избягат и опитът им да се е провалил.

Хелена Уоткинс знаеше какво означава това.

Това означаваше, че няма никаква надежда.

Дъхът ѝ спря именно с тази мисъл.

54.

Първия път, когато Франкин повика Родригес, бяха изминали дванайсет часа от последния контакт с Конърс. Информира го за ситуацията, тъй като такива бяха изискванията на протокола и генералът не виждаше смисъл да ги нарушава.

След двайсет и четири часа проведе втора среща. Затова когато чу почукването на вратата на каютата си, Франкин разбра какво означава това.

— Трийсет и шест часа — каза Родригес. — Какво ще наредите да направя?

Въпросът му накара генерала да се замисли. Това бе негово задължение.

Притесняваше го фактът, че не контролира напълно ситуацията. Явно Конърс не се бе качил на хеликоптера. Пилотът бе отказал да изпълни заповедите — или това, или комуникационното му оборудване се бе повредило, нямаше начин да се разбере — след което бяха изгубили контакт с него. Възможно бе да се е случил някакъв инцидент, но това също не можеха да знаят със сигурност.

Ако Конърс е бил на хеликоптера, имаше две възможности.

Да са загинали заедно. Или да са решили да напуснат Организацията и да отлетят нанякъде.

Това бе невъзможно. Конърс не се бе появил на хеликоптерната площадка. Затова, независимо дали пилотът бе загинал в катастрофа, или бе предпочел да избяга и да загине от пандемията, местонахождението на Конърс оставаше загадка.

А именно негово задължение бе доставянето на данните и осигуряването на сигурността им.

Ако не бе успял да го изпълни, трябваше да задействат съответните протоколи.

— Трябват ми трима души — каза Франкин. — Тръгваме при първа възможност.

Родригес излезе и остави Франкин край стоманената маса в каютата.

Не бе очаквал да види отново замъка.

А сега щеше да го направи, при това по-малко от два дни, след като го бе напуснал.

Уилям спря в края на селската улица.

Зарея поглед към склоновете, покрай туфите замръзнала трева, които покриваха долината, към хълмовете, по които двамата с Джанин се бяха спуснали предния ден.

Лео го видя отдалече. Тръгна подире му, тъй като бе решил да го държи под око. Не, не се чувстваше длъжен да го прави, просто искаше да го прави. Искаше да види как се справя Уилям, искаше да каже нещо, искаше да му помогне.

Все пак именно Уилям бе причината да стигне дотук. Той бе човекът, когото Кристина бе решила да намери на всяка цена. А сега стоеше на сред улицата с присвитите рамене и грохналото тяло на човек, който не вижда никакво бъдеще.

Лео тръгна към него. Тръгна с бавни стъпки по замръзналата земя. Подмина го и спря пред него, не прекалено близо, за да покаже ясно, че не възнамерява да нарушава покоя му.

— Зная, че не се познаваме — каза след малко той.

Уилям го погледна. Острият му поглед издаваше, че се кани да го прекъсне, каквото и да се опитва да му каже.

— Не зная какво възнамерявате да ми кажете — предупреди го той. — Но не го правете.

Това бе всичко, но думите му дойдоха от дълбините на душата му и прозвучаха през стиснатите му зъби, сякаш мускулите на челюстта му единствени го спираха да сграбчи Лео и да го удуши.

— Искях само да кажа... — започна Лео. И изгуби дар слово. Осъзна, че няма представа какво иска да каже.

Затова замълча, преди да продължи.

— Зная, че не съм преживял нещата, които сте преживели вие. Зная, че не мога... как да кажа... да си ги представя дори. Да си представя онова, което сте преживели двамата тук.

Говореше на Уилям, който гледаше някъде встрани. Надяваше се обаче да го слуша.

— Разбира се, не аз съм човекът, който да ви каже кой сте, какъв сте. Но ако можех, все пак... — Нова пауза. — Щях да ви кажа, че не сте от хората, които се отказват.

Това привлече вниманието на Уилям. Звукът, който издаде през носа си, определено не бе поемане на дъх, а изсумтяване.

— Какво знаеш ти?

— Събрах информация.

Какво?

О! Отне му секунда, докато разбере какво има предвид Лео, след което неочаквано впери поглед в него — суров и много по-жесток, отколкото заслужаваше младежът. Кристина бе разговаряла с него, нямаше друг начин, и сега хлапакът му с хлапак стоеше тук и си въобразяваше, че знае всичко за него.

— В такъв случай източниците ти са те подвели — каза Уилям и присви устни, за да прикрие чувствата си. — Аз съм ненадминат майстор в отказването.

Замълча, после добави:

— И ако ти е казала нещо друго, то е защото винаги е искала да ме промени.

Обърна се и отново зарея поглед към планината.

Прокле се наум, тъй като хлапето нямаше никаква вина, че е тук, хлапето имаше най-добри намерения, искаше да установи контакт, но това нямаше как да стане, ако собствените чувства на Уилям продължаваха да го дърпат към бездната.

Беше си позволил да изпита надежда. И това се бе оказала голямата му грешка.

— Стигнахме края на пътя — каза той. — Не можем да направим нито крачка повече. Нищо няма да се промени само защото дойдохте с купчина листа, които нямат никакъв смисъл.

Въздъхна. Такава бе реалността. Върнал се бе в самото начало, в първото квадратче от играта.

Не, по-скоро първото квадратче се бе върнало при него, след като жълтият плик бе пропътувал цялото разстояние от замъка до Берлин и обратно.

— Не се опитвай, Лео. Всичко свърши. Няма смисъл.

Настъпи секунда мълчание.

— Не го вярвам — отвърна Лео.

Уилям го погледна с крайчеца на очите си и Лео не видя нищо освен частица от зеницата му и много, много презрение.

— В какво не вярваш?

— Че нищо няма смисъл.

Уилям не отговори.

— Точно обратното. Мисля, че така е било писано. Мисля, че е трябвало да ви предадем този плик. Мисля, че това е била нашата мисия, за да не се откажете, за да опитате отново. Това не е ирония на съдбата, а тъкмо обратното. Това е шанс, това е възможност. Животът ви дава нова възможност, защото така е било писано да стане.

Нов поглед с крайчеца на очите.

И същото презрение.

— *Писано?*

— Да.

— Нищо от това не е било писано да се случи, Лео.

Каза го с отвращение. Сякаш *писано* бе ругатня, сякаш от самото произнасяне на тази дума му идваше да зашлеви на Лео някой шамар, сякаш тя бе обида, която не биваше да произнася повече.

— Съпругата ми загина, и то пред очите ти. Това ли е било писано? Аз бях на половин континент разстояние и го видях по телевизията. Това също ли е било писано? Навсякъде по света умират хора, никой не знае как да спре този вирус, а ти се опитваш да ми кажеш, че и това е било писано? *Писано?*

Вече ръмжеше.

Не беше прав, защото Лео нямаше никаква вина за случилото се, но на Уилям не му пукаше дали е прав, или не. Не можеше да понася всички тези добронамерени, но лишени от съдържание думи, думи на утеха, не можеше да понася всички тези хора, които се опитваха да облекчат болката му и смятаха, че ще се почувства по-добре само защото нещата — като че ли, може би, евентуално — имат някакъв по-висш смисъл.

Животът бе прекалено кратък за подобни глупости.

Животът бе прекалено кратък, за да кажеш, че всичко е предначертано и предопределено от някой, който знае по-добре, че когато животът стане труден, това е защото не си разбрал, че препятствията, пред които си изправен, искат всъщност да ти дадат безценен урок.

Човек не може да промени съдбата. Това, което трябва да се случи, се случва. Ако нещо е писано да стане, то става и никой не може да му попречи.

Глупост! Всичко това са глупости! Това каза на Лео.

— Онова, което се случва с човек, е резултат от решенията, които той взима — каза Уилям. — Случилото се с мен е резултат от моите решения. Ако имаме късмет, тези решения водят до нещо хубаво, ако нямаме късмет... всичко отива по дяволите. Но ако идваш при мен и отхвърляш своите отговорности с думите, че бъдещето е такова, каквото е... Не, ако се опиташ да отнемеш моята отговорност...

Замълча. Остави края на изречението да потъне в тишина. Започна отново. Този път по-спокойно.

— Кристина не умря, защото така е било писано. Умря, защото цял куп хора са взели цял куп решения, довели до смъртта ѝ.

Пауза.

— И ти не дойде тук с този плик, защото така е било писано. Ако искаш да вярваш, че бъдещето е предопределено, твоя воля. То обаче не е. Бъдещето е такова, каквото сам си го направиш.

Настъпи продължителна тишина. Лео го наблюдаваше напрегнато.

Мислено подбираше думите, които да изрече, подбираше ги една по една и ги подреждаше в изречения. Искаше да излязат от устата му в правилния ред, без заекване, без колебание, без да му се налага да започва отначало. Държеше на всяка дума, която се канеше да изрече, и искаше да ѝ придаде необходимата тежест.

— В такъв случай — започна Лео, след което замълча, за да подсили ефекта. Замълча толкова дълго, колкото бе предвидил. Погледът му — искрен и уверен — бе вперен в Уилям. — В такъв случай не разбирам защо сте тук.

Уилям го погледна.

Лео не помръдна.

После каза и останало. Ясно. Отчетливо. Спокойно.

— Защото ако вярвате, че ние сами създаваме своето бъдеще, трябва да се захванете с онези кодове и да направите нещо по въпроса.

Уилям се втурна обратно в къщата, побеснял от гняв, но и изпълнен с възхищение. Една от най-добрите комбинации, които можеха да го мотивират.

Беше почитател на логиката. И толкова.

Нищо не бе в състояние да го впечатли повече от добре изложен аргумент и копелдакът му с копелдак бе застанал срещу нещо с онази тъпа бейзболна шапка и го бе зашлевил в лицето със собствения му аргумент, беше го обърнал срещу него.

Уилям не вярваше в съдбата. Нищо не бе предопределено.

Ergo, не бе невъзможно да разбие кода на пророчествата, ergo, единственият, който в момента предопределяше бъдещето, бе онзи, който се опитваше да не го предопредели.

Quod erat, по дяволите, demonstrandum.^[1]

Помоли Джанин да го последва в трапезарията, за да пресъздаде в нея кабинета си от замъка. Този път двамата щяха да започнат от самото начало, да направят всичко както трябва, и то според неговите изисквания.

Без компютри. Без програми. Точно както искаше Уилям.

В една от спалните откриха бюро, а в чекмеджетата — най-различни химикалки, линии, калкулатор и разпечатан пакет хартия.

Задачата, с която се захващаха, бе чудовищна като обем. Очакваха ги безкрайно много числа, а разполагаха с много малко време, но не можеха да направят друго, освен да започнат отначало.

Уилям порови сред химикалките и избра една, която му се стори достатъчно тежка, с хубаво гладко топче, взе купчина листове и ги сложи на масата. След което помоли Джанин да започне да чете.

И тя започна да чете.

Изчете първата страница цифра по цифра: едно, три, нула, две, три... дълга поредица кодове, която като че ли не означаваше нищо, но която съдържаеше онези стихове, изписани с шумерски символи. А Уилям записваше. Изписа първия лист и го закачи на стената. Искаше да види връзките, да почувства ритъма.

Нещо, което трябваше да направи от самото начало.

Трябваше да се върне към източника, да свали всеки стар лист и да започне от самото начало... това, което правеха в момента, трябваше да направят още в замъка.

И той го знаеше. Но просто не намираше време. Всъщност тъкмо обратното — бе прахосал безценно време, като не го бе направил, като бе стоял пред разпечатките, покрили онези стени, и си бе повтарял, че няма никаква разлика. Дълбоко в себе си винаги бе знаел, че не е така.

Химикалката му танцуваше по листовете и всеки път, когато откриеше сходство или повторение, той спираше и се връщаше към предходната страница, сравняваше, проверяваше, правеше интуитивни изчисления наум, изчисления, които не бяха същински математически операции с числа, а по-скоро с образи.

А до него стоеше Джанин.

Слушаше, четеше, чакаше, докато Уилям крачеше наоколо или потъваше дълбоко в мислите си, чакаше да свърши каквото там правеше, чакаше да я помоли да му прочете следващия стих.

Лео и Алберт наблюдаваха от гостната.

Седяха във фотьойлите, без да продумат, хипнотизирани от процеса, но без да разбират нищичко, нямаха представа що за модели открива Уилям и как може да държи цялата тази информация в главата си.

А той изписваше лист след лист, изпълваше го с нови и нови редове цифри, окачваше го на стената и започваше следващия, докато Джанин продължаваше да чете.

Купчината листове ставаше все по-малка и по-малка.

Когато листата свършиха, той взе още и процесът продължи — Джанин четеше, Уилям пишеше, чертаеше, крачеше из стаята.

Пакетът хартия свърши.

Уилям затършува из масата.

Нямаше нищо.

— Хартия — каза той. Гласът му не прозвуча настойчиво или напрегнато, а просто нетърпеливо — той нямаше търпение да продължи, тъй като не искаше да се обърка, да се оплете в хилядите мисли в главата си.

Джанин се огледа. Но никъде не видя хартия.

— Хартия — повтори Уилям. — Моля! Дай ми лист!

Защрака с пръсти във въздуха, сякаш листата щяха да се материализират именно по този чудодееен начин. Не искаше да рискува и да отмести поглед от стената.

Тук някъде се криеше отговорът. Уилям не се съмняваше в това. Тук някъде, между тези редове, които не му говореха нищо — *засега!* — но които лесно можеха да се трансформират в нещо друго пред очите му, да приемат нов образ от хаоса, да станат ясни и разбираеми. Случвало се бе преди. Надяваше се да се случи отново.

Не можеше да си позволи да изгуби този устрем. Не и сега. Поколеба се, но само за секунда. Усети онзи черен бележник в джоба си. Черният бележник, който му бе подарила Сара.

Извади го. Отгърна на празните страници. И помоли Джанин да продължи от мястото, където бяха спрели.

Тя отново зачете цифра след цифра. А той започна да къса страница след страница и да я окачва на стената. Бе откъснал вече няколко страници от подвързания с кожа бележник, когато осъзна, че всичко е така, както трябва да бъде.

Отново работеше, а дъщеря му бе част от живота му, макар да бе зает. Точно както бе планирал, само дето бе закъснял с няколко години.

Намираще се в ситуация, каквато обожаваше, заобиколен от хаос, който не разбираше, знаеше как да атакува, къде да използва логиката си, да провокира мисленето си, да го накара да излезе извън рамките на предубежденията, да го принуди да потърси нещо ново, макар да нямаше представа какво точно, и да се довери на собствения си усет, че ще го разпознае в мига, в който го види.

Онзи дребен, миниатюрен детайл, който щеше да подреди пъзела в главата му.

Онзи, който трябваше да е скрит някъде дълбоко сред морето от числа, онзи, който бе пропуснал, но който не трябваше да търси специално, защото се криеше в цялостната картина. Затова отстъпи крачка назад и погледна от разстояние...

И замръзна.

Детайлът. В цялостната картина.

Онзи дребен, миниатюрен детайл, който не можеш да видиш, тъй като е останал скрит сред много други.

По дяволите!

Това бе само идея, неясна, абстрактна идея и той поклати глава. Не, не може да бъде!

Наистина ли?

Замръзна за миг. Отстъпи още една крачка назад.

Погледна стената от разстояние.

Погледна и бележника в ръцете си, любимия бележник на Сара с неизписаните страници... Разбира се, че трябваше да направи това от самото начало. Трябваше да види контекста. Колко пъти си го бе повтарял? Или чувал от други хора? *Цялостната картина?*

Когато отново погледна към Джанин, осъзна, че не успява да сдържи смеха си. Разсмя се, силно, неконтролируемо, разсмя се за първи път от много време.

Сякаш се бе опитвал да отвори буркан от седмици и най-сетне бе успял да го завърти, да го погледне от другата страна и да види, че на етикета пише *отворете тук*, и сега, след като вече бе видял какво трябва да направи, бе възкликнал: ама разбира се, че трябва да се отвори именно по този начин.

Това бе същото онова чувство, за което бе копнял, което се бе опитвал да открие пред стените на кабинета си в замъка, а сега то бе дошло при него, за да го изпълни с отдавна забравени емоции. Облекчение. Вълнение. И проклет да бе, ако не го изпълваше и с щастие.

Всичко това го връхлетя едновременно.

Джанин се взираше смаяна в него.

— Какво има?

Той продължаваше да стои обърнат към стената, но очите му бяха затворени и дишаше с продължителни дълбоки вдишвания като човек, който внезапно е намерил вътрешно прозрение, внезапно е намерил вътрешен мир.

Никога не го бе виждала да се държи по този начин. И това я плашеше.

Изглеждаше така, сякаш е проумял какво се случва, сякаш го е приел, сякаш борбата е приключила, защото е видял логиката и е осъзнал, че тя не може да му убягва повече.

Сякаш е готов.

Не — сякаш се наслаждаваше.

— Уилям? — В гласа на Джанин се прокрадна страх, макар тя да положи усилия да го прикрие. Събра сили и повтори: — Уилям?

Той се обърна към нея. Отвори очи.

— Свърши ли? — попита тя. — Това ли е?

Усещаше, че вече знае отговора, но въпреки това зададе въпроса. Искаше да изживее поне още една секунда с надеждата, че ще ѝ отговори с *не*.

— Всичко свърши, нали?

Той я погледна. Искаше да ѝ обясни, но не знаеше как.

Вместо това се чу да казва:

— Можеш да ме наречеш суетен, но ще съм искрено разочарован, ако не го кръстиш Уилям.

Вече бе излязъл, когато Джанин осъзна какво е казал.

Настигна го на улицата.

[1] „Което трябваше да се докаже“, латинска фраза, произлязла от съответния древногръцки израз, поставян в края на математически доказателства и философски изложения в античността. — Б.пр. ↑

Беше ужасно студено, започваше да вали сняг, изящни бели снежинки се рееха безмълвно в тихия следобед и покриваха всичко с бяла захарна глазура, сякаш цялото село бе една огромна сватбена торта, а между къщурките бяха поставени две фигурки.

Уилям продължаваше да стиска бележника. Излязъл бе от трапезарията, където бе изучавал листата и числата, само по риза и пуловер. Съзнанието му бе прекалено ангажирано, за да усети студ.

Дъхът му танцуваше пред него. Завихряше облачета, които се задържаха само за миг, преди да се разсеят и да изчезнат. Както си стоеше, напълно неподвижен, устремил поглед към планините, в следващия миг забърза по селската улица, сякаш искаше да намери подобър изглед или просто различен ъгъл, сякаш търсеше нещо.

— Къде е според теб? — попита той и замълча.

Огледа се. Продължи по улицата, но не откъсваше поглед от планинските върхове в далечината.

Джанин тръгна подире му. Правеше големи крачки, за да не изостава.

— Замъкът ли? — попита тя. — Не зная. Какво значение има?

Нямаше търпение да отхвърли този неуместен въпрос и да се върне към откритието му.

— Този път трябва да води натам, нали?

Посочи към долината, покрай къщите, покрай планинските склонове и Джанин кимна. Да, замъкът трябваше да е там някъде. Накъдето водеше тесният асфалтиран път, същият, който ги бе отвел далеч от онази голяма врата в планината, същият, по който бяха тичали посред нощ, въобразявайки си, че никой няма да ги настигне.

— За какво си мислиш? — попита го тя.

— Трябва да отидем там.

— Значи си разбрал как да го спреш?

Вече почти го бе настигнала, крачеше бързо, взираше се в профила му и не сваляше поглед от него нито за секунда.

Очакваше поне да кимне в отговор.

Очакваше да сложи край на страховете ѝ, очакваше да обясни какво точно са пропуснали. Какво е открил, ключ ли, или някаква подробност, която не са видели. Искаше да чуе всичко това.

Уилям обаче само поклати глава.

— Не. Каквото трябва да стане, ще стане. Нищо не можем да направим.

Разочарованието отне цялата ѝ енергия. Тя забави крачка. Изглежда го как продължава да върви пред нея.

Уилям го почувства, също забави ход и се обърна.

Продължи да върви по улицата, но заднешком, и да се отдалечава от нея.

Разстоянието между тях започна да нараства, стана толкова голямо, че в един момент му се наложи да изкрещи:

— Имаме други задачи.

Спря и извика отново:

— Мисля, че те са много по-важни.

Седяха около голямата дървена маса в трапезарията на дома, в който се бяха настанили.

Вечерята им се състоеше от консерви, в камината гореше огън. Този огън бе частица от обичайния ежедневен ритъм наред целия този хаос. Изглеждаше странно, неуместно дори, но така стояха нещата.

Обзело ги бе необичайно спокойствие.

Алберт и Лео седяха един срещу друг. Седяха и мълчаха, влезли в ролята на зрители, на слушатели на разговор, от който не разбираха абсолютно нищичко, макар много да им се искаше. Слушаха Джанин и Уилям. Въпросите и отговорите. Наблюдава страха и самоувереността, настанили се от двете страни на масата.

Тя не можеше да разбере. Не можеше да разбере спокойствието му, гордостта му, щастието му.

А той седеше и ѝ обясняваше, че не е открил ключа. Нещо повече, твърдеше, че ключът не бил важен, че цялото им търсене е било насочено в погрешна посока, че са търсили не това, което трябва, че са обръщали прекалено много внимание на детайлите и са пропуснали контекста.

— Как тогава ще оцелеем? — попита тя. — Ако не разполагаме с ключа, не можем да променим бъдещето. Как тогава ще го спрем?

— Не е нужно да го спираме — отвърна той със спокоен, невъзмутим глас.

Джанин понечи да възрази, но той я прекъсна още преди да е изрекла и една дума.

— Черната смърт.

Тя го изгледа неразбиращо. Сви рамене и го подкани да продължи.

— Онова пророчество, което ми показва. Онова от четиринайсети век. Същото, което сравни със случващото се в момента.

Излишно бе да ѝ напомня. Много добре знаеше за кое пророчество става въпрос.

— Ти сравни последните редове и на двете. Те завършваха с една и съща дума, с която някога са описвали Черната смърт.

— Да? — отвърна тя. Вече губеше търпение. Чума. Мор. За това ставаше въпрос. Е, и?

Уилям се приведе напред.

— Не сме умрели, нали? — Усмихна се малко криво. — Мнозина са умрели, но човешката раса не е умряла. Не е *измряла*, по-точно.

Джанин се канеше да възрази, когато разбра какво има предвид.

Беше изненадващо, но и очевидно.

Беше мисъл, която просто не ѝ бе хрумнала.

— И преди сме оцелявали след подобни епидемии — продължи Уилям. — И ще продължим да оцеляваме. Мнозина ще загинат, но не всички. С времето вирусът ще започне да отслабва и достатъчно голям брой хора ще развият имунитет, а може и някой да открие ваксина. Докато това се случи, ситуацията ще е жестока, трагична, ужасна... Но няма да е краят. Няма да е краят на всичко.

Тя отвърна на погледа му. И не откъсна очи от него дълго, много дълго.

Надяваше се, че е прав, но не можеше да е сигурна. Ами ако той казваше само онова, което тя искаше да чуе... не, онова, което всички искаха да чуят? Ако се хващаше за сламки и ги префасонираше така, че да прозвучат достатъчно убедително?

— Как? — попита го. — Как може да има нещо друго? Как може да има нещо отвъд края, при положение че няма бъдеще?

— Мисля, че има — отвърна той.

— Но кодовете! — възкликна Джанин. — Текстове! Видяхме ги с очите си!

— А какво всъщност видяхме?

— Видяхме да свършват...

— Не — поправи я Уилям.

Почувства спокойствието на собствената си мисъл, почувства приятна топлина, докато подбираше думите, с които да обясни. Топлината можеше да означава само едно. И тогава разбра, че е прав.

— Направихме много неща — каза той след малко, — но не видяхме *това, което трябва*.

Соленият дъх на Атлантика последва Франкин, докато се качваше по металната стълба, поставена отстрани на виещите вече реактивни двигатели, и крачеше по пътеката между облицованите със светлокафява кожа кресла.

Положението определено не го радваше. Това, което правеше, можеше да изложи на риск целия проект.

С хеликоптер се бяха прехвърлили от самолетоносача в португалска военна база под командването на НАТО, където бяха оставили временно самолета си. С всяко ново пътуване, което предприемаха, с всяко ново кацане, с всяка нова среща увеличаваха риска да пипнат вируса.

Рискът обаче си струваше дори само заради възможността да прекарат няколко часа далеч от кораба.

Затвори очи, докато самолетът ускоряваше по пистата. Опитва се да си представи какво ще открие.

Нямаше да намери мира, докато не разбере какво се е случило с Конърс.

И с хеликоптера.

И дали пилотът е изпълнил заповедта.

Облегна се на седалката и пресметна наум.

След няколко часа щяха да са в замъка.

И тогава щеше да разбере.

58.

— Контекстът — каза Уилям.

Каза го в отговор на въпроса, който се въртеше в главите им, който само Джанин зададе на глас и който все още не бе получил задоволителен отговор.

Как може да има бъдеще, след като всичко свършва, нали?

Простичък въпрос, нали?

— Цялостната картина — повтори Уилям. — Винаги сме знаели, че трябва да видим цялостната картина.

Седяха край кухненската маса. Уилям погледна Джанин и започна да обяснява:

— Все повтаряше, че трябва да видим контекста. И аз казвах същото. Оказва се, че през цялото време той е бил пред очите ни. Цялата картина е била пред очите ни, а ние просто не сме я видели. Защото сме били прекалено заети със самите себе си.

Нетърпението й преля в гняв и тя се тросна:

— *Каква* цялостна картина?

И тогава той й каза.

Бяха в трапезарията, когато всичко си дойде на мястото. Джанин четеше от книжата на Уоткинс, диктуваше числа и кодове, а той ги записваше на листове, които окачваше по стената, разсъждаваше, търсеше модели, правеше точно това, което би трябвало да прави.

И когато хартията свърши, Уилям получи истинско прозрение.

Когато окачи последния лист на стената, когато нямаше на какво да продължи да пише, когато извади бележника на Сара, за да продължи да работи.

Когато — застанал зад празните чинии и тигани със спагети, когато Алберт и Лео го наблюдаваха отстрани — й бе казал: „Хартия. Дай ми лист“.

Джанин го погледна. Е, и?

— Ти четеше на глас числата, а аз ги записвах, след което изведнъж нямаше на какво да пиша. И какво правим тогава? — Уилям

сам отговори на въпроса си: — Намираме нещо друго, на което да пишем.

Тя се поколеба.

И тогава той видя, че тя започва да разбира. Кимна окуражително, искаше да я насърчи да разсъждава в тази посока. И когато Джанин хвърли поглед през прозореца, Уилям разбра, че е схванала идеята му.

Там. Навън.

— Не може да говориш сериозно — каза тя.

Уилям кимна. Беше абсолютно сериозен.

А до тях седяха Алберт и Лео, които не разбираха нищичко.

Уилям им се усмихна извинително, обърна се към тях и се опита да формулира обяснение, което да не прозвучи прекалено глуповато и наивно. След като бе намерил решение, върху което множество специалисти си бяха блъскали главите през последните петдесет години, искаше то да прозвучи гръмко и авторитетно.

Истината обаче се оказа съвсем проста.

И той им я поднесе такава, каквата бе.

Човечеството е лист хартия.

Около хората има безброй други листове, безброй други видове с безброй разновидности на ДНК, милиарди и милиарди редове *излишна* или *отпадъчна* ДНК, която съвсем не е излишна или отпадъчна и която преминава от вид във вид, за да превърне човешкия геном в една-единствена глава от една безкрайно голяма книга.

Това бе контекстът.

Толкова бе просто.

Историята, записана върху човешката ДНК, не принадлежеше единствено на хората. И никога не бе принадлежала само на тях. Принадлежеше на целия свят. Цялостната картина не бе човечеството, то бе само част от нея. Човечеството бе носител на един-единствен епизод от общата, извечна и безкрайна история. Цялостната картина започва преди хората и продължава след хората и ако историята на света наистина е записана под формата на хроника, това не означава, че тя свършва само защото са свършили листата в една от тетрадките или в един от бележниците.

Защото това сме ние, хората.

— Тетрадка или бележник на рафта в библиотеката — каза Уилям. — А може би дори само един лист от такава тетрадка. Частица от цялото, което е около нас и което през цялото време сме пренебрегвали, което Франкин и Конърс също са пренебрегвали, което цялата Организация също е пренебрегвала, само защото сме били прекалено заангажирани да се взираме в собствения си пъп, защото сме били прекалено късогледни и сме забравили, че нищо не започва с нас и не свършва с нас. Нищо!

Всички погледи бяха вперени в него.

Разбираха какво иска да им каже, но трябваше сами да осмислят думите му.

— Не бъдещето е свършило — каза Джанин. — А хартията.

Каза го с усмивка, защото знаеше, че звучи абсурдно, но и напълно логично в същото време.

Уилям отвърна на погледа ѝ. И също се усмихна.

Поседяха край масата още малко, потънали в тишина, която никой от тях не се опита да наруши. Всички бяха прекалено заети да анализират чутото.

Времето минаваше, но то вече не бе тяхна отговорност. Не можеха да направят нищо, за да променят хода на събитията. И това чувство на безпомощност им донесе облекчение.

Първа заговори Джанин.

— Това означава ли, че събитията, на които сме свидетели... всичко, което се случва около нас, тази всепомитаща чума... Всичко това се случва само защото някой е *прочел*, че то ще се случи?

Уилям не отговори. Погледна я безмълвно и напълно спокойно.

— Означава ли, че ако никой не бе открил онези пророчества, това нямаше да се случи? — попита тя.

Възцари се тишина. Уилям кимна.

Това бе причината да се втурне навън, на улицата. Причината да отправи поглед към планините.

— Можем ли да се върнем в замъка? — попита той.

— Защо? — отвърна Джанин.

— Защото мисля, че на нас ни е писано да се погрижим никой повече да не допусне тази грешка.

Прозорецът се напука като паяжина още след първия удар.

Увисна пред тях, милионите миниатюрни парченца продължаваха да се крепят едно за друго, а пукнатините превърнаха стъклото в подобие на картата на град, в който всички улици водят към центъра. Към центъра, в който Уилям бе стоварил лопатата.

И продължаваше да я държи.

Вдигна я, за да нанесе втори удар.

Идеята да проникнат с взлом не допадаше никому. Никой не искаше да унищожават чужда собственост, но друг вариант просто нямаше, а и освен това, успееха ли, разбиването на магазина би било съвсем ниска цена.

Стъклото бе покрито със защитно фолио, затова се наложи да го ударят няколко пъти, преди да го счупят, но в крайна сметка пробиха дупка, която разшириха достатъчно, за да влязат през нея.

Рафтовете бяха отрупани със ски екипировка и маратонки и макар селцето да бе малко и изборът от спортни стоки да бе ограничен. Джанин знаеше съвсем точно от какво имат нужда.

Натовариха нещата на колата под наем, с която бяха пристигнали Алберт и Лео.

Не им оставаше друго освен да изчакат да се стъмни.

Уилям седеше на верандата пред къщата. Изпитваше приятна възбуда, докато отброяваше часовете и минутите до тръгването към замъка.

Селцето пред него чезнеше в далечината като театрален декор, улиците се губеха сред къщите, нов сняг, върху който нямаше да се отпечатат нито стъпки, нито автомобилни гуми, покриваше асфалта.

Алберт и Джанин бяха заспали на дивана в дневната. Лежаха прегърнати, Алберт отзад с ръце, обвити около нея, а Джанин отпред, поставила дланите си като допълнителна защита върху неговите. Сякаш искаха да се уверят, че никой от тях няма отново да изгуби другия, никога, каквото и да се случи.

Бавно, много бавно, светлината навън започна да помръква и да добива синкав цвят.

Денят преливаше в късен следобед.

А прозорците около тях нямаше да светнат, никой нямаше да се върне в дома си, за да приготви вечеря. Не се случваше абсолютно нищо, освен че температурите падаха, а селцето потъваше в мрак. Уилям придърпа дебелото яке от магазина още по-плътно около тялото си.

Когато започна да се смрачава, Лео излезе и седна до Уилям. Вече бе доста студено, студено и тихо, единственият звук, който чуваха, бе плъзгането на понесените от вятъра ледени кристалчета по снега и шумоленето на якетата им, когато някой от тях помръднеше.

Над покривите прелетяха птици, размахали криле далеч-далеч в зимния сумрак, и Лео ги проследи с поглед, докато се скрият зад къщите и изчезнат в долината.

Отново му хрумна една мисъл, която го бе преследвала целия следобед.

Птиците. И всичко останало. Всичко живо, навсякъде около тях.

Всички те носеха по една глава.

Една глава от история, не от историята на човечеството, а от тяхната обща история. От историята на света.

Както бе казал Уилям, както и да го изложиш, звучи банално. Но това не му пречи да е самата истина. И това не пречеше на Лео да почувства истинността му.

— Сигурно такива неща карат хората да стават вегетарианци — каза той.

Уилям се усмихна широко.

— Знаеш, че в растенията също има ДНК.

„Глупчо“, добави той. Но само наум. И с любов.

Лео сви рамене.

— В такъв случай утре няма да закусваме.

Отново замълчаха, устремили погледи към залязващото слънце, видяха го да изчезва и да отнася последните лъчи светлина със себе си.

— Кой? — попита Лео след известно време.

Една-единствена дума, но Уилям не се нуждаеше от повече. Това бе същият въпрос, който си задаваше от мига, в който бе научил за стиховете. Същият въпрос, който Конърс, Джанин и всички останали

си бяха задавали в един или друг момент. Въпрос, който постоянно навестяваше мислите им, колкото и да се опитваха да го забравят.

Кой е поставил кодовете там?

— Има ли значение? — отвърна Уилям. — Кой или какво, случайност ли е, или нещо друго? Каквато и да е причината, трябва да приемем нещата такива, каквито са.

Изпитваше дълбоко спокойствие. Не знаеше кой. Или защо. Не знаеше нищо, освен че не му трябва да знае.

Те не знаеха прекалено малко. Те знаеха прекалено много.

Каза го, след което отново се заслуша в тишината.

Вдигна поглед и видя, че Лео се усмихва.

— Мисля, че така е било писано — каза той.

Уилям не го разбра. Какво се опитваше да му каже?

— Било е писано да се появим тук със записките на Уоткинс. Мисля, че това е било предопределено.

— Знаеш ли какво? — отвърна Уилям. — Пет пари не давам в какво вярваш.

После протегна ръка и я сложи на рамото на младия мъж.

Поседяха така известно време, не като баща и син, но максимално близо до това, и Лео осъзна, че това е той. Мъжът, когото бе търсила Кристина, онзи Уилям, който е бил някога, онзи Уилям, заради когото тя се беше обадила на Лео посред нощ и заради когото бе заминала за Амстердам. Онзи Уилям, когото искаше да намери. И когато го видя, Лео разбра.

Седяха един до друг в ледения въздух.

Една мисъл изникна в съзнанието на Лео. Дали да я изрече на глас, или не?

Може би не биваше да го прави, може би навлизаше в територии, в които не биваше да навлиза, може би щеше да развали всичко... В същото време обаче смяташе, че трябва да го направи. Заради нея, ако не заради друго.

И накрая взе решение.

— Тя носеше халката — каза той.

Уилям го погледна. Не разбираше какво иска да каже.

— Когато тръгна да ви търси. Сложи си халката.

О!

Уилям извърна лице. Не каза нищо.

— Исках да знаете.

Отново никакъв отговор.

Тишината отказваше да си тръгне, остана да виси над тях плътна, непроницаема и Лео реши, че е направил грешка, че не е трябвало да казва нищо. Не биваше да го споменава, а вместо това разрови рана, която не би трябвало да докосва. Затова сега седеше във вечерния мрак до един почти непознат, поставил ръка на раменете му, и нямаше представа какво ще се случи.

Уилям свали ръката си.

Стана.

И тръгна.

Не. Спря.

— Благодаря — каза той.

Нищо повече. Само:

— Благодаря.

После се обърна и влезе в къщата.

Гласът му бе нисък и плътен. Лео остана да седи на верандата. Не можа да сдържи усмивката си. Сега вече бе щастлив, че му каза.

Отне им повече време от очакваното, докато открият тесния еднолентов асфалтов път.

Започваше като отклонение от друг път на няколко километра от селцето и вместо да е блокиран с бариери или караулки, бе замаскиран като незначителен макадамов път — или временен, или частен, който скромно се отклоняваше от главния път.

Едва когато началото му се изгуби от погледа им, асфалтът се върна, появи се и маркировка, а след половин час видяха и неясните очертания на ролетната врата в подножието на планината.

Напредваха бавно. Изчакаха да се спусне мрак, преди да напуснат селцето, след което потеглиха с изключени светлини и без да форсират двигателя. За ориентир им служеше единствено луната, която прозираше през рехавите облачета, както и белите очертания на заснежените планински склонове. Всички в студената кола се бяха привели напред и се взираха напрегнато в пътя пред себе си. За да

видят къде е следващият завой. За да видят дали нещо се движи. Нещо. *Каквото и да е.*

По всичко изглеждаше, че никой не ги е забелязал, затова решиха да спрат на известно разстояние от скалите. Джанин и Уилям слязоха от колата, отидоха до багажника и извадиха оборудването, което бяха взели от магазина.

Въжета. Ръкавици.

Уилям взе своята част от багажа и се снаряди според инструкциите на Джанин. Не позволяваше на страховете си да го завладеят. Никак не му харесваше това, което се канеше да направи, но знаеше, че трябва да го направи. В края на краищата нали той го бе предложил. И ако се страхуваше от височини, това бе цената, която трябваше да плати.

Алберт и Лео обърнаха колата към селцето, а Джанин и Уилям тръгнаха пеша.

Встрани от пътя, направо през ливадите.

През същите ливади, по които бяха тичали преди две нощи.

Този път обаче не се опитваха да избягат от замъка.

Опитваха се да проникнат в него.

59.

Пейзажът преля в алпийски така неуловимо, както един сезон прелива в друг, и скоро се оказа, че вече не вървят по ливадите, а се катерят по скалите, без да имат представа кога склоновете са станали толкова голи и каменисти.

Виждаха портала, през който бяха избягали. Намираше се далеч в склона, на няколко десетки метра под тях. Уилям положи усилия да не мисли за падане в пропастта, положи усилия да регистрира нещата, които вижда, без да се замисля за мястото и за разстоянието.

Широкият участък пред портала беше празен.

Нямаше нито коли, нито камиони, нито хора, нищо.

Нямаше и следи по снега.

Вероятно това означаваше, че всички са напуснали замъка, или пък означаваше, че трафикът тук никога не е бил кой знае колко оживен. А може би замъкът винаги изглеждаше така по това време на годината.

Джанин му махна отгоре. Той следваше инструкциите ѝ, наблюдаваше движенията ѝ и се опитваше да ги повтаря, поставяше ръцете и краката си точно на местата, където тя бе поставила своите, и бавно, много бавно се придвижваше нагоре.

А Джанин боравеше умело с въжетата и напредваше.

Прокарваше маршрут, изкачваше се.

И от време на време спираше, за да изчака Уилям.

С всяка минута бездната под тях ставаше все по-дълбока и по-дълбока. Уилям продължаваше да се катери и да мисли за всичко освен за това, което ще се случи, ако падне.

Когато най-сетне изкачиха хребета, видяха за първи път колко голям е замъкът.

Стърчеше от склона като огромна гъба върху масивен дървесен ствол. Пропълзяваше надолу с помощта на стени, които изглеждаха вкопани в скалите, и следваше очертанията на склона, преди да завие рязко и да се устреми нагоре, оформяйки кули и кулички, тераси и перила, за да се срасне с планината във всички посоки и непрестанно

да се разклонява на нови и нови секции. Продължаваше да се издига, като всеки ред прозорци, сводове, корнизи и стени водеше до нов ред от същото. Приличаше на цял град от стълби и павилиони, порти и кули, увенчани с безброй миниатюрни покриви.

Приличаше на замък, който някое хлапе би направило, ако разполага с неограничено количество елементи от „Лего“. Този замък обаче бе истински и също толкова абсурден, колкото и мисълта, че някому е хрумнало да го построи, също толкова абсурден, колкото и мисълта, че понастоящем служи за седалище на военна организация, а дълбоко под него се простира още по-голям комплекс, скрит под скалите.

Джанин присви очи в мрака: едва виждаше очертанията на онова, което всъщност търсеше. Замисли се как да стигне до целта.

До огромните витражи на параклиса.

Оттам вече щяха да се спуснат по стълбите.

Към металните врати, които водеха към новата част.

Дотук стигаше планът им.

След което щяха да разчитат единствено на късмет.

Колата, с която Франкин се размина на път за замъка, се движеше с изключени светлини. Освен това изобщо не би трябвало да се намира на този път.

Отпред седяха двама мъже, само това успя да види, единият по-млад, другият малко по-възрастен. Не успя да си спомни дали ги е виждал преди и нямаше представа какво може да търсят тук.

Възможно бе да са уплашени цивилни, които се опитват да избягат от вируса и търсят място, където да прекарат нощта.

Инстинктите му обаче му подсказваха, че нещата не са толкова прости. Затова нареди на спътниците си да си отворят очите на четири и за най-малкото движение било на пътя, било в ливадите.

Порталът в подножието на планината все още не се виждаше ясно — приличаше на тъмно петно върху склона — когато мъжът зад волана посочи асфалта пред тях и каза:

— Ей там. Там са обърнали.

Беше прав. В снега имаше следи от гуми, направили опит за обратен завой, но принудени от тесния път да дадат на задна и да

направят още една маневра, преди да поемат надолу.

До следите от гуми обаче имаше други следи.

— Проблеми с двигателя? — попита някой.

Никой не отговори. Но всички видяха. Следите водеха извън пътя и пресичаха канавката.

Напълно възможно бе да няма за какво да се притесняват. Стъпките можеха да се доказателство, че колата наистина се е повредила и шофьорът и неговият приятел са се опитали да я оправят. Нищо чудно това да бе причината за изключените светлини — някакъв проблем с акумулатора, алтернатора или каквото там можеше да се развали в съвременните автомобили.

Никой не изрече опасенията си на глас, но съществуваше и друга възможност. Това бе идеалното място, където да продължиш пеша, ако не искаш да те видят от портала.

Франкин нареди на шофьора също да угаси фаровете.

Изминаха последния участък от пътя в пълен мрак.

Не разговаряха. И не откъсваха погледи от ливадите.

60.

Уилям се бе заклел никога да не го прави отново.

Дал бе обет — най-сериозно и благочестиво — че ако оцелее, никога вече няма да излага живота си на риск. Никога! И ето че сега го нарушаваше. Фаталист или не, нямаше как да не си зададе въпроса дали Съдбата ще спази своята част от уговорката, след като той е нарушил своята.

Такива мисли се въртяха в главата му, докато пропадеше във въздуха.

Усещането бе равносилно на удар в корема.

В цялото му тяло нямаше дори една клетка, която да не крещи от паника. Зрението му бе замъглено. Усети студения вятър да брули лицето му, докато тялото му преминава в безтегловност и губи контрол. Далеч под него бе земята, която обаче приближаваше с плашеща скорост.

Последва рязко дърпане, причинено от въжето. Вертикалното пропадане спря, заменено от движението на махало, в резултат на което Уилям се залюля напред. Знаеше, че животът му виси на един клин, забит в някоя цепнатина над главата му, знаеше, че ако този клин се измъкне, въжето ще се изхлузи и той ще полети към покритите с лед скали и неминуемата си смърт.

Броеше наум микросекундите. Толкова дълги му се струваха, че можеше да ги отброява една по една, докато се люлееше във въздуха. Всяка частица от всяка секунда продължаваше цяла вечност, а тази вечност бе изпълнена с безброй възможности нещо да се обърка. Отказваше да погледне. Вярно, очите му бяха широко отворени, за да не пропусне ръката ѝ, но мозъкът му бе твърдо решен да не види нищичко, докато това не приключи.

Джанин протегна ръка към него.

Стоеше на перваза, където само допреди малко бе имало прозорец, огромен сводест прозорец от разноцветни парчета стъкло, изработен преди стотици години, изобразяващ мъже с бради, мантии и ореоли. Сега на това място вече нямаше прозорец. Джанин бе

върхлетяла с пети върху него, превръщайки цялата тази пъстра стъклена мозайка в дъжд от остри като бръснач парчета. В резултат на което параклисът зееше отворен в очакване да влязат в него.

Същият онзи параклис, в който двамата бяха разговаряли преди няколко дни. Когато не искаха нищо друго освен да избягат.

Уилям стъпи до нея на перваза и стисна здраво ръката ѝ. Целият трепереше от страх и прилив на адреналин, а очите му сякаш казваха: „Да не го правим повече!“.

Уилям и Джанин се появиха на монитора като тъмносини силуети върху неясен зърнест фон. Зад тях зееше счупеният прозорец като черна дупка в нищото, появила се на мястото, където мониторът винаги бе показвал мозайка от нюанси, която — в зависимост от часа и положението на слънцето — преливаше неуловимо от хиляди едноцветни сенки в искрящо ярки бели полета.

Сега прозорец нямаше и двата силуета крачеха бързо по пътеката между скамейките, за да бъдат погълнати от мрака и зърнестия фон на монитора. След като излязоха от обхвата на камерата, нямаше начин да се прецени накъде може да тръгнат.

Камерите бяха прекалено малко и разположени прекалено далеч една от друга.

Това бе проблем, който така и не решиха и никога нямаше да решат.

В момента това бе сериозен проблем.

Не само за него, а за тях.

Вървяха, без да разговарят, крачеха решително по коридорите, които вече познаваха. Следваха маршрути, които Джанин знаеше наизуст, които бе запаметила, които се бяха отпечатали като карта в главата ѝ и които се надяваше да ги отведат към мястото, където трябваше да отидат.

На гърбовете им висяха алпинистки въжета, а коланите им подрънкваха при всяка стъпка. Уилям си каза, че не бива да мисли какво означава това: че ще им се наложи да използват въжетата, за да проникнат от етаж в етаж, тъй като вече не разполагат с магнитни карти и единственият начин да слязат надолу е като излязат отвън.

Това го плашеше, но от друга страна, нямаше време да изпита страх.

Затова стисна зъби и ускори крачка, озърташе се непрекъснато, както правеше и Джанин пред него.

Беше нощ, беше тъмно и нямаша представа колко души може да са останали в комплекса.

Не че това имаше кой знае какво значение.

Уилям и Джанин така и не се появиха отново на монитора, което му помогна да определи местоположението им по-лесно.

Нямаша магнитни карти. Бяха им ги отнели заедно с кодовете и останалите документи, заедно с всичко, което имаха в себе си.

А това означаваше, че могат да следват доста ограничен брой маршрути.

Стоеше и наблюдаваше мониторите.

Каквото и да бяха намислили двамата, той трябваше да направи нещо.

Джанин водеше, а Уилям я следваше по петите. Следваше я по стълби и коридори, по които тя бе минавала и преди и знаеше точно къде ще я отведат, коя врата ще блокира пътя им и докъде ще стигнат без магнитни карти.

Слизаха надолу, защото там се намираше целта им. Трябваше да открият прозорци, през които да излязат и да продължат да се спускат, докато не стигнат до залата със сървърите. И там щяха да се погрижат никой да не може да прочете резултатите от всичките провеждани през годините изследвания.

Излязоха на една стълбищна площадка. Приличаше на голям открит пасаж, който свързваше едни стълби с други. В единия му край ги очакваше дълъг коридор, чийто край се губеше в мрака, а в другия блещукаше студената синя светлина на нощното небе.

Прозорец.

Джанин даде знак на Уилям — там отиваме, искаше да му каже, и той не закъсня да я последва.

Тъкмо се запътиха към прозореца, когато видяха силуета.

В първия момент не го познаха. Не можеха да видят нищо освен тъмните очертания на мъж, застанал в другия край на коридора. Чертите му се губеха в мрака зад прозореца.

Стоеше леко разкрачен. Но това не бе позата, която заемат пазачите. Неговата изглеждаше нестабилна, сякаш се бе разкراчил в търсене на по-стабилна опора, сякаш тази поза — изправен, с протегнати напред ръце — изискваше от него големи усилия.

Беше се прицелил в тях. Изглеждаше готов да стреля.

— Конърс?

Гласът на Джанин. Полувъпрос, полувъзклицание.

Наистина бе Конърс, но изглеждаше променен. Бе плувнал в пот, напрягаше очи, за да ги види, и сякаш всяка част от тялото му излъчваше болка.

— Спрете — нареди им той.

Уилям вдигна ръце с обърнати към Конърс длани, за да му каже: „Чакай, трябва да ти съобща нещо. По-спокойно“.

Пристъпи напред. Направи една-единствена крачка, но тя бе достатъчна, за да накара Конърс да отстъпи назад, мускулите на ръцете му да се напрягнат и десният му показалец да се свие около спусъка.

— Не идвайте насам. Послушайте ме.

— Не, вие ме изслушайте — каза Уилям. — Всичко ще е наред. Доверете ми се, Конърс, и ще се справим заедно с това.

Конърс поклати глава.

— Аз няма да се справя.

Нямаше нужда да казва повече.

— Вие сте заразен — каза Уилям.

— Не се приближавайте — каза Конърс.

Това бе равносилно на *да*.

Уилям можеше да го попита как, кога, защо... И Конърс щеше да им каже. Разбира се, нямаше начин да знае със сигурност, но можеше да предположи. Най-вероятно го бе заразил човек, когото бе срещнал по време на подготовката им за евакуация, вероятно се бе здрависал с някого или пък пилотът се бе здрависал с някого, след което му бе предал вируса. Така ставаше заразяването. Нямаше кого да обвинява

освен самия себе си. Той сам бе написал протокола, превърнал се в негова смъртна присъда.

— Не трябваше да се връщате — каза Конърс.

— И нямаше да се върнем. Ако имяхме избор.

Тези думи бяха изречени от Джанин. Конърс я погледна право в очите. Погледът му я умоляваше за прошка, тъй като добре знаеше какво е преживяла през последните няколко месеца, знаеше колко е изстрадала, и то напразно.

— Няма спасение за нас — каза Конърс.

— Смятаме, че има.

— Вирусът не може да бъде спрял.

— Знаем.

Отново се възцари тишина. И когато Уилям заговори, гласът му прозвуча тихо, спокойно, хладнокръвно. В коридора се възцари покой, появи се усещането, че една враждебна ситуация постепенно се превръща в разговор.

— Не сме дошли, за да спрем вируса.

Конърс ги погледна. В очите му се четеше объркване.

— Тогава защо? — попита той.

— За да спрем самите себе си.

Студената лунна светлина постепенно озари асфалта в хангара. Появи се като тънка ивица през процепа на вратата, прерасна в синкавочерен сноп, който падна върху линиите и стрелките върху асфалта, след което стигна чак до противоположния край на товарната рампа преди ролетната врата да се прибере под покрива.

Отвън стоеше Франкин. Придружен от тримата си спътници. Фенерчетата им осветиха хангара. Озъртах се да засекат движение, да открият сенки, които не би трябвало да са тук, нещо, каквото и да било, което би могло да представлява заплаха.

Тук обаче нямаше никого. Франкин остави двама души отвън със задачата да наблюдават входа, затвори вратата и даде знак на третия да го последва.

Постави магнитната си карта върху четеца на вътрешната врата, влезе в дългия осветен от неонов лампи коридор със следи от гуми по

пода, а оттам продължи по стоманените коридори, които го очакваха от другата страна.

Конърс се взираше в тях. Чертите му бяха разкривени в гримаса, изразяваща недоверие.

Казаното от Сандберг прозвуча удивително просто.

И въпреки това той не можеше да повярва.

Цели трийсет години бе работил тук. А трийсет години преди него тук бяха работили стотици други мъже и жени, бяха търсили отговори, бяха разбивали шифри, бяха правили изчисления в опит да предотвратят края на човешката раса и на никого от тях не бе хрумнало онова, което бе хрумнало на Уилям. Ето това Конърс просто не можеше да приеме.

Никой от тях се не бе досетил, никой не бе отстъпил крачка назад, за да разшири гледната си точка, за да види цялостната картина.

Самата мисъл за това го измъчваше, но той не каза нищо.

На Уилям му се стори, че сякаш са разменили ролите си. Изведнъж той се оказа в положението да отваря нови врати в съзнанието на Конърс, врати, които генералът не бе забелязал досега и след като бе прекрачил през прага им, се бе озовал в състояние на свободно падане, както се бе случило и с Уилям преди малко.

Страница от книга. Книга на лавица.

Уилям продължаваше да говори бавно, премерено, тихо.

Използва същите думи, с които бе обяснил ситуацията и на Джанин край кухненската маса.

— Ако не бяхме открили какво носим в себе си — започна той, — ако не бяхме толкова параноични, че да открием тези числови редици в собствената ни ДНК, ако не ги бяхме декодирали и превели? Тогава, какво, пак ли щяхме да създадем този вирус?

Гласът му бе тих, спокоен, а въпросът му — насочен право в целта. Знаеше отговора, но искаше Конърс сам да стигне до него.

— И аз си задавам този въпрос — отвърна Конърс. — Много често, отколкото можете да се представите.

— И до какво заключение стигнахте?

Конърс го погледна изпод вежди, сякаш бе открил сарказъм в думите му, сякаш целият този разговор бе под достойнството му и той

не искаше да отговори.

Истината бе, че така и не бе успял да стигне до някакво заключение. Всеки нов отговор се превръщаше в нов въпрос, затова много отдавна бе спрял да търси отговори. След като вирусът се бе превърнал в реалност, той нямаше друг избор освен да насочи всичките си усилия към решаването на проблема, срещу който бе изправен. За целта трябваше да насочат всичките си ресурси към намирането на решение и те бяха направили именно това.

— Помните ли какво ми отговорихте, когато поисках достъп до цялата информация, с която разполагате? — попита Уилям. — Отговорихте ми, че колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. Отговорихте ми, че това е познание, което не ни е писано да притежаваме.

Натърти на последните си думи и Конърс разбра какво ще последва. Когато ехото от гласа му изчезна, коридорът отново потъна в тишина.

— Искате да кажете, че не съм подозирал колко съм прав — отвърна накрая Конърс.

— Никой от нас не е подозирал — уточни Уилям.

Отново замълчаха. Конърс бавно свали оръжието си.

Погледна право в очите първо Уилям, после Джанин. Погледът му бе ясен. Разбираше какво се опитват да му кажат, разбираше какво трябва да направят, каквато и болка да му причиняваше това.

— Ще унищожите материалите, нали?

— Ще направим какво трябва — отвърна Уилям. Кое то бе равносилно на да.

— Единственото, което можем да направим, е да се погрижим това да не се повтори никога — каза Конърс. Беше разбрал. И трябваше да избере — дали да се довери на Уилям, или да последва протокола, същия протокол, който сам бе написал, същия протокол, за който винаги бе смятал, че е единственото им спасение. Да последва Уилям означаваше да признае, че всичко, което е правил през последните трийсет години, всичките му мисли, планове, изводи, всичко това е било погрешно, безсмислено, безполезно. А не му бе никак лесно да се съсредоточи върху подобен проблем, след като сърбежът плъзваше по цялото му тяло, за да му напомни, че съвсем скоро ще умре.

Поклати глава, сякаш това бе отговорът на въпроса, който не бе задал на глас.

Беше предвидил всичко. Беше планирал стъпките, които трябваше да следват, за да оцелеят, за да бъдат в безопасност, за да измамят смъртта, когато никой друг нямаше да успее да я измами. И какво се бе получило от всичко това?

Изведнъж се бе появил човек с коренно различен план.

Дали пък не бе време някой друг да поеме щафетата? Може би...

Най-накрая взе решение.

— Ще ви отведа до контролния център. Ще ви отключа всички врати.

В мига, в който всички светодиоди на електронните ключалки в комплекса светнаха в зелено, вниманието на Франкин бе насочено другаде.

Тук плуваше в свои води. Следите на пътя продължаваха да го тревожат, но нищо не предполагаше, че някой се е опитал да влезе през вратата на хангара. А друг вход в замъка просто нямаше, освен по въздуха.

Озовал се бе в началото на дългия прохладен коридор, който се спускаше надолу и в който се усещаше течението, предизвикано от въздуха отвън. Колебаше се дали да продължи сам, или да вземе охранителя със себе си.

В мига, в който светодиодите грейнаха в зелено, погледът му бе насочен към тунела, през който бе минал току-що. Бе оставил последния си спътник да наблюдава хангара, както предвиждаха инструкциите, но сега се чудеше дали да не загърби протокола, да остави двамата мъже отвън да охраняват хангара и да вземе третия със себе си, за по-голяма сигурност.

От друга страна обаче трябваше само да отиде до компютъра, да влезе в системата и да извади всички операции и кодове. Това бе задача за един човек и нямаше да му отнеме повече от минута. Правилникът изискваше третият човек да остане в хангара.

Франкин реши да следва протокола. Остави свежия планински въздух зад гърба си и закричи бързо по коридора. Държеше магнитната

си карта в ръка. Не му хрумна и за секунда, че вратите може вече да са отворени.

Стратегията, изложена от Конърс, се оказа много по-добра от онази, която бяха разработили те, и гарантираше, че никой никога няма да прочете кодовете.

Джанин и Уилям тичаха по коридорите, минаваха през врата след врата — всичките отворени, с грейнали в зелено светодиоди — напредваха в лабиринта от бетон и стомана.

Накрая се озоваха пред стаята, покрай която бяха минали преди две нощи.

Сандъците се оказаха по-тежки от очакваното, но пък разполагаха с колички за целта. Натовариха ги, макар и с доста усилия, като се стараеха да работят колкото се може по-бързо и по-ефективно, тъй като знаеха, че времето им изтича.

На Конърс не му оставаше още много.

А им трябваше жив, за да изпълнят мисията си.

Разстоянието намаляваше с всяка минута, но те не го знаеха.

Нито Джанин, която мълчаливо мъкнеше кашон след кашон и ги нареждаше на пода пред Уилям.

Нито Уилям, който ги редеше един върху друг и се молеше количката да издържи.

Нито Франкин, който крачеше забързано през комплекса, изкачваше стъпало след стъпало, а токовете на обувките му отекваха като изстрели по твърдия под.

Конърс обаче знаеше. Защото стоеше пред мониторите. Видял бе Джанин и Уилям да се движат само в една посока; не се бяха върнали, което означаваше, че продължават да товарят.

Затвори очи и се опита да не обръща внимание на сърбежа, на онова, което знаеше, че се случва с тялото му, но най-вече на мисълта, че преминава през онова, което бяха преживели всички те. Всички мъже и жени, които не бе познавал, онези, чиито имена съзнателно не

бе научил, онези, които лежаха зад стъклото и усещаха телата си да се разпадат, без да знаят защо. Негова бе вината за мъките, които бяха преживели. Негова и на всички останали. Излизаше, че всичко е било напразно, и именно това чувство се опитваше да потисне, просто защото не можеше да понесе тази мисъл.

Кожата го сърбеше, гърбът го сърбеше, ръцете го сърбяха и колкото повече мислеше за това, толкова по-зле ставаше. Знаеше, че дори да не се почеше, скоро кожата му сама ще започне да се разпада.

Но въпреки това стоеше и наблюдаваше мониторите.

Искаше да види Джанин и Уилям да се връщат, искаше да получи възможност да спре да се бори, да сложи край, да се почувства свободен.

До него бе компютърът, който контролираше всички електронни ключалки. Който следеше вратите и показваше коя карта е била използвана и къде.

Изобщо не го поглеждаше, а и защо да го прави?

Вратите бяха отворени. Уилям и Джанин бяха минали през тях, знаеше в кое помещение се намират и нямаше никаква причина да следи тъкмо този монитор.

Ако беше погледнал обаче... само ако беше погледнал.

Щеше да види, че картата на Франкин се допира до една електронна ключалка след друга. Щеше да види, че всеки път, когато Франкин премине през някоя врата — от коридора със следите от гуми, през изоставените тунели и горните етажи — на монитора се появява нов ред. И тъй като навикът е втора природа, Франкин не забелязваше, че всички диоди вече светят в зелено, а продължаваше да върви бързо и да поднася картата си към ключалките, да минава през врата след врата, без да забележи, че някой друг вече ги е отворил.

Ако Конърс бе погледнал монитора, щеше да види.

Ако беше видял, щеше да вземе мерки.

Той обаче не видя.

И Франкин продължи към целта си.

* * *

Успяха да натоварят само две колички и това бе максимумът, който бяха в състояние да помръднат. След като ги натовариха догоре, Уилям хвана едната, а Джанин другата и ги затикаха към коридора. Беше им трудно, но нямаше на кого да се оплачат, затова поеха бавно по маршрута, който им бе очертал Конърс.

Мощта на товара им щеше да е повече от достатъчна.

Започнеше ли процесът, нищо нямаше да е в състояние да го спре.

Най-сетне настъпи моментът, който Конърс очакваше. Уилям и Джанин минаха покрай камерата. Тръгнаха по обратния път след цяла вечност, която най-вероятно не бе продължила повече от петнайсет минути. Конърс въздъхна от облекчение и се обърна, за да напусне контролната зала.

И тогава погледът му падна върху монитора.

И той видя редовете, които се появяваха един след друг на екрана, редовете, които показваха, че Франкин отваря врата след врата.

Колебанието на Конърс продължи точно две секунди.

Не можеше да си позволи да обмисля действията си по-дълго от това. Когато двете секунди изминаха, той направи единствено възможното.

Синхронът бе идеален, иронията пълна и всичко това бе резултат от куп случайности.

Франкин бе застанал пред поредната врата и тъкмо поднасяше магнитната си карта към четеца, когато осъзна, че нещо не е наред. Осъзна го, когато електронната ключалка светна в червено вместо в зелено.

Тук не ставаше въпрос за проблем с картата му. Вратата бе отворена до момента, в който бе поднесъл картата си към нея. А защо бе отворена? Единственото възможно обяснение бе, че някой я е отключил от командната зала, но защо?

Поднесе отново картата си към ключалката, опита втори, трети път, но червената светлина не угасна, а ключалката жужеше, но отказваше да се отвори.

Стомахът му се сви на топка от притеснение. Той се обърна и хукна по коридора към вратата, през която бе влязъл току-що. Но и тя отказваше да се отвори. Когато поднесе картата си към ключалката, резултатът бе същият — червена светлина и тихо бръмчене.

Бе попаднал в капан в подземен коридор, в подножието на замък, от който нямаше изход.

Конърс излезе в коридора и извика. Извика им да спрат.

— Франкин! — извика той. — Франкин е тук!

Три простишки думи. Тонът му обаче казваше всичко.

— Къде е?

— Точно сега — каза Конърс — е заклещен между две врати. Един етаж под нас. Не може да отиде никъде. Проблемът обаче е, че и вие не можете да мръднете оттук.

Би трябвало да им обясни. Но бързо губеше сили. Потеше се обилно, бе изтощен, състоянието му се влошаваше с всяка минута, а там, долу, бе Франкин с магнитна карта, чийто код не знаеше. Той не беше Кийс. Ако знаеше как да я блокира, ако знаеше как да блокира само тази карта, така че Джанин и Уилям да могат да избягат, докато Франкин остане в капана, тогава всичко щеше да е наред. С изключение на сърбящия гръб и парещите очи, но за това никой не можеше да му помогне, дори Кийс.

Затвори очи за секунда. Чу в далечината гласа на Уилям, който питаше какво да правят, но нямаше представа дали е минала една секунда, или десет.

Събра сили. Погледна към другия край на коридора, където бяха застанали Уилям и Джанин.

— Има само един начин — каза им той. — За колко време ще разтоварите количките?

Уилям погледна към стаята, от която бяха излезли. Бяха ги натоварили за петнайсет минути, разтоварването не би трябвало да им отнеме повече от пет.

— Нямам избор — каза Конърс. — Трябва да отключа вратите, за да ви измъкна. А щом ги отключа...

Не довърши изречението. Беше излишно.

Попаднаха ли в ръцете на Франкин, той нямаше да прояви такова разбиране като него.

— Ще ви дам точно пет минути. След това ще отключа вратите. Щом се отворят, искам да се върнете в замъка и да го напуснете.

Уилям кимна, но нито той, нито Джанин помръднаха.

— Ами вие? — попита тя.

В гласа ѝ прозвуча загриженост. Искрена, прочувствена загриженост, от която въпросът ѝ прозвуча толкова човешки, че за миг Конърс се стъписа, сякаш досега не се бе замислял за съдбата си. Не каза нищо друго освен:

— Мисля, че знаете какво ще стане с мен.

Каза го с усмивка, но в нея нямаше и следа от радост.

Той стоеше в коридора, а те не можеха да откъснат погледи от него. Беше жив, но обречен на смърт, а те не знаеха какво да кажат. В него нямаше дори частица зло. Един добър човек, попаднал на странно място. И всичките му действия бяха ръководени от най-добри намерения.

Заслужаваше по-добра участ. Заслужаваше да тръгне с тях, да се измъкне оттук, да види как светът се съвзема пред очите му, да седне след време в някой пъб, да изпие една бира, да види, че животът продължава.

— Как сте? — попита Уилям.

— Имаме хапчета — отвърна Конърс. Спокойно, равнодушно. — Ще се оправя.

Никой не каза нито дума. Погледите им обаче подсказваха, че не му вярват.

— Истина е — настоя той. — Чувствам се добре. Те потискат симптомите, правят нещата поносими. Честна дума.

Поносими. Дори само тази дума им причиняваше мъка.

— Изпих половин шишенце сутринта. Почти не усещам сърбежа. Това е добър признак, не смятате ли? — попита Конърс и направи опит да се усмихне.

Уилям помълча секунда. Две. После каза:

— Да, това е много добър признак.

Конърс се усмихна. Благодаря, казваше усмивката му.

После погледна Джанин, погледна и Уилям. Стояха в двата срещуположни края на коридора и се сбогуваха, без да се здрависат,

защото... така трябваше.

Не бързаха да сложат край на това безмълвно сбогуване: знаеха, че се виждат за последен път.

Когато диодът изневиделица светна зелено, Франкин стоеше прав, с глава, опряна в стената.

Бяха минали точно пет минути и настроението му се бе променило от гняв към паника, след което той направи опит да се съсредоточи и да намери решение. Не успя обаче и изпадна в апатия. А после я чу. Ключалката, която избърмча зад гърба му!

В първия момент погледна зеления диод. Не вярваше на очите си. Реши, че някой си играе с него. Вдигна пистолета, стискаше го с две ръце — дясната присвита около дръжката и поставена за опора в дланта на лявата. Можеше да очаква всичко.

На теория можеше да става въпрос за най-обикновена техническа неизправност, в която да няма нищо злоецо. Но Франкин не си падаше по подобни теории. В замъка не би трябвало да има жива душа. *Не би трябвало.* Конърс обаче можеше да е тук. И тази работа с ключалките да е негово дело.

Побутна вратата с рамо.

Нямаше никого. Само метал и бетон. В края на коридора го очакваше следващата врата, а зад нея бяха стълбите, които водеха към следващия етаж. Франкин затича странешком, с гръб, опрян в стената, двете му ръце продължаваха да стискат пистолета, готови да реагират на всяка заплаха.

Следващата врата.

Вече светеше в зелено.

Не можеше да има никакво съмнение. В базата имаше някой.

Отвори и нея с рамо и тръгна по стълбите с бързи тихи стъпки. Озова се в коридора на горния етаж.

Тишина. Стерилна тишина. Въпреки това той продължи с насочен напред пистолет, готов да натисне спусъка.

Вратите бяха отворени, но дори тичането отнемаше време.

Джанин и Уилям бягаха към другия край на замъка, без да спират, без да се оглеждат. Стъпките им отекваха по гладките каменни плочи. Знаеха, че тичат за живота си.

Минаха покрай стълби и коридори, покрай стаята, където Джанин бе скрила Уилям от пазачите, покрай сводове и пасажии, покрай огромната зала с полилея и видеостената — все места, които никога повече нямаше да видят.

Всички стоманени врати на пътя им бяха отворени и те минаваха през тях, без да забавят крачка, останали без дъх, уплашени, но изпълнени с надежда. В устата си имаха вкус на кръв, белите им дробове пареха от усилието, но те продължаваха да тичат, защото това беше единственото, което можеха да направят.

Тичаха и дишаха, тичаха и се надяваха.

Времето обаче ги следваше по петите.

И ги настигаше бързо.

* * *

Когато Франкин забеляза движението, вече бе прекалено късно.

Видя първо светлината, светлината, която премигна, а не сянката зад нея. Изведнъж от мрака изникна нечия фигура и ето... ето го, застанал наскре коридора с насочен към него пистолет, също както го бе насочил към Уилям и Джанин преди малко.

Този път обаче стойката му бе много по-уверена. Трепереше целият, но от треската, а не от нерви. Знаеше, че постъпва правилно, и тялото му можеше да го сърби колкото си иска, но скоро това нямаше да има никакво значение.

— На твое място не бих направил и крачка повече — каза Конърс.

Лампите примигваха отстрани и на фона на тъмния коридор озаряваха Конърс с призрачно бял контур, сякаш се бе издигнал над замъка и се рееше във въздуха с насочен наскре пистолет.

Франкин вдигна оръжието си, дясната му ръка стискаше здраво дръжката, преценяваше разстоянието, прицелваше се.

Разбира се! Точно както бе подозирал. Но въпреки това бе разочарован.

— Защо го правиш? — попита той.

Защо ме спираш, имаше предвид. Защо ме спираш, защо нарушаваш протокола, като стоиш в замъка, вместо да дойдеш на кораба? И какво, по дяволите, се е случило с хеликоптера?

Тъкмо се канеше да попита, но се отказа.

Въпросът му бе излишен. Прочете го в очите на Конърс. Не, не в очите, а в цялото му лице. Кожата му бе покрита с капчици пот, а чертите му се бяха изострили от болката и напрежението. Франкин бе виждал и други в това състояние.

— Ти си болен.

Каза го, без да свали пистолета.

Стояха вперили погледи един в друг.

— Толкова много сценарии разработих — каза Конърс, — а не можах да предвидя този.

Наклони глава, за да покаже какво има предвид. Това. Тук, сега, замъкът, ти и аз. Това е краят, но кой би могъл да предположи?

— Знаеш защо съм тук — каза Франкин.

Конърс поклати глава. Не защото не знаеше, разбира се, че знаеше, а защото не можеше да позволи това да се случи.

— Не си забравил, че винаги сме смятали, че е по-добре да се спасим малцина, отколкото да позволим да загинат всички?

Франкин не отговори. Подозираше, че каквото и да се кани да каже Конърс, то няма да му хареса.

— Бяхме прави — продължи Конърс. — Но се оказа, че ние няма да сме сред оцелелите.

Стояха, без да помръдват, с оръжия, насочени един към друг. И двамата знаеха, че се намират в ситуация, която не бе предвидил никой протокол. И която не можеха да регулират никакви правила. Приличаше на шахматна задача, която няма решение. Самият Конърс бе много по-голяма заплаха за Франкин, отколкото пистолетът му, а пистолетът на Франкин не можеше да причини на Конърс по-голяма вреда от тази, която вече му бе причинила болестта.

— Пусни ме — настоя Франкин. — Имам работа.

Конърс поклати мълчаливо глава.

— Не искам да стрелям по теб.

— Няма да стреляш — отвърна Конърс.

В гласа му имаше нещо. Нещо, което накара Франкин да забележи премигващата светлина.

Едва сега осъзна, че двамата с Конърс стоят пред крематориума. Осъзна значението на премигващата светлина. „По дяволите, Конърс — каза си. — Всичко да върви по дяволите!“ И хукна към вратата, за да надзърне какво става вътре.

Конърс го остави да мине покрай него. Отстъпи назад, но без да свали оръжието. Позволи му да отиде до вратата и да види всичко.

— Нямах право!

Франкин се обърна към него. Гласът му трепереше от гняв. Продължаваше да държи пистолета си насочен към Конърс, но в подобна ситуация това не означаваше нищо. Скоро всичко щеше да приключи и за двамата и никой нямаше да го предотврати.

В крематориума бушуваше огън и пламъците ясно се виждаха през прозорчето във вратата. Температурата бе толкова висока, че топлината минаваше дори през дебелото термоустойчиво стъкло.

Върху монтираната под слаб ъгъл конвейерна лента лежеше един-единствен сандък.

Пламъците бушуваха — гладни, нетърпеливи да погълнат още нещо. Същите пламъци, които неотдавна бяха погълнали тялото на Хелена Уоткинс, сега щяха да погълнат маслиненозеления сандък и когато това се случеше, всичко щеше да приключи.

Край конвейера имаше още сандъци като този. Стояха върху количките и чакаха да дойде и техният ред.

Сиви, зелени, в различни оттенъци на кафявото. Етикети в бяло и жълто, на английски, руски и други езици.

— Така... — каза Конърс. — Така трябва.

Току-що бяха стигнали до дървената врата в ниския тесен коридор, който водеше към витата стълба, която на свой ред излизаше на терасата. Същата тераса, на която се бяха озовали по време на първия си опит за бягство.

Джанин — беше изпреварила Уилям с няколко метра — изведнъж осъзна, че чува тропота само на своите стъпки.

Спря. Обърна се.

Приведе се, за да види по-добре вратата долу.

— Не мога — извика Уилям зад нея.

Стоеше до най-долните стъпала и не помръдваше.

Тя слезе при него — бавно, стъпало по стъпало, макар да знаеше, че нямат никакво време, особено за подобни неща.

— Какво правиш? — попита го, объркана, ядосана, уплашена: комбинация, която сигурно я караше да изглежда разгневена.

— Дай ми пет минути — отвърна той. — Ако не дойда до пет минути, тръгвай без мен.

Тя му изкрещя нещо, но той вече бе изчезнал. Стъпките му отекваха по каменния под.

Частица от нея бе готова да го изостави. В края на краищата старият глупак толкова отчаяно искаше да умре, че нямаше да му попречи.

Знаеше обаче, че не може да го направи.

Франкин първи свали пистолета.

Конърс го последва.

Стояха един срещу друг.

Конърс се усмихна.

Усмихна се с плувнали в сълзи очи, не от болка или тъга, а защото най-сетне бяха стигнали края, усмихна се с топлина и увереност, които изненадаха Франкин, не, натъжиха го, накараха го да изпита не само тъга, тъга и неудобство, но и се почувства съсипан, направо смазан от факта, че наистина бе дошъл краят.

И Конърс му каза.

Каза му онова, което бе научил от Уилям, каза му, че всичките им теории са били погрешни. Че мнозина ще загинат, мнозина, но не всички... Заплака, докато изричаше тези думи, заплака, макар да продължаваше да се усмихва. Пурпурните кръгове на картата щяха да продължат да растат, да растат, но после щяха да започнат да се свиват и не всички щяха да загинат.

Каза му и онова, за което така и не се бяха досетили.

Че кодираните пророчества не свършват там, където бяха смятали. А продължават и продължават. Кой знае, може би човечеството щеше да преживее и други такива катастрофи, а може би щеше да постигне нови успехи, най-вероятно и едното, и другото. И

това също бе записано някъде. Макар все още никой да не го бе прочел.

Бяха прекарвали живота си в търсене на отговор.

На въпрос, който се бе оказал погрешно формулиран.

Това каза Конърс и това бе всичко, от което се нуждаеше Франкин.

— Ти повтаряше, че най-лошото, което може да се случи, е да разберат — каза Конърс. — Оказва се, че си сгрешил.

Каза го като приятел, с усмивка.

С усмивка, която казваше *благодаря*. Благодаря за времето, през което работихме заедно. Благодаря за всичко.

— Мисля, че и двамата сме сгрешили — отвърна Франкин.

Стояха неподвижно и се взираха един в друг. Двама мъже в униформа. Само това им бе останало — гордостта, честта, съзнанието, че животът им е преминал в опити да направят нещо добро.

— Мога да го преживея — каза Конърс.

Джанин настигна Уилям в кабинета му. Онзи, чиито стени бе покрил с разпечатки и където бе зарязал всичко — книгите върху бюрото, компютрите, всичко.

Спря на прага. Не каза нито дума.

Нямаше представа какво прави... но май започваше да разбира.

Виждаше само гърба му, но не и лицето му.

А той бе прехапал устни. Не плачеше, но бе прехапал устни. Погледът му бе празен, а езикът му здраво притиснат към зъбите, за да му помогне да овладее обзелите го чувства.

Накрая се наведе пред съседното бюро.

Лицето му се изравни с компютрите.

Докосна тежката зелена машина в десния ъгъл, онази, която бе нарекъл Сара, погали я внимателно, нежно и я остави да си стои там. Не каза нито дума, но изпитваше чувството, че разговаря с нея.

Изминаха секунда или две, след което той се изправи.

Не я бе чул да идва.

Видя я да стои на прага, погледът му срещна нейния. Видя, че се чуди какво става, но не се осмелява да попита.

Той сви рамене. Усмихна се, без да усмихва.

Кимна й, сякаш казваше: „По-добре да тръгваме“.

И отговори на въпроса, който тя не бе задала.

— Този път исках да се сбогуваме.

61.

Това трябваше да се случи рано или късно и наистина се случи.

Зеленият сандък бе скован от дърво, а горещината, която лъхаше от отвора в стената, бе толкова голяма, че нямаше начин да ѝ устои.

Макар да бе поставен на около метър от огъня, едната му страна започна да почернява, а сетне и да почервениява, когато горещината обхвана фибрите на дървесината. След броени секунди пламъците стигнаха до мунициите вътре.

Вече нищо не бе в състояние да го спре.

Огненото кълбо врхлетя струпаните около конвейера сандъци, погълна ги един след друг като верижна реакция, продължи да набира скорост, проби непробиваемото стъкло и се устреми навън.

За двамата мъже в коридора всичко свърши с една опустошителна вълна нагорещен въздух.

Тичаха с всички сили.

Излязоха на терасата. В мига, в който се озоваха там, Джанин пое нещата в свои ръце и не му позволи да се разколебае нито за секунда. Започна да се спуска в мрака, а той я последва. Спускането бе съпроводено със същата смъртна опасност както и преди, но Уилям знаеше, че оставането в замъка не е вариант. Всъщност нямаше друг вариант — останеха ли в замъка, щяха да загинат, паднеха ли в пропастта — също щяха да загинат, затова не му оставаше друго, освен да следва движенията ѝ и да се моли въжетата да издържат. Направеше ли го, имаше шанс да оцелее.

Спускаха се постепенно, като периодично се отблъскваха с крака от отвесния планински склон, докато най-накрая стъпиха на земята. Уилям бе плувнал целият в пот. Беше нощ, температурата бе паднала под нулата, той замръзваше, но страхът му се изливаше през порите и единственото, за което копнееше, бе да легне и да заспи, но нямаше време за такива неща.

Продължиха да тичат надолу по склона. Замъкът остана зад гърба им, а терасата — високо над главите им. Продължиха да тичат надолу към езерото. След което го заобиколиха, за да се отдалечат максимално.

Не им оставаше много време.

Бяха изкачили срещуположния склон до половината, когато времето изтече.

Уилям падна първи.

Силният трус събори и двамата на земята и те полетяха с лицата напред срещу острите камъни. Опитаха се да се задържат на крака, но не успяха. Джанин лежеше до него, вкопчила пръсти в склона по същия отчаян, панически начин като него, но напразно. И двамата лежаха със затворени очи, присвили глави към гърдите си, за да предпазят лицата си от камъчетата и песъчинките.

Трусовете сякаш нямаха край. Стръмният скат и тресящата се земя не им позволиха да се задържат на място, затова двамата започнаха да се плъзгат надолу по сипея, мъчеха се да пренебрегнат парещата болка, предизвикана от острите камъни, и да намерят нещо, за което да се хванат, да се задържат, но никой от тях не успя да спре. А точно под тях се простираха деретата, които бяха избегнали на качване и в които нямаха никакво желание да паднат сега.

Джанин все пак успя да се хване. Почувства, че се плъзга над един плосък камък, и се приготви да го сграбчи с две ръце. Така успя да спре падането си. Протегна ръка към Уилям и той я сграбчи. Останаха вкопчени един в друг, докато трусовете продължаваха, земята се тресеше и тътнеше, а скалите се търкаляха по склона.

Нещо се случваше в земните недра. И никой не знаеше колко ще продължи.

Уилям отвори очи. Бавно, много бавно, с глава приведена към земята и лице, закрито с ръка. Погледна първо алпийското езеро, концентричните вълни, предизвикани от тресящата се земя, а после замъка на другия бряг.

Той продължаваше да си стои там.

Както бе стоял стотици години.

Бяха направили всичко по силите си. Сега вече нямаше какво друго да направят, освен да се вкопчат в земята, да изчакат края на трусовете, края на подземния тътен, който обаче ставаше все по-силен и по-силен. Нямаше никакво съмнение, че процесът вече е започнал.

И никой не можеше да го спре.

Експлозивите бяха свършили своето.

Бяха ги подредили около същата конвейерна лента, на която бе поставено тялото на Хелена Уоткинс. Същата конвейерна лента, която водеше към пламтящата пещ, и огънат ги бе обхванал също както бе обхванал нейното тяло.

Взривната вълна, получена в резултат на експлозията, се бе понесла из подземните коридори със скоростта на влак в метрото, чиито вагони можеха да бъдат обозначени като горещина, пламъци, дим... Там, където тунелите се раздвояваха, взривната вълна също се бе разделила сред кълба от дим, за да се събере отново на местата, където коридорите и тунелите се срещаха.

Огненият поток полетя из подземната мрежа със скоростта на горяща течност, като се разрастваше с всеки метър, набираше мощ, увеличаваше градусите си и унищожаваше всичко по пътя си.

Голямата зала, която наподобяваше парламент. Онази с тъмносините кресла пред редиците монитори с плоски екрани. Там нямаше никой, за да види как те припламват в мига, в който огненият влак нахлува в залата и как ги превръща в пепел, но точно това се случи. Влакът продължи напред, сякаш никога нямаше да спре, прелиташе през стая след стая, изпълваше ги с червено-жълти пламъци, разтопяваше и изпаряваше всичко. Не спираше никъде, а продължаваше напред.

Медицинският център с редиците легла.

Коридорите от стомана, бетон и алуминий.

Складовите помещения с останалите сандъци, които също избухнаха и направиха огнения влак по-голям, по-силен, по-горещ.

Стаята с компютрите, ролките самозалепващи се ленти, работните конзоли, лампите, които бяха премигвали по един и същи начин цели петдесет години... Всичко това бе погълнато от пламъците и никой никога нямаше да научи тайните, които криеха тези помещения.

Когато коридорите свършиха, на пътя на огнения влак се изпречиха тежките стоманени врати, но и те не успяха да го удържат. Всъщност не оказаха никаква съпротива, а просто се разтвориха под напора му, позволиха на огъня и горещината да минат през тях и да продължат към нови и нови коридори, да погълнат стени и носещи греди, поставени с едничката задача да не позволят таваните да рухнат.

Защото отгоре бе планината.

И всички онези камъни, от които бе построен замъкът.

В крайна сметка гредите не удържаха тази тежест.

Погледнат отвън, процесът започна бавно, постепенно.

Отначало се отчупиха фрагменти от фасадата, толкова дребни и фини, че наподобяваха прах, а отдалеч почти не се виждаха. Последваха ги все по-големи и по-големи късове, тъй като по стените плъзнаха пукнатини и от тях започваха да се откъсват все по-големи парчета.

Падането на първия каменен блок сякаш отвори шлюзовете на язовир и отприщи същински порой. Всяка нова дупка създаваше друга, камъните, които се бяха крепили върху съседните, вече нямаше на какво да се крепят, всичко започна да се срутва със страшен тътен, цели секции от замъка политаха разкривени в бездната и създаваха нови и нови пробойни, докато накрая целият комплекс започна да се разпада, да се олюлява, сякаш се опитва да запази равновесие, но не успява заради вътрешните сътресения.

За броеци минути сградата, която бе посрещнала деня като средновековен замък, същински град, иззидан от безброй каменни блокове върху планинския склон, град, който се оглеждаше във водите на езерото и криеше красота, която малцина познаваха, се превърна в облак прах, издигнал се над огнено кълбо, сякаш планината се бе отворила и от недрата ѝ бе изригнала магма, дошла от сърцето на планетата.

Всичко това продължи много по-дълго, отколкото бяха очаквали Уилям и Джанин.

Тътенът отекна като гръм из съседните планини, последван от бученето и тракането на камъните, които се търкаляха върху други камъни. Постепенно замъкът се разпадна целият, стените му полетяха една след друга в облака прах и изчезнаха в него.

През цялото това време Уилям и Джанин останаха проснати върху земята. Закрили лица от камъните и прахоляка, те не откъсваха поглед от замъка, макар да не виждаха добре какво точно става. И се чудеха кога ли ще свърши.

Най-сетне то свърши.

Не остана нито една стена, която да не се е разпаднала, нито една кула, която да не е рухнала. Огромният облак дим и прах започна да се спуска бавно към земята, да се спихва като прозрачно суфле в гигантската тенджерата на планините.

Сетне настъпи тишина.

Тътенът бе спрял, без никой да забележи.

Превърнал се бе в тихо прашене, в съскане, а ехото му се бе понесло над водите на езерото досущ като вълни след отминала буря. И нищо не нарушаваше тази тишина освен... стори им се, че

планината сякаш въздъхва. Сякаш издава последна, многострадална въздишка, която поглъща всичко. А когато замъкът изчезна, на повърхността изскочиха пламъците.

И затанцуваха към небето, сякаш празнуваха победа.

Всичко трябваше да приключи в огън.

Така пишеше в пророчеството.

Огънят трябваше да е огромен, буен и да сложи край на всичко.

Може би това бе той.

А може би ставаше въпрос за друг огън на друго място.

Каквато и да бе истината, тя вече нямаше значение. Който и огън да имаше предвид пророчеството, той не бе последният огън, не бе краят.

63.

Самата природа като че ли бе очаквала тази новина.

Сякаш снегът я бе очаквал, за да посмее да се разтопи, сякаш земята я бе очаквала, за да замирише на пролет, а тревата — доскоро сякаш залепнала върху пръстта — да се изправи, бавно-бавно, като след тежка зима, и да се разлюлее на топлия вятър.

Опасността бе преминала.

В определения от властите период не бяха регистрирани нови случаи и здравните организации на различни страни по света започнаха да отменят — предпазливо, едно по едно — наложените ограничения. Ледените пързалки вече не бяха затрупани с тела, а хората не бягаха от домовете си и започваха да изпълват улиците.

Това бе война без победител. В градовете нямаше паради и фойерверки. Всички бяха загубили, затова на оцелелите не им оставаше нищо друго, освен да се опитат да слепят парченцата от този свят.

Най-важното бе, че опасността беше отминала.

След четири месеца най-после бе отминала.

А реалността нямаше нищо против клишетата.

Новият сезон пристигна с нова жизненост, поднесе я като красива шоколадова бонбонiera сякаш. Пухкави облачета надвиснаха над планините, скупчиха се едно подир друго върху алпийските върхове в далечината — колкото по-далеч, толкова по-наситен бе синият им цвят.

Беше пролет.

И както всяка година, пролетта донесе със себе си онова чудно усещане за възраждането на живота. Животът можеше да започне отново.

Джанин го откри на близкия хълм.

Седеше, зареял поглед към нивите, към пасищата по склоновете, към военния полигон, който не виждаха, но който лежеше там някъде

отвъд хълмовете, към пътищата, които се виеха по хълмовете и ги покриваха като панделки, преди да се спуснат към долината и да изчезнат в слънчевата омара.

Джанин седна до него.

После легна и отпусна гръб върху хладната трева.

Останаха така един до друг, две копия от една и съща страница на една и съща извечна книга, заобиколена от други страници, разположени навсякъде около тях — на земята, във въздуха или накацали по скалите в далечината.

Останаха така, докато слънцето не започна да се спуска зад планинските върхове.

Докато в далечината не се чу шум от автомобилни двигатели.

Никой не го изрече на глас, но и двамата знаеха какво означава това.

Разбраха го, както го разбират прелетните птици.

Дошло бе време да си тръгнат.

Хората, които се завръщаха в алпийското селце, бяха съвсем малко, но пък никой не можеше да каже дали ще дойдат и други, или това са всички оцелели.

Срещите им бяха сърдечни, но тъжни. Улиците бяха пълни с автомобили с отворени багажници и наредени покрай тях — направо върху снега, който се топеше на ручейчета — куфари и чанти. Хората се прегръщаха, отключваха вратите и разковаваха дъските от прозорците.

Видяха всичко това през прозорците на своя автомобил.

Видяха ги да преминават покрай тях, хората, чиито неволни гости бяха през цялото това време, хора, които бяха избягали, но се бяха върнали. Чакълът по алеята пред дома им заскърца под гумите на колата им, докато Лео извеждаше техния автомобил от селцето и живописният тиролски пейзаж бавно започна да се смалява зад тях.

Пътуваха часове, сменяха се зад волана, редуваха се да спят. В един момент Джанин се приведе към предната седалка.

Уилям седеше до шофьора, впери поглед в белите линии по асфалта, които чезнеха бързо под колата им. Съзнанието му сякаш бе празно, не мислеше за нищо.

Усети главата на Джанин до своята.

Не каза нищо, тя също. Може би Джанин нямаше какво да каже, може би нямаше за какво да разговарят. Останаха така, с глави почти допрени една до друга, в продължение на много километри и в това нямаше нищо странно.

— Ако не бяха намерили онези текстове... — каза тя най-сетне.

Гласът ѝ прозвуча тихо и спокойно, сякаш това бе най-естественият начин на света да започне разговор.

Той кимна, без да откъсва поглед от белите линии върху асфалта.

Вече знаеше какво ще му каже. Същината на въпроса си оставаше една и съща, колкото и да се опитваше да го извърти, да го зададе по различен начин.

Знаеше, защото това бе същият въпрос, който си задаваше и той. Отново и отново.

— Ако не ги бяха прочели — продължи тя, — ако не бяха създали вируса, ако не бяха предизвикали всичко това. Щяха ли предсказанията да се сбъднат?

Уилям вдигна поглед и огледа пейзажа покрай пътя. Този въпрос караше мисълта му да зацikli. Дали пак щеше да се случи същото само защото така пишеше в онези пророчества? Или самите пророчества щяха да се променят, защото вирусът нямаше да ги връхлети?

Ако в гората падне някое дърво, каза си той, кой, по дяволите, го е грижа?

Но не го каза на глас.

— Колкото и да си задаваме този въпрос — отвърна Уилям, — никога няма да узнаем отговора.

Тя кимна.

А Уилям се извърна на седалката си и я погледна.

— Мисля, че така е по-добре.

Никой от тях не проговори в течение на часове.

Това бе тишина, изпълнена с топлина и спокойствие, и никой не искаше да я наруши.

Пътуваха на север по празни магистрали, подминаваха град след град, някои отдавна опустели — и щяха да си останат пуси, други пълни с хора, които се бяха върнали току-що и се опитваха да започнат отначало.

Бъдещето бе започнало.

И никой не знаеше какво ще му донесе.

В края на краищата бъдещето действа именно по този начин.

* * *

Разделиха се в Амстердам.

Направиха го без церемонии, просто си кимнаха мълчаливо за сбогом.

Имаше да скърбят за къде-къде по-сериозни неща. Те бяха оцелели. Това бе най-важното. Нямаше смисъл да хабят скръбта си за хора, които можеха да видят отново; вероятно нямаше — но можеха да ги видят отново. Знаеха как да се свържат, ако пожелаят, макар никой да не знаеше дали ще го направят. Бяха оцелели заедно. И може би това бе достатъчно. Когато животът потечеше в обичайното си русло, кой знае дали щяха да им останат допирни точки?

Уилям също бе слязъл от колата, за да се сбогува безмълвно, и сега стоеше до нея и наблюдаваше как Джанин и годеникът ѝ се отдалечават по улицата.

Покрай кръстовището, където Алберт бе забелязал хората на Найсен.

По улицата, където синият голф бе връхлетял върху един от тях.

Спомените нахлуха в главата на Алберт, но това бе нещо, което Уилям не можеше да знае. Той не виждаше нищо освен една пуста улица, която обаче започваше да разцъфтява с настъпването на пролетта и очакваше останалите живи да се завърнат по домовете си.

Уилям се върна в колата едва когато Алберт и Джанин влязоха в дома си.

Лео седеше зад волана. Погледна Уилям, но не каза нищо.

Бяха спрели до бордюра. Точно под мястото, на което седеше Уилям, имаше водосточна шахта, полускрита от колата. Уилям се взря в асфалта през отворената врата.

Облегна се на седалката. Бръкна в джоба на якето си. Там беше.

Черният бележник.

Преди да затвори вратата, той се наведе навън и пъкна бележника между пръчките на решетката. Пусна го. Проследи го с поглед как изчезва в мрака.

Защото кой, по дяволите, чете дневници?!

Отидеш ли си от този свят, кой ще го е грижа какво си правил някой понеделник през март?

Лео не каза нищо.

Уилям насочи поглед право напред и попита:

— Нещо против да поспя?

Лео кимна. Нямаше нищо против.

Запали двигателя.

Ако караше, без да спира, щяха да стигнат Стокхолм по изгрев-слънце.

64.

Апартаментът на Каптенсгатан го посрещна с парче талашит, заковано върху входната врата, точно на мястото на счупените прозорци. Уилям спря на стълбите с ключ в ръка, преди най-сетне да събере смелост и да отключи.

Вътрешната врата бе отворена. Разбита, със счупена ключалка, нямаше как да се затвори. Зад нея се стелеше онази миризма, която винаги го бе посрещала у дома след продължително отсъствие. Миризмата на реалността, реалността, която влиза в ролята си, когато няма кой да създаде илюзията, че естественият аромат на света е на лимон, че светът е чисто и подредено място и в това няма нищо необичайно въпреки хаоса и въпреки ада, наречени живот.

Изтривалката на прага му бе отрупана с вестници. С еволюирането на кризата заглавията им бяха ставали все по-големи, а снимките все по-мрачни и тъжни.

Последният носеше януарска дата.

След което бяха спрели да идват.

Лежах на пода като свидетелство за събитията от последните месеци. Приличаха на хроника в черно и бяло. На хроника в снимки, а не в кодирани знаци. Написана след случилото се, а не обратното.

Катастрофата бе отминала току-що.

И въпреки това му изглеждаше толкова далечна.

Нищо не се бе случило.

И все пак всичко се бе променило.

Не помръдна от вратата още няколко минути.

Дори не дишаше. Не знаеше какво да прави.

Надърна в апартамента. В своя дом. В своя живот.

Накрая свали палтото си и го метна на стола до вратата.

Тръгна по коридора.

Беше си у дома.

Уилям Сандберг влезе в банята и завъртя кранчетата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.